

Yêu Cậu Bạn Thân

Contents

Yêu Cậu Bạn Thân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	62
17. Chương 17	67
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20	80
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	101
26. Chương 26	105
27. Chương 27	108
28. Chương 28	112
29. Chương 29	115
30. Chương 30	119
31. Chương 31	121
32. Chương 32	126
33. Chương 33	130
34. Chương 34	135
35. Chương 35	139
36. Chương 36	144
37. Chương 37	149
38. Chương 38	154
39. Chương 39	158
40. Chương 40	162
41. Chương 41	166

42. Chương 42	171
43. Chương 43	174
44. Chương 44	178
45. Chương 45	181
46. Chương 46	185
47. Chương 47: End	190
48. Chương 48: Ngoại Truyện	195

Yêu Cậu Bạn Thân

Giới thiệu

Bầu trời trong xanh, những tia nắng nhẹ chải dài trên cánh đồng bồ công anh. Từng làn gió nhẹ đủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-cau-ban-than>

1. Chương 1

Bầu trời trong xanh, những tia nắng nhẹ chải dài trên cánh đồng bồ công anh. Từng làn gió nhẹ đủ không đủ làm những cánh bồ công anh bay lên.

Dưới cánh đồng, cô nhóc tóc xoã ngang vai, cái mái được cắt bằng, trong cái mặt phúng phính thật sự dễ thương. Chiếc váy màu hồng nhẹ cùng chiếc nơ gắn thắt lưng, trong giống như một thiên thần vậy. Dễ thương, trong sáng vô cùng!

Đột nhiên, vào cánh hoa bay lên trước con mắt thích thú, cô nhóc chu đôi môi hồng hồng ra sức thổi. Ngày càng nhiều cánh hoa bay lên, cảnh tượng thật sự rất đẹp, sống động như trên thiên đường.

-Cậu làm ơn thôi đi! Buồn ngủ chết mất. Về!-Cái giọng trẻ con pha chút khó chịu vang lên dưới gốc cây gần đó.

-Tớ còn chưa chơi xong mà, sao đã về?- Cái chất giọng trong sáng, dễ thương đó chẳng lẫn đi đâu được.

-Tớ cần cậu chơi xong à? Không về thì cứ đứng đấy mà tiếp khí cho cây! Tớ về!

Cậu nhìn cao hơn cô nhóc cái đầu phूं phूं chiếc quần bụi, đứng dậy, đi thẳng ta con đường nhỏ phía trước mặt.

-Ồ! Nhật Minh, đợi tớ, tớ đi giày đã- Cô nhóc nhỏ gọi với theo, vội vàng cầm chiếc giày nhỏ có đính ngôi sao nhỏ xỏ vào chân, chiếc còn lại cầm trên tay chạy theo người đã đi đến giữa con đường nhỏ.

-Cậu mà không nhanh lên tớ sẽ về trước, cho cậu ở đây tới tối luôn đấy Quỳnh Lam!

Khoanh tay vào ngực, Nhật Minh nhìn Quỳnh Lam đang chạy tới chỗ mình, tay cầm chiếc giày, tóc được gió vờn nhẹ bay lên, chiếc váy hồng đã dính chút cát nâu, sao mà cô nhóc này lại thế cơ chứ?

-Tớ đến đây, đừng bỏ tớ lại một mình!

Cái dáng hót hải của Quỳnh Lam trong thật buồn cười, cái mặt thì nhăn nhó, Nhật Minh cố gắng mím môi nín cười!

-Cậu là đồ thô nhát chết-Búng một cái nhẹ lên trán Quỳnh Lam sau khi cô đã khoác tay cậu và cúi xuống thở hổn hển, xỏ nốt chiếc giày búp bê nhỏ xinh còn lại vào chân!

-Chân cậu đâu có dài mà đi nhanh thế?

-Không dài nhưng vẫn hơn chân thô nhà cậu, đồ rùa!-Lại thêm một một cái búng nữa, lần này có vẻ mạnh hơn lần trước.

-Đau mà, sao cậu cứ thích búng trán tới thế? Mẹ Ly bảo va chạm vào đầu nhiều là không thông minh đâu!-Chu cái môi hồng lên, cái má cũng hồng ửng do chạy, tay xoa xoa cái trán- Cậu chẳng biết yêu hoa thương ngọc gì cả!

Phì!

-Cậu học câu đó ở đâu?-Nhật Minh phì cười, cô nhóc này học ở đâu ra câu nói đấy chứ? Nói sai hết rồi!

-Tớ không biết, tớ chỉ nghe mẹ Ly nói vậy khi bố Quân véo má mẹ thôi!

-Cậu có nghe lại thôi cũng sai, là thương hoa tiếc ngọc hiểu chưa?

-Tiếc ngọc là sao? Tớ không hiểu!- Giương đôi mắt lên nhìn Nhật Minh, Quỳnh Lam ngây thơ hỏi.

Nhật Minh nhún vai: – Tớ không biết.

-Nói đi mà Nhật Minh, nói đi, cậu cái gì cũng biết mà Nhật Minh, sao lại nói hông chứ?- Quỳnh Lam lắc tay Nhật Minh, nhăn nhó trán năn nỉ cậu nói!

-Nếu tớ nói thì tớ được gì chứ?Con người sao cho không nhau được?-Nhật Minh khẽ nhếch miệng cười, mới nhỏ mà cậu đã có máu làm ăn rồi.

-Tớ với cậu sao lại không cho nhau được?-Thắc mắc, sao Nhật Minh lại nói vậy?

-Thế tớ với cậu Không phải là con người à?-Nhếch chiếc môi mỏng lên, Nhật Minh khẽ cười!

-Không, cậu là con người, còn tớ là thiên thần nhỏ của bố Quân !- Quỳnh Lam vô tư nói, vì cô luôn nghe bố Quân nói vậy.

-Quỳnh Lam, cậu phải là thiên thần của Nhật Minh, hiểu không?- Đã vài lần nghe Quỳnh Lam nói là thiên thần nhí của chú Quân, thật sự Nhật Minh Không thích!

-Ừ, vậy thì dù sao tớ cũng đâu phải con người!-Đôi mắt to, tròn màu đen láy lại ngược lên chứa đựng sự thắc mắc.

-Nói chung, cậu phải cho tớ cái gì tớ mới nói! -Nhật Minh ngại ngùng, biết mình nói nhầm nên đành nói luôn suy nghĩ.

-Nhưng cậu thích gì?

Chiếc má đưa hơi thấp xuống, Nhật Minh chỉ chỉ

À, đơn giản- Quỳnh Lam nhón chân lên thối mù một phát vào chiếc má trắng mịn!

-Cậu làm gì vậy?- Nhật Minh quay mặt lại, ý cậu đâu bảo cô thối bụi ình chứ?

-Thối, chẳng phải cậu bảo tớ thối sao?

-Tớ bảo cậu thối bao giờ? -Nhật Minh cau mày, trong trí nhớ của cậu thì không có câu nói đó.

-Thế cậu thích gì?

-Thơm vào đây- Nhật Minh chỉ chỉ vào má mình, chiếc má trắng còn hơn cả Quỳnh Lam.

-Còn đơn giản hơn- Quỳnh Lam nhón chân, thơm lên má của Nhật Minh-Cậu nói được chưa Nhật Minh?

-Chưa, về nhà tớ sẽ nói- Mở cửa chiếc xe ô tô đắt tiền đã đợi sẵn ở đây từ bao giờ.

-Cậu chủ, về nhà thôi!- Người đàn ông mặc áo đen chào Nhật Minh rồi quay sang Quỳnh Lam- Quỳnh Lam, cháu lại mãi chơi rồi.

-Cháu chào ông, ông tới đón Nhật Minh à? Cho cháu về với-Quỳnh Lam cười híp mắt, chiếc răng khểnh nhỏ nhỏ lộ ra.

-Ta nói không cho thì cháu sẽ không lên sao?

-Cháu không lên thì Nhật Minh ghê gớm sẽ bắt cháu lên đấy!-Vừa nói, Quỳnh Lam nhảy ngồi luôn bên cạnh Nhật Minh.

Người đàn ông đã lớn tuổi đóng cửa xe rồi lắc đầu cười hiền.

Chiếc xe đen lao vút trên con đường quê nhỏ!

Buổi chiều, những hạt nắng yếu ớt cố chiếu vào sau chiếc rèm cửa, cơn gió chiều dịu dàng mang lại cái mát nhẹ nhẽ thối vào khoảng sân cỏ rộng.

Cạnh những khóm hoa hồng đen, Quỳnh Lam chăm chú quan sát, cái dáng người nhỏ nhỏ, bụ bụ chắp tay sau lưng đi đi lại lại trông như và cụ non. Miệng thỉnh thoảng lẩm bầm từ gì đó rồi lại cười khanh khách. Tiếng cười nghe rất trong trẻo dễ nghe, có thể khiến ai nghe cảm thấy vui hơn.

Trên chiếc ghế trắng dài cách đó không xa, tiếng bút quét lên những tờ giấy nhanh thoăn thoắt, tiếng xột xoạt sau những trang giấy lật đi lật lại.

-Nhật Minh, cậu có thấy chóng mặt không?-Quỳnh Lam từ đâu bước tới, dơ lên bông hồng đen mà mình mới bẻ trộm ở kia- Tớ thấy cậu nên ngủ cái này, sẽ đỡ chóng mặt ngay thôi!

Thoát khỏi đồng giấy lộn xộn, quay mặt lên nhìn người phá đám sự tập chung của mình.

Đột nhiên, đáy mắt Nhật Minh hiện ra một tia xốt xa. Ánh nhìn thẳng vào tay Quỳnh Lam, cánh tay không ngừng chảy máu.

-Cậu làm sao đấy?-Nhật Minh nhăn mặt, mắng to, có vẻ cậu bé đang giận dữ.

-Tớ bẻ hoa đen- Dơ bông hoa do công mình lấy, Quỳnh Lam nhoẻn miệng cười-Cậu thấy tớ giỏi không?

-Cậu có biết là nó nhiều gai lắm không? Ai cho cậu động vào đấy? Chảy máu tay rồi kìa.- Nhật Minh giận dữ vội kéo tay Quỳnh Lam vào nhà.

-Hức...hức...hức

Những tiếng khóc đứt đoạn phát ra

-Sao lại mắng tớ?hức... Tớ thấy cậu đọc giấy, bố Quân bảo đọc...hức giấy chóng mặt hức... Nên tớ...huhu

Không thể nói được nữa, Quỳnh Lam oà ra khóc.

Tròn mắt nhìn Quỳnh Lam, vừa mới cười cười xong, sao giờ đã khóc rồi?

Đưa bàn tay nhỏ nhỏ của mình lên, Nhật Minh xoa đầu Quỳnh Lam. Cậu bé còn nhỏ mà trong hành động rất dịu dàng.

-Ngoan, nín đi, tớ thương.

Dẫn Quỳnh Lam ngồi trên chiếc salon nhỏ, Nhật Minh dỗ cho Quỳnh Lam nín khóc rồi chạy đi tìm hộp thuốc.

-Đợi tớ!

Nhật Minh chạy đi lấy thuốc, trong phòng chỉ còn vang lên từng hồi nấc của Quỳnh Lam.

Một lúc sau, Nhật Minh tới, trên tay bê một hộp thuốc nhỏ.

Quỳ một chân xuống, cho tay Quỳnh Lam lên chiếc ghế nhỏ, cậu nhẹ nhàng thổi, nhẹ tới mức chỉ có thể cảm thấy hơi mát dần xuống tay, mà không hề nghe thấy tiếng.

Bôi thuốc vào vết thương giống như đã học. Nhật Minh nhẹ nhàng băng vết thương trên tay lại. Nhẹ nhàng đến từng hành động.

Quỳnh Lam tròn mắt nhìn, từ đầu tới cuối không nói một câu nào. Thật sự Nhật Minh quá giỏi, một chút đau cũng không để lại.

Ở nhà, bố Quân đã băng vết bỏng ẹ Ly, không biết đau thế nào mà mẹ cứ mắng bố đi ra để tự làm và kêu đau, bố Quân thì thổi phù phù, làm đổ hết cái này tới cái khác!

-Nhật Minh, cậu tuyệt hơn cả bố tớ!

-Tất nhiên, giờ mới biết à?

Cất mọi thứ vào hộp như cũ, Nhật Minh để gọn lên chiếc bàn kính.

Đột nhiên, Quỳnh Lam nhảy ra khỏi ghế, nhón chân lên thơm vào má Nhật Minh, miệng cười nhẹ, tay chấp sau lưng:

-Hoàng tử của tớ, cậu thật giỏi!

Nhật Minh đỏ mặt, sao cô nhóc này càng ngày càng tự nhiên thế?

-Ai cho cậu thơm má tớ? Má tớ để cậu hôn tự do thế à?

-Nhật Minh, cậu bị ốm sao?- quỳnh Lam hoảng hốt đặt tay lên trán Nhật Minh rồi một tay đặt lên trán mình, mẹ nói khi ốm mặt sẽ đỏ lên, và sờ vào sẽ cảm thấy nóng!

Một lúc sau khi cứ áp tay vào trán mình, rồi lại áp tay vào trán Nhật Minh, Quỳnh Lam cố gắng tìm ra một chút nóng. Nhưng biết sao đây, lúc đầu có nóng một chút, càng về sau, khuôn mặt Nhật Minh hết đỏ, lại không cảm thấy nóng nữa.

Nhếch môi cười, cái điệu cau mày, xoa đi xoa lại của Quỳnh Lam nhìn dễ thương lắm!

-Ồ, mẹ bảo ốm phải uống thuốc mới khỏi, sao mới đây cậu đã hết ốm rồi?

Dù không muốn Nhật Minh ốm, nhưng Quỳnh Lam nhỏ bé vô cùng thắc mắc, và cũng có lý do hơi buồn cười, cô bé muốn chăm sóc cho Nhật Minh giống như mẹ Ly chăm sóc ba Quân.

Hất tay Quỳnh Lam ra, Nhật Minh nhìn về phía đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều rồi sao? Quỳnh Lam phải về rồi.

Nhìn xuống khuôn mặt phúng phính, hồng hồng, đôi mắt 2 mí đen láy chớp chớp nhìn đồng hồ.

-A! Đồng hồ, bố Quân mới mua cho tớ một cái đồng hồ xinh lắm. Nó có thể gọi tên tớ đây

Quỳnh Lam thích thú nhìn chiếc đồng hồ treo tường làm bằng tay to, đất tiền màu đen, từng chi tiết tinh tế đòi hỏi sự khéo léo của thợ.

Nhưng đối với Quỳnh Lam, cái đồng hồ bố Quân mới mua vẫn là đẹp nhất! Kỳ diệu nhất!

-Đến giờ cậu phải về rồi, mai là thứ sáu rồi!

Nhắc nhở Quỳnh Lam phải về, chính Nhật Minh cũng thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

-Sao đã phải về, tớ còn chưa muốn. Mà mai là thứ sáu, tớ muốn ở lại thêm một chút, đến thứ hai cậu mới về, tớ sẽ nhớ lắm!

Khuôn mặt Quỳnh Lam tròn xuống, thật sự chẳng muốn xa Nhật Minh gì cả, đã bao nhiêu lần cô ước nhà mình ở ngay bên cạnh nhà Nhật Minh chứ?

-Không, phải về chứ, mẹ Ly sẽ lo cho cậu đó, hơn nữa chú Quân cũng sẽ không yêu cậu đâu- Dẫn Quỳnh Lam ra sân, ông quản gia đã ở đó, mở xe và tất nhiên đang đợi Quỳnh Lam.

-Nhật Minh, nhớ điện thoại cho tớ, trong ba ngày, ngày nào cậu cũng phải gọi, không gọi tớ dỗi luôn đấy!-Chu cái môi lên lắc lắc tay Nhật Minh, cô thật dễ thương chết mất!

-Không, nhìn cậu vậy ai thêm gọi!- Nhật Minh gỡ tay Quỳnh Lam ra, lè lưỡi cười cười.

-Cậu không gọi tớ ở đây luôn, không thêm về- Nói xong, Quỳnh Lam ngồi luôn xuống thảm cỏ xanh mượt, khoanh tay, chân duỗi thẳng ra trước.

-Haizz, cậu bướng bỉnh từ bao giờ vậy, như thế tớ còn lâu mới thêm chơi với cậu- Nhật Minh thở dài kéo Quỳnh Lam lên.

-Chơi với tớ đi, tớ chỉ đùa thôi, nhưng mà gọi điện cho tớ đi mà- Quỳnh Lam nũng nịu kéo kéo chiếc áo ông quần gia- Ông bảo cậu ấy đi, cậu ấy không gọi điện cho cháu kìa!

-Cậu chủ, đùa đủ rồi, phải cho Quỳnh Lam về chứ?- Lắc đầu cười khỏ với mấy ông bà cụ non này.

-Thôi về đi, tớ sẽ gọi cho con thả rùa cậu mà- Vừa nói, Nhật Minh vừa đùn Quỳnh Lam lên xe.

-Gút bai cậu, Nhật Minh- Vẫy vẫy tay, Quỳnh Lam cũng nói tiếng Anh giống ti vi, trên miệng nở nụ cười! Phì!

Cô nhóc này học tiếng Anh ở đâu mà nói sai hết rồi.

-Rồi rồi, tạm biệt thả rùa nhé!

Rầm, chiếc cửa xe được đóng vào hơi mạnh!

Ngồi trên xe rồi, Quỳnh Lam vẫn cứ quay lại nhìn Nhật Minh, cậu thì vẫy vẫy tay rồi mỉm cười cho tới khi chiếc xe khuất xa!

2. Chương 2

Buổi sáng cuối hè, chẳng còn cái nắng, nóng gay gắt, mà giờ đây, thay vào đó là cái se lạnh, cùng hương thu dịu dàng.

Trên cánh đồng bồ công anh nắng nhẹ, từng bông hoa đung đưa theo gió, thình thoảng, những cánh Hoa yếu ớt tung bay, cố gắng tìm chỗ dừng chân tốt nhất!

-Haizz, Nhật Minh, cậu còn ở đây đến bao giờ đây? Tớ chán lắm rồi. Chẳng có ai đưa tớ đi học, chẳng có ai dỗ tớ nín, chẳng có ai dạy tớ học, chẳng ai đưa tớ đi chơi cả!

Dưới gốc cây nhỏ, cô gái nhỏ cầm chiếc điện thoại trên tay, cố để không bật ra tiếng khóc, nhưng nước mắt đã chảy ướt đầm mặt!

-Tớ mới đi có ba tuần thôi mà, cố gắng đi, còn một tuần nữa, sau đó tớ sẽ chở cậu đi ăn kem, tớ sẽ dẫn cậu xuống ngoại ô chơi.

Giọng nói ảm áp phát ra từ chiếc điện thoại, nhẹ nhàng, êm dịu kì lạ. Như có một sự nâng niu nào đó trong từng từ, không chỉ sợ người nghe sẽ bật khóc ngay lập tức.

-Tớ không cần biết, tháng nào cậu cũng đi, về chơi với tớ được mấy ngày lại đi, cậu không nhớ tớ, cậu không muốn học cùng tớ, tớ không thêm chơi với cậu nữa, cắt xít cậu luôn!

Chẳng thể nhịn thêm được nữa, cô khóc nức lên, giọng nói trong máy phát ra ảm quá, giọng nói là không giây phút nào cô không nhớ!

-Thôi nào, cậu đâu phải trẻ con, ngày mai thì sao tớ về được, tất nhiên là tớ nhớ thả rùa của tớ rồi, mà chẳng phải tớ ngày nào cũng gọi cho cậu sao!

Thật sự muốn cúp máy ngay lập tức, nếu không cứ phải nghe con thỏ rùa của mình khóc và nói nhớ mình thế này thì cậu sẽ quay về ngay hôm nay đây!

-Không, không, tớ không cần biết, mai cậu phải về dẫn tớ đi ăn kem rồi đưa tớ xuống ngoại ô- Ra sức lắc đầu, cậu nói gọi điện thoại có thể làm cô không nhớ nữa sao?

-Cậu lớp 10 rồi đấy, sao trẻ con vậy, tớ cũng muốn về lắm chứ? Sao cậu cứ khóc lăm thế?- Hơi gắt nhẹ lên, cô nhóc này làm cậu chẳng thể yên tâm!

- Được rồi, vậy thì cậu khỏi cần về!

Cúp máy một cái cách. Quỳnh Lam mắng thầm trong miệng:

- Nhật Minh, cậu là đồ hâm, cậu là đồ máu lạnh, cứ ở đấy với mấy em mắt sâu chân dài đi!

Đi qua cánh đồng bồ công anh, những cánh hoa đẹp đẽ lúc này bay lên tìm nơi dừng chân tốt nhất thì giờ lại bị dẫm lên và nát ra ngay chỗ mình sinh ra!

Lên xe buýt về nhà với tâm trạng vừa tức giận vừa...nhớ, Quỳnh Lam trèo lên giường ngủ một giấc tới chiều mới được mẹ Ly gọi dậy ăn cơm.

Cả bữa ăn, Quỳnh Lam tay cầm chiếc đĩa, tay kia xoay đi xoay lại bát cơm, đôi mắt to tròn nhìn về một hướng. Tức giận trong lòng dâng trào!

-Quỳnh Lam, con có ăn không?- Mẹ Ly thấy vậy lên tiếng nhắc nhở. Tất nhiên là mẹ Ly biết rất rõ lý do tại sao!

-Quỳnh Lam, con làm sao vậy, thấy không khoẻ sao?- Bố Quân vừa đặt bát xuống vừa hỏi- Hay tương tự anh nào, có cần bố ra tay không?

Không tác dụng, cái hoạt động của Quỳnh Lam vẫn diễn ra như vậy, im lặng, nhìn về hướng vô định.

-Haizz! Thằng nhóc kia, sao lại làm cho Quỳnh Lam nhà mình thế này chứ?- Bố Quân liếc nhìn Quỳnh Lam thờ dãi. Nhật Minh tháng nào cũng đi ít nhất 2 tuần, trong thời gian đấy, Quỳnh Lam sút cân kinh khủng, đến lúc cậu về, Quỳnh Lam lại tăng cân một cách nhanh chóng, đến mẹ Ly cũng phải ngạc nhiên, Nhật Minh vỗ béo Quỳnh Lam thật tốt.

Thở dài vài cái, Quỳnh Lam chẳng nói gì, đẩy ghế, mệt mỏi lết lên phòng.

Thật sự thì dù Nhật Minh đi có một ngày thôi Quỳnh Lam cũng đã nhớ lắm rồi, lần này tới một tháng, Làm sao chịu nổi? Mà lý do đâu chỉ có vậy, Quỳnh Lam cũng sợ nỡ như Nhật Minh có thích ai thì phải làm sao? Nỗi nhớ cứ tăng lên theo mỗi lần Nhật Minh về rồi lại đi!

Mở cửa, nhìn vào đồng rùa bông, thỏ bông nằm ngang dọc cả trên chiếc giường tầng, cả trên bàn học, trên sàn nhà, trên giường nằm càng làm tâm trạng của Quỳnh Lam giận hơn.

Toàn bộ số thỏ rùa đều là của Nhật Minh tặng!

Lao như bay vào phòng, cầm con thỏ này ném vào tường, ngồi lên con rùa kia. Có những thú thỏ bông bị Quỳnh Lam móc hết bông ném đi. Miệng thầm mắng:

-Cậu là đồ đáng ghét, vô tâm, cứ ở đấy với mấy em chân dài mắt sâu của cậu đi! Rồi đừng có về nhìn mặt tớ nữa! Cứ đi đi, đi cho sướng đi!

Chuông điện thoại vang lên, cố gắng kìm nén cái giận cầm điện thoại xem, tạm gác chuyện hành hạ thỏ rùa sang một bên, Quỳnh Lam nhìn số, số lạ sao? Chắc chắn là Nhật Minh! Lại đi chỗ khác rồi sao mà phải chuyển lăm số thế! Tức chết mất!

-Alo! Cậu định bảo là không về được thì thôi, khỏi cần, cứ ở đấy đi, tốt nhất cậu đừng về nữa!

-Vậy sao? Tớ đã mất công về đây, vừa bị cậu mắng là đồ vô tâm, đáng ghét như thế sao?

Mặt Quỳnh Lam cứng lại. Sao lại vô lý như vậy? Lập tức quay mặt xuống nhìn chiếc điện thoại, mã vùng là chỗ cô. Quay mặt ra phía cửa phòng, hình dáng quen thuộc đã về, dáng người cao gầy, khuôn mặt đẹp hoàn hảo này thì sẽ chẳng nhầm với ai được.

Khuôn mặt nhỏ, đôi mắt đã ngấn nước, đánh rơi chiếc điện thoại trên tay. Dù đã nhiều lần Nhật Minh đi đi về về về thế này nhưng lúc nào trở về, biểu hiện của Quỳnh Lam luôn vậy. Mặc dù có hơi thái quá.

Lau vội nước mắt vừa rơi khỏi mi, Quỳnh Lam quát to:

-Đồ đáng ghét, sao cậu không đi luôn đi?

Nhẹ bước đến trước mặt Quỳnh Lam, đôi tay thon dài khẽ lau đi nước mắt, mỉm cười, một cái lướt môi nhẹ và ôm dịu dàng:

-Tớ đã nhớ cậu chết đi được!

Cái chạm môi cũng chẳng còn xa lạ, ấm áp vô cùng, mỗi lần như vậy, Quỳnh Lam luôn cảm thấy an toàn.

Ôm chặt lấy Nhật Minh, Quỳnh Lam khóc nức lên, thật sự sống ở cái nơi xa lạ này làm Quỳnh Lam thấy tủi thân kinh khủng, tiếng nói cũng chẳng thông thạo, thỉnh thoảng đi học còn có những đứa còn chêu chọc, thậm chí đuổi còn đuổi cô về!

-Cậu thì nhớ ai chứ?

-Tất nhiên nhớ tớ rồi của tớ rồi!

Mỉm cười vỗ nhẹ chiếc lưng nhỏ của Quỳnh Lam, cậu luôn cảm thấy nhớ cái mùi hương thơm trên tóc Quỳnh Lam.

Và tất nhiên chỉ mình Quỳnh Lam mới có!

Gió thổi bay nhẹ nhàng những bông hoa bồ công anh, nơi này là điểm dừng chân của Quỳnh Lam và Nhật Minh sau khi đi chơi thỏa thích dưới ngoại ô!

Ngồi dưới gốc cây to, Quỳnh Lam từ từ bóc chiếc kẹo socola đặt trên chiếc kem của mình.

Quỳnh Lam là một cô nàng mê socola. Có một lý do vô cùng vớ vẩn, là từ ngày nhỏ đi học cùng Nhật Minh, cứ đến cuối tuần là cậu được tặng bao nhiêu socola, những con gấu bông đẹp, những khung ảnh có hình Nhật Minh được chụp trộm từ xa...

Tất cả đều qua tay Quỳnh Lam xử lý. Socola thì giữ lại ăn, còn gấu bông đưa ẹ gửi trại mồ côi hay bất kì điều gì mẹ muốn làm.

Vậy nên bây giờ dù có là socola gì thì Quỳnh Lam cũng có thể giải quyết. Nhưng mà thật sự thì có ăn nhiều đến đâu người Quỳnh Lam cũng chẳng thể lớn lên được. Chẳng bù cho lúc bé!

Duỗi thẳng chân tựa lên thảm cỏ xanh, đôi chân nhỏ xinh đi giày búp bê trắng cực hợp với chiếc váy chấm hồng. Nhìn dễ thương vô cùng!

-Nhật Minh, cậu đi rồi về mua cho tớ được mấy thứ thế này à? Quà của tớ đâu? Gấu bông của tớ đâu? Hay lại tặng hết ấy em mất sâu chân đai của cậu rồi?

Cắn một miếng kem nhỏ, Quỳnh Lam liếc Nhật Minh một cái sắc lẹm.

-Tớ Không phải là món quà trời ban cho cậu sao? Đẹp trai thế này, dễ thương thế này, học giỏi thế này còn muốn sao nữa?

-Hứ, đây là quà ông trời tặng cho tớ, thế còn quà cậu tặng đâu? Không có thì nói luôn đi, lại còn bày đặt.

Chu đôi môi hồng hồng, Quỳnh Lam chẳng thèm chấp!

Tự nhiên, Nhật Minh cúi xuống, môi chạm môi.

Quỳnh Lam ngạc nhiên tột độ, chẳng phải cô đang ăn kem sao? Như vậy sẽ rất...bẩn!

Mở to hai mắt, hành động này là sao? Có phải giống trong mấy phim nước ngoài không? Nhật Minh đang, ôi trời, chẳng dám nói nữa, có phải cậu ta ăn đồ tây nhiều quá nên cũng hoá Tây luôn đúng không?

Mà chắc chắn không phải, Quỳnh Lam cũng ăn sao nhĩem? Cậu ta có phải là đã hôn quen rồi đúng không?

Ôi trời, thật chẳng có tâm trí đâu nghĩ nữa, nói chung là cái lưỡi của cậu ta đang trong miệng Quỳnh Lam!

Quỳnh Lam, làm gì đi chứ, sao người cứ cứng đờ thế này, chết rồi chết rồi, làm sao đây?

Đang định ngồi dậy thì đã thấy tay cậu ta giữ đằng sau đầu. Ở đâu ra cái tên dê xồm này chứ?

Chẳng nghĩ được cách nào, Quỳnh Lam cắn mạnh vào môi Nhật Minh.

Nhật Minh đẩy nhẹ Quỳnh Lam ra, nhẹ chạm vào chỗ bị cắn khẽ nói:

-Con thỏ rùa mà cắn đau vậy sao?

Máu chảy xuống khoe miệng, một chút máu đã chảy vào trong miệng Quỳnh Lam, mùi tanh xộc lên mũi.

Giật mình, có phải Nhật Minh đã đau lắm không? Có phải là Quỳnh Lam đã làm đau Nhật Minh? Quỳnh Lam ngốc nghếch, chỉ vì một nụ hôn thôi mà?

Rút lấy chiếc khăn ướt chuẩn bị sẵn trong túi bánh, Quỳnh Lam đưa tay lên lau nhẹ nhàng vết máu, miệng không ngừng xin lỗi:

-Xin lỗi, tớ không cố ý, tớ sai rồi, cậu đau lắm à?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Quỳnh Lam, Nhật Minh càng cố tình kêu:

-A, đau!

Quỳnh Lam thấy vậy cố gắng làm nhẹ nhàng và cảm càng cảm thấy có lỗi hơn. Lục đồ trong chiếc balo nhỏ, may thật, vẫn còn miếng dính.

Bóc ra, lấy kéo cắt nhỏ cho vừa vết thương, Quỳnh Lam dính vào khoe miệng cho Nhật Minh. Nhưng sao Nhật Minh cứ kêu đau mãi thế này?

-Xin lỗi, cậu đau lắm sao?

-Ừ, sao có người nào ác độc như cậu chứ? Đau quá!

Nhìn khuôn mặt Quỳnh Lam nhăn nhó, Nhật Minh đang cố gắng nén tiếng cười, nhưng mà chẳng thể nín nổi nữa. Nhật Minh cười thành tiếng, Quỳnh Lam sao lại còn dính miếng dính ngược chứ?

-Cậu cười cái gì? Cậu không đau à?

-Không, cậu bị lừa rồi,haha!!

Rồi Nhật Minh lại lăn ra cười! Ôi chết cười với cô nhóc này mất thôi!

-Cậu đi chết đi, ném thẳng balo vào người Nhật Minh, Quỳnh Lam không quên ấn tay vào cái chỗ mình cắn và đã được dính ngược.

Không đau lúc không động vào chứ ắn khùng khiếp thế này làm sao mà chịu được,Nhật Minh thì cứ cố đẩy thay Quỳnh Lam ra, nhưng cứ định đẩy, cô nhóc lại định mở miệng cắn. Một chỗ là quá đủ!

-Miệng cậu ngọt thật đấy!

Với một câu nói vô tư, vô hại, Nhật Minh đã tự cứu mình khỏi ngón tay thỏ rùa.

Khuôn mặt Quỳnh Lam đỏ ửng lên, sao cậu ta lại dám nói tới vấn đề đó chứ, mà vừa mới ăn socola xong chẳng ngọt. Ôi, xấu hổ chết mất thôi!

3. Chương 3

Ánh chiều nhẹ nhàng, ấm áp tỏa xuống. Hơi lạnh của mùa thu được cất chắt cẩn thận. Giờ thì đã tràn ngập khắp thành phố!

Vậy mà, trong con phố nhỏ vắng người, cô gái vẫn mặc chiếc váy mỏng manh, dang hai tay lấy thăng bằng để đi trên mép vỉa hè. Trên miệng còn ngậm một chiếc kẹo mút cỡ lớn, làm phồng ta một bên má trắng hồng.

Bên cạnh, cậu con trai dút tay vào túi, cũng chỉ diện một chiếc áo may ô cộc tay, cùng chiếc quần lửng bụi bặm. Ánh mắt dõi theo cô gái, chứa đựng thứ yêu thương khổng lồ, miệng hơi nhếch lên, tạo thành nụ cười quẩn rũ trên khuôn mặt hoàn hảo!

-Nhật Minh, Nhật Minh, nhìn tớ giỏi không? Thế giới mất một diễn viên xiếc như tớ thật quá thiệt thòi!

Vừa đi vừa nói, cái suy nghĩ ăn khớp luôn với lời nói mà bỏ quên hành động, Quỳnh Lam trượt chân ngã luôn lên nền đất lạnh. Máu ở đầu gối ứa ra, vết sườn dính bụi đen và sạn làm Quỳnh Lam thấy đau rất!

-A! Huhu! Cậu là đồ vô tâm- Được thể, Quỳnh Lam ngồi luôn xuống, khóc ầm lên.

Còn Nhật Minh thì vô cùng ngạc nhiên, cái gì đang diễn ra đây, cô nhóc này ngã mà cũng bị đổ lỗi là đồ vô tâm sao?

-Cậu còn đứng đấy à? Huhu! Đồ vô tâm, thấy người ta ngã mà không thêm đỡ, cắt xít cậu luôn!

Ồ kìa, vừa mới bảo là thiếu diễn viên xiếc như tớ thì thế giới thiệt thòi, vậy mà ngã có chút thôi mà khóc ầm lên!

Nhưng mà vừa tới gần, Nhật Minh lại thấy đầu gối Quỳnh Lam chảy máu, cậu nhăn mặt xót xa vô cùng. Vội vàng dìu Quỳnh Lam đứng dậy rồi hỏi, mắng ột trận, từ lần sau cậu sẽ cấm không cho cô nhóc này đi trên mép vỉa hè thế nữa, quá nguy hiểm!

-Huhu! hức...hức...hức, đau chân quá!

Tiếng khóc của Quỳnh Lam càng to hơn, sao lại thế nhỉ, đã ai động vào đâu?

-Đợi một chút thôi, tớ vù thấy có hiệu thuốc gần đây mà?

Nhìn Quỳnh Lam khóc như vậy, Nhật Minh thấy vừa thương, mà nghĩ cách dỗ dành.

-Đau chân thì ai mà đi được chứ? Hức...hức...

Ôi trời, muốn công thì nói luôn ra, lại còn bày đặt đau chân, may mà Nhật Minh thông minh.

Phì cười trước kiểu trẻ con của Quỳnh Lam, cô mấy tuổi rồi chứ?

-Cậu còn cười sao? -Liếc một cái về phía Nhật Minh, Quỳnh Lam lại khóc ầm lên, có vài người đi đường cũng ngoái lại nhìn, mặc dù Tây thì không quá quan tâm chuyện người khác, nhưng Quỳnh Lam đã gọi cái thứ tò mò còn sót lại cuối cùng của họ!

Hơi ngượng, Nhật Minh cúi xuống, quá đúng với ý Quỳnh Lam, nhưng sao đây, nhảy mãi không lên, người gì mà cao vậy?

-Cúi xuống chút- Quỳnh Lam vỗ vỗ vai Nhật Minh. Giờ sao lại không đau nữa rồi?

Cúi xuống một chút, vẫn không tới, xuống chút nữa, vẫn không tới.

Bực mình, người gì mà cao quá vậy, tự nhiên Quỳnh Lam thấy ghét cái chiều cao của Nhật Minh ghê gớm.

Buồn cười với cái cách mà Quỳnh Lam nhảy lên lưng mình, đau chân mà sao nhảy cao thế, nhưng đâu có tới, Nhật Minh đành ngồi xuống.

-Lần này đừng có nói với tớ là không lên được!

-Hehe, thế từ đầu có phải tốt hơn không?

Trèo lên lưng Nhật Minh, hai chân Quỳnh Lam đung đưa, miệng lẩm bẩm một bài hát vừa mới sáng tác, nghe khá ngang. Nhưng khi lọt vào tai Nhật Minh thì trở thành những câu nói dễ thương!

Hiệu thuốc không quá xa, đến nơi, Nhật Minh đặt Quỳnh Lam xuống ghế, vào mua thuốc.

Người bán thuốc là một cô gái người Việt khá xinh, nhìn có chút dễ thương, nhưng chẳng hiểu sao, Quỳnh Lam thấy ghét!

Nhìn kìa, nhìn kìa, cái thái độ của cô ta với Nhật Minh kìa, thấy mà ghét!

Nói tiếng Anh một hồi, cuối cùng hai người này cũng nói tiếng Việt. Thật sự thì tiếng Việt Quỳnh Lam cũng chẳng giỏi, mà tiếng Anh thì càng không. Giờ cô đang phải học cấp tốc tiếng Anh. Nhưng mà cũng chỉ hiểu sơ sơ họ nói gì thôi.

Cái gì mà never ấy, rồi miss miss cái quái gì, nói chung là mua thuốc thôi cũng cần phải như thế sao? Mà nhớ không nhầm thì Nhật Minh đối với mọi người xung quanh với thái độ khá lạnh mà? Sao giờ lại thế này.

-A, đau quá!

Tự nhiên kêu đau, Quỳnh Lam liếc mắt nhìn cái người mà cô ghét ngay từ ánh mắt đầu kia!

Đây Không phải là hiệu thuốc hay sao mà Nhật Minh phải hỏi có thuốc không! Vớ vẩn!

Lại đỡ Quỳnh Lam, Nhật Minh nhẹ nhàng lau vết thương, thi thoảng lấy hơi nhẹ thở. Thật quá dễ chịu, Nhật Minh bao giờ cũng tuyệt nhất!

Liếc một cái sắc lém về người kia, Quỳnh Lam hất mặt lên, hừ, làm sao mà Nhật Minh quên cô được?

Người bán thuốc chẳng có vẻ gì là tức giận, cô ta lại gần Nhật Minh, ngồi xuống, dịu dàng nói:

-Để mình rửa cho, mình dù sao cũng đã quen với việc này rồi mà!

Cô ta có vẻ nói tiếng Việt rất êm, nhẹ nhàng, nhưng muốn động vào chân Quỳnh Lam sao? Có phải đang mơ?

-Hừ, có phải bạn tớ không biết làm đâu mà phải làm hộ, bày đặt nói tiếng Việt giỏi à?

Thật sự một điều, từ nhỏ đã được chăm sóc bảo vệ tốt, lại chẳng va chạm nhiều với ai, nên Quỳnh Lam có tính thấy gì nói đấy, gặp đâu nói đấy, có vẻ khó thay đổi!

Đột nhiên, điện thoại của Nhật Minh kêu, cậu lại đưa thuốc và bông cho cô bán thuốc:

-Vậy nhờ bạn.

-Rất sẵn lòng!

Quỳnh Lam tức lắm, không phải vừa nghe cô nói với cô ta chứ? Có điện thoại thì cũng phải tắt đi, hiểu không? Nhật Minh, cậu cứ chờ đấy! Còn người này nữa, sẵn lòng cái gì chứ? Ai cho cô ta động vào chân Quỳnh Lam?

Giật lấy cái bông trên tay cô ta, Quỳnh Lam bĩu môi:

-Tất nhiên tớ cũng tự biết, cảm ơn đã sẵn lòng!

-Cô sao lại ghét tôi vậy? Cùng là người xa quê với nhau phải hiểu nhau chứ?

-Tớ cần hiểu sao?

Vừa nói, vừa làm, Quỳnh Lam thổi thổi chỗ đau rồi rửa bằng thuốc, khá xót.

-Tuỳ!

Cô bán hàng bỏ lại một câu rồi vào trong nhà, gì chứ, tưởng làm gì chứ? Không tuý chẳng lẽ đánh con người ta, vô duyên!

Một lúc sau, Nhật Minh đi vào, nhìn Quỳnh Lam lắc đầu, rồi tiếp tục lau nốt vết thương. Sau khi băng xong cả của Quỳnh Lam và cả của mình, Nhật Minh dẫn Quỳnh Lam ra khỏi hiệu thuốc.

Nhưng, cô hơi ngạc nhiên, Nhật Minh trả tiền từ bao giờ nhỉ?

-Cậu định ăn trộm của người ta sao?

Ngồi trên lưng Nhật Minh, Quỳnh Lam thì thầm vào tai như sợ ai nghe thấy!

-Cậu tưởng tớ tự dưng mất hơi đi nói chuyện với cô ta à? -Nhật Minh nháy mắt cười ma mãnh.

-Tớ quên ví tiền trên xe rồi!

Quỳnh Lam nghe xong, cười nắc nẻ, Nhật Minh của cô thật thông minh! Nhưng mà Nhật Minh là của cô từ bao giờ thế?

À mà thôi, của cô từ lâu rồi, hàng này là cầm đưng đấy, haha!

-Nhật Minh của tớ thông minh thật!

Khí trời se lạnh của những ngày đầu thu, lá không xanh mà cũng chẳng vàng mà là sự kết hợp hài hoà giữa hai màu.

Bầu trời thu khá đẹp, thời tiết mùa thu cũng là mùa đẹp nhất trong năm. Nhưng nói thật, Quỳnh Lam lại ghét mùa thu vô điều kiện.

Nằm than ngán thở dài với hàng đủ lý do để ngủ, đắp chăn rồi lại chùng chăn, hôm qua, cô bị Nhật Minh bắt cóc. Cậu ấy giải thích với mẹ cô với cái lý do rất gây cười:

-Quỳnh Lam bị đau chân không về được. Trong khi đau chân thì có liên quan gì ở đây? Ngồi ô tô mà cũng cần chân khoẻ sao?

Nhưng mà mẹ cô cũng đồng ý, với cái lý do là:- Ừ, để nó nghỉ ngơi, không đi bệnh viện thì khổ!

Xước chân-không về nhà-đi bệnh viện!

Ba thứ đó, hoàn toàn không liên quan tới nhau!

Quỳnh Lam thừa biết mẹ cô quý Nhật Minh thế nào, đến cô còn có chút bực mình!

-Nhật Minh, cậu lắm chuyện thế?

Gắt lên, cứ 5 phút lại bị gọi dậy một lần. Còn những một tháng nữa mới vào học chính thức, dù sao đi nữa thì cũng phải để cô nghỉ tự do chứ?

-Con thử rửa này, cậu có dậy không?

-Trời thay đổi thời tiết, ra ngoài dễ bị cảm! -Dứt lời, Quỳnh Lam chùng luôn chăn vào mặt, bực mình, mới có 2 giờ chiều mà cứ có người nheo nhéo bên tai!

Chẳng muốn gọi nữa, thôi, xem phim để mai vậy, mai Nhật Minh sẽ bắt họ chiếu lại!

Vậy là Nhật Minh cũng chui vào chăn, nằm ôm Quỳnh Lam như con gấu ngủ tới tối, phải công nhận một điều, Quỳnh Lam ngủ ghê thật!

Trong nhà cũng chỉ có hai người, ngôi nhà này là ở dưới ngoại ô, cách khá xa với thành phố, cuối tuần, lại có một người đến dọn dẹp, lau chùi, thức ăn thì không cần, bởi vì nếu ở lại đây thì hai người cũng chỉ ở một ngày, mà nếu có đói thì đi xe đạp một đoạn là có ngay mà, khỏi lo!

Đập đập tay lên người Nhật Minh, Quỳnh Lam ngáp nhần ngáp dài, sao gối ôm nhà cậu ấy lại ấm thế?

Vì sức đập dồn vào tay khá mạnh, đã làm Nhật Minh dậy, haiz... Cứ thế này khi nào lấy Quỳnh Lam cậu ngày nào cũng chịu đòn mơ của Quỳnh Lam. Tự nhiên thấy thương mình vô cùng!

Chấp nhận, biết làm sao khi cô nhóc này nằm cùng chứ?

Đột nhiên, chuông diên thoaï kêu, là của Quỳnh Lam, nhắc máy nghe, Nhật Minh còn chưa kịp nhìn số:

-Alo

-Nhật Minh à, con đưa Quỳnh Lam về ngay nhé, nhà cô phải về nước gấp, bà nội sắp qua đời rồi!

Giọng nói của mẹ Ly hơi gấp gáp, mẹ Ly có vẻ đang rất lo lắng!

-Vâng, vâng con về ngay!

Cúp máy, Nhật Minh nhanh chóng gọi Quỳnh Lam dậy, dù có thể là một nhiệm vụ khó!

Khá nhanh, chỉ hơn một tiếng sau, chiếc xe thể thao đã phanh kít lại trước ngôi nhà kiểu Tây nhỏ, người lái xe còn chưa đủ tuổi!

Chạy vội vào nhà, Nhật Minh thì đang rất lo lắng, nhưng Quỳnh Lam tới giờ vẫn chẳng biết chuyện gì, bị Nhật Minh gọi dậy, chỉ kịp đánh răng, quần áo còn chưa thay, lên xe ô tô buồn ngủ quá cũng ngủ luôn, chẳng nói được câu nào.

-Cô, cô đã đặt vé chưa?

-Cô đặt vé rồi, nhưng phải đợi 3 tiếng nữa, còn gọi bảo họ làm nhanh nhanh được không? Bà đang gấp lắm rồi!

Mẹ Ly rất quý mẹ chồng, tình cảm khá đặc biệt!

-Vâng, con cũng muốn về!

Chạy ra cửa gọi điện, chỉ hai phút sau, Nhật Minh đã gọi cả mẹ Ly và cả Quỳnh Lam ra xe rồi. Chú Quân đã về trước từ hôm qua!

Ra sân bay, làm thủ tục xong, chẳng ai cầm theo hành lý gì, mẹ Ly cũng chỉ cầm túi xách giấy tờ, chìa khoá nhà, tiền...

Thật sự là lên máy bay Quỳnh Lam vẫn còn chưa biết chuyện gì, dù muốn hỏi nhưng cứ thấy mẹ khóc. Còn Nhật Minh thì vào làm giấy tờ trước, hơi ngạc nhiên, Nhật Minh đã bao giờ đi máy bay kiểu này đâu? Nhà cậu ấy chẳng phải có máy bay riêng sao?

Máy bay cất cánh, chỗ ngồi cạnh của sổ chỉ có 2 ghế, thế nên để mẹ Ly ngồi một mình bên trên, bên dưới là Quỳnh Lam và Nhật Minh, giờ thì Quỳnh Lam cũng biết chuyện gì.

Nhưng thật sự cô cũng chỉ cảm thấy lo ẹ thôi, chứ không ở với bà nội từ nhỏ, tình cảm cũng Không có nhiều!

Cũng phải, từ nhỏ Quỳnh Lam đã ở Pháp cùng bác, lớn lên lại sang Anh cùng bố mẹ, chính là vốn tiếng Việt của Quỳnh Lam đã không được giỏi!

Xuống tới sân bay, đây là lần thứ 2 cô về Việt Nam, ngày còn bé lắm, về với bác, giờ cô chẳng nhớ.

A ha, Việt Nam nhìn qua cửa kính phòng chờ thì chưa thấy gì cả, toàn người là người.

Đến khi ra khỏi sân bay, ôi trời, tắc đường thế kia sao? Mà Việt Nam giàu thật đấy, toàn đi xe máy thôi. Một chiếc xe máy ở bên kia biết bao nhiêu tiền.

Quỳnh Lam đang rất tò mò về Việt Nam!

4. Chương 4

Dù đã sang thu, nhưng thời tiết ở Việt Nam vẫn khá nóng, ngồi trong ô tô nhà Nhật Minh, dù có cả cách âm, nhưng hở cửa ra một chút để thở cũng cảm thấy khí nóng tràn vào, tiếng động cơ xe bên ngoài ồn ào, thỉnh thoảng còn nghe được vài tiếng cãi nhau dễ làm xấu tai của mấy bác đi xe máy tranh đường...

Khác hẳn với đường phố Anh, hay Pháp. Nhẹ nhàng kỳ lạ.

Ngồi trong ô tô, Quỳnh Lam nhìn vẻ mặt lo lắng của mẹ mà Không khỏi đau xót, cô chưa bao giờ thấy mẹ vậy cả, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, mẹ cứ nức lên suốt. Mẹ cũng chẳng nói gì từ khi lên máy bay tới giờ.

Quỳnh Lam cũng chẳng biết tình thương của mẹ đối với bà nhiều như thế nào, bà đối với mẹ ra sao, cái quan trọng bây giờ là mẹ Ly đang sắp ốm vì khóc quá nhiều!

Quỳnh Lam thương mẹ vô cùng, ngồi bên cạnh, chẳng biết nói gì ngoài vỗ lưng ẹ, ánh mắt cô cũng vì nhìn mẹ ly mà ngấn nước.

Nhật Minh ngồi bên cạnh, nhìn Quỳnh Lam như vậy tâm trạng thoải mái ban sáng đã mất, thay vào đó là cái đau xót. Cậu cũng biết Quỳnh Lam đang cố ngăn nước mắt lại, vì mẹ Ly đang khóc nên cô phải cố gắng làm mẹ đỡ buồn, không phải là ngồi khóc cùng mẹ.

Chỉ cần nước mắt tràn ra khỏi mi mắt đã bị Quỳnh Lam gạt phăng. Thà Quỳnh Lam cứ khóc to lên còn hơn như vậy, tim cậu đang đau mà chẳng biết phải làm gì, đây là chuyện gia đình Quỳnh Lam, cậu cũng khó có thể tham gia trong khi chưa biết gì nhiều về họ hàng của cô.

Ô tô vừa tới cửa, trước một ngôi nhà khá to, theo một chút phong cách châu Âu.

Nhưng chẳng còn để ý tới nhà to hay bé, phong cách Châu Âu hay Châu Phi, vừa tới nơi, mẹ Ly đã mở cửa chạy ào vào nhà, Quỳnh Lam giật mình, vừa còn vỗ lưng ẹ mà.

Nhật Minh đã thấy vài giọt nước mắt của Quỳnh Lam rơi và chạy dài xuống má, chẳng thèm đưa tay lên lau khi mẹ Ly đã đi, đây là lần đầu tiên Nhật Minh thấy Quỳnh Lam như vậy.

Đưa tay lau những giọt nước mắt của Quỳnh Lam, Nhật Minh mở cửa xe bế luôn Quỳnh Lam ra ngoài. Lúc đầu khá ngạc nhiên, cô đâu có bị sao đâu mà bế, nhưng thôi, giờ chẳng muốn đi nữa. Vậy là Quỳnh Lam tựa đầu vào khuôn ngực lớn, đầy mùi nam tính, tay vòng qua cổ Nhật Minh lấy điểm tựa.

Những bước chân sỏi dài vào nhà, Nhật Minh thật sự không hiểu tại sao nhà Quỳnh Lam phải làm như này, lúc bà nội Nhật Minh mất, cũng chỉ có bố mẹ Nhật Minh và vài người quen. Họ còn cố gắng giữ bí mật càng ít người biết càng tốt.

Vậy mà sao? Nhà Quỳnh Lam gọi tùm lum!

Vừa bước tới cửa, đã có khá nhiều đôi mắt nhìn Nhật Minh và Quỳnh Lam, nhưng cũng chỉ một chút rồi quay đi. Nhưng sao nhỉ? Còn vài đứa con gái nữa, chắc em họ hay chị họ của Quỳnh Lam vẫn không rời mắt khỏi Nhật Minh. Họ có vẻ khá ghen tỵ với Quỳnh Lam.

Vừa bước vào cửa phụ đằng sau nhà, nơi mà mẹ Ly vừa chạy tới, Nhật Minh đã thấy chú Quân đang đứng đó, vẻ mặt trông buồn lắm, cứ cúi đầu nhìn bà nội nằm dưới giường.

Đứng gọn vào góc sau khi đã nhẹ nhàng cúi đầu chào mọi người, Nhật Minh vẫn chưa bỏ Quỳnh Lam xuống, mà sự thật thì Quỳnh Lam cũng chẳng muốn xuống, nước mắt cô đã thấm ướt hết áo Nhật Minh.

Cô thấy hơi khác khi đi vào ngôi nhà này, cảm giác sợ hãi len lỏi trong từng dây thần kinh khiến Quỳnh Lam khó chịu. Một chút cũng không muốn rời xuống khỏi tay Nhật Minh, cô thút thít nhỏ:

-Nhật Minh, tớ sợ lắm, tớ muốn về Anh!

Cúi xuống thơm nhẹ lên trán Quỳnh Lam, Nhật Minh chẳng hiểu Quỳnh Lam đang sợ gì, giọng Nhật Minh chưa bao giờ dịu dàng tới thế:

-Đừng sợ, tớ ở đây, mà nơi này là nhà cậu, có gì sợ chứ?

Mẹ Ly đã ngồi xuống cạnh giường bà nội nằm, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt:

-Mẹ, mẹ sao lại thế này? Con và Quân về rồi, mẹ phải khoẻ lại chứ? Mẹ không khoẻ lại thì con đi chợ với ai, ai sẽ ngủ với con đêm mà Quân đi công tác, ai sẽ nói chuyện với con lúc con buồn chứ? Ông bà ngoại đã mất cả rồi, bố cũng mất, giờ mẹ sao lại muốn theo họ?

Mẹ Ly khóc nức lên từng hồi, lần đầu tiên Quỳnh Lam thấy mẹ khóc, mà lại còn khóc như vậy, là con như Quỳnh Lam sao có thể không thấy thương, nước mắt cô chảy ra càng nhiều.

Bố Quân đứng ở đó không kìm được cảm xúc, một giọt nước mắt chảy ra, chỉ duy nhất một giọt, mặn chát!

-Nhật Minh, đi chỗ khác được không? Ở đây tớ không chịu nổi nữa rồi!

-Ừ!

Vẻ mặt của Nhật Minh sắc lạnh, nhưng đáy mắt lại hiện lên chút đau lòng khó nhận ra.

Đôi chân dài lại bước về phía cửa, cậu nghĩ Quỳnh Lam không nên ở đó lâu, những tiếng khóc thảm thiết của một số người làm cô sợ và tiếng khóc của mẹ Ly sẽ làm Quỳnh Lam đau lòng!

Bế Quỳnh Lam bước ra ngoài cửa lớn, đột nhiên, Nhật Minh bị chặn bởi một cô gái, gương mặt không quá xinh nhưng cực kỳ sắc sảo.

-A, anh có phải là...

-Tránh ra!

Chưa nói hết cậu, cô gái đó đã bị câu nói lạnh lùng của Nhật Minh làm run sợ, đứng nép qua một bên, đáy mắt hiện rõ tia ghen tỵ...

Quỳnh Lam thì vẫn như vậy, như con mèo nhỏ nằm gọn trong lòng Nhật Minh, chẳng cần biết gì vì cô đã có một vòng tay bảo vệ, ấm áp và an toàn lắm!

Bên trong nhà thờ lớn, không khí u ám với những vòng hoa trắng làm cho tâm trạng của mỗi người đều cảm thấy khó chịu.

Mẹ Ly đã hết khóc, nhưng khuôn mặt trông thật mất sức sống. Hai hốc mắt thâm tím do thiếu ngủ và khóc quá nhiều. Bố Quân thì đang đứng cạnh, an ủi mẹ Ly!

Những tiếng khóc thút thít nặng nề khá lớn phát ra từ phía cuối phòng.

Bà nội đã mất!

Trước khi đưa và vào thiêu, mọi người đều muốn được nhìn bà lần cuối!

Hai ngày sau, nhờ bố Quân. tâm trạng mẹ Ly đã tốt hơn. Nhưng vẫn còn phải ở lại để lo phần kết thúc!

Nhà Quỳnh Lam vẫn còn những phong tục truyền thống, để thích nghi với những thứ đó, rất khó. Vậy nên, từ hôm về nước, thời gian của cô tất cả đều có Nhật Minh. Thật sự thì không quen, nên tối cũng ngủ luôn nhà cậu ấy!

Quỳnh Lam thấy mẹ vui lên thì cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Bây giờ, phải đến phần đi thăm Việt Nam!

Quỳnh Lam lên Internet tra hết những nơi đẹp ở Hà Nội, rồi vào miền trong, nơi cuối cùng muốn đến cũng được viết trên tờ giấy nhỏ là thành phố Hồ Chí Minh. Thấy ở đó có rất nhiều chỗ chơi đẹp.

Trên tờ giấy nhỏ, ghi chi chút những từ cả tiếng Pháp, cả tiếng Anh, thỉnh thoảng lăm thôi thì kèm vài từ Việt Nam. Ngoài Nhật Minh và Quỳnh Lam ra, chắc chẳng có ai có thể hiểu nổi. Một từ mà tiếng của những 3 nước gộp lại!

-Quỳnh Lam, cậu nghĩ tổ thừa thời gian sao mà ghi nhiều chỗ như vậy. Cậu chỉ còn một tuần là vào học rồi. Còn phải vào nhập học nữa.

Nhật Minh cầm tờ giấy, hơi buồn cười vì chỉ trong 30 phút, Quỳnh Lam có thể viết từng này. Sao tìm nhanh vậy?

-Ồ, tớ phải đi xả xì trét chứ, mẹ Ly đã có bố Quân lo, mà còn lâu mọi người mới sang, nghỉ học tuần đầu cũng không sao!

Cặm cùi, mím môi viết vào tờ giấy thứ hai, giờ thì Quỳnh Lam đang cố gắng viết tiếng Việt.

-Còn nữa sao? Ôi, chết tôi mất thôi!

Nhật Minh ôm trán, cô nhóc này chắc chắn sẽ không tha cho đâu.

Ngày đầu tiên, là Hà Nội. Nơi đẹp nhất và bán nhiều đồ chơi nhất có ghi phố cổ.

Nhưng sao đông nghẹt người thế này? Quỳnh Lam không thở nổi. Lại vào công viên, vừa xem con hổ gầm, Quỳnh Lam vừa nhặt đá ném, dù cho người bảo vệ đã nhắc vài lần!

-Haha, nhìn cái mặt kìa, con này nhỏ hơn mấy con ở Pháp mà gầy to thế?

Vừa cười, Quỳnh Lam lại ném thêm một viên đá nữa, mấy người đi qua cứ ngoái lại nhìn và được nghe tiếng hổ miễn phí!

Lần này, có vẻ như bảo vệ đã quá sức kiên nhẫn:

-Con bé kia, cháu không hiểu tiếng Việt sao? Bác đuổi cháu đi bây giờ!

Nhật Minh thì vừa buồn cười vừa ngại, ai lại như Quỳnh Lam chứ, đã không sợ lại còn lè lưỡi chạy.

Haizz... Cô nhóc này, bao giờ mới lớn được.

Đi đến chuồng khỉ thì trên nó đến nỗi bị nó túm tóc, đến nơi ở của vẹt, ném bím bím vào người nó thì bị nó đập cánh vào mặt, đến cá sấu đang ngủ cũng bị cô nhóc làm phiền mà hùng hổ chạy về phía cô mà há mồm cắn thanh sắt.

-Haha, có giỏi thì cắn vỡ mà ra đây cắn chị nè em, thịt chị ngon lắm!

Lè lưỡi, nhảy nhảy lên, miệng Quỳnh Lam cười không ngừng!

-Quỳnh Lam, cậu đang làm gì vậy?

Nhật Minh đến là khở, nói đi nói lại rồi, đành phải kéo ra khỏi công viên!

-Ồ, ơ, đã xem hết đâu mà cậu kéo tớ về?

Quỳnh Lam dẩy dựa, thật vô lý, vào công viên không chơi thì làm gì chứ?

-Cậu thật phiền phức, cậu còn muốn đi tiếp thì nghe lời đi!

Cúi xuống bế Quỳnh Lam lên, Nhật Minh vút phịch cô vào xe ô tô.

-Nơi tiếp theo!

Nhật Minh ngồi vào xe, chỉ định cho người lái. Nhưng đợi một lúc mà vẫn không thấy đi, Quỳnh Lam thì nghịch đồ trong xe như mới đi lần đầu!

-Tôi nói là nơi tiếp theo!

Người lái xe nhăn mặt, quay xuống, chỉ vào chữ nhỏ xú, anh ta đã ngồi đây nửa tiếng để cố gắng dịch cái chữ này.

-Tôi không hiểu nó ghi gì!

Nín cười, Nhật Minh quay qua Quỳnh Lam, cô nhóc mặt thì vẫn cười cười, ần ần vào nút nâng ghế, tựa đầu ra sau!

-Lăng Bác!

-Nhưng đã giờ này rồi, lăng Bác không còn mở cửa.

-Thế thì nơi tiếp theo.

Lại chỉ chỉ vào chữ tiếp theo.

-Bảo quản gia chuẩn bị máy bay đi.

Gật gật đầu, lái xe quay lên gọi điện rồi cho xe về nhà Nhật Minh!

Ngôi nhà hoàn toàn theo cách cổ điển của châu Mỹ, toàn bộ nội thất đều toả ra phong thái ấm áp lạ thường, căn nhà không quá to, nhưng thật sự, nó quá đẹp so với tưởng tượng!

Bước vào trong nhà, thay quần áo xong, Quỳnh Lam và Nhật Minh ngồi ăn bồng, uống nước ngọt, ăn bím bím và tắt điện xem phim hoạt hình!

-Cái thằng này sao không chui vào cái hồ sóng có phải sướng không?

-Cậu nghĩ nó thử được chắc?

-Thế cậu bảo bọn xanh xanh kia thử bằng gì?

-Bọn xanh xanh với con người giống nhau chắc?

-Nhưng mà nói chung là cái thằng này óc nhỏ, sống sướng thì Không muốn!

-Cậu thích thế thì đi bảo ông đạo diễn đấy,cậu cãi cùn quá!

-Cậu thì kém chắc? Cứ đợi đấy, rồi một ngày, tớ sẽ sản xuất ra bộ phim hay nhất thế giới!

-Thử rùa mà cũng đòi làm phim à? Có phải cậu quay lại quá trình tiến hoá của thử rùa không? Hay lại cuộc thi chạy của thử rùa?

Nhật Minh nháy mắt, đột nhiên thơm vào môi Quỳnh Lam, nhẹ nhàng lướt qua.

Bất động, cái con người kia không biết vô duyên à? Sao lại chọn cái lúc này mà hôn chứ? Chẳng lãng mạn gì cả?

Mà cậu ta dạo này hay hôn Quỳnh Lam quá? Thật là đồ dê xồm!

5. Chương 5

Thời tiết nóng bức, ánh nắng chói giữa buổi trưa mùa thu, ngoài trời, nóng tới nỗi tưởng chừng có thể xé đất.

Trong căn phòng lớn,hơi điều hoà toả ra mát lạnh, một chút cái nóng bức của miền Nam cũng không thể tràn vào! Vang ra những tiếng cười trong trẻo:

- Haha, cậu tưởng tớ cái gì cũng thua cậu chắc. Chín cơ nè, chết đi, còn lâu mới chặn được tớ!

-Cậu cứ cười đi, rồi tớ sẽ trả thù!

Hai con người ngồi trên giường, trên tay cầm bộ bài chơi boke!

Nhật Minh chưa lần nào thắng, tai đã đỏ lên do bị búng quá nhiều!

Chơi chán rồi lăn ra ngủ, Quỳnh Lam rất vui vẻ khi ở bên cạnh Nhật Minh!

Đột nhiên, chuông điện thoại của Nhật Minh kêu, nói chuyện xong, Nhật Minh vội vàng bảo Quỳnh Lam chuẩn bị, cậu phải đưa cô ra Bắc rồi có việc phải đi ngay.

Quỳnh Lam biết, Nhật Minh lại đi mấy ngày cho xem, haiz...cô không muốn ở cùng với mọi người ở đây, cô biết, cuộc sống đó khá khắc khe. Đặc biệt với đứa cháu vừa về Việt Nam đã đi chơi, không thèm ở lại nhà đến một hôm!

-Hay tớ ở đây đợi cậu, khi nào cậu về thì tớ sẽ về Anh!

Bẹo má Quỳnh Lam, Nhật Minh thơm vào trán:

-Sao lại thế được, như vậy mọi người trong nhà sẽ ghét cậu, mà mẹ Ly cùng chú Quân cũng sẽ rất lo lắng đấy!

Ngồi trên máy bay, tâm trạng Quỳnh Lam chẳng còn vui nữa, dù đây mới là lần thứ hai chuẩn bị về nội, nhưng cô thật sự ghét cái cảm giác đấy!

Máy bay vừa hạ cánh trên đường bay tư nhân, Nhật Minh đứng dậy ôm Quỳnh Lam khá lâu, thêm một nụ hôn ở môi, khá lâu nhưng dịu dàng vô cùng, cũng đã có một chút quen với nụ hôn này, nhưng tim Quỳnh Lam vẫn không ngừng đập nhanh. Nhưng chỉ cần vậy thôi, đủ làm ọi cảm giác sợ hãi bay hết!

-Cậu sẽ đi mấy ngày?

-Khoảng tuần-Nhún vai, thật sự thì Nhật Minh cũng chẳng biết-Nhưng tớ sẽ về sớm với thổ rùa!

-Tất nhiên, cứ thử hơn một tuần xem, về thì cũng đừng nhìn mặt tớ!

-Tớ đi đây, về không được nhớ tớ quá mà khóc đầu đầy.

-Ai thêm khóc!

-Thôi, tớ đi nhá! Nhớ đừng để ai bắt nạt rồi khóc nhè đó!

-Tớ còn trẻ con sao?

-Tất nhiên Không phải trẻ con, mà là con nít!

Thơm lên trán Quỳnh Lam, Nhật Minh lại vào máy bay!

Cho tới lúc ra khỏi đường bay, cảm giác sợ hãi lại ùa về với Quỳnh Lam!

Nhà nội vì theo truyền thống nên tất cả cái bác con của ông ba đều sống cùng một nhà.

Bước vào cửa, mọi người có vẻ chẳng để ý gì đến Quỳnh Lam, thế thì càng tốt, sống ẩn ngày nào hay ngày ấy!

Nhưng trước tiên phải tìm mẹ Ly đã!

Định gọi điện thoại thì giờ Quỳnh Lam mới nhớ...cô không có sim Việt Nam và cô cũng chẳng có số ở Việt Nam của mẹ Ly.

Đen hết chỗ nói!

Nhẹ nhàng đi vào nhà, đến gần một người có lớn tuổi đang bẽ một cái gì đó, nhìn cũng hiền hiền nên thử hỏi, mà thật sự Quỳnh Lam chẳng biết tiếng Việt là gì!

Chết rồi! chết rồi! Cứ thế này khi nào tiếng Anh ổn định Quỳnh Lam phải đi bồi thêm tiếng Việt mới được. Mất gốc là khổ!

-Bác gì ơi, cho con hỏi...

Chưa kịp nói hết câu, giọng nói tỉ lệ nghịch với khuôn mặt phát ra nói:

-Nghĩ tôi rảnh sao mà hỏi?

-Dạ, con xin lỗi!

Xanh mặt, cảm giác ghê sợ ở nơi đây tăng lên. Bước ra cửa chính, Quỳnh Lam đã bị chặn lại bởi một cô gái, không quá xinh nhưng có khuôn mặt sắc sảo, và đặc biệt, đôi mắt sếch cao!

-Em gái, sao về Việt Nam mà Không ở nhà?

-Dạ, chị là ai?

Quỳnh Lam trả lời, cô cảm thấy ghét cái khuôn mặt trước mặt. Mà cái cảm giác sợ hãi ở người đối diện một chút cũng không có.

-Tất nhiên là chị họ em.

Cô ta lả lướt trả lời, Quỳnh Lam nghĩ gia đình truyền thống thì lấy đâu ra cái kiểu mặc hở hênh thế này, nhìn thật bẩn mắt!

-Vậy à? Em đi đâu có liên quan sao?

Khá bất ngờ trước cái kiểu ăn nói móc má của mình, Quỳnh Lam tự nghĩ đây có phải tiềm năng không?

-Ồ, tất nhiên là không, nhưng đi với con trai là liên quan tới cả dòng họ!

-Haiz...em đâu phải người nổi tiếng để chị theo dõi?

Lấy ngón tay xoắn xoắn mấy lọn tóc, Quỳnh Lam đã học được những lời này khi nghe Nhật Minh nói điện thoại.

-Việc đó là tất nhiên, em có biết là con gái người dòng họ Trần cần phải gia giáo thế nào không?

Hất hất mái tóc vàng rối do đã nhuộm nhiều lần, chị họ Quỳnh Lam vênh mặt lên nói!

-Như chị sao?

Trời ơi, tiềm năng của Quỳnh Lam là xoay sao? Về chắc chắn phải bắt Nhật Minh dạy thêm mới được, cứ nghĩ tương lai không xa vừa được thiết kế thời trang vừa được làm luật sư thì còn gì bằng.

Tức xanh mặt, từ ngay cái nhìn đầu tiên chị họ Quỳnh Lam đã không ưa cô, cô là cái gì mà được giám đốc JK bé như vậy chứ?

-Nói tóm lại, chị muốn biết em với người bé em hôm trước có quan hệ gì?

-Vậy sao? Chị tên gì?

-Trần Vương Huyền, đến chị em còn không biết sao? Trả lời chị câu hỏi!

-A, vậy sao, Vương Huyền à, sorry nha, em không thích!

-Chị yêu cầu em nói! -Vương Huyền nhăn mặt, nén cái giận vào trong!

-Chị có quyền sao?- Liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường mà vừa nãy Quỳnh Lam mới nhìn thấy trước khi vào nhà-Ồi, em có việc rồi, đi trước nhá!

Rồi Quỳnh Lam bước đi, cô đã nghe lời Nhật Minh, không để ai bắt nạt mình trong nhà này, cô việc gì phải sợ chứ? Cô đã lớn rồi, phải xác định một điều...

Nhật Minh không thể lúc nào cũng bên cạnh cô!

Hà Nội, từng làn gió nhẹ đầu xuân thổi vào từng lọn tóc, ánh nắng chiều vàng chiếu sáng cả một mảng trời. Đường như, Hà Nội Không bao giờ sợ thiếu người!

Trong dòng người đông đúc, cô gái với dáng người mảnh khảnh cúi xuống, với lấy chiếc kem ở người bán hàng rong. Thật may mắn, trước khi đi, cô đã bảo mẹ đi đổi tiền Việt, mà hầu như toàn tiền lẻ.

Rất vui sướng nhưng cũng rất thắc mắc, nhiều đồ ăn ngon như vậy mà sao rất rẻ. Cô thật sự rất thích!

Chuông điện thoại kêu, nhưng phải một hồi lâu sau cô mới cảm thấy rung rung trong túi áo, bắt điện thoại, lại số lạ, còn ai nữa sao?

-Alo?

-Quỳnh Lam cậu ở đâu đấy?

Giọng Nhật Minh rất dịu dàng, như mang theo chút hơi ấm thổi vào điện thoại.

-À, tớ đang ở đường, nhưng nghe chẳng rõ lắm, mà bao giờ cậu về?

Quỳnh Lam nói khá to vào điện thoại, nơi này muốn nghe điện thoại cũng khó.

-Vậy à, đi...

Quỳnh Lam chưa kịp nghe hết câu Nhật Minh nói thì điện thoại bị giật, hơi hoảng, nhưng quay lên thì lại là cô chị họ đáng ghét:

-Chị có vẻ thích xen vào chuyện của em ghê!

Quỳnh Lam nhếch lên, cô luôn luôn là một con người khác trước mặt chị ta!

-Chị đã nói là em là gì với giám đốc JK?

-Woa!Chị cũng rõ về chính trị nhỉ?

-Trả lời nhanh!

Vương Huyền nắm mạnh tay thành quả đấm. Con nhỏ kia đang định quyền rũ giám đốc JK của mình sao?

-Em có nghĩa vụ đó từ bao giờ?

Gần mạnh lời nói, Quỳnh Lam nhìn Vương Huyền bằng ánh mắt sắc lạnh:

-Đưa ngay điện thoại cho em!

-Con nhỏ chết tiệt, không bao giờ!

Vương Huyền đã nghe nhiều người kể về Quỳnh Lam, họ đều nói nó quá trẻ con, nhưng tại sao nó lại được giám đốc JK bề như vậy? Thật không xứng đáng!

-A, chị không có điện thoại thì phải nói với em từ đầu chứ? Vậy thì cứ cầm lấy điện thoại em mà dùng nha!

Quỳnh Lam dùng cái giọng điệu khiêu khích mà mấy lần Nhật Minh cũng làm vậy với cô, khỏi phải nói, lúc nào cũng hoàn toàn thành công!

- Cái này sao? Nghĩ tôi cần à?

Vương Huyền tức giận vô cùng, sao con nhỏ này có thể xem thường cô thế?

-Vậy sao? Vậy thì trả lại cho con nhỏ chết tiệt này nhá, lấy điện thoại của con nhỏ chết tiệt thì chị còn chẳng bằng nó cơ!

Đi song song với lời nói là hành động giật lại cái điện thoại, Quỳnh Lam lè lưỡi tung tăng đi chỗ khác. Kệ cho cái người vớ vẩn đó ở yên đấy tức xanh mặt!

Gọi điện lại cho số điện thoại cũ, Quỳnh Lam chỉ phải chờ nửa tiếng chuông điện thoại là có người bắt máy:

-Alo, cậu sao thế? Sao lại tắt điện thoại của tớ?

Vừa nghe máy, Nhật Minh đã hỏi dồn dập, qua giọng nói có thể thấy cậu đang rất rất lo lắng!

-Haha, chỗ này đông người quá, chắc mất sóng ý mà, vừa nãy tớ điện cũng đâu có được!

Quỳnh Lam chẳng muốn nhắc lại chuyện cũ nữa, chắc chị ấy cũng chẳng cố tình làm vậy.

-Vậy à? Thở rùa cơ nhớ tớ không?

Nghe Nhật Minh nói vậy, mắt Quỳnh Lam lại ngấn nước, cô sống khá buồn và khó khăn khi lúc nào cũng phải theo tục lệ truyền thống trong nhà nội.

-Nhật Minh, bao giờ cậu về?

Giọng nói thút thít trong điện thoại đó, chắc chắn Nhật Minh biết là Quỳnh Lam đang khóc!

-Tớ mới đi có ba ngày thôi mà?

-Nhưng mà tớ buồn lắm, huhu, biết không? Tớ nhớ cậu lắm.

Quỳnh Lam khóc giữa đường làm ai đi cũng phải ngoái đầu lại, hầu hết người Việt Nam có tính tò mò rất cao!

-Ừ, tớ cũng nhớ thở rùa của tớ, chịu khó một chút rồi khi nào về tớ mua quà cho.

-Cậu nhớ về nhanh đấy, nếu không thì đừng nhìn mặt tớ nữa!

-Được rồi, thở rùa cậu thích cái gì cũng được.

Nhật Minh cười nhẹ trong điện thoại, cô nhóc này sao lúc nào cũng dọa không được nhìn mặt chứ? Mới ba hôm Không gặp nhưng hôm nào chẳng gọi điện mà cậu đã nhớ phát điên lên thì không gặp chắc cậu vào bệnh viện mất!

-Thôi, không nói với cậu nữa, tớ nhìn thấy anh đẹp trai hơn cậu rồi, cúp máy đây!

Vội vàng cúp máy, cứ nghe giọng của Nhật Minh thế này chắc cô thành người nổi tiếng gào to nhất mất.

6. Chương 6

Đã gần một tuần Quỳnh Lam ở nhà nội, bố Quân và mẹ Ly rất bận rộn sau lễ tang của bà, vậy nên, chỉ có mỗi buổi tối là cả nhà được ở cạnh nhau.

Quỳnh Lam thì đi chơi suốt, nhưng Hà Nội nhiều chỗ chơi quá, cô vẫn chưa đi hết, nhưng chán rồi, cô muốn chơi ở chỗ khác cơ, chỗ nào mà giống như ở ngoại ô của Pháp đó! Tuyệt!

Sống với mọi người đằng nội khá khó khăn, về nhà, Quỳnh Lam thường nghe thấy các bác hay các cô gì đấy, đứng xúm lại một chỗ, nói xấu cô, rồi giờ ăn cơm, theo người Pháp thì họ ăn uống khá thoải mái, mà ở đâu thì phải theo phong tục đó chứ? Quỳnh Lam ăn uống rất thoải mái, tất nhiên trước khi ăn có mời, nhưng trong nhà, con gái là phải ăn uống từ tốn, nhẹ nhàng,...

Nói chung, Quỳnh Lam không làm được!

Trong số họ, chẳng ai thêm tiếp chuyện với cô, đôi mắt luôn dùng lườm cô. Họ coi thường cô tới nỗi lúc xới cơm chỉ ọi người, còn của cô ư? Tự đi mà xới. Thỉnh thoảng, thằng nhỏ nhỏ con nhà ai đấy mà mẹ kêu phải gọi bằng chú nhìn cô như vật thể lạ!

Bố Quân và mẹ Ly cũng nhìn ra được, nhưng hình như, bố mẹ cũng chẳng hợp các bác ấy, tới đến, mỗi nhà một phòng lớn, trong một phòng có bốn hay năm phong tùy theo số người.

Cô và bố mẹ ở một phòng, mẹ Ly và bố Quân cũng bảo cô cố gắng chịu vài ngày nữa để thu xếp hết công việc, gia đình cô sẽ về Anh ngay lập tức. Có vẻ bà nội ra đi, mẹ cô sống trong nhà này cũng chẳng sung sướng!

Tất nhiên biết lý do chứ, bởi vì Quỳnh Lam hay đi chơi, rồi về nhà thì chẳng biết ai với ai, một chút kiểu truyền thống cũng không có,...

Nhưng như vậy thì sao? Ghét cô thì sao? Họ tưởng cô quý họ chắc? Họ coi thường cô thì chẳng lẽ cô Không biết ngược lại cảm xúc? Họ nói xấu cô thì cũng coi như ong vo ve bên tai, thỉnh thoảng như vậy cũng vui tai!

Nhưng còn một số thứ cô khó có thể hiểu nổi, sao họ lại trơ trên tới vậy? Vương Huyền thì luôn luôn gây khó dễ cho cô, luôn đổ lỗi cho cô.

Nhưng mà nói thật, đây dù sao cũng là một phần trong cuộc sống, miễn là ngày nào Nhật Minh cũng gọi cho cô vài lần. Nhưng có một hai lần bị Vương Huyền cướp máy khi Quỳnh Lam đang nghe điện. Cô ta nói vào điện thoại bằng một chất giọng yếu điệu, nó làm Quỳnh Lam nổi da gà!

-Giám đốc JK, anh khỏe chứ? Bao giờ anh về? Em có thể biết địa chỉ nhà anh chứ?

Lần đầu tiên thì Nhật Minh chẳng biết là ai nói nên còn hỏi ai, đến lần thứ hai, chỉ với một từ:

-BIẾN!

Quỳnh Lam thì cười chảy hết nước mắt khi nghe Nhật Minh nói vậy, cộng thêm cái mặt tức giận kia nữa.

Cũng đã nhiều lần Vương Huyền đòi lấy số điện thoại của Nhật Minh, sao có thể chứ? Quỳnh Lam tất nhiên sẽ cho, nhưng có phải Nhật Minh ở một nước đâu mà? Cậu ấy một ngày mà chuyển tới mấy nước, sao mà dùng một sim được?

Haha, Quỳnh Lam cực kỳ thông minh nha!

Ngồi trong phòng ăn bồng ngô và xem phim, tắt hết điện, kéo chiếc rèm cửa tối màu, thỉnh thoảng ngon gió nhỏ thổi vào khe cửa hở làm chiếc rèm hơi bay.

Trên chiếc ghế salon, mắt Quỳnh Lam ngồi khoanh chân kiêu mà cô mới học dù lúc đầu tê chân kinh khủng, đôi mắt chăm chú nhìn vào tivi, tay bốc bỏng ngô ăn, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Quỳnh Lam đang xem phim...hoạt hình!

Sau khi nói một loạt tiếng Pháp để mắng nhân vật trong phim hoạt hình, Quỳnh Lam quay ra nói tiếng Anh:

-Omg! What are you doing? Are you stupid? Run, let's run!

...

Rồi sau khi nói tiếng anh xong, Quỳnh Lam lại quay ra mắng tiếng Việt. Thử hỏi có ai như cô không? Trẻ con thế không biết, nếu cứ theo ý cô thì đâu ra là phim nữa? Haiz... Nhưng biết sao được?

Trong căn phòng rộng lớn, máy sưởi phá tan đi cái lạnh ngất bên ngoài cửa sổ, tuyết rơi phủ một lớp mỏng lên chiếc cửa kính tầng 16, không quá cao để nhìn toàn thành phố rộng lớn, nhưng cũng không quá thấp để thấy được cái đẹp của đầu mùa thu tuyết rơi trên nước Pháp.

Trời lạnh nên tối khá nhanh, ánh đèn toả ra từ toà tháp cao kia chiếu thẳng đến cửa kính phòng làm việc. Mọi thứ khi nhìn ra ngoài đều đẹp lung linh đến kỳ lạ.

Ngồi trên chiếc ghế, xoay đi xoay lại ly rượu với nồng độ cồn không quá cao, đôi mắt sâu hoàn hảo nhìn về phía cửa kính, khuôn miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh, đáng sợ. Trong giọng nói mang theo sự coi thường rõ ràng:

-Con gái ông ư?

Người đàn ông nhìn đã có tuổi, ngồi ì ạch trên ghế với thân hình quá khổ, giọng rõ ràng có chút run sợ:

-Tất nhiên, nếu cậu lấy con gái tôi, tôi sẽ cho cậu hai mươi phần trăm cổ phần trong công ty.

-Ông đang ra điều kiện cho tôi sao?

-Không không, tôi đâu có dám

Vội vàng nói như sợ người đối diện hiểu lầm ý, nếu ngồi với người này lâu một chút nữa chắc sẽ vào bệnh viện vì tim đập quá nhanh mất.

-Vậy sao? Tôi tưởng gia đình ông sống theo truyền thống, con trai phải luôn đến hỏi trước chứ?

Khẽ đưa ly rượu lại miệng, trong giọng điệu vẫn có sự khinh thường lớn!

-Đây là tại gia đình tôi quá cổ hủ, phong tục cái gì chứ? Nhà tôi không có liên quan đâu!

Mặc dù nhìn tuổi đã cao, nhưng vẫn luôn nhận thấy sự sợ hãi và khép vế trong từng câu nói.

-À, cuối cùng thì ông muốn tôi lấy con ông sao? Một người còn vào đại học bằng tiền của bố sao?

Giật mình, sao cậu ta có thể biết chứ? Không phải ông đã đưa tiền cho hiểu trưởng rồi à? Mà sao cậu ta có thể nói thẳng ra như vậy?

Lấp bắp nói như vẫn muốn đang giấu bí mật cho tới cùng:

-Sao...sao cậu lại nói vậy?

-Thời gian cụ thể!

Một câu nói, làm cảm xúc người đàn ông thay đổi, không phải cậu ta đang muốn gặp con gái ông sao?

-Bất cứ khi nào cậu muốn!

-Tốt, tôi sẽ cố tìm một người nhân viên khuôn vác tốt nhất công ty, bảo con gái ông cố gắng đi!

Lại một cậu nói nữa, cậu ta nói thế khác gì đem con gái ông ột thẳng quét rác? Nhưng phải nhin, nếu không, công ty của ông chắc chắn sẽ phá sản trong ngay ngày mai!

-Cậu nói thế là có ý gì?

-Thời gian của tôi rất ít!

Bỏ lại một câu nói, đôi chân dài thẳng tắp với lấy chiếc áo, bước ra khỏi phòng. Công việc đã được Hải quyết xong từ chiều hôm nay nhưng vẫn phải ở lại để nghe chuyện của người đàn ông kia.

Cậu là đang chịu đựng cảm giác nhớ nhung, còn giờ thì phải nhanh về với thổ rùa!

Mặt trời hiện lên với cái nắng nhẹ, bầu trời trong xanh, không có những tiếng còi xe inh ỏi, không có những ngôi nhà cao tầng, chỉ có tiếng chim, mây trời và những ngôi nhà nhỏ, xinh.

Ngồi trên thảm cỏ xanh mát, chiếc váy trắng dính chút bẩn do đất, nhẹ nhàng mà dễ thương.

Để đôi giày búp bê qua một bên, Quỳnh Lam cầm một cành củi nhỏ viết viết vẽ vẽ cái gì đó khó có thể hình dung ra thứ gì, miệng lẩm bẩm hát một bài hát tiếng Anh, có thể tiếng Pháp mà cũng có thể là tiếng Việt...

-Quỳnh Lam, cậu không chán à?

Đứng dựa lưng vào một gốc cây to, Nhật Minh cầm chiếc máy nhỏ, ai đi qua đều nghĩ cậu chơi game, nhưng thực ra đang xem tin tức.

Nhưng mà sao? Chỗ này là chỗ nào? Đến mạng di động còn chẳng có nữa là wifi. Kiểu này Nhật Minh sẽ chết vì chán mất!

-Nhật Minh, tớ muốn hỏi cậu cái này!

Di di hòn đá nhỏ, Quỳnh Lam chăm chú nhìn nó nói.

-Cậu sao thế!

Nhật Minh hơi ngạc nhiên, tự nhiên Quỳnh Lam lại nhỏ nhẹ mà chẳng vô duyên nữa là sao?

-À, tớ...muốn hỏi là...nhưng mà chắc cậu không muốn đâu!

Tò mò lăm rồi đấy nhé, cô nhóc này sao lại có cái tính úp mở thế kia?

-Nói đi!

-Nhật Minh ơi, thật sự thì tớ chưa thử lần nào cả, tớ...rất muốn làm một lần...

Gì? Gì cơ? Làm gì cơ? Cô nhóc này có biết là đầu óc Nhật Minh đen tối lắm không?

-Nói tóm lại, cậu muốn gì?

-Tớ biết là cậu không đồng ý đâu, nhưng tớ...tớ rất muốn thử dù chỉ một lần thôi.

Đứng dậy, Quỳnh Lam di di chiếc chân vẽ thành hình con cá, khuôn mặt cúi xuống như rất xấu hổ!

-Cậu muốn thử cái gì cơ?

Cô nhóc đáng chết này, cái biểu hiện đó là sao? Ôi trời ơi, Nhật Minh hận mình không thể nghĩ trong sáng!

-Tớ, tớ muốn ăn...

Quỳnh Lam cứ ấp úng mãi làm đầu óc đen tối kia càng đỏ mặt, không phải định nói ăn cơm trước keng đó chứ...?

-Cậu có nói không?

Đi lại gần Nhật Minh, Quỳnh Lam nhìn xung quanh xem có ai không, cái điệu bộ quá mờ ám, rồi kéo kéo cổ áo xuống, ghé miệng vào tai thì thầm...

-Tớ muốn đi ăn trộm khoai với ngô!

Trời, đúng là cái đầu Nhật Minh đen tối quá mà, tí thì hại chết cậu, mà ăn trộm khoai thì có cái gì phải sợ chứ? Nhưng sao không đi mua, cậu đâu có thiếu tiền đến nỗi phải đi ăn trộm, cô nhóc này định trêu tức cậu sao? Lườm lườm Quỳnh Lam, Nhật Minh đang tức vì đã bị cô làm hiểu nhầm!

-Không đi đâu cả!

-Tớ biết mà.

Lấy hai ngón trỏ chạm chạm nhau, cô dù sao cũng biết trước vậy rồi, nhưng đâu có dám đi một mình, lý do rất đơn giản: xấu hổ, sợ bị bắt, không biết làm gì để ăn trộm hay chẳng biết khoai với ngô nó ở đâu!

-Biết sao còn hỏi?

Nhướn mày hỏi, hành động của Quỳnh Lam làm Nhật Minh nín cười, cô như con mèo vậy, đáng yêu vô cùng!

-Kệ cậu, tớ đi tìm người hơi cùng!

Chán, đứng đây nói thật tốn thời gian, cô sắp phải đi rồi, mà chưa chơi được đâu, cô chán sắp chết rồi!

-Cậu định tìm ai?

-Tất nhiên tìm người nào đẹp trai hơn cậu, biết đi chơi với tớ!

-Cậu nghĩ có người đẹp hơn tớ sao?

Nhật Minh tỏ vẻ rất tự tin với vẻ ngoài của mình!

-Ha, cậu đẹp trai, nhưng cậu đâu biết đi trộm khoai ngô với tớ?

-Ai bảo cậu là tớ không biết?

-Vậy sao cậu không dám đi? Đấy không phải là sợ thì là gì?

-Cậu định khiêu khích tớ à? Cậu học cũng nhanh nhỉ? Nhưng áp dụng lên người tớ hơi khó đấy!

Nhận ra đôi mắt Quỳnh Lam có vẻ khác thường, làm sao mà Nhật Minh lại không biết chứ? Cậu không phải là người đã dạy Quỳnh Lam sao?

Giật mình, không phải cô diễn quá đạt ư? Sao lại dễ bị phát hiện ra thế kia?

-Ồ, vì sao cậu biết?

-Vì cậu tớ biết!

Nhech mép, cô nhóc này còn phải học nhiều lắm!

-Nói tóm lại là cậu không đi chứ gì?

Chán muốn chết, Nhật Minh Không đi thì cô cũng chẳng muốn đi nữa!

-Không!

Một câu nói ngắn gọn, Nhật Minh dứt tay vào túi quần, tiến thẳng về phía trước:

-Tớ về trước đây!

Quỳnh Lam giận tím mặt, cô hậm hức giậm chân, giẫm lên mấy cây cỏ làm chúng đổ dập, Quỳnh Lam hét to:

-Thế thì đừng thèm nhìn mặt tớ nữa!

7. Chương 7

Ánh nắng chiều nhẹ nhàng dải xuống dưới cánh đồng nhỏ, từng làn gió dịu dàng đưa lay động từng chiếc lá nhỏ!

-Thấp xuống, thấp xuống!

Ngồi xổm hẳn xuống, Quỳnh Lam vẫy vẫy Nhật Minh ngồi xuống, cái tên kia, ăn trộm mà cứ ung dung cầm máy chơi game thế sao?

-Phiền phức!

Do bị kéo quần nhiều quá, mà loại quần Nhật Minh mặc lại là kiểu quần tụt, nên đành phải ngồi xuống, Quỳnh Lam thật là vô duyên!

-Suyt! Nói nhỏ nhỏ thôi!

Đưa tay lên miệng ra dấu im lặng, Quỳnh Lam tiếp tục đi đến nơi trồng ngô!

Ngô ở đây nhiều lắm, to lắm, dù chưa được ăn ngô nướng, hay ngô mới trộm lần nào, nhưng nhìn trên internet thì ngon lắm, chẳng như ngô đóng hộp, ngô nướng có từng hạt ngô vàng vàng, thỉnh thoảng có chỗ đen lại do bị nướng cháy, ôi trời, ngô nướng với khoai nướng ơi, sao mà chúng mày hấp dẫn thế?

Đột nhiên, Quỳnh Lam quay sang Nhật Minh, ngây thơ vô cùng:

-Cậu biết lấy ngô thế nào không?

-Thế mà cũng đòi đi trộm ngô, tất nhiên tớ biết!

-Thế nào, thế nào? Nói nhanh đi!

Quỳnh Lam thì thầm như sợ ai nghe thấy, lần đầu tiên ăn trộm có hơi khó, nhưng nhìn xung quanh chẳng có ai! Ngụy trang bằng lá chuối vô dụng!

-Thì cứ cầm cả cây bẻ lên thôi, người ta làm thế là một lần bẻ được ba bốn củ ngô đó!

-Cậu thôi đi, gọi tên còn sai nữa là. Người ta phải gọi là quả ngô!

-Cậu sao thế? Cậu nhìn nó Không giống củ khoai sao? Không gọi là củ ngô thì gọi là gì?

-Cậu thử xem, ngô nhiều hạt như vậy thì chẳng gọi là quả? Cậu thấy có quả nào có hạt mà không gọi là quả chưa?

-Quả tim!

Nhật Minh đáp gọn lỏn, quả tim thì làm gì có hạt chứ?

-Được rồi, cứ chờ xem, về nhà tớ sẽ hỏi mẹ Ly!

Giằng lấy chiếc máy trên tay Nhật Minh, Quỳnh Lam muốn vào tìm cách trộm ngô, nhưng ở đây làm gì có mạng di động hay wifi? Đen hết chỗ nói mà, thà trước khi tới cô tìm còn hơn!

Tiến lại nơi trồng ngô, à, Quỳnh Lam biết cách bẻ rồi, chỉ cần bẻ mỗi phần quả ngô thôi mà, như vậy mà Nhật Minh cũng không biết, cậu ấy thật là nhà quê quá đi!

Sau khi đã chọn ra bốn quả ngô to nhất để đút vào vừa chiếc balo trống không, dù trước đó đã có rất nhiều những quả ngô được rời khỏi cây nhưng cùng đã bị đã gọn sang một bên vì lý do: nhỏ hơn so với những chiếc sau!

Nhẹ nhàng khoác chiếc balo lên, Quỳnh Lam lại dón đến gần nơi trồng khoai, nhưng mà, cô chẳng biết khoai trồng ở đâu vì không thể phân biệt được lá khoai với lá cỏ hoang. Mặc dù cũng đã vào internet tra thử, biết là khoai ở dưới đất, nhưng biết chỗ nào trồng mà đào đây?

Kiểm một viên đá khá to, Quỳnh Lam bắt đầu chỉ đạo Nhật Minh đi sau, dù rất tức nhưng vẫn chẳng làm gì được. Nhìn cái dáng cậu ta xem, ăn trộm gì mà cứ ung dung nghe nhạc thế? Chút đất dính vào giày cũng kêu bẩn!

-Đào đào, bới bới những chỗ có lá thành khóm phải gần một tiếng đồng hồ, Quỳnh Lam cuối cùng cũng đã tìm được nơi ẩn nấp của anh hùng khoai, đây là lần đầu tiên Quỳnh Lam nhìn thấy khoai ngoài thật đấy, ôi trời ơi, sao sung sướng thế này? Quên mất mình đang ăn trộm, Quỳnh Lam hét lên, chạy đến ôm chầm vào Nhật Minh:

-A! Khoai! Khoai! Tớ tìm thấy khoai rồi!

Nhật Minh giật mình, đang đứng nghe nhạc mà Quỳnh Lam lại nhảy đến. Nhưng mà nhìn kìa, chiếc váy trắng giờ đã lấm lem đất, khuôn mặt trắng trẻo, hồng hào dễ thương được thay vào lớp bụi mỏng dính trên khuôn mặt nhem nhuốc, trông cô bây giờ chẳng những dễ thương mà còn có nét nào đó đẹp đến lạ lùng!

Nhét củ khoai vào balo, Quỳnh Lam tiếp tục lấy củ khoai còn lại. Vừa khoác xong lên vai, từ xa đã nghe thấy tiếng chó sủa, hình như có cả cún nữa, và cuối cùng, là...là tiếng:

-Trộm,trộm, đứng lại không ông đánh gãy chân chúng mày ra!

Đến khi nắm bắt được tình hình hiện tại, dù vẫn chưa rõ nhưng Quỳnh Lam thấy sợ lắm, trên báo còn bảo vì ăn trộm khoai mà bị đánh gãy tay, mà ông này còn cả đàn chó nữa, cô sợ mạng mình không giữ nổi!

Học mạng chạy, chạy, và chạy, ra khỏi cánh đồng, Quỳnh Lam và Nhật Minh vào một nhà gần nhất lánh tạm. Đứng sau quán nước do một nhà tự mở, Quỳnh Lam thở hổn hển cười cười nhìn Nhật Minh, từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy sợ chết tới vậy!

Bà chủ quán nước từ trong nhà đi ra:

-Chúng mày mua gì, không đi ra cho tao bán hàng,chứ đứng đây mà thở thế à?

Ngại ngừng nhìn bà bán nước, Quỳnh Lam vừa cố gắng kìm lại để thở nhẹ:

-Bác cho chúng cháu ở lại đúng 5 phút thôi. Bọn cháu đang có việc gấp!

Vừa nói xong, Quỳnh Lam đã nghe thấy giọng nói hơi quen thuộc, hình như...hình như có cả tiếng chó kêu nữa!

-Lại bị trộm nữa rồi, ông mà bắt được thì cú liệu hồn!

-Nhà mình lại bị trộm à? Có khi cứ phải làm cái rào mới được, bọn ranh con bây giờ lắm trò lắm!

Vừa nghe thấy vậy, sắc mặt Quỳnh Lam tím đi một nửa, không phải đây là nhà mà Quỳnh Lam ăn trộm đó chứ?

Nhật Minh cảm thấy vô cùng đen đui, cái ngày gì thế này, cô nhóc này đúng là hết chuyện để làm rồi mà!

Dù chỉ nghe loáng thoáng thêm chút nữa, Quỳnh Lam và Nhật Minh rón rén đi ra đằng sau ngôi nhà, cố gắng thật nhẹ nhàng! Đưa tay lên đỡ chiếc balo cho Quỳnh Lam, Nhật Minh vừa ra hiệu im lặng.

Đi được một đoạn không xa, lại nghe thấy cả tiếng bà chủ quán với ông hét to ở trên chỗ trồng khoai:

-Đứng lại, bọn kia, ông mà bắt được thì đánh gãy tay tụi mày!

Haizz...ông ấy mà dọa thế thì ai dám đứng lại, chỉ có những người Không sợ chết hay què chân, gãy tay, không muốn người lành lặn trở về thì mới quay lại.

Nhật Minh và Quỳnh Lam lại chạy, may quá, xe ô tô kia rồi, cố lên, một chút nữa thôi.

RẦM

Cửa ô tô được đóng cái rầm, chiếc xe thể thao lao vút đi nhanh trên con đường nhỏ.

Quỳnh Lam, lần này về thì cô chết chắc với Nhật Minh rồi!

Trong căn phòng rộng lớn, ánh đèn lớn chiếu sáng cả khoảng không gian. Chiếc rèm cửa tối màu đã được kéo vào, che đi cửa kính lớn nhìn ra ngoài.

Trên chiếc ghế salon lớn, Nhật Minh ngồi trên đó, khuôn mặt đẹp hoàn hảo ngả trên thành ghế, đôi mắt sâu khép hờ, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên:

-Quỳnh Lam, cậu đã có lỗi gì nào?

Trước mặt, Quỳnh Lam như một đứa trẻ con, cúi gằm mặt nhìn xuống đất, chân di di trên sàn gỗ mát lạnh, khuôn miệng hơi chu lên, gò má đỏ hồng. Quỳnh Lam biết, một khi đã đến nước này, cô chết chắc rồi.

Từ khi quen Nhật Minh, đây là lần thứ hai Nhật Minh biểu hiện như vậy, Quỳnh Lam cảm thấy sợ. Cậu ấy luôn nghĩ ra những trò kinh khủng nhưng chỉ đối với cô. Lần trước, cậu cho cô tới công viên, lên đu quay khổng lồ và ra lệnh cho họ đu mức nhanh nhất có thể, lần đó, Quỳnh Lam sợ chết khiếp, về nhà ốm tới mấy ngày.

Mọi điểm yếu của Quỳnh Lam, Nhật Minh đều biết.

Cô là rất sợ độ cao nếu ở một mình!

-Cậu biết là tớ rất ít thời gian không?

Gỗ gõ nhẹ ngón tay trên chiếc bàn kính, đôi mắt vẫn nhắm hờ, nhưng khuôn miệng chỉ nhếch lên kiểu cười khó nhận thấy. Hôm nay, cô đã dám làm cho cậu mất mặt, nhất định phải dạy dỗ tử tế, nếu không, sau này cười sẽ đè đầu cười lưng cậu mất.

-Nhật Minh, tớ sai rồi, tớ xin lỗi!

Nín, nín, lúc này càng khóc chắc chắn Nhật Minh sẽ càng phạt nặng, nhịn, phải cố gắng!

Quỳnh Lam nhịn khóc mà mặt đỏ bừng lên, cuối cùng, Không chịu được, những giọt nước mắt vừa nãy còn cố giữ ở mi mắt đã rơi xuống, dọc theo gò má đỏ đỏ.

-Tớ đã làm gì đâu?

Quỳnh Lam, cô nhóc này mà cứ khóc thế này thì chắc cậu còn chẳng nở phạt ấy chứ!

-Nhật Minh, tớ cũng sợ lắm, tớ...hic...tớ xin...hic huhu

Khóc thành tiếng lên, Quỳnh Lam cũng sợ lắm chứ? Đâu phải chỉ mình Nhật Minh mất mặt?

-Vậy à? Vậy cậu ngồi trong này nhé, tớ đi ra trước!

Nhật Minh thật sự rất rất muốn tha thứ cho cô nhóc kia, cậu còn muốn chạy lại ôm cái đáng người nhỏ bé kia, hôn vào đôi môi đang nức lên vì khóc đấy. Nhưng một lần thì sẽ dẫn tới hai lần hoặc nhiều hơn, cậu thật sự không muốn thế. Còn đâu là hình ảnh đẹp trai của cậu chứ?

Cánh cửa gỗ to vừa đóng lại, tách, cả căn phòng tối om. Lại một điểm yếu nữa, Quỳnh Lam rất sợ bóng tối!

Quỳnh Lam ngồi thụp xuống, cô không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì trong bóng tối. Mọi lần, mỗi khi trong bóng tối, Nhật Minh luôn đu bên cạnh cô, cô sợ cái cảm giác này, mà đây còn ở Việt Nam, nỗi sợ hãi được tăng lên gấp đôi.

Ngồi bó gối trong góc phòng lớn, từng tiếng nức nạo ra, Nhật Minh, sau lần này thì đừng nhìn mặt tớ!

Nhưng đâu thể bắt cô ngồi trong đó mãi, vì qua tai nghe, tiếng nức cùng cái đáng vẽ kia cứ hiện lên trong não Nhật Minh, ngày bé cô đã gào khóc đòi ra, vậy sao bây giờ lại ngồi chịu đựng thế kia?

Ánh mắt Nhật Minh hiện lên tia thương xót vô cùng, đóng laptop, Nhật Minh nhanh chạy tới căn phòng đó, bật đèn, đi nhanh tới chỗ Quỳnh Lam, bế cô lên và cúi xuống hôn thật sâu vào môi cô. Nhật Minh thật muốn làm tiếng nức kia biến mất ngay lập tức!

Cấn mạnh vào môi Nhật Minh, Quỳnh Lam vênh mặt lên:

-Còn muốn hôn tớ nữa à! Đừng có nhìn mặt tớ nữa!

Vừa mới khóc xong, Quỳnh Lam đã nói được như vậy, được rồi, thích chứ gì?

-Quỳnh Lam, tớ còn chưa phạt xong!

Tím mặt, Quỳnh Lam chưa chết nhưng sắp chết rồi, ông trời ơi, cứu con!

8. Chương 8

Buổi sáng cuối thu, bầu trời trong xanh, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khe lá. Mặt trời buổi sáng cũng không quá chói chang mà dịu nhẹ.

Trong khu công viên rộng lớn, tiếng người chen chúc nhau, tiếng bước chân chen lẫn cùng mùi mồ hôi, mùi nước hoa nồng nặc hay mùi cơ thể. Tất cả mọi thứ đều lấn áp đi cái đẹp của buổi sáng mà tạo thành những cảm giác khó chịu.

Mọi thứ chỉ để chen lấn mua sắm vé miễn phí được tặng thêm quà là những thứ vô cùng đẹp và hấp dẫn.

...

Mang trên người bộ đồ kì dị, cô gái đứng trên cao với khuôn mặt đỏ bừng đang quay vào trong khán Đài tìm sự giúp đỡ, thông cảm và cầu cứu!

Từ trong chiếc loa lớn, vang ra một giọng nói trầm, nhưng toát ra sự lạnh lẽo, đáng sợ...đối với cô gái đứng kia:

-Bắt đầu!

Quỳnh Lam, lần này thì cho cô biết cảm giác mất mặt là như thế nào. Sao cô lại dám cản Nhật Minh và cấm cậu nhìn mặt cô chứ?

Mặt Quỳnh Lam giờ đã đỏ rực độ, thật sự rất rất hối hận khi động tới Nhật Minh.

Ánh mắt tiếp tục đưa vào khán đài, hướng về cái người kia, đang ngồi trên chiếc ghế salon, đôi chân dài vắt chéo, thoải mái nhâm nhi chiếc cốc cafe, mà Quỳnh Lam cũng chẳng biết ngọt hay đắng!

Nhếch mép trước khuôn mặt của Quỳnh Lam, cô là sai trước, lần này thì Nhật Minh không thể châm trước, nếu cô không làm, tất nhiên, cậu biết điểm yếu của cô!

Quay mặt ra nhìn hàng người phía dưới, cô thật sự còn chẳng biết làm gì nữa...

Bên dưới đã bàn tán xì xào, những câu hỏi to nhỏ đã vang lên, hầu như, tất cả cùng thắc mắc tại sao mà vẫn chưa bắt đầu!

Khuôn mặt Quỳnh Lam đã trắng xanh, cô tự nhiên lại cảm thấy xấu hổ và sợ hãi khi ở nơi này. Việt Nam quá nhiều thứ khiến cô sợ hãi!

Cô tại sao phải làm chứ? Cô tại sao lúc nào cũng phải có Nhật Minh chứ? Cô tại sao lúc nào cũng Nhật Minh chứ? Hàng loạt thứ câu hỏi được đưa ra trong đầu Quỳnh Lam, chính cô còn chẳng biết những giọt nước mắt đã chảy dài trên gò má.

Chạy, chạy như bay xuống khỏi sân khấu rộng lớn, chạy qua cả hàng trăm người, Quỳnh Lam cần phải suy nghĩ lại tất cả những thứ mà cô đã làm. Có phải, cô đã quá trẻ con?

Mệt mỏi, chẳng biết đi đâu, mọi thứ xung quanh đều là tiếng xe ồn ào, không khí trở nên ngột ngạt. Quỳnh Lam ghét cảm giác này, cô đơn vô cùng!

Chạy, chạy nhanh và tìm vào những góc khuất nhất, Quỳnh Lam muốn được yên tĩnh nghĩ lại, cô đã chẳng còn nhỏ nữa rồi!

Ngồi trên bãi cát nhỏ, dựa lưng vào tường của một ngôi nhà bên cạnh, Quỳnh Lam đã khóc, khóc rất nhiều!

Giật mình khi thấy Quỳnh Lam chạy đi, Nhật Minh không thể nghĩ ra cô nhóc này càng ngày càng bướng bỉnh, nhưng trong lòng lo lắng vô cùng, cậu đã chạy theo, nhưng vừa ra khỏi khán đài, hàng loạt tiếng hét vang lên, những tiếng hét chói tai!

-Aaaaa! JK kia!

-AAA! Anh ấy đẹp trai quá!

-Tôi chết mất thôi!

...

Nói chung, muốn đi qua được chỗ này, Nhật Minh chắc chắn mất rất nhiều thời gian.

Bực mình quá, không biết cô nhóc kia đang ở đâu?

Liếc mắt nhìn quần gia, tất cả đều bắt đầu đi tìm, nhưng mà thời gian từ lúc Quỳnh Lam chạy đã trôi qua khá lâu, chẳng còn tìm được kịp.

Khuôn mặt của Nhật Minh lạnh lẽo vô cùng. Mặc dù chẳng ai biết được cậu đang lo lắng thế nào.

Nhật Minh đã bảo quần gia đi tìm khắp nơi, thậm chí còn dọa nếu không tìm được sẽ không yên với cậu, nhưng tất cả đều không có tác dụng!

Nhật Minh đang lo sợ vô cùng, chưa bao giờ Quỳnh Lam làm như vậy, cậu vô cùng hối hận vì đã bắt Quỳnh Lam làm như vậy!

Quỳnh Lam đang làm thủ tục để sang Pháp với bố mẹ nuôi. Cô cần thời gian để suy nghĩ về Nhật Minh!

Bước lên máy bay, không quên gửi một tin nhắn cho Nhật Minh:

“Tới khi nào chơi chán, tớ sẽ về!”

Tất nhiên, gia đình Quỳnh Lam đủ giàu để làm ra một vé máy bay mang tên giả, thông tin giả!

Nhật Minh, lần này thì tạm xa cậu một thời gian vậy!

Buổi chiều thu se lạnh, trên sân bay đông người của thành phố hoa lệ Paris, cô gái mặc quần bò bụi, rách tứ tung, kết hợp cùng chiếc áo rộng có hình angry birds, khuôn mặt trắng hồng cùng búi tóc cao. Trông cô thật giống một dân chơi bụi thực thụ.

Kéo chiếc vali bỏ cũng rách tứ tung, cô gái hướng nơi cửa bước đến!

Oa, đã gần một năm rồi, cái thứ cao lớn kia vẫn đứng đó, thật đẹp. Nhớ Paris biết bao, cả bạn bè cô nữa, lần này đến đây, không chỉ để suy nghĩ mà còn phải ăn chơi nữa.

Bắt chiếc taxi đến nơi mà cô đã rất nhớ, tuổi thơ của cô cũng ở đây. Nói tiếng Pháp một cách lưu loát, như thể đây là tiếng mẹ đẻ của cô vậy.

Ngồi trên chiếc taxi, mông lung đôi mắt hướng ra ngoài, mọi thứ vẫn vậy, chẳng thay đổi nhiều, cô còn nhìn thấy cả cửa hàng KFC kia, ôi bigmax, cô nhớ cái hương vị đó.

Kéo cửa kính xuống quá nửa, cô tận hưởng làn gió lạnh lạnh mùa thu nước Pháp.

Bước xuống xe, ngôi nhà mà bố mẹ nuôi cô đã mua lúc cô lên lớp 1, ngôi nhà cô đã ở đến hơn 15 năm!

Nó, khá là to và đẹp!

Hồi hộp thật đấy, bố mẹ nuôi vẫn chưa biết cô sang, vì cô chẳng nói với ai kể cả mẹ Ly và bố Quân, tự đi làm vé và lấy giấy tờ giả, thông tin cá nhân của cô đến người làm vé hay chủ hãng máy bay đó cũng chẳng thể biết. Và tất nhiên, mất công sức như vậy cũng có lý do, rất đơn giản, Nhật Minh không thể tìm thấy cô ít nhất là trong hai ngày, vậy thì chắc chắn trong hai ngày này cô phải suy nghĩ thật kĩ.

...

Chuông cửa vang lên, Quỳnh Lam tiện tay che luôn cái máy theo dõi bên ngoài cửa.

Giọng mẹ vang lên, ầm lậ thường, cô và mẹ bố mẹ nuôi cũng ở cùng với bố Quân và mẹ Ly mặc dù năm lớp một bố mẹ nuôi mới mua căn nhà này chung với bố Quân và mẹ Ly nên tình cảm cô dành cho họ cũng như cho bố Quân và mẹ Ly vậy!

Mặc kệ ẹ hỏi đến khăn cổ, cô cũng chỉ cố gắng nói bằng cái giọng ồm ồm bằng tiếng Việt:

- Tôi là nhân viên chuyển quà từ Việt Nam đến, máy theo dõi nhà chị có vấn đề rồi!

-Vậy sao? Ai gửi quà tới cho tôi?

-Trần Quỳnh Lam!

Mẹ khẽ kêu lên một tiếng:

-Quỳnh Lam!

Chạy nhanh ra cửa, mẹ luôn miệng nói:

- Đợi tôi, đợi tôi chút!

Cánh cửa trắng vừa mở, Quỳnh Lam đột nhiên nhảy ra từ bên cạnh làm mẹ giật mình!

Ngoảnh mặt lại, mẹ giật mình một lần nữa, đây chẳng phải là Quỳnh Lam của bà sao? Quỳnh Lam bà luôn nhớ sao?

-Quỳnh Lam!

- Con bé này, sao con lại ở đây?

- Con nhớ mẹ mà!

Quỳnh Lam không nhéo, cô vô cùng yêu quý mẹ nuôi!

- Nhớ gì mà nhớ, đi mà có thèm gọi điện về ẹ đâu?

-Con bận mà!

-Con tới đây với ai? Bố mẹ con đâu?

-Con tới một mình!

- Thế Nhật Minh không tới cùng con sao?

Quỳnh Lam chẳng biết trả lời thế nào đành lảng sang chuyện khác:

-Haizz, con đói quá mà mẹ cứ hỏi nhiều!

Bước chân vào nhà, mọi thứ vẫn như cũ, tất cả đối với Quỳnh Lam đều quá quen thuộc. Cô đã nhớ chúng biết bao!

-Bố Hoàng đâu rồi mẹ?

-Bố con vẫn còn ở công ty, chưa về!

Quay sang mẹ làm vẻ mặt nũng nịu, Quỳnh Lam chu chu đôi môi hồng hồng lên:

-Mẹ Ngọc, con thèm ăn trứng cuộn!

Mẹ Ngọc lấy tay dí vào trán Quỳnh Lam, giọng bà luôn luôn ầm áp ít nhất là đối với Quỳnh Lam!

-Thôi thôi đi cô, người thì bẩn, tắm thì không tắm đã đòi ăn à?

Cười cười hí hửng, thảo nào tắm xong mẹ Ngọc chẳng làm trứng cuộn cho cô ăn?

-Hi, à! Phòng tắm của con chưa có ai vào tắm đấy chứ?

-Phòng tắm nhỏ tí tí bằng con kiến thế thì ai mà tắm?

Bĩu bĩu chiếc môi bên dưới, Quỳnh Lam vờ giận:

-Mẹ, mẹ sao nói thế?

-Thôi, lên tắm đi, mẹ đứng đây còn ngửi thấy mùi hôi của con rồi!

-Mẹ lúc nào cũng thế thôi!

-À, sang tới nơi rồi thì gọi điện về ẹ con đi khỏi lo!

Giật mình, mẹ Ngọc quên chưa nhắc Quỳnh Lam gọi điện, cô nhóc này dù lớn nhưng đối với bà vẫn luôn là trẻ con!

-Mẹ còn chẳng phải là mẹ sao?

Lườm yêu Quỳnh Lam, mẹ Ngọc lại dịu dàng nói:

-Con nín ngày càng giỏi đấy, hay con lên tắm đi, để mẹ gọi điện cho!

Đứng thẳng dậy, Quỳnh Lam lấy tay kéo mẹ Ngọc lại:

-Mẹ, mẹ, mẹ đừng gọi, con bảo mẹ con là con sang Anh học rồi, mẹ con còn nhiều việc lắm, mà mẹ cũng cố gắng giấu chuyện con sang đây được không?

Nhìn Quỳnh Lam nghi ngờ, con bé này càng ngày càng muốn để bà lo lắng hơn nha.

-Có chuyện gì sao?

-Mẹ, tối đi ngủ con sẽ kể ẹ nghe!

-Được rồi, được rồi, đi tắm đi nào!

Mẹ Ngọc đẩy Quỳnh Lam lên cầu thang.

-Tắm nhanh rồi mẹ làm cho!

Xách đồ lý lên phòng cũ, Quỳnh Lam cũng chắc chắn, căn phòng của mình vẫn như cũ mà, cô yêu mẹ lắm!

Bước vào phòng, căn phòng này chắc mẹ vẫn dọn thường xuyên vì nó quá sạch sẽ và ngăn nắp, có khi còn sạch hơn lúc cô vẫn dùng!

Cái mùi kẹo dâu vẫn phảng phất quanh đây, mùi thơm lạ lắm, ngoài Nhật Minh và Quỳnh Lam ra, cũng chẳng có ai cảm nhận được.

Vứt vali trên giường, Quỳnh Lam cũng chỉ chọn đúng bộ quần áo ngủ thoải mái hình mèo kitty rộng thùng thình rồi bước vào nhà tắm nhỏ, trang trí rất ngộ nghĩnh.

Xả nước tắm, Quỳnh Lam muốn ngâm mình một chút, trong lúc đợi cho nước đầy bồn tắm, Quỳnh Lam ngồi lên tủ đựng đồ chơi fruit ninja. Trò này Quỳnh Lam chơi giỏi lắm, cô chơi không biết chán, mặc dù có lần Nhật Minh đã cướp điện thoại không cho Quỳnh Lam chơi vì lý do cô bỏ mặc cậu đi chơi với cái trò chém quả vớ vẩn!

Vừa chơi, vừa khịt mũi hít hương thơm mát mát từ muối biển Quỳnh Lam đã thả vào bồn tắm!

Paris, Quỳnh Lam đã đến rồi đây!

9. Chương 9

Trong phòng bếp ấm áp nhưng khá rộng, chiếc đèn chùm nhỏ màu vàng mang ánh sáng chiếu khắp khoảng không gian. Tivi vang lên giọng hát nhẹ nhàng, dịu dàng.

Quỳnh Lam đứng cạnh bếp, lấy chiếc thìa bệt đảo đi đảo lại chảo rau xào mà mẹ Ngọc giao cho.

-Mẹ, sao vẫn chưa thấy anh về?

Hơi tò mò, đáng lẽ giờ này anh Mạnh phải về nhà rồi chứ?

-Ừ, giờ Mạnh nó mới vào năm học mới, mà còn có thi gì đấy, hôm nay về mẹ hỏi, nên ở lại hơi lâu!

-A, mẹ, mẹ gọi cho anh đi, con muốn học cùng trường anh. Mới vào lớp 11, ma nghỉ nhiều sang Anh con sợ không theo kịp.

Quỳnh Lam nhanh nói với mẹ Ngọc, cô thật không muốn vừa vào lớp đã gây chú ý.

-Con bé này hay thật, con định ở đây tới khi nào? Đi học được hai ngày rồi đấy mà vẫn còn sang đây chơi!

-Mới được một ngày mà, ngày đầu với vào nhận lớp chứ đâu có học?

-Tốt nhất, con ở đây hai ngày nữa rồi về mà học!

-Mẹ, mẹ đuổi con à? Con cũng chỉ học bên này mấy ngày rồi lại về Anh mà, bên này có lớp học ít ngày cho người sắp chuyển đi mà, lo gì!

-Nhớ đó, nếu không mẹ con lại trách mẹ!

Cầm lấy cánh tay của mẹ, Quỳnh Lam lắc lắc:

-Con đã nói mẹ là mẹ của con mà!

-Con gái tôi giờ sao nói dễ nghe thế?

Đẩy tay Quỳnh Lam ra, mẹ Ngọc lấy điện thoại gọi cho anh Mạnh, nghe thoảng thoảng cũng thấy cở vể như anh rất ngạc nhiên. Tất nhiên rồi, Quỳnh Lam sang thì chẳng ngạc nhiên, haha!

Đang đứng ghé ghé vào tai mẹ Ngọc nghe thì tự nhiên mẹ quay lại, chuyển máy điện thoại cho Quỳnh Lam.

Nhìn sờ điện thoại xong, Quỳnh Lam hét to:

-Mạnh thôi! Xin học cho em ngay!

Điện thoại phát ra tiếng cười, giọng anh Mạnh mang theo nét đùa giỡn:

-Người ta thôi thì còn nhờ làm gì?

Quỳnh Lam vẫn chẳng chịu thua, đứng xa chỗ mẹ Ngọc ra, nói nhỏ vào điện thoại.

-Mẹ Ngọc đang đứng cạnh em, anh đang làm gì ở trường là em biết hết đấy!

Trong giọng nói của anh Mạnh mang theo sự nghi ngờ rõ:

-Em biết?

-Chỉ gì đang ngồi cùng anh...

Chưa đợi Quỳnh Lam nói hết câu, anh Mạnh đã chen lời:

-Dừng dừng, Quỳnh Lam, bây giờ muốn gì đây?

-Hehe, như thế từ đầu có phải đỡ tốn thời gian không?

-Nói đi.

-Làm giấy xin học cho em, ngay lập tức!

-OK! OK, anh cúp máy nhé em yêu!

-Ừm, tối nay phải nộp giấy học cho em nghe chưa?

Nói hết câu thì cũng là lúc tiếng điện thoại kêu tút...tút...tút...

Quỳnh Lam tức giận ấn ấn cái nút tắt thật mạnh như muốn phá điện thoại ra, Mạnh đáng ghét, cứ thử không làm xem!

Mặc dù ở Pháp, nhưng mẹ Ngọc vẫn khá khắt khe trong vấn đề có người yêu hay không. Mẹ Ngọc đã ra hạn, anh Mạnh phải học xong đại học mới được phép yêu đương thoải mái. Nhưng còn những hai năm nữa, tính anh Mạnh thì khá là...lãng nhãng nên sao chịu ngồi im một chỗ, ngày trước Quỳnh Lam còn ở đây đã thấy anh mỗi tuần một cô. Mặt thì cũng đẹp trai, dễ thương, nhưng tất nhiên không thể bằng Nhật Minh

của Quỳnh Lam được. Haha! Vì trường đại học và trường cấp hai và ba cùng trường và cùng giờ học nên Quỳnh Lam biết là chuyện đương nhiên.

Mà từ lúc nghe mẹ Ngọc nói còn phải thi cái gì nữa thì Quỳnh Lam đã chắc chắn cái ý nghĩ của mình đúng, chứ lấy đâu ra người lười như anh ấy lại đi thi những thứ không cần thiết?

Vớ vẩn!

Nhưng nói thật, mẹ Ngọc và mẹ Ly thân nhau cũng vì Quỳnh Lam và anh Mạnh. Hai anh em chơi cũng khá thân từ. Thỉnh thoảng mọi người vẫn thường ghép cặp Quỳnh Lam với anh. Nhưng Nhật Minh lại rất rất ghét anh Mạnh, lý do đơn giản mà chắc chắn ngoài Quỳnh Lam ra ai cũng biết. Từ lúc mẹ Ly nói Quỳnh Lam phải sang Anh học, Nhật Minh đã vui như thế nào thì cũng chỉ có mình cậu biết...

Nhưng sao thế này? Tự nhiên nhớ Nhật Minh thế này là sao? Huhu... Quỳnh Lam mới đi tối qua thôi mà, nhưng bây giờ...rất muốn gặp Nhật Minh...

Trên ban công nhỏ, những bông hoa trắng trắng đung đưa theo làn gió lạnh. Tuyết đã rơi, nằm một lớp mỏng tang ngoài cửa sổ kính.

Nằm sau lớp kính, Quỳnh Lam không hề cảm thấy lạnh, đặc biệt là có phần hơi nóng, hình như mẹ Ngọc mở lò sưởi hơi cao.

Nhìn qua lớp kính cửa tầng hai, mặc dù không quá cao nhưng Paris vẫn đẹp, có thể nói đẹp mọi lúc và mọi nơi!

Haiz...không biết Nhật Minh đang làm gì nhỉ? Có đang nhớ Quỳnh Lam không? Có đang đi tìm Quỳnh Lam không?

Ôi trời ơi, Nhật Minh đáng ghét này, định ám Quỳnh Lam tới bao giờ đây? Quỳnh Lam nhìn cái gì cũng ra bản mặt đáng ghét đó! Bực mình!

Đứng xuống sàn, đập con gấu bông sang bên cạnh, ai bảo dám cản đường Quỳnh Lam chứ? Cho chờ!

Đi nặng nề xuống phòng khách ngồi xem tivi, đợi mẹ Ngọc làm xong bữa tối đã, đói quá!

Mà sao anh Mạnh vẫn chưa về nhỉ? Quỳnh Lam nhớ là đã cảnh cáo rồi mà. Chờ đấy, em gái sang mà đi chơi một mình à? Nếu mẹ Ngọc mà không bắt ở nhà vì sợ ốm, thì chắc giờ này Quỳnh Lam cũng đã lượn lờ đâu đó rồi!

-Quỳnh Lam, đi mua mcdonalds cho anh Mạnh ẹ, anh không đi qua đường đấy!

Mẹ Ngọc trong bếp nói vọng ra, cái tên Mạnh này lại hết tiền rồi chứ gì? Học đại học rồi mà vẫn chưa chịu đi làm. Quá lười!

-Vâng, con đi đây.

-Tiền ở trên bàn trang điểm của mẹ đấy. Nhớ mặc ấm vào, khỏi ốm lại khổ mẹ.

-Vâng. Con biết rồi. Con sẽ mặc áo ngủ ra ngoài.

Lấy tiền xong, Quỳnh Lam khoác thêm chiếc áo len mỏng, đội thêm chiếc mũ len mẹ Ngọc tự đan cho từ lâu, đi chiếc patin hồng hồng vào chân rồi lướt nhanh trên con đường quen thuộc. Chiếc patin này Quỳnh Lam được bố Hoàng tặng, chẳng vào dịp gì cả!

Phải nói, Quỳnh Lam đi patin rất giỏi, tất cả là nhờ công của Nhật Minh, cậu ấy giỏi quá đi!

Bước vào cửa hàng mcdonalds, Quỳnh Lam đi luôn vào hàng đứng nhanh, hehe, hôm nay ít người, khỏi phải đợi lâu.

Mua xong max, Quỳnh Lam định trượt ra cửa, nhưng sắc mặt đã tím lại.

Quỳnh Lam, tỉnh lại đi, vừa nhìn thấy gì kia? Đừng choáng, đừng choáng, ngất ở đây ngại chết mất.

Nhưng có phải...Nhật Minh đang ngồi kia không? Quỳnh Lam vừa mới đi đêm qua, sáng nay mới tới cơ mà? Không phải đã chắc chắn là ít nhất hai ngày sao?

Quay ngay mặt đi, Quỳnh Lam định coi như chưa nhìn thấy gì và trượt thật nhanh về nhà, bởi vì, theo Quỳnh Lam, đó chắc chắn chỉ là ảo giác thôi.

-Câu suy nghĩ chưa?

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, khuôn mặt Nhật Minh một chút biểu hiện cũng không có, đôi mắt nhắm hờ, cách môi mỏng mím lại, đôi chân dài vắt chéo lên nhau tựa vào thành ghế. Nhưng hành động này, Quỳnh Lam biết Nhật Minh đang...rất tức giận.

Quỳnh Lam, thật không thể động tới Nhật Minh nữa, dù sao thì cũng chưa nghĩ gì, chỉ cần nói với cậu ấy như vậy thôi mà, cố gắng lên Quỳnh Lam, đừng sợ gì cả!

Trượt nhẹ đôi patin lại chỗ Nhật Minh ngồi, Quỳnh Lam dơ tay vẫy vẫy:

-Hi, cậu cũng ở đây sao? Hi hi.

-Nói! Cậu đã suy nghĩ chưa?

Vẫn giữ nguyên trạng thái cũ, mặc dù câu nói có thêm phần đáng sợ hơn.

-Tớ, thật ra thì...tớ chưa nghĩ.

Quỳnh Lam nắm lấy tay áo, sao tự dưng sợ thế này?

-Ừm,vậy cậu cần thời gian nữa sao?

-Tất nhiên rồi!

Quỳnh Lam chẳng suy nghĩ gì mà trả lời luôn sau câu hỏi của Nhật Minh. Nhưng sau khi liếc lại về mặt kia. Quỳnh Lam đâu phải sợ. Sang đây là vì cái gì chứ? Sao lại có thể thích làm gì cô thì làm?

-Không, tớ không cần, tớ suy nghĩ kỹ rồi, tớ từ bây giờ sẽ không nghe lời cậu nữa, vì cậu đâu phải mẹ Ly? Tớ cũng chẳng muốn nhớ cậu nhiều như thế nữa, vì cậu cũng không phải mẹ Ngọc. Và cậu cũng chẳng chiều tớ như anh Mạnh!

Nghe xong, sắc mặt Nhật Minh tối đi một nửa, cái gì cơ? Cái gì mà bảo suy nghĩ kỹ cơ? Lại còn lòi cái tên Mạnh đáng ghét đó ra ư? Nhật Minh đã cho thời gian trên máy bay suy nghĩ rồi mà vẫn còn ham ngủ,ham ăn, giờ thì lượn đi chơi, Quỳnh Lam, cậu muốn chết vậy sao?

Đứng dậy, đi tới trước mặt Quỳnh Lam, Nhật Minh buông nhẹ một câu:

-Tớ! Ngày kia sẽ đính hôn!

Quỳnh Lam giật mình, đính hôn ư? Với ai? Với ai nào? Chắc chắn không phải Quỳnh Lam rồi, cô còn chưa hề đồng ý.

Mà khoan, Nhật Minh chưa đủ tuổi mà, hừ, định lừa Quỳnh Lam sao? Haha! Nhật Minh, cậu làm sao mà lừa được Quỳnh Lam chứ?

-Haha, cậu cứ đi mà đính hôn với cái tuổi của cậu!

-Vậy sao? Tớ nay nhớ xem báo đấy!

Bỏ lại một câu, Nhật Minh bước ra khỏi cửa hàng, Quỳnh Lam, cô nhóc này càng ngày càng bướng bỉnh rồi, lần này phải dạy dỗ cho tốt!

10. Chương 10

Paris đã lên đèn, hàng nghìn bóng điện sáng lung linh, rực rỡ. Thành phố như được đan vào những viên kim cương lấp lánh, khác hẳn với buổi sáng, vẻ đẹp nhẹ nhàng và rất dịu dàng.

Trong phòng ăn, chiếc đèn chùm nhỏ phía trên thay vào một màu sáng, dịu dàng như muốn tách ra khỏi thành phố rực rỡ.

Trên chiếc bàn nhỏ, vài món ăn giản dị nhưng chẳng kém phần hấp dẫn được bày ra. Mọi thứ, đều mang thứ cảm giác ấm áp lạ thường.

-Bố Hoàng, bố ăn món này đi!

-Mẹ Ngọc, mẹ thấy có ngon không?

Quỳnh Lam cứ luôn miệng hỏi, cứ như là mình đã làm hết vậy. Nhưng thật ra thì cũng không phải là không làm, Quỳnh Lam có làm trứng cuộn mà.

-Quỳnh Lam, em dám mời bố mẹ mà không mời anh hả?

Anh Mạnh dơ đôi đũa lên không trung, định hạ cánh trên đầu Quỳnh Lam thì...

-Mẹ! Chiều nay...

Cũng chưa kịp nói hết câu, Quỳnh Lam đã bị anh Mạnh bịt miệng bằng một miếng trứng to đùng.

-Haha! Con bé này, sao em nấu ngon thế? Thử ăn đi!

-Ặc...ặc...nghe chết...em rồi...nước...nước...

Do miếng trứng quá khổ so với miệng Quỳnh Lam nên đã hơi chặt vật...

Mẹ Ngọc hoảng hốt chạy đi lấy nước, nhưng trước tiên bắt Quỳnh Lam cắn nhỏ ra đã.

Bố Hoàng thì vừa nhìn Quỳnh Lam lo lắng, vừa quay sang anh Mạnh lườm lườm.

Mạnh ơi, lần này thì anh chết thật rồi!

Sau khi đã giải quyết ổn thỏa mọi thứ trên bàn ăn, Quỳnh Lam rửa bát đĩa, lau sàn nhà giúp mẹ Ngọc rồi lên phòng.

Quỳnh Lam chẳng thèm tin lời Nhật Minh nói, lấy vở ngày trước chưa dùng đến nhét vài quyển vào chiếc balo con gấu xanh da trời.

Lên giường đọc truyện cười!

Haiz... Nhưng mà không xem cái Nhật Minh nói thì người cứ bứt rứt thế nào đấy. Bây là 8 giờ, vẫn sớm, sang phòng anh Mạnh xem đồ gì đẹp đẹp lấy thôi! Quên chuyện kia đi.

Chẳng thèm gõ cửa, Quỳnh Lam mở luôn vào.

Ồi giời, bắt quả tang nói chuyện với gái nhá, lại còn ra ban công nói chuyện nữa chứ. Haha, làm gì mà bí mật thế?

Quỳnh Lam rón rén đi lại, lấp dau cánh cửa trắng, lần này lại anh Mạnh chết rồi, từ giờ mà không làm theo lời Quỳnh Lam, sẽ mách mẹ Ngọc. Quỳnh Lam ơi, sao thông minh quá vậy?

-Cái gì? Vậy là đã có rồi sao? Đừng nói với tôi chuyện đó là thật. Tôi sao có thể tin chứ?

Quỳnh Lam bịt miệng để không phát ra tiếng, không phải đã hại con nhà người ta đến vậy chứ?

-Tôi sẽ không để ai biết!

Cái gì? Quỳnh Lam sợ xanh mặt, không phải anh Mạnh là người vô trách nhiệm vậy chứ?

-Cái gì? Thế thì bỏ nó đi!

Thật là hết chịu nổi mà!

Sao...sao...lại thế? Dù sao đi nữa, nó cũng là một sinh mạng cơ mà? Do ai làm chứ? Tại sao lại có thể nói bỏ dễ dàng như vậy?

Quỳnh Lam, kiểm chế, kiểm chế, để không ra cầm cái con thỏ đang đi dưới chân để đập vào mặt cái tên kia.

Cô đang tưởng tượng ra cô gái trong điện thoại sẽ khóc sụt sùi như thế nào khi nghe được những lời vô tình thế này? Thật là thương cho cô ấy quá!

-Cái gì? Sẽ phải chịu trách nhiệm về hành động của mình sao? Nếu không?

Quỳnh Lam! Hết chịu nổi rồi!

Hùng hổ bước ra, cướp ngay lấy cái điện thoại, hùng hổ tuyên bố:

-Chị yên tâm đi, em sẽ bắt cái tên đáng ghét kia phải chịu trách nhiệm!

Quay sang lườm lườm tên kia đang ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng, đột nhiên, từ trong điện thoại vang lên giọng nói quen thuộc:

-Quỳnh Lam?

...

Không còn từ gì để nói, như thế này là sao? Giọng Nhật Minh sao lại phát ra từ trong điện thoại.

Tất cả không phải như Quỳnh Lam đã từng nghĩ sao?

Quỳnh Lam hình như còn nghe thấy tiếng cười phát ra, nhưng hình như cái người kia đang nín cười thì phải?

Nhưng ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng vang lên:

-Cậu, sang phòng Chuối làm gì?

-Hả?

Ồ kìa, Quỳnh Lam sang phòng ai mà chẳng được, không lẽ lại phải xin phép Nhật Minh sao? Mà giờ này vẫn gọi nhau là chuối với dứa à?

-Ồ cái gì mà ơ? Về phòng mau!

-Cái gì? Cậu có quyền đấy à? Tổ đã nói rồi cơ mà!

-Vậy à? Thế thì cậu chưa đọc báo mới nói được những câu kiểu đấy!

Quỳnh Lam bực mình ném cái điện thoại vào người anh Mạnh, hét lên:

-Báo báo cái đầu cậu ấy!

Anh Mạnh bắt được điện thoại xuyết xoa, con nhóc này, có biết là chút nữa đã phá tan một tháng giảm chơi bởi của anh không?

Bước vào phòng, đóng sầm cửa một cái, ngồi phịch lên giường. Ôi chết mất thôi, thật là xấu hổ quá đi mà!

Quỳnh Lam lăn lộn trên giường một lúc, nhưng trong lòng lại vô cùng, vô cùng tò mò về trang báo mà Nhật Minh bảo. Có cái gì mà không nói được ra luôn.

Quỳnh Lam bực mình, ngồi bật laptop lên xem. Vào google, nơi Quỳnh Lam tìm kiếm tất cả mọi thứ liên quan tới công việc của Nhật Minh lúc cậu ấy đang trong chuyến đi.

Gõ chữ "JK" xong, bên dưới hiện toàn tin:

-Ngày kia, JK sẽ đính hôn...

-Bạch mã hoàng tử của tất cả các cô gái sắp có chủ...

...

Nói tóm lại, tất cả tin tức mới nhất đều liên quan tới lễ đính hôn của JK. Không phải chứ? Quỳnh Lam đang nhìn nhầm sao?

Click chuột vào kết quả đầu tiên, Quỳnh Lam không khỏi loá mắt vì những dòng chữ to nhất, rõ nhất:

“Mở một cuộc họp báo, tổng giám đốc trẻ tuổi ít khi muốn vào các mặt báo thì lại đưa ra thông tin giật gân, ngày kia, lễ đính hôn của JK sẽ được diễn ra, người được cho là may mắn nhất trái đất là cháu của dòng họ Trần, con của chủ tịch Trần Lâm, Trần Vương Huyền!

...

Cái gì đang diễn ra đây? Mắt Quỳnh Lam có bị mờ không? Ừ, đính hôn là chuyện của Nhật Minh, nhưng Nhật Minh lấy ai lại là chuyện của Quỳnh Lam.

Mắt Quỳnh Lam ngấn nước, tại sao lại là chị ta? Tại sao chỉ có mấy giờ đồng hồ không gặp mà đã ra quyết định như vậy?

Không, không thể để Nhật Minh lấy người như vậy được, bằng mọi cách, phải kéo Nhật Minh ra khỏi con người đó.

Tự dưng, Quỳnh Lam lại hồi hận khi nói những câu nói trẻ con như vậy với Nhật Minh.

“Nhật Minh, xin lỗi cậu, tớ sẽ không để cậu phải cưới một con hồ ly như vậy được”...

Sau hàng cây xanh, ngôi trường tổng hợp hiện ra. Oa, thật không hề sai khi nói đây là trường quốc tế, đẹp thật đấy. Nhìn cứ như cung điện ấy, lại còn bể nước nữa này, trường này lắm chuyện quá!

Nhưng hiện tại, tâm trạng của cô gái kia dường như không đủ thời gian để quan tâm tới thứ xung quanh nữa, tâm trí của cô đang dồn vào chiếc máy trên tay.

Đôi mắt đi sang trái rồi tới phải, từ trên xuống dưới, nhanh một cách khủng khiếp!

Cô, đang tìm tất cả thông tin có liên quan tới lễ đính hôn đáng chết kia. Chiều nay phải cùng anh Mạnh qua Đức, tên đáng ghét, lại còn bảo phải muốn cho cô ấy hạnh phúc sao? Lại còn tổ chức ở cái nơi vớ vẩn đó nữa. Tự nhiên Quỳnh Lam thấy ghét nước Đức vô cùng!

Cô ta là con hồ ly hả? Nhật Minh quên là Quỳnh Lam vẫn còn đang sống trên đời sao? Hạnh phúc của Nhật Minh là chuyện quan trọng cả đời của Quỳnh Lam đấy. Có biết không?

Haiz...dù thế nào cũng phải đi học để biết tình hình bọn con gái trong lớp, Quỳnh Lam biết bọn họ sẽ tức điên lên à xem. Mà tất nhiên rồi, đến Quỳnh Lam còn tức cơ mà!

...

-Lam!

Dù là có trong tiếng Pháp hay bất cứ tiếng nào, Quỳnh Lam cũng không bao giờ muốn đổi tên để thích nghi với nước đó, cô thích tên Quỳnh Lam nhiều lắm.

Nhưng hiện tại, đứng ở xa mà cứ gọi Quỳnh Lam thì cũng như gọi cái tổ chim vậy, hoàn toàn không có biểu hiện gì chứng minh cô đã nghe thấy.

Vẫn đi lại chỗ nghỉ của mọi người, chẳng thèm trải thảm, Quỳnh Lam ngồi luôn lên lớp cỏ ẩm ướt do sương sớm, mắt thì vẫn chăm chăm, chẳng dời ra được khỏi chiếc màn hình.

Nhật Minh, lần này thì cậu chết chắc rồi. Quỳnh Lam đang rất tức giận. Sao lại còn tự mình đi chọn váy cưới nữa chứ? Cái gì mà lằng mằng cơ? Thử hỏi, Nhật Minh đã bao giờ thèm nói câu đó với Quỳnh Lam chưa?

Cứ mãi chú ý tới chiếc máy đang cầm trên tay, không, phải nói là hình ảnh hiện ra trên màn hình máy quá bắt mắt. Vậy nên, Quỳnh Lam một chút ơng không để ý mọi thứ xung quanh, tất nhiên trong đó tính cả người đang tới gần.

-Lam-

Giọng nói lớn đột nhiên vang lên, đồng thời hai tay cô gái đập không quá mạnh vào vai Quỳnh Lam đủ để kêu lên tiếng.

-Á á á...

Quỳnh Lam giật mình, hét lớn lên. Có biết là Quỳnh Lam sợ ma lắm không?

Cô gái lên tiếng, giọng nói nghe rất hay, mềm mại:

-Cậu quên tớ rồi sao? Sang mà chẳng nói cho tớ!

A, hoá ra là Vy à? Người Việt cả đấy. Bảo Vy cũng chỉ mới sang được ba năm, Quỳnh Lam cũng đã giúp Bảo Vy rất nhiều trong quá trình học tiếng, nhưng cô bạn cũng đâu có kém, dạy Quỳnh Lam tiếng Việt mà.

Nhưng, có điều, Bảo Vy...cuồng JK!

Đột nhiên, sắc mặt Bảo Vy tối lại, có phải là cô ấy đã nhìn thấy cái ảnh trong máy của Quỳnh Lam?

Quỳnh Lam, lần này thì chế chắc rồi, sao lại có thể để Bảo Vy biết chứ? Quỳnh Lam, làm sao bây giờ? Bảo Vy sẽ làm ầm lên à xem...

A, mà khoan, Bảo Vy làm ầm lên sao? Sao Quỳnh Lam không nghĩ ra cách này sớm hơn? Làm càng ầm lên thì càng tốt. Bảo Vy, thật sự thì Quỳnh Lam phải xin lỗi trước rồi!

-Vy à, cậu cũng thấy đấy, Nhật Minh sắp đính hôn rồi, dù tớ có năn nỉ bảo cậu đã đơn phương hai năm rồi nhưng mà cậu ấy chỉ bảo không muốn rước cá sấu chuối về nhà!

Thút thút, Quỳnh Lam vờ khóc như đang nói sự thật. Vì Nhật Minh luôn gọi Bảo Vy là cá sấu chuối bởi đối với cậu ấy, Bảo Vy không xinh, và chuối là người thẳng tắp, chỗ nào cũng như chỗ nào, chẳng có chỗ nào bị tật mà nhô ra hố lại cả!

Mặc dù rất muốn biết tại sao Bảo Vy lại có biểu hiện như vậy, hay...Bảo Vy còn chưa biết? Đáng lẽ ra phải biết trước cả Quỳnh Lam chứ? Thế này có được coi là cuồng không vậy?

Mặt Bảo Vy tím xanh, miệng lắp bắp:

-Vây... nó là sự thật sao?

Bảo Vy luôn nghĩ trong tim Nhật Minh chỉ có mình, nên khi đọc được mấy tin đó trên internet thì hoàn toàn không tin. Người con trai đáng để Bảo Vy trân trọng nhất trên đời này chỉ có Nhật Minh. Nhưng mà...sao giờ này đến cả Quỳnh Lam còn nói vậy? Không được, nhất định Bảo Vy phải làm cho rõ mọi chuyện.

Quỳnh Lam ra sức gạt đầu ra kiểu đúng rồi, hai mi mắt cũng đã ngập nước, Quỳnh Lam, thật sự cũng không muốn thế đâu, cô rất sợ, rất sợ Nhật Minh sẽ không đưa cô đi chơi nữa, không muốn mua quà cho cô nữa,...và sợ nhất là không được nghe giọng cậu ấy nói. Nhưng sao đây, cho đến giờ cô cũng chỉ biết ngồi xem tin tức, chẳng nghĩ ra được việc gì cả.

Cô cũng chỉ biết là sẽ cùng anh Mạnh sang Đức, nhưng sang tới nơi rồi sẽ làm gì? Chẳng lẽ sang để dự lễ đính hôn của người ta mà không có giấy mời.

Nhưng cô sẽ không bỏ cuộc đâu. Bởi vì, hồ ly đó lại có liên quan tới cô.

Và cũng bởi vì, trong từng dây thần kinh, từng ý nghĩ, và quả tim không hạt của Quỳnh Lam lúc nào cũng hiện lên mọi hình ảnh của Nhật Minh!

Quỳnh Lam biết, Nhật Minh vì mình mà mới làm như vậy!

“Nên, hạnh phúc của cậu, hãy để tớ nắm giữ!”...

11. Chương 11

Trên sân bay rộng lớn, những tiếng cười đùa vang lên. Nhưng không quá đông người vì bây giờ đã là nửa đêm và vào mùa thu, mùa bắt đầu cho những ngôi trường được nghỉ ngơi sau hè.

Từ trong phòng chờ, hai cô gái nhỏ dù một túi đồ cũng không mang theo. Trên người mặc những bộ đồ vô cùng bình thường. Về mặt đều có vẻ nóng vội đi nhanh ra phía cửa.

Người con trai đằng sau bước theo, vẻ mặt hơi khó chịu.

-Quỳnh Lam, em làm sao vậy?

Nghe thấy tiếng trách móc, Quỳnh Lam quay lại, nhăn mặt:

-Anh thật chậm chạp, ngủ trên máy bay chưa đủ sao?

Bảo Vy bên cạnh thì cứ như cái máy vậy, từ lúc biết chuyện chỉ cần ai kêu chậm lại là gắt lên, rồi lại tiếp tục vội vàng đi.

Ra khỏi cửa sân bay, anh Mạnh tháo chiếc kính đen để nhìn một khoảng trời nhỏ của thủ đô Berlin.

Đây không phải là lần đầu tiên Quỳnh Lam và anh Mạnh đến Đức, nhưng, nó thay đổi quá nhiều so với vài năm trước. Đẹp hơn rất nhiều!

Đẹp thật đấy, vừa ra, đập vào mắt đã là một bức tường dài với những kiểu vẽ sinh động, cá tính graffiti.

Hai cô nàng đã vừa lo lại vừa vội, còn cái tên kia thì cứ như ong ý, vo va vo ve bên cạnh, khó chịu vô cùng!

-Anh làm ơn im lặng trong năm phút thôi. Đầu em nó không thở được!

Quỳnh Lam gắt lên, cái tên dở hơi này, đã bực mình rồi mà cứ muốn để phải nói to nữa.

-Được rồi, tức Nhật Minh mà lại giận lây sang anh à?

Anh Mạnh biết không nhiều về tiếng Đức nhưng nói bình thường cũng được một chút.

Chờ ở trước cửa sân bay gọi một chiếc xe taxi, địa điểm tới là tới trụ sở của JK ở bên này. Quỳnh Lam trước tiên phải nói rõ mọi chuyện cho Nhật Minh nghe.

Tới chân JK, thật kinh khủng, có vài cái trụ sở kiểu như này thì không biết Nhật Minh quản lý kiểu gì? Sợ thật.

Bước chân vào quây lể tân, anh Mạnh nói nói gì đó, tất nhiên là Quỳnh Lam và Bảo Vy không hiểu, rồi sau đó, vẻ mặt ảo não của anh Mạnh đi ra, lắc đầu thở dài:

-Nhật Minh đi chuẩn bị cho lễ đính hôn rồi!

Bảo Vy nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, nghiến răng:

-Cái gì?

Quỳnh Lam thì tức giận hét âm lên:

-Nhật Minh! Cậu là đồ đáng ghét! JK cái gì chứ?

Tất cả mọi người đều quay lại sau khi nghe thấy tiếng hét, quá vang. Mặc dù ở đây ngoài Bảo Vy và anh Mạnh ra thì chẳng ai hiểu, trừ từ JK.

Giẫm chân thật mạnh xuống nền gạch bóng loáng. Chiếc giày búp bê đáp đất một cách đau đớn. Nhật Minh, cứ xong vụ này đi, dù cậu có kết hôn với chị ta đi chăng nữa, Quỳnh Lam nhất quyết phải làm cậu ly hôn!

Bước ra ngoài, ba người bắt tạm một cái taxi nào đó đi tìm cái khách sạn ngủ tạm một đêm, mai tới chỗ lễ đính hôn để phá đám.

...

Tới khách sạn nhỏ, nằm phía đối diện với con đường rộng lớn, nhận phòng xong, Quỳnh Lam và Bảo Vy chẳng thèm thay quần áo vì thật sự là cũng chẳng có quần áo để thay. Vứt đôi giày xuống giường, Quỳnh Lam trèo lên giường ôm Bảo Vy ngủ, phải chuẩn bị sức để mai còn chiến đấu!

Anh Mạnh ở phòng bên cạnh, mở nhạc âm ỉ, cũng may là phòng khách sạn này có cách âm, trèo lên giường chơi game, mai lại có trò vui để xem rồi!

...

Sáng, ánh nắng nhẹ nhàng của thủ đô Berlin chiếu qua cánh cửa kính, Quỳnh Lam vẫn còn lăn lộn trên giường, buồn ngủ chết mắt, mới sáng sớm mà Bảo Vy đã âm ỉ lên rồi!

-Quỳnh Lam, cậu cứ nằm đấy đi, rồi Nhật Minh của tớ sẽ bị cướp đi mất!

Gọi hơn nữa tiếng, Quỳnh Lam vẫn không chịu dậy, đây là cách cuối cùng, đành dở trò ăn vạ thôi...

Bật dậy, Quỳnh Lam mắt mở to khi nghe tới từ dính hôn, phải nhanh lên mới được, giờ đã 8 giờ rồi sao? Trong thiệp ghi 9 giờ 30 phút bắt đầu.

-Bảo Vy, sao cậu không gọi tớ dậy sớm?

-Ừ, gọi cậu mà có thêm dậy đâu?

Đang định nói lại, nhưng bây giờ đâu phải lúc để cãi nhau, à, chắc chắn ông Mạnh vẫn chưa dậy...

-Bảo Vy, cậu sang gọi anh Mạnh nhanh lên, chờ tớ đánh răng đã!

Chạy vào phòng tắm, Quỳnh Lam đóng sầm cửa lại, nhanh lên, phải làm mọi thứ nhanh lên mới được. Hôm qua anh Mạnh đã nói từ khách sạn tới chỗ làm lễ cũng phải mất ít nhất ba mươi phút. Vậy mà giờ này Quỳnh Lam vẫn còn ở đây...

“Nhật Minh, đợi đấy, cậu sẽ không thoát khỏi tay tớ đâu!”

Trên chiếc taxi nhỏ, ánh nắng chiếu vào sau khung cửa kính trắng, mang theo cái lạnh của mùa thu và chút ẩm của nắng!

Quỳnh Lam thấp thỏm ngồi không yên, miệng liên tục hỏi sắp tới chưa.

Nhưng còn những ba mươi phút, Quỳnh Lam tự nhiên nghĩ ra trò hay...

Lần này, cậu chết chắc rồi Nhật Minh, cậu cũng đâu phải là người hoàn hảo?

...

Đi tới lễ đính hôn, mở cửa ra, trong nhà thờ đã có nhiều khách, khá nhiều người Việt, những tiếng cười càng làm áu trong người Quỳnh Lam và Bảo Vy nóng lên, anh Mạnh thì cứ ung dung huýt sáo theo nhạc trong headphones, một chút cũng chẳng thêm để ý!

Dứt tai nghe của anh Mạnh ra, Quỳnh Lam nói khê vào tai:

-Anh hỏi xem phòng trang điểm ở đâu cho em.

Đáp lại Quỳnh Lam một câu trả lời hững hờ:

-Anh không biết từ “phòng trang điểm” nói tiếng Đức thế nào...

Rồi lại điềm nhiên đeo headphones nghe nhạc! Quỳnh Lam đến tức điên với cái tên này, sang đây là để ngủ, chơi game với nghe nhạc à?

Đành tự đi mò phòng vậy. Quỳnh Lam đã giao cho Bảo Vy một trách nhiệm hết sức cao cả! Vậy nên, ba người ba nơi...

...

Quỳnh Lam mở cửa từng phòng, hầu như đều trống rỗng, chẳng có ai...

Nhẹ nhàng kéo cánh cửa lớn, bên trong là chiếc ghế nhỏ, căn phòng cũng trống rỗng...

Tiếp tục rồi lại tiếp tục, chẳng có cô dâu nào cả, đến lúc gọi cho Bảo Vy cũng vậy, tất cả các phòng đều trống rỗng...

Giận vô cùng, Quỳnh Lam lại cầm chiếc túi đen xách đi, nơi đến là chỗ làm lễ.

Giờ là chín giờ bốn sáu phút, chắc chắn lễ đính hôn đang được cử hành, Quỳnh Lam sợ sẽ đến muộn nên chạy thật nhanh tới, lần này đành làm theo mấy cái phim sụt mướt mà mẹ Ngọc hay xem vậy. Đẩy mạnh cửa ra, chẳng thèm nhìn xung quanh, hét to:

-Tôi đã có thai với chú rể!

Đồng loạt, tất cả ánh mắt mọi người đều hướng ra phía cửa, họ đang rất ngạc nhiên...

Quỳnh Lam nhìn xung quanh, ngại ngùng vô cùng, nhưng rồi, ánh mắt chuyển lên phía trên, nét mặt xanh ngắt, Quỳnh Lam ơi, bây giờ thì đào lỗ chui xuống đất đi!

Bên trên kia, tất nhiên là một đôi người Việt Nam, nhưng là ông bà già. Ôi trời ơi, Quỳnh Lam nhìn quanh quanh, cái giấy dân tường có ghi:” Kỷ niệm bốn mươi năm ngày cưới của...”

Quỳnh Lam, xấu hổ chết mất, biết nói thế nào đây? Sao cô lại nói thế? Với ông già kia sao. Chết mất thôi!

Gãi gãi đầu, cười một cái rất ngớ ngẩn:

-Hi hi, cháu trêu ý mà!

Định chạy đi thì...

Chiếc điện thoại trong túi quần kêu lên làm Quỳnh Lam giật mình, đánh rơi chiếc túi đen trên tay, toàn bộ những thứ từ trong chiếc túi đen chạy ra, thật là kinh khủng, toàn là...chuột!

Quỳnh Lam, sao số cô lại đen thế? Lễ kỷ niệm ngày cưới của người ta đã bị cô phá hỏng rồi!

Ngại chết rồi, Quỳnh Lam cũng sợ nữa, chạy thật nhanh ra ngoài cửa, sắc tím xanh hiện rõ trên khuôn mặt, thêm đôi tai đỏ bừng, trông Quỳnh Lam thật buồn cười.

Chẳng còn nghe thấy tiếng điện thoại kêu, Quỳnh Lam chạy thật nhanh ra khỏi nhà thờ rộng lớn.

Tất cả là tại anh Mạnh, sao lại đưa cô tới nhầm chỗ chứ?

Đột nhiên, đâm sầm vào một người, Quỳnh Lam ngã hẳn người ra sau, phịch một cái xuống đất. Ê mông rồi.

-A!

Kêu lên một tiếng, Quỳnh Lam nghe thấy tiếng bật cười, ngược mắt lên nhìn người đối diện rồi đột nhiên khóc oà.

-Huhu, cậu...là đồ đáng ghét, huhu, sao mà cậu không đi với tình yêu của cậu đi! Cậu, là ghét tở rồi, cậu đâu có nhớ tở.

Nhật Minh lắc đầu, đùa ở trong kia chưa đủ sao mà còn ra đây khóc?

Ngồi xuống, đưa tay lên lau đi nước mắt cho Quỳnh Lam, Nhật Minh nhẹ nhàng nói:

-Cậu, lần sau không được được nói thế nữa, được không?

Giương đôi mắt đỏ hoe, Quỳnh Lam nhìn Nhật Minh hỏi:

-Nói gì?

Sặc, vì cái câu nói đấy Nhật Minh phải nhờ tên chuối mà giờ Quỳnh Lam không biết sao? Cô nhóc này, bao giờ mới hiểu đây? Nhật Minh tự dưng thấy thương mình vô cùng!

-Bỏ đi!

Nói xong, Nhật Minh cúi xuống bế Quỳnh Lam trên tay, cúi xuống, hôn thật sâu vào bờ môi hồng hồng kia, cậu đã thật sự nhớ Quỳnh Lam trong thời gian vừa qua, chỉ được nhìn cô chứ không được nói chuyện cùng!

Nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng lại ngọt ngào vô cùng. Quỳnh Lam cảm giác được sự ấm áp, an toàn. Quỳnh Lam biết, mình đã yêu cậu bạn thân này rồi!

-Á!!!! Quỳnh Lam, cậu làm gì với Nhật Minh của tớ thế kia?

Nhật Minh đang bế Quỳnh Lam đi ra phía chiếc xe thể thao đỗ chới dề kia thì lại nghe thấy tiếng hét.

Cậu biết mà, lại là con cá sấu chuối đó, cô ta với tên chuối thật đúng là một cặp!

-Tôi là của cô từ bao giờ?

Nhật Minh vẫn nhẹ nhàng đặt Quỳnh Lam vào ghế, cô nhóc này đã ngủ rồi, mới năm phút trước mới khóc ầm ĩ lên...

-Sao? sao anh bế Quỳnh Lam?

-Vợ tương lai của tôi thì sao lại không?

Đi về phía cửa bên kia, Nhật Minh nhẹ nhàng mở cửa!

-Ồ, nhưng mà...còn lễ đính hôn thì sao?

-Cô cũng quan tâm gớm nhỉ?

-Anh, không phải là làm chú rể bỏ trốn đấy chứ?

Đôi môi hơi cong lên thành nụ cười:

-Cô nghĩ tôi rảnh làm mấy việc đó sao?

Vừa dứt lời, Nhật Minh cho xe phóng vút trên con đường lớn.

...

Quay mặt sang anh Mạnh, Bảo Vy liếc nhìn:

-Chuyện này là sao? Đừng nói với em là anh không biết.

-Ừ, thì cũng có biết chút chút.

Anh Mạnh nhún vai, rồi tiếp tục đi với cái headphones và chiếc máy chơi game!

Bảo Vy chạy tới, giật mạnh ra, hét to vào tai anh Mạnh:

-Vứt ngay cái khỉ này của anh đi và trả lời em ngay! Nếu không, đừng trách em đi khoe chuyện với bác Ngọc!

-Em bị khỉ ăn mất não rồi hay sao mà lúc nào cũng khỉ?

-Thế anh có nói không?

-Em định đứng đây mà nói à? Về!

-Được rồi, anh cứ thử không nói mà xem!

...

Trong phòng tắm lớn, Quỳnh Lam đang trần trọc với đồng suy nghĩ hỗn độn, làm sao đây? Làm sao bây giờ? Hôm nay là ngày gì mà đen vậy? Sao lại là hôm nay?

-Quỳnh Lam, cậu lâu quá rồi đấy!

Bên ngoài, Nhật Minh đã đợi Quỳnh Lam gần một tiếng rồi, sao lâu vậy?

-Nhật Minh, tớ...tớ là...tớ...ấy...

-Cậu làm sao?

-Nhật Minh, thật sự...là...cái có cánh...ý...

Quỳnh Lam ép buộc mình phải nói ra, nhưng mà cứ ập a ập ứng!

-Cánh cái gì? Thích ăn cánh gà à? Tớ đặt mua là được, ra đây nhanh đi!

-Nhật Minh, tớ...tớ là...có...cái ấy đấy!

Mặc dù ở Pháp thật đấy, nhưng cái chuyện này đối với Quỳnh Lam vẫn vô cùng kín, ngoài mẹ Ngọc và mẹ Ly ra thì chẳng ai biết.

Mà sao bây giờ, Quỳnh Lam lại chọn đúng cái lúc này chứ?

-Cậu nói thẳng ra xem nào! Vòng vo vòng vo!

-Nhật Minh, chuyện này...à...cũng như bao người con gái khác thì đều phải có...à...mỗi tháng một lần...ừm...cậu có thể...đi mua...cho tớ cái...cái...mà có có cánh ấy!

Nhật Minh bên ngoài cố gắng nín cười, cậu còn muốn xem cô nhóc này giải thích ra sao!

-Nói rõ ra đi, tớ không hiểu!

-Cậu đúng là chậm hiểu!

Làm bầm trong miệng mấy câu, Quỳnh Lam lại nhăn mặt, chẳng biết phải nói thế nào nữa!

-Cậu...có biết là mỗi lần có thì...trung...à...bình là ba ngày ấy...tớ là chỉ cần cậu đi mua...cho tớ cái...huhu...Nhật Minh, sao cậu không hiểu?

Nói thật, giải thích với con trai điều này là một vấn đề lớn và Quỳnh Lam đã hoàn toàn thất bại!

-Cậu muốn gì?

-Nhật Minh, đầu óc cậu chỉ toàn chứa cái gì thôi thế? Mang cho tớ cái điện thoại đây!

Quỳnh Lam gất lên, may mà cô cũng có số của anh Mạnh, mà chắc chắn Bảo Vy cũng đang ở cùng, chỗ khách sạn tối qua Quỳnh Lam ở chắc cũng không phải là xa!

Nhật Minh lấy điện thoại, Quỳnh Lam mở một khoảng nhỏ, chỉ thò tay ra lấy, còn cả người thì vẫn đang nấp sau cánh cửa!

Giật lấy chiếc điện thoại, Quỳnh Lam đóng sầm cửa vào, Nhật Minh đáng ghét, cậu thật là chẳng hiểu Quỳnh Lam gì cả!

Quỳnh Lam bên trong, gọi thì thào vào điện thoại, cố gắng nói nhỏ để không cho Nhật Minh ở ngoài nghe thấy, vì nhà tắm này đâu có cách âm!

-Alo! Anh Mạnh à? Bảo Vy có đó không?

-Ừ, Vy đây, lại có chuyện gì à?

-Vâng, cho em gặp cậu ấy chút!

Đưa máy cho Bảo Vy, anh Mạnh lại bắt đầu ngồi chơi game!

-Alo, Quỳnh Lam, cậu đang ở với JK phải không?

-Chuyện đó không quan trọng, Bảo Vy, tới đây giúp tớ, tớ đang đến ngày rồi!

-Sao bây giờ, tớ với anh Mạnh đang ở trên máy bay rồi, sắp đi rồi cậu mới gọi.

-Cái gì? Cậu sao về sớm thế?

Quỳnh Lam giật mình, cái gì đang diễn ra đây? Quỳnh Lam có thích màu đen đâu mà nó cứ bám lấy cô cả ngày thế? Vậy câu ghét của nào trời trao của đó của mẹ Ngọc là đúng sao? Huhu, chết mất thôi!

-Ừ, thế thôi, chẳng trách số tớ đen!

Quỳnh Lam thương tiếc ấn nút tắt, thở dài, lại phải nhờ Nhật Minh thôi, chỉ mong cậu ấy hiểu nhanh lên chút!

Đột nhiên, Nhật Minh ở ngoài gõ cửa:

-Này, đồ có cánh của cậu đây!

Quỳnh Lam hơi ngạc nhiên:

-Cái gì?

-Mở cửa ra mà lấy!

-Cứ để ở dưới cửa đấy rồi ra khỏi phòng cho tở!

-Haiz...cậu là đồ trẻ con!

Nhật Minh bỏ lại một câu cùng chiếc túi nhỏ ngoài cửa rồi đi ra khỏi phòng, Quỳnh Lam, cậu không thể lớn thêm một chút nữa sao?

Quỳnh Lam rón rén mở cửa ra, ngó xung quanh rồi nhanh chóng vớ lấy cái túi nhỏ, mở ra, mặt Quỳnh Lam đỏ bừng, Nhật Minh hiểu à? Thế là hôm nay dây thần kinh xấu hổ của cô được hoạt động hết công suất rồi!

Quỳnh Lam, sao ngày hôm nay lại đen thế này?

12. Chương 12

Máy sưởi được bật với cỡ vừa, đủ để sưởi ấm cả căn phòng. Cái hơi ấm nhẹ nhẹ len lỏi vào trong chiếc chăn.

Quỳnh Lam tự dưng thấy lạnh, bắt Nhật Minh mở máy sưởi cao lên, và nằm trong chăn chơi game.

Quỳnh Lam đã không cho Nhật Minh vào phòng vì...xấu hổ.

Nhật Minh, cậu ấy quá vô duyên!

Nhưng...nằm trong phòng một mình cũng chán mà cô còn có nhiều chuyện cần hỏi Nhật Minh. Cùng chẳng trốn được mãi, thế là Quỳnh Lam lại bò ra với lấy chiếc điện thoại gọi cho Nhật Minh.

Trong lúc đợi, Quỳnh Lam cầm điện thoại lên chơi fruitninja. Cô, nhất định phải giành lấy kỷ lục ở trò này!

...

Nhật Minh mở cửa bước vào, cái cô nhóc này, còn trò gì chưa bỏ ra đây?

-Sao? Lại cần cánh nữa à?

Cái...cái gì? Mặt Quỳnh Lam đỏ bừng, người kia sao lại có thể nói ra chuyện đó chứ?

-Cậu...cậu...ai bảo là...tở...tở...cần?

-Thế sao? Vậy thì lần sau đừng nhờ tớ nữa nhé!

Ôi trời ơi, cái tên này còn muốn lần nữa sao? Quỳnh Lam sẽ để như vậy một lần nữa sao? Mà vào đây để trêu cô đấy hả?

-Này, đừng có nói nữa, không thì đừng thèm nhìn tớ nữa!

Haiz...cô nhóc này, bị một lần chưa đủ sao mà còn nói vậy nữa?

-Cậu vẫn còn muốn tớ đánh hôn một lần nữa à?

Đấy, cái tên này, còn định một lần nữa sao? Nhưng mà sao hôm nay Nhật Minh lại tới đây?

-Nhật Minh, cậu...hôm nay sao không tới lễ đánh hôn?

-Cậu có cho ăn cá biển nhiều nữa chắc cũng chẳng thông minh lên nổi!

Nhật Minh vuốt mặt, thật là khó chịu khi làm cả đồng chuyện vớ vẩn như vậy mà cô nhóc này cũng vẫn chẳng hiểu lấy một phần trăm!

-Cậu nói gì?

Quỳnh Lam nhìn Nhật Minh nghi ngờ.

-Được rồi, máy tính kia, cậu thử vào Internet xem!

Nhật Minh lắc đầu cười khở, bước tới gần chỗ máy tính.

Quỳnh Lam nằm dịch dịch ra, vớ cái laptop rồi lại nằm vào trong chăn:

-Xem gì?

Nhật Minh chết mắt thôi, còn xem cái gì nữa?

-JK!

Vứt lại một câu, Nhật Minh cướp cái máy tính về, ấn chữ JK và lễ đính hôn. Trên màn hình, hoàn toàn không có, ngoài những thông tin về cơ bản về công ty và JK.

Quỳnh Lam ngạc nhiên tột độ, cái gì thế này? Chẳng phải hôm qua còn hiện đầy sao?

-Sao? Sao lại chẳng có gì?

-Haiz...cái máy mà cậu đọc trên Internet là ai đưa cho?

Quỳnh Lam đỏ mặt vì tức giận, vậy là, cái tên chuối kia đã...lừa mình rồi!

Nhưng, sao máy Bảo Vy cũng có? Không phải...

-Cậu lừa cả Bảo Vy sao?

Nhật Minh cười cười, xoa xoa chiếc mũi:

-Cậu bây giờ mới biết sao?

Không lừa con cá sấu chuối đó thì làm sao Quỳnh Lam lại sang đây sớm thế chứ? Dù sao thì cũng phải cảm ơn cô ta!

-Hả?

Mặt Quỳnh Lam nghệt ra, cái gì đang diễn ra đây? Mất công suy nghĩ mấy ngày, khóc sưng mắt,... Để rồi cuối cùng lại dính vào một tò đùa quá vớ vẩn!

-Còn hả à? Chiều qua Anh với tớ!

-Cái gì?

- Cái gì là sao? Người ta vào học được gần một tuần rồi, mình thì vẫn còn ở đây phá đám!

-Không phải vì cậu sao?

-Tớ cần cậu vì tớ à?

-Cậu lừa tớ thì chẳng có mục đích là thế còn gì?

-Mục đích khác, mà việc cậu làm lại là hai chuyện khác nhau hiểu không?

Nhật Minh đưa tay véo má Quỳnh Lam, sao mà lại mịn thế chứ? Nếu không vì sợ Quỳnh Lam đau thì chắc lúc nào gặp Quỳnh Lam Nhật Minh cũng véo!

-Kệ cậu chứ? Ai bảo cậu lừa tớ!

Quỳnh Lam, cô nhóc này càng ngày càng lì lợm, bướng bỉnh!

-Không, chiều nay, về xin học lại!

Quỳnh Lam nhăn nhăn mặt, chu lên đôi môi hồng hồng, lắc lắc tay Nhật Minh nũng nịu:

-Nhật Minh, ở đây chơi thêm một ngày nữa thôi, tớ thấy Berlin đẹp lắm mà, nha, nha, đi mà!

Quỳnh Lam! Cô lại giở chiêu này ra rồi, nói thật, cái vẻ mặt như thể đến con gái còn động lòng nói chi Nhật Minh!

-Cậu, làm trò gì thế?

Nhật Minh ném chiếc laptop xuống giường, thế này là biết kết quả rồi!

Quỳnh Lam cười cười:

-Tớ đang giở trò mỹ nhân kế, haha!

Cái gì? Sao lại có thể nói thẳng ra như vậy được? Nhưng mà, sao Nhật Minh thấy...dễ thương vô cùng!

-Còn dám nói thế sao?

-Nhật Minh, đi mà! Tớ thích lắm đó, mà chủ nhật mẹ Ly, bố Quân mới sang, không lo đâu!

-Nhớ đấy, chỉ một ngày thôi đó!

Vậy là, Nhật Minh đã thua hoàn toàn!

Bước trên con phố ngập trong ánh đèn đủ màu, bản nhạc du dương, nhẹ nhàng phát ra những tiếng trầm bổng, ấm áp. Thành phố mùa thu trên những con đường vàng lá thật đẹp.

Từ những chiếc đèn xe tới dọc cúp chia phần trên vỉa hè, những chiếc xe đạp lướt qua nhanh chóng, âm thanh vang ra từ sự va chạm giữa mặt đường và bánh xe patin cũng thật lạ. Gió thổi dịu, nhưng mang theo cái lạnh riêng biệt mà chỉ nơi đây mới có!

Ánh đèn sáng chiếu từ nhà thờ lớn, mỗi tia sáng đều cho người ta cái cảm nhận dễ chịu, không thể không bước chân tới.

-Nhật Minh, bây giờ bắt đầu đi nhà thờ nhá!

Quỳnh Lam kéo tay Nhật Minh, đi thẳng bằng trên mép vỉa hè.

-Cậu theo đạo chúa à?

Nhật Minh nghi hoặc hỏi, vì chẳng bao giờ thấy Quỳnh Lam đi nhà thờ cả!

-Ui xời, cậu tưởng cứ theo đạo chúa mới được đi nhà thờ à? Người ta không theo đạo thiên chúa vẫn đi đấy đấy!

Quỳnh Lam bĩu môi, Nhật Minh có thể mà cũng hỏi!

-Thế trong nhà thờ có gì?

Ôi, chết mất thôi, Nhật Minh thật là, sao lại còn phải hỏi chứ? Quỳnh Lam đã đi đâu mà biết?

-Cậu hỏi tớ thì tớ biết chắc? Cậu nhà quê thật đấy, ở đây làm việc mà không đi đâu sao?

Nhật Minh thở dài:

-Haiz...có người nhớ quá, làm gì cho tớ đi đâu!

Quỳnh Lam chu môi, đâm mạnh vào ngực Nhật Minh, nhưng cứ như phải bụi ấy, chẳng thấy đau!

-Cậu tốt nhất đừng nói nữa!

Quỳnh Lam vừa nói, vừa mở máy định vị, chán...không biết đường nó cũng có cái khổ của nó!

Nhưng, sao không bảo Nhật Minh hỏi nhĩ? Chẳng phải cậu ấy giỏi tiếng Đức lắm sao? Lại nhanh nữa. Mặc dù biết là Nhật Minh khó có thể hỏi ai về cái vấn đề này!

-Nhật Minh, cậu hỏi người ta đi, xem nhà thờ ở đâu?

-Sao tớ phải hỏi?

Đấy, biết ngay mà!

Nhật Minh hững hờ, đút tay vào túi quần thong dong đi, chính cậu cũng không phủ nhận sự bình yên có ở nơi này.

...

Thật sự, không còn gì để nói, Quỳnh Lam lườm Nhật Minh một cái rồi lại chú tâm vào định vị. À, cứ đi thẳng, rẽ trái rẽ phải vài lần nữa là tới rồi!

Đi rẽ trái, rẽ phải, rồi cuối cùng là... lạc ở đâu Quỳnh Lam vẫn chưa xác định ra. Đấy là tại vì quá phụ thuộc vào cái máy nên bây giờ nó hết pin luôn rồi. Còn Nhật Minh, cứ như vậy thôi, chẳng nói năng gì, đút tay vào túi quần và nhìn lơ đãng...

Quỳnh Lam đến là tức điên, vì sao mà cái tên kia lại bình thản đến thế chứ? Biết tiếng mà năn nỉ mãi cũng không chịu hỏi. Nhật Minh, may cho cậu đây là ở đường đấy. Cậu cứ về nhà xem. Rồi sẽ biết tay Quỳnh Lam!

Đi đi lại lại trên vỉa hè, chân đá đá những chiếc lá khô, bụng đói đã không thể chịu được nữa rồi.

-Nhật Minh! Cậu không phải là người, cậu là đồ đáng ghét!

Quỳnh Lam lầm bầm trong miệng, đang cố gắng nghĩ cách xem làm thế nào để ra khỏi đây, cái tên kia thì cứ ngồi trên chiếc cúp chia phần màu đỏ. Nhưng... cũng phải công nhận...Nhật Minh dù có làm gì cũng đẹp!

Ôi trời ơi Quỳnh Lam, bây giờ còn nghĩ tới vấn đề đó sao? Còn bao nhiêu chỗ chưa tới, ngày kia đã phải về rồi, làm thế nào đây?

A, đúng rồi!

-A...Nhật Minh, tớ...tự...tự nhiên đau bụng quá!

Quỳnh Lam vội nhăn nhó mặt, ôm lấy bụng ngồi xuống đất.

Nhưng, đáp lại hành động đó của Quỳnh Lam chỉ là cái nhếch môi cùng câu nói:

-Cậu có thể thử trò khác!

Quỳnh Lam quá...quá điên rồi, cái tên này, dù sao thì cũng phải ngồi xuống quan tâm hỏi chứ?

Quỳnh Lam tức giận đứng dậy mắng to:

-Này, cậu không thương cái bụng của cậu, thì phải thương của tớ. Tớ đói lắm rồi biết không? Tớ muốn ăn, tớ muốn đi chơi, chứ không phải đứng đây đá lá! Cậu hiểu không?

-Không!

Câu từ gọn gàng, quá xúc tích và đầy đủ nghĩa...

-Nhật Minh, hôm nay cậu làm sao thế? Cậu có cần phải trêu tức tớ như vậy không?

Quỳnh Lam cắn chặt răng, cố gắng kiềm chế để không ném cái giày búp bê vào người tên kia! Thật quá vô tâm mà!

-Cần!

Nhật Minh muốn xem cô nhóc này còn muốn làm gì nữa. Thật sự thì việc trêu chọc Quỳnh Lam là thú vui tao nhã của Nhật Minh. Hàng ngày và hàng giờ.

-Được rồi, cứ đứng đây đi, tớ sẽ đi, đến lúc không tìm được đường ra thì đừng có gọi tớ tới cứu!

Quỳnh Lam, cô có phải là quá ngây thơ không? Điện thoại Nhật Minh cũng bị Quỳnh Lam chụp ảnh tới hết pin. Máy của cô cần phải nạp năng lượng, giờ bảo gọi thì làm thế nào?

Nhật Minh thở dài lắc đầu.

-Quỳnh Lam, cậu quá trẻ con!

13. Chương 13

Những toà nhà cao tầng rực rỡ ánh đèn. Trên con đường lớn, từng chiếc đèn ô tô chiếu sáng mạnh. Tiếng ô tô đi lướt qua nghe thấy hay hay.

Chiếc cầu lớn đằng xa với những thứ ánh sáng vô cùng đẹp đẽ, tự hỏi đây có phải là thành phố đẹp nhất thế giới?

Dưới làn đường đêm...

Nhật Minh bế cả người Quỳnh Lam lên, trên người cậu chỉ có chiếc áo maio mỏng thêm chiếc quần jean mỏng đi dưới thu lạnh của trời đêm...

Choàng cho cô nhóc chiếc áo mỏng của mình, cố gắng giữ nhiệt độ cơ thể thật ấm.

-Quỳnh Lam, cậu bao nhiêu kg?

-Bốn hai!

-Cái gì? Tưởng nặng mà cũng nhẹ lắm nhỉ!

Quỳnh Lam túm chặt vào cổ áo màu đen, nghiêng chặt răng.

Tại ai? Tại ai mà cả đôi dép và chiếc áo khoác của Quỳnh Lam bị bay xuống nước làm thuyền?

Nhật Minh là tên đáng ghét, sao dám chọc tức Quỳnh Lam như thế?

Bảo cho đi nhà thờ lớn, đến lúc lại chở tới giữa cái cầu khổng lồ này để hít lạnh sao? Cái áo Quỳnh Lam thích nhất trong cửa hàng, còn đứng một cái và mới mua lúc chiều mà! Mà cái áo khoác ngoài của Nhật Minh thì mỏng hơn tờ giấy, sao mà ấm được?

Huhu, Nhật Minh, cậu là đồ giết người cầm chuôi... Cậu có cần phải độc ác vậy không?

Nhật Minh, cậu làm mất một buổi đi chơi của Quỳnh Lam thì phải bù cho Quỳnh Lam ở lại thêm một ngày, cô thấy chơi chưa đủ!

-Nhật Minh, nói ít thôi và đi tới nhà thờ ngay lập tức!

-Quỳnh Lam, cậu thích mặc bikini về nhà sao?

Nhật Minh nhếch miệng cười, bây giờ còn dám ra lệnh cho cậu rồi...

Quỳnh Lam cắn mạnh vào vai Nhật Minh, sao lại dám nói thế chứ? Có biết như thế sẽ rất là lạnh không?

-Quỳnh Lam, chỉ cần tớ thả tay ra, cậu cũng rơi xuống luôn đó.

-Nhật Minh, cậu cứ thử thả ra mà xem, tớ sẽ không thèm nhìn mặt cậu nữa!

Quỳnh Lam càng ôm chặt vào cổ Nhật Minh hơn, ôm như này thì thả thế nào xuống chứ? Quỳnh Lam thông minh quá!

Haiz... Cô nhóc này đã lạnh lắm rồi mà vẫn còn bướng bỉnh.

-Không muốn gặp tớ nữa mà lại đến lễ đính hôn của người ta phá đám sao?

-Nhưng đây đâu phải của cậu?

Còn cái bướng nữa. Cái gì cũng nói được...

-Đi về!

Nhật Minh nói một tiếng rồi bế Quỳnh Lam đi nhanh về. Không có ô tô là vì cô nhóc muốn được hít khí trời, còn giờ không có tiền taxi là vì bị cho là lạm dụng tiền quá nhiều. Giờ đây, như vậy đây, đi taxi thì phải trả tiền trước thì thà là người lạm dụng tiền còn hơn.

Quỳnh Lam đã lạnh tím cả mặt rồi mà cứ đòi đi nhà thờ nữa. Giờ cũng muộn rồi mà, phải cho bảo vệ người ta nghỉ chứ!

Quỳnh Lam lăm bằm trong miệng, thật sự là bây giờ lạnh lắm, chẳng còn sức để nói nữa...

Đi được một lúc, về tới khách sạn, nói thật, giờ chỉ muốn tìm cái khách sạn nào gần nhất, gọi điện cho tên chuối đáng ghét...dám lấy ví và giấy tờ của Nhật Minh để về nước nhanh hơn sao, cái tên này tưởng giúp Nhật Minh một chút là muốn làm gì thì làm à?

Bước vào khách sạn lớn, khí ẩm từ máy sưởi làm tăng nhiệt, độ ẩm từ trong người cũng tăng lên, cô nhóc bướng bỉnh vừa nãy đang ngủ cũng không thấy run nữa.

Quỳnh Lam, sao có thể ngủ dễ như vậy chứ?

...

Chẳng cần đặt phòng, Nhật Minh đã được tiếp tân đưa tới phòng riêng. Bất kì ai ngoài Quỳnh Lam và Nhật Minh cũng không được phép vào!

Bước vào phòng, chốt cửa. Phải công nhận một điều rằng, Nhật Minh vô cùng, vô cùng thích ở những tầng cao!

Đây là tầng 24, là tầng cao thứ hai của toàn nhà này, còn tầng cao nhất là...sân thượng bên trên!

Đặt Quỳnh Lam trên giường, Nhật Minh đi vào tắm xong rồi đi ra, trên người mặc áo lau xanh đậm. Ngồi vào chiếc ghế tựa, cạnh chiếc giường nhỏ, đối diện với cửa kính lớn.

Giờ phải sạc điện thoại đã. Quỳnh Lam cứ lấy chơi game rồi còn đâu. Máy Nhật Minh chẳng có gì ngoài những số điện thoại ghi những cái tên bằng những ngôn ngữ khác nhau. Quỳnh Lam cũng đã phải loay hoay lắm mới tải được fruitninja đấy, nhưng mà Nhật Minh lại xóa đi mất rồi!

...

Rót một ly rượu nhỏ, Nhật Minh ngồi tựa vào chiếc ghế, mắt nhắm hờ, khuôn miệng khê cười...

Hôm nay quả thật rất mệt với Quỳnh Lam!

Nhật Minh nhìn ra cửa sổ một chút, hình như, cậu đã lấy của Quỳnh Lam cái tính ham ngủ. Đạo này, Nhật Minh cũng rất hay buồn ngủ, nhất là vào...buổi tối muộn!

Vào thay bộ quần áo thể thao đã được chuẩn bị sẵn, Nhật Minh nằm lên giường, không quên thơm nhẹ vào môi Quỳnh Lam rồi ôm trọn cô, nhắm đôi mắt lại, để thử cái cảm giác khi ngủ mà Quỳnh Lam nói giống như trên thiên đường.

Nhưng trước giờ, đối với Nhật Minh, ngủ theo cả nghĩa nói của Quỳnh Lam là...thiên đường đen thui!

-Cậu là đồ đáng ghét!

Tiếng nói đột nhiên xuất hiện, nhưng có vẻ hơi khó nghe.

Nhật Minh đang ngủ thì bị đánh thức, nhìn thứ đang ở rất gần cái mặt của mình.

-Quỳnh Lam, sao đã dậy rồi?

Quỳnh Lam chẳng nói chẳng rằng, cúi sát xuống, hôn mạnh vào môi Nhật Minh. Vừa hôn xong, Quỳnh Lam cũng không quên cắn thật mạnh vào chiếc môi kia.

-Cậu, đồ đáng ghét!

Nhật Minh ngạc nhiên, sau đó là nín cười, rồi cuối cùng là tiếng cười nhẹ phát ra. Tưởng sao hôm nay tự nhiên vậy chứ?

Hoá ra là...cô nhóc này mê ngủ...!

Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu qua cửa kính tạo nên cái ấm nhe nhe, không quá phô trương, giản dị mà tinh tế...

Chiếc rèm cửa được buộc gọn vào hai bên, trên bàn, chiếc ly rượu đỏ vẫn còn hơn một nửa được ánh nắng chiếu vào trong trong, óng ánh.

Trên chiếc giường lớn, Quỳnh Lam vẫn đang ngủ say sưa. Một tai đeo headphones đã bị tuột xuống, chiếc chăn xám tối màu được đắp gần cổ! Cô nhóc đang mơ gì vậy? Sao lại cười như thế chứ?

Từ trong nhà tắm, Nhật Minh bước ra, mái tóc ướt làm nước chảy xuống bờ vai trần...

Sắc mặt không được khỏe kéo cậu lên giường, không may gì tới mái tóc ướt, Nhật Minh đặt đầu lên gối, nó đã bị ẩm ướt do mái tóc... Hơi thở nóng, nặng thoảng đến gần mặt Quỳnh Lam. Rồi đột nhiên cách ra xa, dường như sợ virus đáng ghét bay sang cô.

Nhật Minh cố gắng đứng dậy, hướng ra chiếc sofa đỏ, thả người rơi tự do, chẳng hiểu sao, từ lúc ngủ dậy, cậu chỉ thấy đầu nặng vô cùng, mồ hôi đã chảy ướt cả chiếc chăn.

Vì người không chịu được cái ẩm ướt từ lưng áo, vậy nên Nhật Minh đi tắm, nhưng lúc tắm xong thì lại càng mệt. Nhật Minh biết là người ốm uống nhiều nước nên trước khi đi tắm đã uống một cốc nước, vậy sao mà giờ...vẫn chưa khỏi ốm?

Quỳnh Lam đang ngủ nghe thấy tiếng ho mạnh của Nhật Minh, giật mình tỉnh dậy, cô thấy nửa người của Nhật Minh nằm trên ghế, nửa người lấy đôi chân dài chống xuống sàn nhà làm điểm tựa không ngã ra khỏi sofa...

Quỳnh Lam hoảng hốt, chạy tới chỗ Nhật Minh, áp chiếc trán trắng của mình vào trán Nhật Minh. Nó quá nóng...!

Quỳnh Lam hoảng hốt, lay lay Nhật Minh dậy:

-Nhật Minh, đừng nói cậu yếu hơn tớ đấy!

Quỳnh Lam cũng đi như Nhật Minh mà sao không ốm như thế này chứ? Quá vô lý!

...

Cái cô nhóc này, nghĩ gì thế? Áo cũng đắp cho rồi, ngủ cũng ngủ ấm rồi, còn chưa tính hôm qua Nhật Minh về đi tắm nữa!

-Dây thần kinh nào của cậu bảo tớ yếu?

Nhật Minh cố gắng ngồi dậy, trả lời dù có chút khó khăn...

Quỳnh Lam đến phát điên lên mất, Nhật Minh, cậu là trẻ con à? Lại vẫn còn cãi chứ?

-Nằm đây, nằm im đây nhé, đời tớ mệt chút.

Quỳnh Lam nói xong, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch chạy xuống tầng một. Nhanh đến nỗi cô còn không thèm chờ thang máy lên!

Quỳnh Lam, là đang lo lắng cho Nhật Minh, vô cùng, ở đây lại chẳng có ai cả, làm sao mà hỏi được hiệu thuốc ở đâu đây? Tiếng Đức cô còn không hiểu nữa...

Khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng, hơi thở gấp gấp vì chạy quá sức từ tầng 24 xuống. Những lọn tóc dính lại trên trán do mồ hôi.

Quỳnh lam chạy tới quầy lễ tân, khá may mắn khi cô đã biết ít nhiều tiếng Anh, vài câu thông dụng bình thường tất nhiên cũng biết, đứng trước một cô gái trẻ, Quỳnh Lam vừa chống tay xuống đầu gối vừa nói:

-Please guide me to the nearest pharmacy?

Có vẻ cô gái trẻ mặc đồng phục xanh khá lưỡng lự, cô ấy nhìn xung quanh một lúc rồi mới nhìn lại Quỳnh Lam:

-You sick?

-No, I'm...

Đến đây, Quỳnh Lam chẳng biết nói thế nào nữa. Phải nói thật sự một điều, Quỳnh Lam với tiếng Anh không có duyên!

Tiếng Đức cũng không biết, làm thế nào đây?

Quỳnh Lam im lặng, và bắt đầu làm những động tác hết sức ngớ ngẩn, Quỳnh Lam thề, nếu lúc đó không vì Nhật Minh, chắc cô đâm đầu vào ô tô lâu rồi.

Đưa một tay lên trán, Quỳnh Lam nói:

-Hot...hot...

Có vẻ như cô gái cũng vẫn chưa hiểu gì lắm, Quỳnh Lam hối hận vì sao mình đã không chăm chỉ học tiếng Anh? Và cũng bực mình khi cô áo xanh kia, sao mà đầu óc chậm hiểu quá.

Quỳnh Lam thật sự chẳng còn biết làm như thế nào nữa, bây giờ mà đưa cô gái trước mặt lên tầng 24 thì lại mất thời gian đi xuống và đi mua thuốc nữa, khó nghĩ quá, Quỳnh Lam, làm gì thể cô gái chậm hiểu đứng trước mặt kia hiểu đây?

Lại bắt đầu sáng tác ra rất nhiều động tác khác nhau, nhìn Quỳnh Lam thật gây cười, có lúc thì như con gà ôm đầu, có lúc lại ngồi thụp xuống như con gấu.

Nhưng với động tác cuối cùng, duy nhất, đó là phát ra hai tiếng ho!

Cô mặc áo xanh đã hiểu!

Quỳnh Lam tự hận mình sao không thể thông minh lên một chút, nghĩ ra cái ho ấy ngay từ đầu có phải hơn không?

Quỳnh Lam hận không thể cắn đứt lưỡi mình ngay lập tức, Nhật Minh, tất cả là tại cậu hết...

Nhưng lo quá, không biết Nhật Minh sao rồi?

Chạy nhanh vào trong rồi chạy ra với chiếc hộp y tế. Cô mặc áo xanh vẫy vẫy Quỳnh Lam theo.

Quỳnh Lam bước nhanh theo, đi vào chiếc thang máy sáng và ấn tầng 24, khuôn mặt bừng đỏ mặt lên vì xấu hổ, nhưng Quỳnh Lam vẫn cứng đầu đổ lỗi tại trong thang máy nhiệt độ cao...

...

Mở vội vàng cửa phòng, Quỳnh Lam chạy vào chỉ chỉ cô mặc đồ xanh:

-Cho...cho cậu ấy uống thuốc đi, cậu ấy nặng lắm rồi.

Nhăn mặt, Quỳnh Lam quên là mình đang ở đâu, sao lại lời tiếng Việt ra nói?

Thôi, dù sao thì cô ấy cũng hiểu rồi, còn Nhật Minh kia, sao lại ra nhiều mồ hôi thế kia?

Chất giọng dù có nhỏ, hơi khó nghe, nhưng không kém phần lạnh lẽo!

-Go out!

-Nhật Minh, cậu sao thế? Cô ấy đến là xem bệnh của cậu mà?

-Tớ nói lại, bảo cô ta đi ra ngoài!

Không phải Nhật Minh đã ra điều lệ là không ai được vào phòng này sao? Cô ta không hiểu à?

Cô gái mặc bộ đồ xanh lên tiếng:

-Anh làm ơn đừng có cứng đầu, tôi cũng không muốn ở đây đâu!

Cái gì? Là tiếng Việt sao? Sao có thể? Quỳnh Lam ngược mắt lên nhìn lại người mặc đồ xanh. Đúng rồi, mắt đen, không sâu, mũi cao nhưng lại không phải kiểu của người châu Âu. Mái tóc với màu đen.

Oa, cô gái này thật xinh nha, mà nói tiếng Việt chuẩn như vậy, chắc chắn là người Việt rồi, trời ơi, Quỳnh Lam bây giờ mới phát hiện ra mình đã làm một chuyện hết sức vớ vẩn...

-Cô là người Việt Nam à?

-Vâng.

Cô gái nhẹ giọng trả lời, cúi xuống lấy lấy cặp nhiệt độ để cho Nhật Minh giữ trong tay rồi chạy vào toilet lấy chiếc khăn mặt trắng...do chính tay cô chuẩn bị lúc trước...!

Quỳnh Lam, thấy mình hình như chẳng có lý do nào để đứng đây cả, đột nhiên chạy lại, giữ tay cô gái mặc đồ xanh:

-Cô...chỉ cần đưa cho tôi thuốc, tôi sẽ tự mình chăm sóc cậu ấy.

Hất mạnh tay Quỳnh Lam ra, cô gái mặc đồ xanh đi tới chỗ Nhật Minh. Áp tay vào trán cậu rồi sau đó đặt chiếc khăn mặt ẩm lên, cúi xuống hộp y tế tìm thuốc...

Ồ kia? Cô gái này làm sao lại thế? Hất cái gì chứ? Cô áp tay vào trán ai? Quỳnh Lam tức điên lên, cái gì thế này?

Quỳnh Lam tiến lại, giằng mạnh chiếc hộp y tế, miệng nở nụ cười:

-Cô à? Cô không đi làm việc sao? Ở đây làm việc gì thế này?

Cô gái mặc đồ xanh nhếch miệng, là cái gì mà dám ở cùng JK, cô còn chưa đủ tiêu chuẩn nữa là đứa con gái nhà quê này? Từ sáng khi xem trên máy điện cô đã biết là JK đến nhưng sao lại có thêm người này? Làm hỏng việc của cô đã chuẩn bị từ lâu!

-Cô là gì của JK?

Gì đây? Lại còn dám hỏi như thế ư? Tưởng hiền mà sao ghê quá? Quỳnh Lam nhếch miệng, ở đâu ra người trơ trên thế chứ?

-Tôi sao? Cô nghĩ ở cùng phòng thì là gì?

-Hừ, chẳng qua chỉ là tình một đêm thôi chứ gì? Cô sớm muộn thì cũng phải cuốn gói thôi!

-Câm miệng và đi ra ngoài!

Nhật Minh lạnh giọng lên tiếng, dám nói Quỳnh Lam của cậu như thế sao?

-Không, em phải cho anh uống thuốc đã!

-Cô muốn bị đuổi việc à?

-Cho dù anh có đuổi em cũng ở lại!

Cô gái vẫn cố tình đứng đó lấy thuốc!

Nhật Minh à lên một tiếng rồi nói:

-Vậy chắc cô muốn ngày mai là ngày cô gặp thiên thần. Không phải vờ trong sáng trước mặt tôi!

Cô gái đồ xanh nhăn mặt, miệng lắp bắp:

-Anh...anh nói thế...là có ý gì?

-Tôi nhắc lại một câu cuối-BIẾN-

Cô gái đồ xanh sợ xanh mặt, chạy nhanh ra ngoài!

Quỳnh Lam đứng nghe, mắt mở ro, Nhật Minh là gì mà dám đuổi người ta?

-Sao...sao cậu đuổi được cô ấy?

Nhật Minh mím môi, cười nhẹ:

-Suy nghĩ trong đầu của cậu hoàn toàn chính xác!

Quỳnh Lam, còn rất nhiều thứ về Nhật Minh mà cô chưa biết được!

Cúi xuống, lấy từ hộp y tế ra vài lọ thuốc, Quỳnh Lam hỏi Nhật Minh xem nên lấy lọ nào rồi lấy nước cho cậu uống, chiều chắc phải nghỉ thôi, đợi mai Nhật Minh khỏi hẳn đã...

-Ngủ đi, tớ nhờ quần gia đi mua đồ ăn, đói chết vì cậu mất

Quỳnh Lam ngồi xuống cạnh giường, Nhật Minh nặng kinh khủng!

-Nằm với tớ.

-Được rồi, được rồi!

Quỳnh Lam cười khỏ, nằm lên giường ôm Nhật Minh, còn trẻ con hơn cô đấy chứ? Vậy mà nghĩ xem mấy câu nói vừa rồi thì cũng có hơi chút sợ.

Quỳnh Lam cũng nghĩ, Nhật Minh, cậu biết và có những thứ gì?

14. Chương 14

Mặt trời đã trốn sau những đám mây xám trắng, nhường chỗ cho những bông tuyết gần vào đông, mang chút cảm giác lạnh lạnh, man mát khi rơi xuống, lướt qua...

Lớp tuyết mỏng trên cửa kính làm mờ đi thành phố đồ sộ bên ngoài. Chỉ thoáng thấy ánh đèn còn chưa tắt sau lớp kính mát lạnh. Chẳng có một bông tuyết nào giống nhau, chúng bám vào nhau và tách rời nhau ra để làm được ra những thứ đẹp vô cùng, nhưng rồi cuối cùng cũng tan thành nước...

...

Quỳnh Lam gối đầu lên chân Nhật Minh, nửa người dưới gác lên thành ghế, miệng ngậm chiếc chuppachup to và đọc truyện, cô vô cùng vui nha, truyện vampire này có tiếng Pháp, tìm mãi mới thấy ở gần sân bay, thế nên truyện này Quỳnh Lam mua trọn bộ luôn, đọc tới mỗi mắt luôn!

-Quỳnh Lam, im lặng chút!

Mắt Nhật Minh vẫn không rời khỏi tờ giấy trên bàn, tay ra dấu im lặng. Có cô nhóc này ngồi cạnh phiên chết được, Nhật Minh một chút cũng không tập trung nổi!

-Không thích!

Đáp lại Nhật Minh, Quỳnh Lam vẫn chăm chú đọc truyện, chân đung đưa, miệng vẫn cười khúc khích!

-Cậu bướng bỉnh quá đấy!

Nhật Minh xoay xoay chiếc bút bi đen, cúi xuống, hôn mạnh vào môi Quỳnh Lam...cùng chiếc chuppachup coca!

Cái tên này, sao lại cuồng hôn thế? Mà chút nữa phải hỏi tội mới được, dám ăn mảnh chocolate à? Nhật Minh, thói quen ăn mảnh là không tốt đâu nha!

-Nhật Minh! Cậu! Có phải cuồng hôn không? Mà không nhìn thấy tớ đang ăn kẹo sao? Mất vệ sinh!

Quỳnh Lam liếc liếc Nhật Minh, cậu chán sống rồi.

-Kẹo ngon lắm!

Vứt lại một câu, đôi mắt Nhật Minh lại nhìn lên tờ giấy, chỉ chút chữ.

Cái gì? Nhật Minh vừa nói gì cơ? Khen kẹo sao? Kẹo ngon sao? Quỳnh Lam tự nhiên thấy ghét cái thứ trong miệng mình vô cùng!

Đột nhiên, Quỳnh Lam trợn tròn mắt, không phải, những người yêu nhau mới làm vậy sao? Vậy tại sao Nhật Minh lại...

-Nhật Minh, cậu yêu tớ à?

-Chắc vậy!

What? Nhật Minh nói cái gì? Chắc vậy sao? Chắc vậy thì cũng như kiểu là chưa chắc vậy? Nhật Minh nói thế được sao?

-Ừ, biết mà, cậu tất nhiên phải yêu mấy em chân dài rồi!

Quỳnh Lam bực mình đứng dậy, ngồi lên giường chơi game. Nhật Minh, cậu muốn vô tâm đúng không? Được thôi, Quỳnh Lam sẽ vô lòng à xem!

Nhật Minh lắc đầu, tiếp tục công việc vừa được thoát khỏi Quỳnh Lam. Sợ cô nhóc thật đấy, càng ngày càng bướng bỉnh, mà cậu như thế cũng hỏi được sao? Chẳng lẽ Quỳnh Lam không thấy gì? Haiz...Quỳnh Lam, cậu không thể nào lớn lên một chút được sao?

Chơi game chán rồi Quỳnh Lam quay lên nhìn Nhật Minh, vẫn là mấy tờ giấy đáng ghét. Quỳnh Lam, đôi thủ của cô càng ngày càng nhiều, phải cẩn thận mới được!

-Tớ muốn ngủ!

Vươn vai vài cái, cô nhóc ngồi trên giường nhắm mắt!

-Vây ngủ ngon.

Nhật Minh! Cậu, cậu có phải là người không bình thường? Chẳng lẽ cậu lại đi thích mấy tờ giấy đau mắt đó sao?

-Không muốn! Cậu phải nằm với tớ cơ. Tớ muốn ôm cậu.

Quỳnh Lam dụi dụi mắt, buồn ngủ quá!

-Vây ôm gối đó, ở đây có gối ôm mà!

-Nhật Minh!

Quỳnh Lam hét to lên, cái tên vô tâm này, định để Quỳnh Lam héo khô ở đây mới chịu sao?

-Nói lắm!

Nhật Minh đặt bút xuống, lại gần giường, thấp đầu xuống, cắn nhẹ vào má Quỳnh Lam:

-Bướng bỉnh!

-Vâng ạ, tớ bướng bỉnh, còn cậu đừng đỉnh!

Quỳnh Lam quá khâm phục tài ăn nói của mình, lại còn biết nói vắn vứa chứ. Quỳnh Lam ơi Quỳnh Lam, đừng thông minh nhiều nhiều thế chứ?

Nằm gọn vào giữa giường, Quỳnh Lam chu môi lên:

-Nhật Minh, ở đây thêm hai ngày nữa nhé, không phải vì cậu mà hôm qua không được đi đâu sao? Cả trước ngày hôm qua nữa. Mà cậu dạy tớ cũng được chứ sao?

Nhật Minh biết ngay mà, biết thế nào cũng xin thêm ngày mà.

-Tớ cũng bằng tuổi cậu, sao dạy?

-Nhưng mà tớ cứ thích cậu dạy, nếu không, tớ sẽ đi tìm thầy giáo đẹp trai, học giỏi hơn cậu xem!

-Hình như tớ đã nói rồi, cậu nghĩ còn ai đẹp trai hơn tớ?

Nhật Minh cười cười, kéo Quỳnh Lam gần vào để ôm.

-Này, đừng có tự tin thế chứ? Tôi sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được.

Quỳnh Lam quyết định, từ bây giờ quyết định tìm người đẹp trai hơn Nhật Minh, để cho cậu sáng mắt ra. Tưởng gì chứ, quanh Quỳnh Lam không chỉ có vài ngôi sao, mà thậm chí cả dài ngân hà đi chứ!

Nhật Minh, hãy đợi đây!

Những hạt nước màu cầu vồng đọng lại nơi cửa sổ, man mát.Nắng nhẹ nhàng hong khô từng bông tuyết, để lại thứ ánh sáng ấm áp, dịu dàng.

Quỳnh Lam ngồi trên chiếc ghế thấp, nhỏ, bứt bứt mấy cọng cỏ còn ẩm vẫn còn vương vài bông tuyết trắng, Quỳnh Lam không lạnh!

Nhật Minh là tên đáng ghét, bảo dẫn Quỳnh Lam đi chơi mà lại đi trước, việc gì chứ? Cậu ấy có thương Quỳnh Lam đâu, sao lại để Quỳnh Lam bơ vơ cùng luật sư riêng chứ? Mà cái tên luật sư kia, sao mà mãi vẫn không tới? Biết là thời gian đối với Quỳnh Lam là rất quan trọng không? Biết tối qua Quỳnh Lam đã tốn bao nhiêu công sức mới ghi được những chỗ cần tới không?

Nhật Minh, cứ đợi đây, Quỳnh Lam sẽ tìm được anh đẹp trai, cái quan trọng là phải đẹp hơn cái tên vô tâm kia!

-Lam!

Tiếng gọi vọng ra từ chiếc ô tô cạnh bãi cỏ phủ tuyết. Người con trai trẻ bước ra, phải nói, trẻ còn hơn cả Quỳnh Lam nữa.

Quỳnh Lam quay lại, chu môi, nhìn mặt non choẹt thế này mà dám gọi tên cô?

-What do you like?

-Lam, đi thôi!

Cậu ta tiến lại chỗ Quỳnh Lam ngồi, ra vẻ thân thiết khoác tay.

Quỳnh Lam giật mình, hoá ra là biết tiếng Việt à? Tự nhiên tưởng mình là người nổi tiếng nên đi đây cũng phải cầm theo bút để ký tặng chứ? Giật mạnh cái thứ đang nắm ở cánh tay mình ra, cái gì đang diễn ra đây?

-Cậu là ai?

-Anh là...

Đang nói, đột nhiên chuông điện thoại của “người lạ” kêu.

-Đúng lúc quá!

Nhấc máy lên, người lạ bật loa lớn để cho Quỳnh Lam nghe rõ:

-Alo!

-Quang, cậu tới nơi chưa?

-Tôi tới nơi rồi, Nhật Minh, cô bé này không tin, cậu nói chuyện với nhóc đấy nhé!

Chuyển máy cho Quỳnh Lam, Quang vờ quay mặt huyết sao, Quỳnh Lam thì tức đỏ mặt, đập thật mạnh vào chân người đứng trước làm sắc mặt người ta tím lại! Quỳnh Lam quá bạo lực!

Cậu nhóc thối, dám bảo Quỳnh Lam là nhóc à? Nhìn cái mặt là biết bé hơn Quỳnh Lam rồi, thế mà dám sao...?

-Nhật Minh, cậu đi đâu cả sáng thế hả? Cậu còn định cho cái thằng nhóc bé tí này quản lý tớ sao?

Quỳnh Lam nói ta vào trong điện thoại, đến nỗi âm thanh còn vọng ra!

-Này, anh cao hơn nhóc đấy!

Ở ngoài nghe thấy tiếng Quỳnh Lam nói vậy, Quang cũng chen vào. Nhìn thì bé một mẩu, đứng có đến vai người ta mà cũng bày đặt gọi người ta là thằng nhóc, nhìn thì cũng có thấy hơn tuổi đâu? Thấy ghét!

Mặc kệ lời nói bên ngoài, Quỳnh Lam không nhéo trong điện thoại:

-Nhật Minh, cậu thấy chưa? Cái thằng nhóc kia nó mắng tớ kìa! Cậu mà không đến nhanh thì tớ đi chơi đấy, không thèm về Anh học nữa đâu!

-Quỳnh Lam, cậu có muốn đi chơi thì đi đi. Tớ có việc rồi. Chiều gặp nhé!

Nhật Minh cúp máy sau khi Quỳnh Lam bắt đầu nghe thấy tiếng nói của người đàn ông nào đó, chắc Nhật Minh đang họp. Thôi, không làm phiền Nhật Minh nữa, làm càng nhanh thì càng nhanh về với Quỳnh Lam!

-Lại còn điệu đà, không nhéo, anh đây cũng chỉ có kém nhóc 2 tuổi thôi, hiểu không?

Điện thoại vừa tắt, Quang đã lên giọng, kiểu nói đó làm Quỳnh Lam tức điên, dào dàu ra kiểu người vô duyên thế này chứ? Người ta mà là nhóc thì mình là gì?

-Tốt nhất là về với cái lớp 10 của ngôi trường nhỏ bé em học đấy, đừng đi theo chị làm gì!

Quỳnh Lam kéo tay Quang lại, đặt chiếc điện thoại lên rồi kiễng lên, béo véo vào má cậu. Mới học lớp mười thôi mà bày đặt gọi người ta là nhóc, ừ, Quỳnh Lam học muộn một năm đấy, có sao không?

-Anh học tới lớp 12 rồi! Nhóc còn nhỏ hơn anh!

Quang lè lưỡi, sự thật thôi, cậu học sớm hai năm mà, nhưng dù sao thì cũng không thể bằng Nhật Minh được, anh ấy đáng lẽ ra là học lớp tám mà dám nhảy lớp lên tận đại học. Quang làm luật sư cho Nhật Minh cũng là do sự ngưỡng mộ và ước mơ sau này mà, đi theo Nhật Minh, là để học hỏi kinh nghiệm từ người trẻ tuổi thành công nhất thôi. Còn lý do cuối cùng là vì...cậu muốn học tập cách làm đẹp của Nhật Minh. Sao anh ấy lại trắng thế chứ?

-Thế thì đã sao?

Quỳnh Lam lè lưỡi lại, có thiếu gì người học sớm một hai đầu mà?

-Thì nói đúng ra là anh đã hơn nhóc một năm học. Vậy nên phải nghe lời đàn anh. Hiểu không?

-Không hiểu!

Quỳnh Lam thần nhiên đáp lại một câu, rồi ung dung mở truyện ra đọc tiếp!

Nhật Minh, cậu giỏi lắm, kiếm đâu ra cái thứ bé không ra bé, lớn không ra lớn thế này chứ?

15. Chương 15

Tuyết rơi nhẹ, những hạt tuyết nhỏ xíu vương trên hàng cây khẳng khiu, trụi lá.

Tuyết phủ một lớp mỏng trên mặt đường, lưu lại từng vết giày đi lên vẫn hằn rõ ràng...

-Nhóc, chị mới tìm ra cái trò này hay vô cùng, mà còn có tiền thưởng nữa cơ.

Quỳnh Lam đi vào những vết giày để lại, tránh làm những bông tuyết lạnh chui vào chiếc giày búp bê kỳ dị giữa mùa đông lạnh!

-Này, đổi ngay kiểu nói hỗn ấy đi.

Quang đi sau, đút tay vào túi chiếc áo khoác. Sao cái người kia khoẻ thế? Lạnh như thế này mà không cho đi ô tô, lại còn ăn mặc thế kia nữa. Gần đông rồi mà vẫn vấy xoè len ngắn, áo khoác mỏng. Lại còn đi tất da với giày bệt nữa chứ? Đúng là con gái, chịu khổ để đẹp!

-Này, nhóc vẫn còn kém chị hai tuổi cơ, ngoan ngoan gọi chị đi.

Nhảy từ vết giày này sang vết giày kia, Quỳnh Lam cho hai tay vào túi váy lè lười nói.

-Này, thế nhóc có biết là anh hơn nhóc một lớp không hả?

Chết mất thôi, lại phải cởi chiếc áo ngoài để khoác cho con bé kia, nhìn mà sao tự nhiên thấy ghét quá!

Quỳnh Lam vỗ vỗ vào vai Quang, cười cười:

-Galang thế nhóc, có bạn gái chưa, chị làm gia sư cho nhá! Chị giỏi mấy thứ này lắm.

-Này, này! Đã nói là đổi ngay cách nói chuyện đi nhá, anh ghét kiểu con gái như thế lắm!

Quỳnh Lam chu môi:

-Thế nhóc tưởng chị thích kiểu con trai như nhóc à? Vớ vẩn!

-Ừ, anh mà không vì cái mặt xanh lệt kia thì cũng không chịu mất cái áo vào tay đứa vô duyên!

Đá mạnh vào chân Quang, tuyết ướt văng tung lên, ướt cả vào ống quần đen.

-Nói ai vô duyên? Nhóc thử hỏi lại trên thế giới này xem có ai xinh xắn, dễ thương như chị không?

...

Cái gì? Đây là thể loại gì đây? Con gái mà vô duyên hết cỡ như thế sao? Lại còn tự khen mình nữa kìa. Cái gì mà xinh xắn dễ thương? Nhật Minh, thật chia buồn với anh.

-Vậy chứ gì? Trả áo lại đây!

Quang đưa tay ra, kéo lấy chiếc tay áo xanh của mình.

Quỳnh Lam vênh mặt lên nói:

-Không!

Quang cũng chẳng kém, tay kéo kéo chiếc áo mình vừa mặc vào cái người vô duyên:

-Trả đây!

-Không

-Có trả không?

- Không!

Quỳnh Lam vừa nói xong, cúi xuống cắn mạnh vào tay Quang, vừa lúc cậu bỏ tay ra, thế là tự cắn vào tay mình.

-A!

Quỳnh Lam kêu lên. Mất mặt chết, sao lại nhầm tay mình mà cắn thế kia?

Quang đứng cạnh, cười cười:

-Không ngờ người cũng có lúc phải ăn tay mình. Đói quá à? Để anh đưa nhóc đi ăn.

Quỳnh Lam giận tím mặt. Tên này, lại còn cười nữa sao? Nhất định chiều hôm nay sẽ mách với Nhật Minh phải đuổi việc cậu ta. Nhưng đi thì Quỳnh Lam lại bị rượt chân, tuyết trơn quá!

-Này này, giữ vào giữ vào!

Quỳnh Lam kéo kéo tay Quang, có biết là tuyết đang trơn không? Phải kéo tay người ta lại chứ?

Chẳng hiểu chuyện gì, vừa thì bắt người ta thả tay ra, giờ lại bị gọi kéo vào thì đã bị Quỳnh Lam nắm lấy tay áo, kéo xuống.

Uỳnh một cái...

Cả hai thơm yêu lên lớp tuyết mỏng trên bề mặt đường, nhớ quá, lâu lắm rồi không gặp!

...

Nhưng cũng có lúc, Quỳnh Lam cảm thấy ghét định lý vạn vật hấp dẫn vô cùng...

...

Đứng dậy, Quang phúi phúi chiếc áo khoác mỏng dính tuyết. Gắt lên một câu!

-Chết tiệt!

Quỳnh Lam giờ mới dậy, may mà tuyết đầu đông không lạnh, nếu mà tuyết lâu hơn một chút chắc mũi Quỳnh Lam đỏ ửng rồi sưng phồng do bị bỏng tuyết mất!

-Này, nhóc vừa nói gì đấy?

Con bé này có đúng là hơn Quang hai tuổi không? Sao mà lại có thể như vậy chứ? Chính cậu còn thấy mấy đứa con gái mới hết lớp chín thôi mà chúng nó cái gì cũng biết, còn bây giờ, cậu đang được ở cùng ai đây? Thổ dân sao? Hay người cổ đại? Vừa trẻ con, vừa vớ vẩn, mà lúc cậu nói thể còn hỏi lại là cậu nói gì? Hay giả nai? Mấy đứa nhỏ bây giờ cũng hay giả nai lắm. Haiz...phiền phức!

-Có đi chơi không? Anh còn chuyện để làm chứ không phải đứng đây cãi nhau với con nhỏ thổ dân!

-Này, có phải từ lúc gặp nhau chị có thêm nhiều cái biệt danh dễ thương lên nhỉ?

Quỳnh Lam nháy mắt, kiễng lên véo má Quang một cái, nhưng không thích bằng véo má Nhật Minh. Cậu ấy hay gắt lên khi mà Quỳnh Lam LG như vậy. Trẻ con hết sức!

Gõ vào đầu Quỳnh Lam một cái.

-Này, đi mà về véo tên Minh nhà nhóc ấy. Đang tự dưng thì bắt đi làm mấy cái chuyện vớ vẩn thế này.

-Được rồi, nhóc dám bảo Nhật Minh là tên này tên nọ à? Phải tìm ột cô vợ nó mắng ới ngoan được.

Kéo hai má Quang ra, Quỳnh Lam mím môi, thẳng nhóc hư này, chắc chắn là mới làm việc cùng Nhật Minh nên mới như vậy. Cứ thử làm lâu lâu xem. Chắc chắn là ngoan lên ngay!

Ánh sáng từ chiếc cửa sổ máy bay hắt vào làm cả khoang ghế sáng rực, Quỳnh Lam đã bắt Quang ngồi xuống hàng ghế dưới, ghế bên cạnh Quỳnh Lam là để cho Nhật Minh. Haha, đi máy bay riêng làm sao vui được thế này cơ chứ? Đây còn là hạng thường nữa, đông người lắm... Cô thật thông minh, bắt Nhật Minh phải đi cùng. Lần sau Quỳnh Lam cứ vậy mà đi máy bay chung thôi. Thấy vui hơn mà!

Nhưng mà cái tên Nhật Minh đáng ghét. Làm cả máy bay lại phải chờ gần ba mươi phút nữa...đúng là nhà có điều kiện mới được như vậy...

Với Quỳnh Lam,việc chờ đợi không bao giờ diễn ra được quá lâu,nhất là khi bắt cô ngồi nguyên một chỗ. Bắt đầu lấy chân đạp lên ghế trên, chẳng thấy có ai phản ứng, Quỳnh Lam lấy từ chiếc túi ra thỏi kẹo cao su, vừa nhai nhai vừa thổi bóng...ở đây sướng thật, chẳng phải giữ ý!

Quay ra cửa sổ, lấy máy ảnh nhỏ chụp lại nước Đức. Chắc chắn Quỳnh Lam sẽ quay lại sớm thôi. Cô còn chơi chưa đủ!

Đang mải mê với cái máy ảnh, ghế bên cạnh bỗng có người ngồi xuống, nói thật, Quỳnh Lam cũng chẳng để ý, mắt vẫn không rời khỏi mấy tấm ảnh vừa rửa, Quỳnh Lam chẳng hài lòng với bức nào.

Hà một hơi vào cửa kính, vẽ một hình trái tim rồi tô tô bên trong, Quỳnh Lam nhanh tay lấy chiếc máy ảnh của mình...và tách...

Woa...cái này đẹp quá, cảnh bên ngoài hiện rõ trong hình trái tim kia, dễ thương chết đi được! Chắc chắn phải đem khoe Nhật Minh.

Quỳnh Lam cũng chẳng quên xoay máy ảnh lại, thổi quả bóng cao su to và tự chụp ảnh...

Ảnh vừa ra, Quỳnh Lam đã trợn mắt, miệng lẩm bẩm:

-Mình lúc nào cũng xinh hết. Chút nữa sẽ đem khoe Nhật Minh!

Mà sao cậu ấy lâu vậy? Nhật Minh không biết là vì mình mà bao nhiêu người phải ngồi đợi không? Lại còn bắt người ta thông báo là máy bay đang được thay bánh mới chứ? Bánh mà thay ở đây được à? Lừa ai chứ làm sao lừa được Quỳnh Lam! Nhưng dù sao thì Nhật Minh cũng không muốn mọi người giận vì mình nên phải đưa ra cái lý do đó. Nhưng hình như nó hơi có vắn đề!

Quay sang bên cạnh, Quỳnh Lam thấy một người con trai...hình như đang nhìn mình và cố gắng nín cười.

Nói sao nhỉ? Người đó không phải Nhật Minh, cũng đẹp trai lắm, nhưng không bằng Nhật Minh, mặc đồ tây... nhưng quan trọng là...tất cả những gì Quỳnh Lam vừa làm đều vào mắt và tai của người ta sao? Ôi trời ơi! Xấu hổ chết đi được.

Ừ, Quỳnh Lam xinh thì ai cũng phải công nhận rồi, nhưng sao mà có thể nói mấy cái câu có phần trăm tự khen vô cùng cao như vậy được? Huhu Nhật Minh đáng ghét, đến muộn làm gì để có người cướp chỗ?

Cười trừ một cái:

-Hi, anh cũng là người Đức hả?

Thôi, chết mất thôi, người Đức mà Quỳnh Lam lại nói tiếng Việt, mà là người Đức hay người gì đó không phải người Việt thì làm sao mà hiểu tiếng Việt? Làm sao mà cười Quỳnh Lam được?

Người trước mặt thật không thể nhịn nổi cười nữa, gập hăn người xuống cười phá lên. Chỗ của cậu đã có người phụ nữ mang bầu ngồi, cậu tất nhiên không thể bảo người ta ra tìm chỗ khác ình ngồi được, đành tìm chỗ trống vậy.

Mặt Quỳnh Lam đỏ lựng, vậy là...người ta hiểu Quỳnh Lam nói gì rồi!

-Hi hi, anh gì ơi, chỗ này có người ngồi rồi, anh xuống dưới ngồi được không?

Ngồi hăn dậy, người trước mặt Quỳnh Lam ho ho rồi nói:

-Tôi nghĩ là còn mỗi chỗ này thôi, tôi sẽ chuyển chỗ ngay nếu người nhà cô ra!

Oa, anh này nói giọng Nam nha, Quỳnh Lam thích ai nói giọng Nam lắm. Quên luôn chuyện Nhật Minh, Quỳnh Lam quay qua hỏi:

-Anh ở miền Nam sao?

Dù có chút ngạc nhiên nhưng người trước mặt Quỳnh Lam vẫn trả lời:

-Ừ!

-Anh tên gì?

-Em không biết sao?

Quỳnh Lam ngạc nhiên, lần đầu mới gặp mà đã hỏi biết hay không biết. Thật là...

-Sao tôi biết được?

-Vậy à? Tôi tên là Vũ Nam!

-Woa, hay nha, anh ở Nam, tên anh cũng là Nam luôn!

Gì đây? Có cái tên thôi mà vui thế sao? Lại còn không biết Vũ Nam nữa sao?

-Ừ! Em không ở Việt Nam sao?

-À...Không, em ở Việt Nam mà. Haha...

Quỳnh Lam đang định nói, nhưng nghĩ lại thôi, nói dối cũng chẳng sao. Đột nhiên nhớ ra một chuyện, phải nhân cơ hội này đi chứ.

-A! Anh bao nhiêu tuổi! Anh ở miền Nam thì biết nhiều chỗ chơi lắm nhỉ? Có thời gian rảnh thì nhớ gọi cho tôi nhé, tôi ở ngoài Bắc. Hi hi!

-Tôi 21 tuổi, còn em?

-À, thế thì phải gọi anh là anh rồi, haha, em mới 17 tuổi! Mà có thời gian thì gọi nhé, em cũng chỉ ở Nam hai ngày thôi!

Hơi lưỡng lự, cô bé này có phải quá dễ tin người không? Haiz...may mà gặp phải anh đấy!

Đưa số điện thoại ra cho Quỳnh Lam, Nam mỉm cười:

-Em tên gì?

Quỳnh Lam lưu số vào điện thoại rồi ngẩng mặt lên:

-Em tên Quỳnh Lam!

-Quỳnh Lam? Vậy là Nam-Lam?

-Đi ra chỗ khác!

Đột nhiên, giọng nói lạnh lẽo vang lên, cái dáng người cao kia thì chẳng thể nhầm được, nhưng sao mặt Nhật Minh lại thế kia? Cậu tại sao lại đang giận?

-A! Nhật Minh!

Quỳnh Lam cười tươi, vẫy vẫy tay chào, cô đang cố gắng để tỏ ra vui vẻ, chứ nhìn mặt Nhật Minh như vậy, Quỳnh Lam cũng sợ lắm!

-Tôi nói đi ra!

Nhật Minh nhấn mạnh câu nói, làm lơ câu nói của Quỳnh Lam. Khuôn mặt trở lên lạnh lẽo!

Nam nhìn như vậy, cũng cảm thấy khá khó chịu, việc gì phải nói vậy chứ? Muốn ngồi thì nói bình thường không được sao? Cầm chiếc tai nghe đứng dậy. Vũ Nam xuống dưới ngồi cùng với Quang!

Nhật Minh cúi xuống kéo tay Quỳnh Lam đi...ra khỏi máy bay!

Quỳnh Lam đi đằng sau, biết rồi, vì cái chỗ ngồi thôi mà cậu ấy cũng tức sao? Sợ bản à?

-Nhật Minh, cậu dẫn tớ đi đâu? Mọi người vì chờ cậu mà hoãn cả chuyến bay đấy!

Nhật Minh nghe thấy vậy, lại kéo Quỳnh Lam đi nhanh hơn. Cô nhóc bướng bỉnh này, lại còn ngồi đó mà cười cười nói nói rồi xin số điện thoại của cái thằng xấu xí kia sao? Cái gì mà chờ chứ?

-Quỳnh Lam, cậu đừng cảm lắm!

-Ừ, giờ cậu mới biết sao? Mà này, cái người trên máy bay đó, ở trong Nam đấy. Tớ có số điện thoại này, khi nào anh ta rảnh sẽ dẫn tớ và cậu đi chơi!

Nhật Minh bóp mạnh tay Quỳnh Lam. Không biết hay cố tình vờ không biết? Cái gì mà Lam-Nam? Minh-Lam không hay sao?

Nhật Minh thề, từ lúc này, không bao giờ cho Quỳnh Lam đi máy bay chung!

-Cậu giỏi lắm!

Kéo mạnh Quỳnh Lam lại, Nhật Minh hôn mạnh vào môi Quỳnh Lam. Cô nhóc đáng ghét, biết Nhật Minh nhớ thể nào không mà dám ở trên máy bay nói nói cười cười với con trai?

Nắng, len vào từng hạt nắng là cái lạnh cuối thu, những bông tuyết rơi nhẹ nhàng phủ một lớp mỏng tang lên nền đất lạnh.

Tiếng máy bay khởi động và bắt đầu đi lên, lướt trên những làn mây trắng.

-Nhật Minh! Cậu nghĩ sao vậy?

Quỳnh Lam hét lên. Cô là vô cùng tức giận khi lại phải đi máy bay của Nhật Minh. Cậu ấy đã đủ tuổi đâu mà đòi có máy bay riêng chứ? Xã hội thật bất công! Mà không phải vì cậu ấy mọi người mới trẻ cả chuyển bay sao? Nhật Minh! Cậu ấy là đồ vô trách nhiệm!

-Tớ nghĩ là phải lôi cậu ra ngay khỏi cái máy bay đó.

Nhật Minh bình thản ngồi vắt chân lên chiếc kệ bông nhỉ đằng trước. Máy bay này là để thiết kế riêng với chiều dài chiếc chân của Nhật Minh và Quỳnh Lam. Chỗ ngồi của Quỳnh Lam y như trẻ con vậy, nhỏ nhỏ mà lại có chiếc ghế vô cùng dễ thương. Nhưng Quỳnh Lam thỉnh thoảng lại đổi ghế một lần. Nói chung, Quỳnh Lam còn sáng tạo dài dài!

-Tại sao? Cậu định cho tớ ngồi tự kỷ ở đây thế này mãi sao?

Nhật Minh đặt chiếc laptop lên chân, mắt chăm chú nhìn vào màn hình:

-Ý kiến hay đấy!

-Nhật Minh!

Quỳnh Lam hét ầm lên, cái tên vô tâm kia, cậu nhất định phải như vậy sao?

-Ừ!

Không thể chịu đựng được cái Thái độ kiêu căng được. Quỳnh Lam nén giận, vờ mỉm cười nhẹ nhàng, vuốt vuốt tóc:

-Ừ hứ. Đu sao thì cũng đâu cần cậu quan tâm? Tớ sẽ gọi cho người trên máy bay!

-Câu nghĩ trên máy bay có một người sao?

Tay vẫn vuốt tóc, miệng vẫn cười, nhưng đôi mắt Quỳnh Lam đã liếc liếc xem thái độ của Nhật Minh thế nào, hoàn toàn bình thường, tức điên lên được:

-Tất nhiên, nhiều người, nhưng đối với tớ, chỉ mình anh đẹp trai tồn tại!

Nhéch môi, Quỳnh Lam sắp chiến thắng rồi!

Khoé mắt Nhật Minh đen lại, Quỳnh Lam cậu dám nói thế sao? Nhưng chỉ một phần trăm của giây sau đó, cái biểu cảm lại trở lên bình thản, gọi phục vụ, lấy đồ uống, đôi môi nhếch lên:

-Cậu nghĩ cậu có thể sao?

-Cậu nghĩ sao? Tớ thế nào mà không có thể?

Quỳnh Lam thò tay vào trong chiếc balo nhỏ lấy điện thoại. Cùng chiếc sim nhỏ. Quỳnh Lam thông minh quá, mỗi lần đi nước nào về, Quỳnh Lam đều mua một vài cái sim mới, rồi nạp tiền đủ cho dùng vài ngày đầu. Ôi! Quỳnh Lam ơi, thông minh vừa thôi chứ!

Đây rồi, phải bật cho Nhật Minh xem, dám thách Quỳnh Lam sao? Cô không sợ đâu nha!

Dơ dơ chiếc điện thoại, vậy vậy.

-Đây nè! Xuống máy bay tớ sẽ gọi luôn.

Nấp sim vào, Quỳnh Lam tìm tìm trong cuộc gọi mới và danh bạ. Ó? Đâu rồi? Cái số Quỳnh Lam mới lưu cách đây hai tiếng đồng hồ giờ đâu rồi? Mất rồi thì lấy cái gì ra để đe dọa Nhật Minh đây? Quỳnh Lam ơi, đừng để mất cơ hội tự do cuối cùng chứ?

-Tìm thấy chưa?

Nhật Minh nhẹ nhàng hạ thấp ghế, tựa đầu về đằng sau, đôi mắt nhắm hờ, khuôn miệng nhếch lên thành đường cong hoàn hảo!

Quỳnh Lam tức giận người, tay bóp mạnh chiếc điện thoại, cô đang muốn biết Nhật Minh lấy điện thoại của cô từ bao giờ! Chiều ánh mắt về phía Nhật Minh:

-Nhật Minh, cậu xoá từ bao giờ?

-Cậu nghĩ tớ nhắm mắt mà không thể lấy được sao?

Quỳnh Lam giận tím mặt. Nhật Minh, cậu không phải là người. Quỳnh Lam thề sẽ không bao giờ để cho nụ hôn của Nhật Minh che mắt! Nhật Minh đáng ghét, dám lừa trên dối dưới!

Quỳnh Lam đi lại chỗ Nhật Minh, cúi xuống và cắn mạnh vào môi Nhật Minh!

-Cậu! Đã xoá mất lời đe dọa duy nhất của tớ rồi!

16. Chương 16

Hà Nội, cái nắng cuối thu lạnh buốt, mùi hoa sữa thơm nồng nặc với những con đường nhiều người hay những khu phố cổ đông vui.

Không khí thoáng đãng hơn mùa hè, không còn là cái thứ nắng nóng chảy mồ hôi, mà thay vào đó nắng lạnh, lạnh đến tê tay!

-Nhật Minh, tớ tưởng vào Nam cơ mà?

Quỳnh Lam kéo tay Nhật Minh khi vừa ra khỏi sân bay nhỏ, riêng. Thật sự thì Quỳnh Lam rất thích Việt Nam, thích Hà Nội, thích ăn kem dọc đường hay nghe nhạc ké ngoài vỉa hè gần sàn nhảy, mà cũng chỉ đơn giản là thích mùi hoa sữa quê hương, vậy mà mọi thứ tưởng tượng trong đầu Quỳnh Lam về gia đình ở bên nội đã tan vỡ, đổi lại là mang cho Quỳnh Lam cảm giác sợ hãi!

Nhật Minh kéo lấy chiếc vali nhỏ của Quỳnh Lam.

-Đó chỉ là ý định!

Quỳnh Lam mím chặt môi. Nhật Minh, cậu ấy không phải nói là sẽ vào Nam sao? Quỳnh Lam hậm hực, dậm chân rồi kéo lại vali của mình:

-Tớ sẽ tự vào Nam! Không thể theo cậu được!

Mắt Nhật Minh tối lại, không phải định vào Nam là để kiếm cái thằng “Đông” chứ? Quỳnh Lam, cậu chán sống rồi!

-Quỳnh Lam, cậu có thể sao?

Nhật Minh cầm lấy điện thoại-Gọi điện!

-Cấm Trần Quỳnh Lam ra khỏi Hà Nội!

Cúp máy, cười nhẹ, Nhật Minh cúi xuống cắn nhẹ vào môi Quỳnh Lam:

-Ở đây nhé với tớ!

Quỳnh Lam, thở đều, hít sâu vào, thật bình tĩnh, tim, đập ít thôi, mặt, cứ thử đỏ nữa đi xem nào! Phù phù, không phải đã nghĩ là đây cũng chỉ là một hành động giữa người thân với nhau thôi sao? Không đúng, Quỳnh Lam có rất nhiều người thân, chẳng ai được làm thế với cô cả! Ôi! Không nghĩ nữa, dừng lại hành động này!

Ngước mắt lên nhìn khuôn mặt ở cách xa mình hơn hai mươi xen ti mét:

-Nhật Minh...chỉ một lần này thôi!

Ồ kìa? Quỳnh Lam, lại thua rồi sao? Lần sau hứa với cá sấu, cố gắng thắng được cái thứ không phải là người trước mặt!

Thơm nhẹ lên trán Quỳnh Lam:

-Ngoan lắm!

Chiếc xe thể thao đã đỗ ở trước cửa kính từ bao giờ! Quỳnh Lam cũng thắc mắc, lấy đâu ra sim để có thể nước nào cũng gọi được như thế?

-Nhật Minh, đi ăn nhé, tớ thấy ở đây nhiều quán ăn ngon lắm!

Quỳnh Lam nháy mắt, là cô đọc trên báo đấy nha! May mắn là tờ giấy ngày trước Quỳnh Lam ghi vẫn còn trong balo. Giờ lại cần dùng, Quỳnh Lam, cẩn thận không để đâu cho hết!

Nhật Minh lắc đầu thở dài, nhìn sang người ngồi bên cạnh, cứ hí ha hí hửng!

Dừng xe trước một nhà hàng lớn, Nhật Minh quay sang tháo dây an toàn cho Quỳnh Lam.

-Đến nơi rồi!

Khuôn mặt ngạc nhiên, Quỳnh Lam quay sang hỏi Nhật Minh:

-Sao lại ở đây?

Nhật Minh véo nhẹ lên bên má hồng hồng:

-Cậu còn định đi đâu?

-Chỗ này này!

Quỳnh Lam gỡ tờ giấy ra, chỉ chỉ vào cái chữ nhỏ xíu bên trong.

Nhật Minh nhú mày, cúi thấp đầu xuống để đọc, chỗ này là chỗ nào? Cậu còn chưa nghe qua làm sao mà đi được?

-Đây là đâu?

-Tớ cũng không biết, tớ tìm thấy trên web.

-Ăn ở đây thôi!

Đang với tay mở cửa để xuống xe, Nhật Minh bị Quỳnh Lam chặn lại, cười cười:

-Nhật Minh, không phải tớ đã ở lại đây với cậu sao?

Haiz...thua cô nhóc này rồi! Ấn tên địa điểm cần tới, Nhật Minh đành phải nhờ xe chỉ đường thôi!

Đi lòng vòng một lúc lâu, cuối cùng, chiếc xe thể thao màu đen hiếm có lại phải gửi ở cái nơi toàn xe máy.

-Nhật Minh, cậu chắc là ở đây chứ?

Quỳnh Lam bám vào tay Nhật Minh, không phải là hai người đang đi vào chỗ để tới nơi mà có mấy món ngon sao? Bé tí thế này thì đi kiểu gì?

-Sao biết được!

Nhật Minh nhún vai trả lời, tay dút vào túi quần, đây còn là lần đầu tiên cậu nghe thấy cái tên con phố nhỏ này cơ.

Đi một lúc lâu nữa, cuối cùng, Nhật Minh và Quỳnh Lam cũng tới được nơi cần tới, oa, nhiều học sinh ghê, mặc đồng phục cũng đẹp chứ. Mà...họ ngồi đây làm gì mà đông thế nhỉ?

Quỳnh Lam bắt Nhật Minh đứng lại, để mình đến xem trước, đi tới chỗ một nhóm học sinh, vỗ vỗ vai:

-Bạn ơi, ăn ở đây ngon lắm đúng không?

Cô gái trông khá già dặn với kiểu tóc búi thấp, mặc đồng phục trắng đứng dậy, sẵn sẵn ồng tay:

-Mới tới lần đầu đúng không? Tớ nhìn là biết à! Haha, ngồi xuống đây, chỗ này ngon lắm đấy!

Nghe thấy thế Quỳnh Lam gật đầu cười rồi vẫy vẫy Nhật Minh vào:

-Nhật Minh, nhanh lên, tớ ăn hết đây!

Quỳnh Lam ngồi giữa một cô gái và một cậu bạn con trai, nhìn khá là tri thức!

Nhật Minh bước đến, kéo Quỳnh Lam dậy và ngồi vào chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Tất nhiên, từ lúc bước vào, tất cả mọi ánh mắt từ chiếc bàn kia đều đổ dồn vào Nhật Minh.

Một cô bạn đứng dậy hét lên:

-Á!!!!!! JK kia! Có phải JK không?

Rồi sau đó, cả năm người ngồi bàn đó đều lao vào xin chữ ký, trừ mỗi bạn con trai vừa nãy, vẫn ngồi lắc đầu, con gái bao giờ cũng thế hết!

-A! Cho em xin chữ ký!

-Ôi! Tóc anh ấy mượt hơn cả tóc tớ rồi!

-Da anh ấy cũng mịn nữa!

Cái gì? Quỳnh Lam ngồi bên cạnh mà bị xô ngã, lại còn có người dám động vào da Nhật Minh sao?

Quỳnh Lam hét to lên:

-Tránh ra!

Bất đầu, tất cả những người kia quay mặt lại, nhìn Quỳnh Lam như một vật thể lạ, và rồi tất cả cũng tròn mắt lên, không phải vừa rồi cô ấy mới gọi JK vào sao? Không phải là người yêu của anh ấy chứ?

-Cậu là người yêu của JK?

Lương lự, biết sao đây? Quỳnh Lam đọc báo thấy nhiều kiểu đánh ghen lắm, toàn đánh cho thần tượng thôi, vậy mà nhìn xem, họ cuồng JK thế nào?

Nhưng mà vẫn kệ chứ? Có Nhật Minh ở đây rồi, mà dù sao thì cũng chỉ ở lại đây có hai ngày nữa thôi, Quỳnh Lam không sợ!

-Đúng rồi, tớ là người yêu JK!

Sợ thật, giám đốc pany mà đã cuồng thế này sao? Công nhận các bạn ở Việt Nam biết nhiều về kinh tế thật!

-Cậu, nói là thật sao?

Một cô bạn đứng lên, nhìn chằm chằm vào mặt Quỳnh Lam.

Sợ lắm nhé, sẽ không như trên báo chứ? Quỳnh Lam thấy vậy lùi lại, nhưng vẫn dũng cảm nói:

-Ừm, cậu ấy đã có người yêu, nên xin các cậu đừng như vậy nữa!

-Vậy là thật sao?

-Ừm, không tin thì mọi người hỏi cậu ấy đấy!

Quỳnh Lam chỉ chỉ vào chỗ Nhật Minh đang ngồi.

...

Nhếch môi cười, Nhật Minh quay lên nhìn đám mấy cô bạn kia:

-Có gì không?

Tất cả đồng loạt lắc đầu, lòng thầm gào thét, kêu ai oán ông trời bất công và quay lại chỗ ngồi, tất cả đều sợ cái giọng nói ấy. Chẳng hiểu là sao?

Nhật Minh tức giận kéo Quỳnh Lam ra khỏi cái nơi vừa rồi, thật là ngớ ngẩn, Quỳnh Lam sao lại bắt cậu ăn ở những nơi như thế?

Đẩy Quỳnh Lam vào xe, đóng mui xe và bắt đầu cho khởi động.

-Quỳnh Lam, cậu là người yêu tớ hồi nào?

Nhật Minh mỉm cười, dù không vui khi phải đi đến cái nơi vừa rồi, nhưng Nhật Minh vẫn không tức giận. Quỳnh Lam vừa mới nói gì cậu còn rất rõ!

Nhưng chẳng thấy cậu trả lời, quay sang, Quỳnh Lam đã ngủ rồi. Cô nhóc này ngủ trên máy bay còn chưa đủ sao?

Cho xe vào nơi gửi xe, Nhật Minh khoá cửa xe và tăng nhiệt độ ấm lên, chờ cho hai chiếc ghế di chuyển vào nhau xong, Nhật Minh ngả ghế ra đằng sau, đóng đen cửa kính, Nhật Minh cũng muốn ngủ rồi! Mệt với cô nhóc này quá!

Những làn gió mát thổi nhẹ vào chiếc xe thể thao đen. Mở kính mui, để ánh sáng hắt vào.

Quỳnh Lam, vẫn còn đang nằm ngủ ngon lành...từ hôm chiều hôm qua, tới chiều hôm nay. Nhật Minh cho xe phóng nhanh từ Hà Nội vào cái nơi hẹp nhất của Việt Nam.

Không phải xe xịn hay không xịn mà không cần đổ xăng, Nhật Minh đã bảo Quang rồi, xăng dự trữ tự đổ vào bình đủ cho xe chạy khoảng 4 ngày. Nhưng tất nhiên, thỉnh thoảng cũng phải cho xe nó nghỉ ngơi, không lại dung dăng dung dẻ giữa đường cao tốc thì khổ!

Nhật Minh đỗ xe trên đường, dọc theo bờ biển, mở hết mui xe cho gió mát thổi vào, ở đây, không lạnh như hay ồn ào Hà Nội mà man mát, yên tĩnh và thoáng đãng lắm.

Quay sang tháo dây an toàn và cúi xuống...cắn nhẹ vào môi Quỳnh Lam, nhưng chẳng thấy phản ứng gì, Nhật Minh lục trong balo Quỳnh Lam lấy điện thoại và dây sạc, cắm vào xe rồi bật mức to nhất...

-Nhật Minh! Nhật Minh!

Sau tiếng nhạc lớn, Quỳnh Lam giật mình bật dậy. Tay khua lung tung.

... Rồi lại giật mình mở to mắt, quay sang bên cạnh.

-Ồ! Chúng ta đang ở đâu đây?

Nhật Minh nhún vai lắc đầu, việc này từ đâu ra mà Nhật Minh biết? Chẳng phải chỉ biết đi trên đường cao tốc để vào Nam thôi sao? Thấy cái chỗ này đẹp thì dừng lại thôi.

-Sao hỏi tớ?

Quỳnh Lam lắc mạnh đầu, Nhật Minh, cậu cũng không phải là biết tất cả!

Đột nhiên, chuyển hướng về phía bãi biển. Mắt Quỳnh Lam sáng lên, chẳng thèm mở cửa xe mà nhảy qua luôn.

Phù...Quỳnh Lam chẳng sợ ngã gì hết!

Đứng hướng về phía bãi biển, Quỳnh Lam dang tay hét to:

-Nhật Minh, cậu sao biết chỗ này hay vậy? Mát quá, chẳng lạnh như Hà Nội gì!

Nhật Minh mở cửa bước ra, không phủ nhận, không khí ở đây tốt thật!

-Haiz...bí quyết của cậu là gì?

-Gì cơ?

-Ngủ ấy! Cậu ngủ như cú thức đêm đấy! Kinh khủng thật!

Nhật Minh cười cười, vờ lắc đầu, ngủ như Quỳnh Lam có ngày người ta bê cả người đi bán cũng không biết!

Quỳnh Lam lắng chuyện, vỗ vỗ vào vai Nhật Minh:

-Cậu định cho tớ ngạc nhiên sao? Ở bên cạnh với cậu lâu như thế mà tớ chưa biết cậu lại *men lỳ*thế đâu nha!

Nhật Minh lắc đầu cười khổ:

-Quỳnh Lam, giờ có muốn ngủ tiếp?

Lờm lờm Nhật Minh, định đưa Quỳnh Lam tới đây để ngủ à? Tưởng thế nào chứ bản tính của Nhật Minh khó đổi lắm.

...

Chạy lại cướp xe, Quỳnh Lam xem trong balo của mình có mấy bộ quần áo. Cũng không ít, chút nữa chơi ước sẽ có đồ thay.

Lặng xăng tung tăng chạy lại khoác tay Nhật Minh hát bài nhạc mà Quỳnh Lam vừa sáng tác trong đầu. Đây dù không phải là lần đầu đi biển nhưng lâu rồi Quỳnh Lam cũng chưa được đi, cảm giác rất lạ!

Vừa chạy vừa hát, Quỳnh Lam đã ném chiếc giày búp bê vào xe. Đi chân trần trên cát mịn thật là thích quá đi!

Ngồi xuống bãi cát trắng, Quỳnh Lam cũng chẳng tránh sóng, cứ để từng đợt ủa đến, đẩy cô lui vào bên trong, làm ướt hết cả chiếc váy trắng, giờ đây đã ướt sũng à lem nhem bẩn.

Lấy ngón tay vẽ một đám mây lên cát, lại bị sóng làm mất đi, Quỳnh Lam lại vẽ thứ khác.

Nhật Minh đứng bên cạnh, nhìn Quỳnh Lam, cô nhóc này, dễ thương vừa thôi chứ?

-Quỳnh Lam, sao cậu không viết tên của tớ và tên của cậu?

Quỳnh Lam lắc mạnh đầu, đôi chân nhẹ dẫm dẫm lên cát.

-Sao được chứ? Cậu không nhìn thấy sao? Sóng sẽ phá hỏng chừng ngay.

Quỳnh Lam! Cô nhóc này cũng biết điều đó sao?

-Vây à? Hay đấy!

Nhật Minh nhìn Quỳnh Lam, đứng cầm đôi giày và đá đá cát.

Rồi đột nhiên, Quỳnh Lam ngược lên nhìn Nhật Minh...

-Tớ...thấy khác lắm!

-Khác?

Gật mạnh đầu, tay Quỳnh Lam vừa vẽ lên nhưng nét không ra hình...Nhẹ nhàng nói:

-Ừm. Khác! Nó lạ lắm... Hừm...nói thế nào nhỉ? Mỗi lần ở cạnh cậu, tớ vui lắm, sợ nữa, giống như sợ cậu đột nhiên sẽ không xuất hiện nữa, sợ cậu không ở bên tớ nữa, sợ cậu sẽ yêu người con gái khác, và sợ lắm, sợ lắm khi nghĩ cậu sẽ có ngày ghét tớ. Tớ cũng khó chịu khi thấy cậu bị người ta sờ má hay vuốt tóc... Tớ biết mà, cái cảm giác này, nó từ lâu lắm rồi!

Nhật Minh mỉm cười, cúi xuống ôm lấy Quỳnh Lam, cô nhóc này, hôm nay sao vậy, nghĩ gì đây? Tưởng cậu không biết điều này sao? Nhưng tự miệng cô nói ra vẫn cảm thấy khác lắm.

-Quỳnh Lam ngốc, tớ làm sao như vậy chứ? Tớ sẽ ở bên cạnh cậu mãi, được chứ?

Nước mắt Quỳnh Lam chảy xuống, mặn chát hoà với nước biển. Vậy là Nhật Minh sẽ không có cơ hội được xa Quỳnh Lam rồi.

Quỳnh Lam đứng dậy. Kiễng chân hôn vào môi Nhật Minh:

-Chẳng thế, cậu làm sao có gan xa tớ?Cứ thử đi đâu xem, tớ sẽ tìm tới anh đẹp trai!

Haiz...thế này là sao? Thái độ thay đổi nhanh như vậy sao? Nhật Minh, không phải cậu đã có được cô học trò tiếp thu còn tốt hơn cả thầy giáo sao?

-Quỳnh Lam, ướn rồi, lên thay đồ đi, tớ chờ đi ăn!

Quỳnh Lam chạy nhanh về phía trước, quay lại vẫy vẫy tay với Nhật Minh:

-Phải tìm vỏ ốc chứ? Không tìm được tớ sẽ lấy đèn pin soi thẳng vào mắt cậu đấy!

Một lời thôi, xin Quỳnh Lam, người lớn trong thời gian dài hơn như thế không được sao? Dù chỉ thêm một phút!

17. Chương 17

Trên bãi biển đầy gió, từng lớp sóng vỗ vào bờ cát trắng mịn, được dải lên trên là những vỏ ốc đủ loại khác nhau. Trên mặt biển, sà sà đơn lẻ bay là những con hải âu trắng!

Bầu trời trải dài những sắc chiều đỏ dịu dàng.

-Nhật Minh! Mặt trời! Mặt trời lặn kìa.

Quỳnh Lam khoanh chân ngồi trên cát, mắt vừa hướng về phía mặt trời, thỉnh thoảng cúi xuống kiểm tra lại số vỏ ốc mà cô đã nhặt được. Chúng đẹp lắm, đủ màu sắc!

Nhật Minh đứng xách đôi giày ướt nước của mình, nhìn ra phía mặt trời và...che miệng ngáp, đứng đưng đáp:

-Tớ muốn ngủ!

Quỳnh Lam tức điên với cái tên này, thái độ đó là sao? Phải nhịn thôi, nhịn thôi, dù sao thì tên vô tâm kia cũng có lòng đưa cô tới đây.

Cho mấy vỏ ốc nhỏ vào chiếc hộp, cầm chiếc vỏ ốc to áp sát vào tai:

-Nhật Minh, không phải cậu đã ngủ trong xe sao? Cậu là đồ mê ngủ chắc?

Quỳnh Lam! Cô nhóc có biết là cậu đã chạy xe suốt từ chiều hôm qua không?

-Chắc vậy! Quỳnh Lam, tớ về trước đây.

Nhật Minh vứt đôi giày xuống cát, đi về phía đường lớn.

Ồ kìa, Quỳnh Lam còn chưa được nhìn xong mặt trời lặn cơ mà?

Chạy lại kéo tay Nhật Minh, Quỳnh Lam đưa vỏ ốc đến gần tai Nhật Minh:

-Người ta bảo có thể nghe được tiếp gió biển đấy!

Nhật Minh thở dài:

-Sao tự nhiên thêm ăn ốc biển quá!

Quỳnh Lam nghe xong, tức giận đá thẳng vào chân Nhật Minh, cậu ấy chẳng có lảng mạn gì cả.

Vênh mặt lên, chân dậm dậm xuống cát, Quỳnh Lam chỉ chỉ xuống bên dưới.

-Hứ! Đã thế thì cậu đi mua đồ ăn, mang đến đây! Ăn ngay ở đây!

-Haiz...đi về!

Nắm lấy cánh tay Quỳnh Lam kéo về phía xe, Nhật Minh lắc đầu cười khổ. Thật là mệt với cô nhóc này, sao tự dưng lại rồi việc đưa Quỳnh Lam tới đây chứ?

-Không! Không! Tôi không muốn!

Quỳnh Lam đẩy dựa, khua tay đập chân, rồi sau đó bám chặt vào thân cây dừa nhỏ!

-Để tôi chặt luôn cây này về để ăn dừa nhé!

Quỳnh Lam liên tục lắc đầu, đôi môi chu ra, mắt nhắm chặt lại, ôm chặt vào thân cây dừa.

-Không, đừng ép tôi, có chết cũng không về!

-Quỳnh Lam, cậu lại bướng rồi!

Nhật Minh cúi xuống, lại cẩn nhẹ vào môi Quỳnh Lam.

Cô lần này sẽ không để bị tổn hại nữa, hừ, định vừa cắn vừa gỡ tay cô ra chứ gì? Đừng có mơ!

-Stop! Tôi về là được chứ gì?

WHY? Quỳnh Lam, đã nói là không được để Nhật Minh làm tổn hại đến cơ mà? Sao có thể nghe lời dễ dàng vậy? Tại sao lại có thể đầu hàng vô điều kiện thế chứ?

Nhật Minh nhếch môi cười, không phải là không còn cách trị cô nhóc bướng bỉnh này...

-Tốt lắm, chút nữa tôi sẽ cho ăn ốc biển, ngồi nghe gió thổi mái!

-Nhật Minh! Cậu không phải quân tử!

Ặc! Quỳnh Lam lại học mấy từ đó ở đâu? Xem phim nhiều quá rồi!

Nhật Minh nhún vai rồi cúi xuống mở cốp xe và ném về phía Quỳnh Lam bộ quần áo!

-Tôi chưa bao giờ nhận mình là quân tử!

-Nhật Minh, cậu không biết xấu hổ!

-Đây thần kinh xấu hổ của tôi đã đứt!

-Nhật Minh đáng ghét!

-Tôi cũng chưa bao giờ nhận mình đáng yêu!

Đóng mạnh cốp xe xuống, Nhật Minh cười cười lên xe nâng ui và đóng lại.

-Nhật Minh!

Quỳnh Lam tức điên lên được! Cậu ấy không thể nhường Quỳnh Lam được một câu sao?

Nhật Minh ra khỏi xe, đẩy Quỳnh Lam vào, đóng xầm cửa lại:

-Vào thay quần áo đi, cậu nói nhiều quá đấy!

Hậm hực, hậm hực...

Nhật Minh đáng ghét, cậu sao toàn nghĩ ình vậy? Đã thế thì Quỳnh Lam không thèm thay quần áo luôn!

Cứ ngồi trong xe chơi fruitninja, Quỳnh Lam biết Nhật Minh không thể nhìn vào trong qua lớp kính kia được, cô còn bật nhạc điện thoại rất to. Vừa chơi game vừa hát!

Cửa xe đột nhiên được mở ra, Nhật Minh thò đầu vào cười ranh ma:

-Biết ngay mà, không biết mặc quần áo thì nói luôn, tôi giúp.

Quỳnh Lam giật mình, suýt thì ném thẳng chiếc điện thoại vào mặt Nhật Minh.

Nhật Minh, cứ trêu Quỳnh Lam đi, vậy thì đừng hi vọng cô thay quần áo rồi đi ăn ốc và nghe tiếng gió biển kêu đấy nhé!

Từng cơn gió biển mát lạnh, trôi dạt vào bờ biển. Mặt trời đã lặn hẳn, nhưng trên bầu trời vẫn còn những vệt mây cam nhẹ quét qua.

Cảnh sau hoàng hôn hiện ra với màu sắc hiền hoà. Bên kia quãng đường lại là khoảng đất trống. Một thác mắc lớn, tại sao cứ phải tranh nhau ở trên thanh phố lớn, thủ đô. Ở đây không phải tốt hơn sao? Không khí thoải mái, dù là mùa đông cũng chẳng có cái lạnh thấu xương, chỉ là những làn gió hơi se lạnh. Hay ngày nào cũng có thể được nhìn mặt trời lặn, được tắm biển.

Thật không hiểu mọi người nghĩ gì!

Trên chiếc xe thể thao đen đỗ gần trên phải đường, tiếng nhạc bật lớn, vang âm ì.

-Nhật Minh, đêm nay vào Nam nhé!

Quỳnh Lam vừa đưa miếng bánh vào miệng vừa nói. Rồi đột nhiên ngưng lại:

-À không. Cậu còn phải ngủ nữa. Cả ngày cậu đã không được ngủ rồi!

Nhật Minh ngả người lên ghế, chân gác trên vô lăng. Đôi mắt nhắm hờ. Một với cô nhóc này quá. Lại còn bắt ăn trên xe. Bây giờ Nhật Minh chỉ muốn ngủ thôi. Thật sự là đã lấy cái tính mê ngủ của Quỳnh Lam rồi.

-Nhật Minh, cậu ngủ rồi sao?

Quỳnh Lam từ ghế dưới hỏi, không lẽ Nhật Minh ngủ nhanh vậy, không phải nhạc bật rất to sao?

Khẽ trèo lên ghế trên, vừa lúc nhìn lại thấy Nhật Minh đang ngủ, Quỳnh Lam nhẹ nhẹ tắt nhạc, đóng chặt mui và cửa kính, bật điều hoà và cuối cùng chỉnh ghế để gần Nhật Minh.

Xoay mặt nhìn Nhật Minh, cậu ấy đẹp trai quá nha. Cậu ấy cũng đâu phải người nước ngoài mà mắt sâu mũi cao vậy? Làm Quỳnh Lam ghen tỵ chết được!

Đưa khuôn mặt lại gần, Quỳnh Lam khẽ đặt môi mình lên má Nhật Minh. Cậu ấy sao tốt với Quỳnh Lam quá vậy?

-Nhật Minh, đồ ngốc này!

Quỳnh Lam véo véo nhẹ vào má Nhật Minh. Cậu ấy! Trời ơi, có cần đẹp trai thế không?

-Cậu chưa mệt à?

Nhật Minh đột nhiên lên tiếng, mắt vẫn nhắm!

-Tớ biết là mình đẹp trai, cậu không cần phải có hành động kiểu đó đâu!

Nhật Minh đáng ghét, vậy mà còn vờ ngủ, làm Quỳnh Lam xấu hổ chết đi được!

-Hơ! Gì chứ? Thấy mặt cậu buồn cười quá nên định chỉnh sao cho đẹp lên thôi. Cậu làm gì mà nói thế!

Nhật Minh kéo Quỳnh Lam lại, cắn một cái vào môi cô, cười cười:

-Chứ không phải là Quỳnh Lam bị tớ hút hồn sao?

-Nhật Minh, cậu không phải mơ giữa ban chiều sao?

Nhật Minh véo nhẹ má Quỳnh Lam:

-Bây giờ là cuối chiều rồi!

Quỳnh Lam đánh trống lảng quay mặt về cửa kính:

-Thôi, tớ buồn ngủ rồi, ngủ đi!

Nhật Minh lại kéo Quỳnh Lam vào ôm:

-Quỳnh Lam, cậu nhỏ quá, từ mai mà bỏ bữa thì đừng đi chơi nữa!

Quỳnh Lam phụng phịu:

-Nhật Minh, sáng mai vào Nam nhé, chiều mai là phải về Anh rồi. Chán ngắt à!

-Ừ! Ngủ đi!

-Nhật Minh, ngủ ngon!

-Ngủ ngon!

-Cái gì? Anh nói cái gì?

Bảo Vy hét ầm lên, cô không nghe nhầm đấy chứ? Bị đẩy về Pháp là để cho hai người kia chơi mảnh sao?

-Bé bé miệng thôi, mẹ Ly đang ở dưới nhà!

Anh Mạnh ra đóng cửa, ra dẫu im lặng rồi chỉ tay xuống dưới nhà. Anh cũng không ngờ là mẹ Ly lại sang đây! Anh đã gọi điện cho Nhật Minh. Cái thằng nhóc đáng ghét ấy, dám ra lệnh cho anh giữ mẹ Ly ít nhất ở lại thêm hai ngày nữa. Có biết là anh cũng sợ mẹ Ly lắm không? Bực mình chết mất!

-Anh sao bảo Quỳnh Lam sẽ về Anh học?

Bảo Vy mở lớn mắt nhìn anh Mạnh.

-Anh sao biết được, chúng nó đi đâu sao anh quản được!

Đột nhiên, Bảo Vy ngồi thụp xuống giường. Cắn chặt răng vào con gấu bông. A! Tức điên lên mất. Sao có thể chứ? Tình yêu của cô. JK của cô chắc đang khổ sở vì Quỳnh Lam lắm đây.

-Này, giả anh con gấu, sao em hành hạ nó!

Anh Mạnh lấy tay giật giật con gấu bông. Sau đó lại rút tay về vì nhìn thấy ánh mắt đáng sợ kia đang chiếu về phía mình.

Nhật Minh, thằng nhóc đáng ghét này, sao anh lại phải giúp nó chứ? Thật bất công quá mà!

18. Chương 18

Trong phòng bếp khá lớn, ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn chùm lớn. Vàng, nhẹ.

Cả căn phòng yên tĩnh, có hai người. Thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng xe ô tô ngoài đường đi với vãn tốc nhanh!

-Quỳnh Lam! Con bỏ học được mấy ngày rồi?

Mẹ Ly lên tiếng, phá tan cái không gian tĩnh lặng. Không hiểu Quỳnh Lam nghĩ gì, sao lại có thể đi chơi trong khi đã vào học được gần hai tuần chứ?

-Chín ngày!

-Con đã đi đâu trong vòng chín ngày đấy?

Trời ơi, không phải chứ? Nếu mà nói ra thì không biết mẹ Ly sẽ làm gì!

Quỳnh Lam cúi gầm mặt, nhìn xuống chân ghế, tay nắm chặt vào nhau:

-Mẹ, con sai rồi!

-Nói! Con đã đi những đâu? Làm gì? Cùng ai?

Mẹ Ly vẫn giữ thái độ vô cùng bình thường, nhưng Quỳnh Lam cảm thấy sợ:

-Con...con đi chơi.

-Vẫn chưa trả lời hết câu hỏi của mẹ!

-Mẹ...con...sai rồi mà!

Quỳnh Lam ngược mắt lên, thật sự là không dám khóc, càng khóc, mẹ Ly sẽ càng nghiêm khắc hơn. Quỳnh Lam sợ mẹ Ly lắm, bố Quân cũng không có đây, làm sao đây?

-Con lại bắt Nhật Minh đi cùng?

Quỳnh Lam nắm nắm mép váy, không dám ngược mắt nhìn lên mặt mẹ Ly.

-Mẹ...con biết sai rồi mà!

-Quỳnh Lam! Con có biết là con vô ý lắm không? Nhật Minh vì con làm bao nhiêu chuyện? Sao con không thể để cho Nhật Minh một ngày nghỉ?

Mẹ Ly gắt nhẹ lên, mẹ biết là vì Quỳnh Lam, Nhật Minh đến ngày nghỉ cũng không được nghỉ, cứ phải đi đây đi đó. Làm sao mà chịu nổi?

-Mẹ, con lần sau sẽ không thể nữa!

Quỳnh Lam cứng thương Nhật Minh lắm chứ? Thật ra đi chơi cũng chỉ để cho Nhật Minh có đầu óc thoải mái làm việc thôi mà...

-Gọi Nhật Minh vào đây!

Mẹ Ly nhìn Quỳnh Lam, chỉ ra phía cửa.

Quỳnh Lam cúi thủi đứng dậy, ra gọi Nhật Minh vào...

Nhật Minh vào, ngồi xuống ghế bên cạnh Quỳnh Lam.

-Mẹ!

Nhật Minh cũng gọi mẹ Ly là mẹ vì Quỳnh Lam và cậu chơi thân từ nhỏ, mẹ Ly cũng vô cùng thương cậu!

Mẹ Ly nắm lấy tay Nhật Minh:

-Nhật Minh! Mẹ nói này, con từ bây giờ sẽ không được lúc nào cũng ở cạnh Quỳnh Lam. Mẹ muốn Quỳnh Lam tự lập. Con bé phụ thuộc vào con nhiều quá!

Nhật Minh cười cười, cậu khá ngạc nhiên, không phải mẹ Ly luôn bảo cậu phải chăm sóc Quỳnh Lam sao?

-Mẹ, nói thế ý gì?

-Một tháng! Gặp một lần! Và vào ngày cuối tháng!

-Mẹ! Không được!

Quỳnh Lam nãy giờ ngồi im, hồi hận lắm, sao lại cứ thích đi chơi vậy? Sao không chịu về đi học chứ? Giờ sao mẹ Ly lại nghĩ ra cái cách này chứ?

-Mẹ không cần biết yêu đương bao nhiêu, nhưng mẹ cho con thoải mái quá, con cứ như thế này mẹ thấy không ổn chút nào! Suy nghĩ lại, trong vòng sáu tháng, nếu con thay đổi, chịu khó học và biết sống tự lập thì lúc đó, muốn gặp nhau bao nhiêu cũng được!

-Mẹ, con cũng rảnh mà!

Nhật Minh nhăn mặt nói, vậy trong sáu tháng sắp tới...à không, nếu Quỳnh Lam không thay đổi được thì trong thời gian dài sắp tới, Nhật Minh sẽ chỉ được gặp Quỳnh Lam vài lần?

Mẹ Ly khẽ nhún mày:

-Con nghĩ là có thể tập chung làm việc khi có con nhóc lúc nào cũng nheo nhéo bên cạnh sao?

-Mẹ làm sao nghĩ con kém cỏi thế?

-Làm sao mẹ nghĩ vậy, chỉ là con cũng cần nghỉ ngơi. Sao mà ốc nào cũng không ở nhà được?

-Mẹ, sao mẹ nói thế được?

Quỳnh Lam gất lên, thật là không chịu nổi được. Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Mẹ Ly nhẹ giọng nói, hơi cúi mặt xuống ly nước trong tay:

-Quỳnh Lam! Con sẽ về nhà nội!

-Cái gì?

Quỳnh Lam hét lên, mẹ Ly còn không biết là cô ở đâu khổ thế nào sao?

...

Nhật Minh ngạc nhiên tốt độ, sao tự dưng lại bắt Quỳnh Lam về ngôi nhà đó?

-Mẹ, mẹ có thể suy nghĩ kỹ không?

-Quỳnh Lam sẽ học ở Việt Nam! Một tháng!

-KHÔNG ĐƯỢC!

Quỳnh Lam hét lên, không được, nhất định cô không về cái nơi đó, không thể chấp nhận được!

Những giọt nước mắt nhẹ rơi xuống, đọng lại những thứ lấp lánh trên chiếc bàn gỗ. Quỳnh Lam có phải lần đầu tiên nghĩ rằng mẹ không thương cô?

thichtruyen.vn

Không khí yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thông báo và động cơ máy bay chuẩn bị cất cánh.

Không một cửa sổ máy bay nào được mở lên, khoảng không gian yên tĩnh chỉ có màu tối!

Ngồi trên ghế máy bay, Quỳnh Lam ngả đầu về phía cửa sổ. Đôi mắt màu nâu sữa đỏ lên. Có phải đã khóc rất nhiều?

-Mẹ, sao không cho con về gặp nhà ngoại?

Quỳnh Lam hướng mắt về phía mẹ Ly, cô là rất thất vọng, tại sao chỉ đưa cô về một lần duy nhất, lúc ông ngoại mất?

Đáp lại chỉ là sự im lặng của mẹ, hình như, cô đang nghe thấy mẹ nín khóc?

-Mẹ, mẹ khóc à?

-Quỳnh Lam! Con sẽ không được tiền tiêu vặt. Mọi sinh hoạt của con sẽ do con tự kiếm. Nếu muốn về sớm thì cố gắng xin việc đủ tiêu trong một tháng, cả tiền học, ăn uống!

Quỳnh Lam ngạc nhiên, sao tự dưng mẹ lại như vậy? Dù Quỳnh Lam từ trước có làm sai gì, mẹ cũng chưa bao giờ như vậy.

-Mẹ, sao có thể chứ?

-Quỳnh Lam! Chỉ được cố gắng. Hiểu không?

Quỳnh Lam hướng đôi mắt đỏ hoe về phía mẹ Ly.

-Mẹ, nhưng tự nhiên bây giờ con kiếm đâu ra tiền để nhập học?

Mẹ Ly lặng lẽ lau nước mắt.

-Phải nghĩ cách! Cố gắng nghĩ cách đi. Mẹ thật sự không thể giúp gì được cho con!

Sao mẹ lại nói vậy, không lẽ...

-Mẹ, lý do là gì?

Nước mắt đã chảy dài xuống gò má cao, mẹ Ly đã khóc...

-Quỳnh Lam. Con phải cố gắng, cố gắng giúp bố Quân hiểu không?

-Mẹ! Có chuyện gì?

-Nhà nội nói nếu con không ở cùng họ một tháng thì sẽ không nhận bố Quân là người nhà nữa!

-Mẹ! Tại sao mọi người làm vậy?

Mẹ Ly nắm chặt lấy tay Quỳnh Lam, mắt hướng về phía cửa sổ.

-Quỳnh Lam nghe này, con, phải cố gắng hết sức, bằng mọi cách phải cho họ thấy gia đình nhà mình không dễ để họ dễ dàng cười cợt được. Quỳnh Lam, có biết là công ty nhà chúng ta lớn không? Họ muốn có nó. Con phải cố gắng, hiểu không? Bố mẹ đã cố gắng cả tuổi trẻ để có được nó, đừng để người khác cướp nó.

Họ, định cướp công ty của bố mẹ Quỳnh Lam sao? Có phải Quỳnh Lam đã quá vô tâm? Đến tình hình hiện tại của gia đình thế này mà cô vẫn còn đi chơi...? Nhưng...

-Mẹ, tại sao lại muốn con ở chung với họ? Họ đâu có ưa gì con?

Mẹ Ly quay sang vuốt tóc Quỳnh Lam, thật sự mẹ không muốn làm vậy, nhưng họ sẽ không nhận bố Quân nữa, người ngoài sẽ nói gia đình Quỳnh Lam bất hiếu. Rồi không chỉ ảnh hưởng bây giờ, mà mai sau biết đây được, tương lai Quỳnh Lam nữa cơ mà? Mẹ Ly thật sự nói vì công ty cũng chỉ là một phần trăm nhỏ. Mẹ, là lo lắng cho tương lai của Quỳnh Lam.

-Quỳnh Lam, con phải hiểu, con là con gái duy nhất của bố mẹ, làm sao chúng ta có thể sống mãi được? Họ phải nhằm vào khuyết điểm của con chứ? Mà...bà nội mới mất.

Quỳnh Lam ôm chặt lấy mẹ Ly...

-Mẹ, thật sự thì chưa hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng con sẽ cố gắng, còn bố mẹ phải sống mãi với con chứ? Sao lại nói thế?

-Quỳnh Lam, cố chịu đựng chỉ một tháng thôi nhé!

-Vì bố Quân mẹ Ly, con sẽ cố gắng hết sức.

Mẹ Ly khẽ cười, Quỳnh Lam, Biết là sẽ khổ lắm, cố chịu đựng nhé.

-Mẹ! Con ngủ nhé!

Quỳnh Lam tựa đầu vào vai mẹ Ly, gục ngủ. Cô biết là trong vòng một tháng tới, sẽ chẳng có ai bên cạnh cô cả...phải tự cố gắng thôi!

Mẹ Ly vòng tay ôm lấy bờ vai bé nhỏ của Quỳnh Lam. Con gái nhỏ, hãy vì tương lai của mình nhé...

Máy bay đã thông báo hạ cánh, những tiếng va đập do vali được lấy xuống, cảm giác thật ồn ào!

-Quỳnh Lam, xuống thôi.

Mẹ Ly lay nhẹ vai Quỳnh Lam, cô vẫn còn đang ngủ rất say.

-Mẹ! Sao nhanh vậy?

Mắt mở nhỏ để quen với thứ ánh sáng được hắt từ cửa sổ và đèn.

-Quỳnh Lam, nhanh lên, mọi người ra hết rồi!

Mẹ Ly kéo tay Quỳnh Lam đứng dậy, ra làm giấy tờ.

Bước ra khỏi phòng soát vé, cái lạnh buốt của xuyên vào da Quỳnh Lam làm cô khẽ run người.

Hà Nội, mùa đông lạnh dù không có tuyết. Quỳnh Lam với lấy chiếc áo khoác vắt trên nơi để tay trên vali, mặc vào, chỉ ấm lên được chút xíu.

-Mẹ, ngồi đây một lát được không?

Quỳnh Lam chỉ vào hàng ghế đông người, cô thật sự chỉ muốn thời gian trôi chậm lại. Vì sẽ rất đáng sợ khi bước vào căn nhà ấy...!

-Quỳnh Lam đói không? Con với mẹ lên ăn nhé.

Quỳnh Lam nhẹ gật đầu cười khẽ:

-Trên máy bay con cũng chưa ăn.

-Nhanh nào!

Mẹ Ly kéo lấy chiếc vali, cầm tay Quỳnh Lam đi vào thang máy.

-Mẹ ơi, mẹ có ở lại với con không?

Quỳnh Lam ngược nhìn mẹ Ly hỏi.

-Ngốc này, sao mẹ biết được người ta có cho không?

Quỳnh Lam gượng cười, khuôn mặt cúi xuống nhìn mũi giày, sao có thể chứ? Họ muốn tìm khuyết điểm và hành hạ Quỳnh Lam thì sao có thể để mẹ Ly ở lại chứ?

-Mẹ, con ăn cơm sườn.

Ngước mắt lên, cười tươi một cái, Quỳnh Lam, đừng để mẹ Ly lo lắng chứ? Không phải đã lớn rồi sao?

19. Chương 19

Ngôi nhà lớn với kiến trúc khá truyền thống. Như tách rời riêng biệt khỏi thế giới hiện đại.

-Mẹ, đến rồi, con bấm chuông nhé!

Quỳnh Lam đưa tay lên bấm chuông, dù đã nói chuyện ở trong máy báo nhưng vẫn phải đợi một lúc mới thấy Vương Huyền ra mở cửa.

Liếc dọc liếc ngang, cuối cùng, ánh mắt Vương Huyền trở lại nhìn mẹ Ly, cao giọng nói.

-Cô rảnh nhỉ?

Nói thật, mẹ Ly cũng chẳng ưa cái kiểu thái độ của cháu gái, gặp người lớn không chào mà như vậy. Nhưng cũng chẳng có thời gian chấp với trẻ con:

-Cô đưa Quỳnh Lam đến!

Cường Huyền vờ che miệng liếc liếc sang Quỳnh Lam nhếch mép cười rồi woa lên một tiếng:

-Không phải không có nhà nên đến đây chứ?

Quỳnh Lam chống tay vào hông, nhìn thẳng vào mặt Vương Huyền.

-Không phải nhà chị còn đòi em ở cùng sao? Hay giờ muốn em đi?

Không phải Quỳnh Lam tới đây để cho những người ở đây chà đạp. Muốn sống cùng Quỳnh Lam à? Đơn giản lắm!

Quỳnh Lam quay sang mẹ Ly cười cười, thật sự cô không muốn vì mình mà mẹ Ly khổ tâm.

-Mẹ, con tự lo được. Nhà rộng như này làm sao không có phòng cho con ở được? Mẹ cứ về Pháp ở với mẹ Ngọc một thời gian đi.

Mẹ Ly nhìn Quỳnh Lam mỉm cười:

-Để mẹ dẫn con lên phòng.

-Mẹ, không cần, con tự tìm được.

Quỳnh Lam đẩy đẩy mẹ Ly vào xe rồi nhìn sang Vương Huyền:

-Mẹ, con bảo JK rồi, anh ấy nói sẽ bảo Quang chuẩn bị.

Thật sự thì Quỳnh Lam biết, mẹ Ly chẳng biết Quang là ai, đến cả bây giờ cậu ta ở đâu Quỳnh Lam còn chẳng rõ. Chỉ biết là Nhật Minh đã chuẩn bị vé máy bay ẹ rồi.

-Quỳnh Lam, con thật sự ổn chứ?

-Mẹ lo xa rồi, con còn có chị họ giúp mà. Thôi, mẹ đi nhé!

Quỳnh Lam cúi xuống, thơm mẹ Ly một cái rồi đóng cửa xe lại.

-Bye mẹ!

Quỳnh Lam đứng vầy vầy cho tới khi chiếc xe chạy xa khỏi tầm mắt mới quay lại.

-Nhờ chị họ giúp đỡ!

Vương Huyền cười nhếch mép một cái.

-Tất nhiên, em họ!

Quỳnh Lam bước vào nhà, chẳng có ai. Chắc đi làm hết rồi.

Vui vẻ kéo vali lên cầu thang, Quỳnh Lam đi thẳng tới phòng Vương Huyền. Tự nhiên mở cửa, tự nhiên nằm xuống chiếc giường lớn bên cạnh.

-Oa! Thoải mái quá!

Vương Huyền đi tới, nhìn thấy Quỳnh Lam tự nhiên như vậy thì gất lên:

-Đi sang phòng khác ngay!

-Trời ơi chị họ, chị tiếp đãi với em thế sao? Ở cùng vòng thì càng thân nhau hơn chứ sao?

Quỳnh Lam vờ kêu lên, miệng vẫn còn cười cười. Thật sự thì nếu bây giờ cô về Pháp thì cũng chẳng sao. Người thiệt là đàng nội. Mẹ Ly nói cô ở đây cũng chỉ để cho họ thấy gia đình cô không dễ bắt nạt. Nên đã tới đây rồi thì họ đâu dễ dàng để cô về khi chưa tới hạn? Quỳnh Lam, hiểu chuyện nhanh thật đấy!

-Ai muốn ở cùng phòng với cái đứa ở nhờ?

Nhếch môi, Quỳnh Lam nhìn thẳng vào mặt Vương Huyền:

-Có cần biết ai mới là người ở nhờ không chị họ?

Quỳnh Lam thừa lớn để đủ hiểu cái nhà này là do trước lúc ông nội mất đã nhượng tên lại cho bố Quân. Cũng chỉ vì cái nhà này mà mọi người sống ở đây đều ghét gia đình Quỳnh Lam.

Nhưng biết sao được? Dù ở cái nhà này lâu hơn nhưng Vương Huyền cũng đâu phải chủ?

...

Giận tím mặt, Vương Huyền cũng biết cái nhà này là của ai, đành đổi chủ đề khác.

-Ừ, một con nhà quê rẻ tiền thì cuối cùng cũng bị bỏ rơi. Giám đốc JK làm sao lại để ý đến người như vậy chứ? Lại còn ra bộ thơ ngây.

Sao cơ? Nói Quỳnh Lam sao? Nhà quê rẻ tiền? Bỏ rơi? Giả bộ ngây thơ?

Quỳnh Lam nằm vắt chân lên, mở điện thoại ra chơi frutninja.

-Chị họ, em thắc mắc một điều, đầu chị chỉ để mọc tóc thôi sao?

-Mày nói gì?

Vương Huyền tức nắm chặt tay lại. Cô ta là đang cố gắng kiềm chế. Bố bảo không được động tới nó. Nếu không ngôi nhà này cũng sẽ không thuộc về gia đình Vương Huyền.

-Haiz...ở Việt Nam đâu có ít bác sĩ khám tai?

Quỳnh Lam lặn lội từ đầu giường tới cuối giường. Đang chờ điện thoại của mẹ Ly, không biết mẹ đã tới sân bay chưa?

Con nhỏ chết tiệt. Cứ đợi đấy, rồi khi nào đừng có quỳ xuống xin Vương Huyền tha thứ!

-Thôi, em phải đi tìm trường, nghỉ học chơi với JK suốt thôi.

Quỳnh Lam ngáp dài, kéo vali của mình bên cạnh.

-Có gì tối nhớ dọn tủ nhé, tối em về phải có chỗ cho em để quần áo đấy!

Vương Huyền đằng sau giẫm mạnh chân xuống dưới đất. Thật tức điên lên! Con nhỏ đáng ghét này, mọc ở đâu ra đây?

Quỳnh Lam kéo vali theo, trước tiên là đi tìm trường học đã. Mà Quỳnh Lam chẳng am hiểu gì về trường học ở đây cả. Lại phải lấy điện thoại ra tìm.

Bây giờ là phải tìm trường chuyên về tiếng Pháp. Quỳnh Lam thật sự chỉ muốn trong vòng một tháng sắp tới sẽ không phải lo lắng về học nữa.

Ở trong có ghi nếu em học sinh nào có năng khiếu về tiếng Pháp thật sự, nhà trường sẽ cho học miễn phí và sau khi tốt nghiệp sẽ đầu tư đi du học.

Bớt được một khoản. Tiếng Pháp của Quỳnh Lam có khi còn giỏi hơn những đứa học sinh người Pháp tầm tuổi.

Giờ chỉ cần tìm địa điểm này, làm một bài thi vào này, còn gì nữa nhỉ? À mua sách giáo khoa nữa!

OK! Xong rồi!

Việc này coi như xong, sau đó sẽ đi tìm việc làm thêm nữa.

Đứng trước cổng trường. Nói chung là khá to. Nhưng kiểu nhà hình như hơi khác lạ thì phải...

-Phòng hiệu trưởng...phòng hiệu trưởng.

Quỳnh Lam vừa đi vừa ngó nghiêng xung quanh. Cô nhóc là đang tìm phòng hiệu trưởng. Dù trong bài thông tin về trường có bản đồ, nhưng Quỳnh Lam xem chẳng hiểu gì hết. đành tự tìm...

-Phòng hiệu trưởng...đâu rồi? Cát đâu mà kỹ thế? Sợ cướp hay sao?

Cứ vừa ngó vừa lăm bắm.

-A! Đây rồi!

Quỳnh Lam vui vẻ bước vào mà quên...không gõ cửa!

-Cháu chào thầy à con chào thầy!

Thật sự là Quỳnh Lam chưa học ở Việt Nam lần nào. Xưng hô kiểu gì đây? Còn chưa ai nói cho Quỳnh Lam về vấn đề này nữa!

Thầy hiệu trưởng đang ngồi viết cái gì đó thì giật mình làm rơi cả bút:

-Em là ai?

Quỳnh Lam trợn mắt, nhĩ thầy chắc cũng đã hơn tuổi cả bố Quân rồi cơ mà? Sao lại em?

-Dạ, cháu muốn tới đây xin học!

-Xin học?

-Dạ!

Quỳnh Lam lấy từ trong balo ra chiếc túi mà Nhật Minh đưa cho, chỉ thấy cậu ấy nói đi xin học thì cầm theo cái này. Đưa cho thầy hiệu trưởng.

-Dạ, đây là giấy phép ạ!

-Giấy phép?

Thầy hiệu trưởng cầm lấy túi giấy, mở ra xem, một lúc khá lâu, rồi ngẩng mặt lên:

-Em mới từ quê lên à?

Quỳnh Lam ngạc nhiên:

-Sao cơ?

-Không phải trong này có ghi sao?

Chết, quên...

-À! Vâng vâng!

-Cho em làm luôn một bài kiểm tra, nếu làm đúng hết, mai em sẽ bắt đầu học! Được chứ?

-Dạ! Vâng!

Quỳnh Lam trả lời. Dù vẫn chưa quen với cách gọi mà Quỳnh Lam nghĩ nó hơi...lố lăng!

Ngồi đợi một lúc, cuối cùng thầy giáo mang vài tờ giấy đến. Để lên mặt bàn:

-Em có 90 phút làm bài!

Quỳnh Lam nhận lấy đề thi, đặt xuống và bắt đầu làm!

Bắt đầu cho cuộc sống mới ở Việt Nam!

Trên hè phố đông người, không khí có phần chật chội, khó chịu...

Dưới đường, làn xe chen nhau nhích từng xăng-ti-mét...những tiếng còi xe vang lên inh ỏi, thỉnh thoảng ở đâu đó có người còn nói những lời không hay...để tranh đường.

Phố cổ...nơi đẹp nhất của Hà Nội đây sao?

Quỳnh Lam đi nhanh qua bậc thang ngoài cửa từng ngôi nhà lớn, sát nhau không còn khe hở.

Ngọt ngào...khó thở...mệt mỏi...đau đầu

Tất cả là những thứ xuất hiện trong người Quỳnh Lam lúc này.

Đến nơi này là để tìm việc làm. Quỳnh Lam muốn làm bồi bàn ở quán gà rán nào đó. Thật sự là ở Việt Nam chưa có max nên hơi buồn.

Nhưng cứ nghĩ đến cái cảnh ngày nào cũng phải đi qua nơi ngọt ngào thế này thực sự khá mất công đây. Nhưng vì lương cao, Quỳnh Lam sẽ cố gắng.

Nói thật thì cũng chưa hiểu rõ cách làm việc ở Việt Nam lắm, nhưng ở Pháp Quỳnh Lam đã cùng vài đứa bạn làm tình nguyện ở một cửa hàng max nổi tiếng để chuyển tiền tới cho người nghèo. Nghĩ cửa hàng nước ngoài ở Việt Nam cũng giống ở Pháp thôi mà...

Đi mãi mới tới địa điểm cần tới, cửa hàng này cũng khá to. Lương cao là phải.

Mở cánh cửa kính lớn, bên trong nội thất đều theo một phong cách Châu Âu. Từ rèm cửa, bàn ghế rồi tới nơi bán bánh.

Quỳnh Lam vui vẻ đi vào, cô vừa còn nhìn thấy bảng tuyển nhân viên liền gỡ xuống. Nhân viên tốt nhất thế giới đến rồi đây! Cần gì cái bảng đấy nữa? Haha!

Nhưng đầu tiên, Quỳnh Lam muốn ăn thử trước đã, nếu ngon, vừa miệng thì Quỳnh Lam sẽ ở lại làm, tiện nếu bỏ bữa ở nhà sẽ mua đồ ăn nhanh luôn.

Đứng xếp hàng khá lâu vì có nhiều người ăn, cuối cùng, Quỳnh Lam mua một phần lớn với hai hộp gà rán cay, một chiếc bánh theo phần của Việt Nam. Chẳng chọn một chiếc bàn ở giữa hay gần cửa sổ, Quỳnh Lam đến ngồi lại bộ bàn ghế nhỏ nhất góc trong cùng. Tránh sự chú ý!

Woa! Ngon lắm nha, gà rán cay cay nè, côca lạnh thêm chiếc bánh max Việt kẹp thịt. Ngon vô cùng.

Quỳnh Lam...nghiện ngay từ lần thử đầu tiên rồi! Cô không ngờ nó lại ngon tới vậy!

...

Ăn xong, vì sẽ định đi xin việc nên không dám vứt đồ lại bàn, Quỳnh Lam bê khay tới thùng xử lý, rửa tay xong xuôi rồi bắt đầu xin việc!

Quỳnh Lam tới nơi bán hàng hỏi chỗ thử việc, nhưng chẳng cần, họ đã nhận cô luôn vì quá đông khách.

Vậy có phải số Quỳnh Lam hên không? Ở quán đồ ăn nhanh này lại còn trả công theo ngày chứ. Thật chẳng còn gì hạnh phúc hơn khi một ngày đầu mà Quỳnh Lam làm được bao nhiêu thứ.

Quỳnh Lam bê đi bê lại, cầm lấy quyển sổ nhỏ ghi ghi chép chép, họ nói tiếng Việt, Quỳnh Lam ghi tiếng Pháp, mà hay lắm, thỉnh thoảng, Quỳnh Lam có gặp vài người Pháp, thế là cô nhóc lại có cơ hội thể hiện tài năng của mình. Thật hạnh phúc quá đi, mọi người đang nhìn cô kìa. Ngại chết mất...!

...

Cuối cùng thì cũng đã xong, tưởng dễ mà cũng mệt lắm. Đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần rồi.

Trong vòng thay đồ nữ, ánh đèn mờ mờ cùng tiếng nhạc nhẹ phát ra từ phía góc tường, mùi từ chiếc hộp thơm thoảng cả không gian nhỏ.

-Chết mất thôi, dù cái vé có bằng cả tuần lương của tớ thì tớ vẫn phải đi!

-Cậu đùa sao?Tiền vé tính bằng USD đó!

-Nhưng mà làm sao chịu được? Đây là lần đầu tiên anh đến Hà Nội biểu diễn đấy!

-Vậy là cậu đi sao?

-Ừ! Chắc chắn đấy!

-Thế thì mua hộ tớ một vé nhé, mai tớ đưa tiền cho!

...

Quỳnh Lam mở tủ đồ, nghe được vài câu nói của hai người ngồi ghế thay giày. Lại có cái hay à? Quỳnh Lam muốn biết:

-Xin lỗi vì đã nghe hai chị nói chuyện, nhưng thật sự muốn biết mọi người đang nói đi đâu, có thể cho em theo với được không?

Trời ơi, họ nói to thế, nghe được thì phải là lỗi của họ chứ? Quỳnh Lam đâu có cố tình?

-A! Em là nhân viên mới đến sao? Có phải người mà ban nãy ở ngoài nói chuyện với mấy người nước ngoài đúng không?

Quỳnh Lam xấu hổ trả lời, không phải cô đã nổi tiếng vậy chứ?

-Dạ? Sao chị biết ạ?

-Trời ơi, ông chủ nói sẽ trả lương của em gấp đôi nếu em làm ở đây đúng không?

-Ồ? Sao cả chuyện đấy mà chị biết hay vậy?

Quỳnh Lam khá là ngạc nhiên, không phải cô sau giờ làm đã vào phòng riêng nói chuyện với chủ nhà hàng rồi sao?

-Haiz...tất nhiên là có cách để biết rồi. Mà em nói sao? Muốn đi cùng không?

Quỳnh Lam gật đầu, cô là đang rất muốn hoà đồng cùng người Việt Nam:

-Có chứ, có chứ!

Hai người kia nhìn nhau rồi nhìn Quỳnh Lam, dơ hai tay lên xoa xoa!

Quỳnh Lam cười cười, rất vui nha, sắp được đi chơi rồi. À...

-Nhưng bao giờ hả chị?

-Ngày mai!

Cô gái vừa trả lời vừa cầm tờ tiền quạt quạt...

Quỳnh Lam vẫn chẳng để ý, tay cứ vớ lấy chiếc áo trong tủ để đồ rồi vừa cười vừa hát.

Hai cô gái thì cứ nhìn nhau, cuối cùng không nhịn được ho khan:

-À, còn tiền vé ấy mà, nó hơi đắt bé ơi!

Quỳnh Lam à lên một tiếng, mỉm cười quay về phía hai cô gái kia:

-Coi như em là người mới, mời em một lần, lần sau có, em sẽ mời hai người, nhé!

-Ồ kìa, sao mà được, tiền vé bằng gần một tuần làm đó!

Quỳnh Lam vẫn cười tươi rói:

-Thôi mà, một tuần một người chỉ làm nhiều nhất bốn buổi, mà chắc gì các chị đã làm bốn buổi một tuần? Chắc chỉ bằng một hai buổi làm thôi mà.

-Nhưng mà...

Quỳnh Lam vỗ vỗ vai hai cô gái trước mặt, giả làm mặt đáng thương:

-Em thật ra cũng chưa có tiền, cũng là fan của anh ấy, mà chị em mình còn làm với nhau dài dài mà!

Quỳnh Lam nói đúng, cô là chưa có tiền. Ngày mai mới bắt đầu được nhận lương. Nhưng mà là fan của ai thì chính cô cũng không rõ...

Cô gái có dáng người thấp thấp, hơi mập chút xíu nhưng khuôn mặt khá dễ thương, lườm lườm Quỳnh Lam nói!

-Thôi được rồi, coi như nhóc còn nhỏ, hai chị sẽ góp tiền vào mua vé, nhớ phải trả đó!

Quỳnh Lam hơi cúi xuống, hôn chụt vào má của hai người đồng thời hỏi:

-Hai chị tên gì?

-Chị tên Yến!

-Chị tên Vân!

-Rất vui được làm quen nhé, em tên là Quỳnh Lam!

-Biết rồi! Mai sáu giờ tối đợi chị ở trước cửa hàng! OK?

-OK chị!

Quỳnh Lam vui vẻ trả lời, người Việt Nam tốt thật, chẳng bù cho nhà nội Quỳnh Lam.

20. Chương 20

Ánh đèn buổi tối Hà Nội mập mờ, nhưng trên đường phố đông đúc, màu sáng tỏa ra từ những chiếc xe máy trông thật đẹp, khá là hay mắt.

Woa! Ngạc nhiên nha, đã khá muộn rồi mà? Sao đường vẫn đông vậy?

Trong quán phở nhỏ...

-Chờ chút chút...

Quỳnh Lam vừa nói vừa chạy...có phải...cô nhóc lại làm thêm? Không phải muốn có tiền đến vậy chứ?

Quỳnh Lam cứ nhanh nhẩu chạy đi chạy lại, bê chiếc khay đựng những tô phở thơm phức nóng tỏa khói.

Thực chất thì Quỳnh Lam khá là thêm...từ lúc về Việt Nam, cô chưa có được ăn gì hết, mà lại không có tiền. Vậy nên mới phải làm như vậy đây. Haiz...mệt chết đi được!

Thật sự là chưa bao giờ Quỳnh Lam phải như vậy, nhưng may mắn là lúc trước ở Pháp Quỳnh Lam đã làm khá nhiều việc để từ thiện nên có chút...quen!

Nhưng vì bữa tối, cố gắng lên!

...

Chạy lại bàn đầu tiên, Quỳnh Lam ngạc nhiên mở to mắt.

Sao...Nhật Minh lại ngồi đó?

-Cậu? Mẹ không biết sao?

Nhật Minh mắt chẳng rời màn hình điện thoại, hình như đang đọc gì đó, còn ký nữa kìa.

-Quỳnh Lam, tớ đói!

-Nhật Minh, cậu...vẫn làm việc sao?

Không phải chứ? Quỳnh Lam làm sao mà khóc, không phải sáng mới gặp Nhật Minh sao? Mà có phải là Nhật Minh đang làm việc mà vẫn quan tâm tới Quỳnh Lam không?

-Quỳnh Lam, đừng khóc, mẹ sẽ không biết đâu, từ bây giờ ngày nào tớ cũng tới chơi với cậu, được không?

Nhật Minh đứng dậy, nhẹ thơm vào trán Quỳnh Lam. Cậu đã gắn định vị vào máy điện thoại Quỳnh Lam rồi.

-Nhật Minh, tớ cũng đói lắm!

Quỳnh Lam tự nhiên khóc ầm lên, cứ mặc cho Nhật Minh dỗ dành, cứ nghĩ tới tối nay phải ngủ ở căn nhà kia Quỳnh Lam lại cảm thấy khó chịu!

-Được rồi được rồi, đi ăn nhé!

Quỳnh Lam nhìn Nhật Minh sục sịt:

-Nhưng mà chưa hết giờ làm.

Nhật Minh khề lau nước mắt cho Quỳnh Lam, cô nhóc này, biết lo lắng như vậy từ khi nào chứ?

-Không cần làm nữa.

Quỳnh Lam kéo kéo tay áo Nhật Minh, mặt cúi xuống, di di mũi giày...

-Nhưng mà Nhật Minh, còn tiền...

À! Lo không được tiền trả công. Quỳnh Lam, lớn rồi sao?

-Yên tâm, cậu đã làm được hơn một tiếng rồi mà? Còn có ba mươi phút nữa thôi, tớ sẽ bảo họ trả tiền thời gian cậu làm.

Quỳnh Lam ngạc nhiên, sao mà Nhật Minh biết cô đã làm hơn một giờ? Đến chính cô còn không để ý mình làm được bao nhiêu!

-Nhật Minh, sao biết tớ làm hơn một tiếng?

Nhật Minh véo nhẹ vào má Quỳnh Lam:

-Cô ngốc, tớ cái gì mà không biết?

Đúng rồi, Nhật Minh cái gì mà không biết chứ?

-Nhưng mà như vậy có được không?

Haiz...cô nhóc này xem ra biết sợ mất tiền rồi đây!

-Được mà Quỳnh Lam, cậu nói nhiều quá!

Nhật Minh kéo Quỳnh Lam ra khỏi quán phở thơm.

...

Ra ngoài, Quỳnh Lam chẳng nhìn thấy xe của Nhật Minh đâu!

-Cậu tới đây bằng gì?

-Taxi!

WHAT? Nhật Minh đi taxi? Không đùa chứ?

Quỳnh Lam dấm nhẹ vào lưng Nhật Minh.

-Cậu đang nói dối phải không?

-Ừ!

Một từ, đầy đủ ý nghĩa...

Nhật Minh đáng ghét, dám trêu Quỳnh Lam!

Quỳnh Lam chạy tới trước mặt Nhật Minh, kiễng chân cao, cắn nhẹ vào môi Nhật Minh!

Nhật Minh cười cười, Quỳnh Lam cũng bạo dạn hơn rồi.

-Cậu biết đây là ở Việt Nam?

Quỳnh Lam liếc nhìn Nhật Minh. Hối vớ vẩn thật!

-Thế cậu nghĩ đây là Châu Phi chắc?

-Quỳnh Lam, biết đấy, người Việt khá tò mò.

Quỳnh Lam nghe vậy, nhìn nhìn xung quanh...thật sự là có khá nhiều con mắt đang nhìn...

Nhưng lạ nhỉ, sao chẳng ai nhận ra JK? Họ không biết?

Không phải chứ?...Quỳnh Lam quay lại nhìn mặt Nhật Minh...đeo cái kính to đùng, ai mà dám tới, ở Việt Nam nhận nhầm người là ăn đòn như chơi!

-Nhật Minh, giờ đi bộ à?

Quỳnh Lam tự nhiên lại lắc lắc tay Nhật Minh, mặt nhăn lại.

-Quỳnh Lam, còn muốn gì nữa?

Quỳnh Lam chu chu cái môi lên...

-Nhưng mà tớ mỗi chân!

Nhật Minh đã xoá hết tất cả những câu nói mà mình đã nghĩ trong đầu, người lớn sao? Đối với Quỳnh Lam thì không có khái niệm!

-Cậu muốn gì?

-Nhật Minh, cậu không thương tớ sao? Tớ đã phải làm từ chiều tới giờ đó!

Quỳnh Lam giận dỗi dẫm mạnh chân xuống đất, nhất định không chịu đi tiếp.

Nhật Minh hơi cúi người xuống, cẩn nhẹ vào môi Quỳnh Lam...cô nhóc trẻ con này!

-Nhật Minh!

Cúi xuống bế hẳn Quỳnh Lam lên, mệt thật, không phải muốn như vậy sao? Lại còn cái gì mà không thương chứ?

-Quỳnh Lam hết mỗi chân chưa?

Quỳnh Lam vùi mặt vào áo Nhật Minh, cô không muốn gây sự chú ý, chỉ là muốn công thôi mà, sao Nhật Minh lại vậy?

-Nhật Minh, mọi người đang nhìn kia! Xấu hổ chết mất!

Cũng biết xấu hổ cơ đấy, cứ tưởng dây thần kinh xấu hổ của cô bị đứt lâu rồi chứ?

-Quỳnh Lam, trẻ con vừa thôi!

Hàng ghế đá nhỏ, lạnh ngắt hơi gió mùa đông, ánh đèn buổi tối sáng rực cả góc phố, chiếu xuống nước hồ xanh...

Tiếng bước chân quét trên mặt đất, tiếng còi xe, tiếng cười nói trên những khoảng cỏ trống.

Thủ đô...khác thật! Ôn áo náo nhiệt ngay cả lúc cần yên tĩnh.

...

Quỳnh Lam ngồi trên ghế đá mát lạnh, tay cầm hộp chè đá to bự, vừa hát vừa hút nước trà sữa thơm ngọt.

Nhật Minh ngồi bên cạnh, mắt vẫn không rời khỏi màn hình sáng trên tay...

-Quỳnh Lam! Không lạnh sao?

Quỳnh Lam cười cười, lạnh bằng Pháp à? Quỳnh Lam quen với thời tiết lạnh rồi, thế này thì có sao?

-Hứ! Ai yếu như cậu?

Cô nhóc này...đã ăn hết mấy cái kem rồi, uống mấy cốc trà sữa rồi? Quần áo thì phong phanh. Con gái làm sao chịu như vậy được chứ?

-Quỳnh Lam, sẽ ốm đấy!

Quỳnh Lam quay lại, woa...có phải Nhật Minh đang lo cho Quỳnh Lam không? Cảm động quá.

Cúi mặt xuống, che đi màn hình trên tay Nhật Minh, mặt đối diện nhau, Quỳnh Lam cười một cái, rồi kéo đầu Nhật Minh xuống hôn...

Lạ thật! Nhật Minh từ chiều đâu có ăn gì? Sao toàn mùi bạc hà vậy? Không phải Nhật Minh đã lén ăn kẹo đấy chứ?

...

Nhật Minh nhếch môi cười đầy ranh mãnh.

-Quỳnh Lam, cậu có phải đang ngửi miệng tớ không?

Quỳnh Lam xấu hổ đỏ mặt...có gắng uống thật nhiều chè sữa lạnh để xua đi cái nóng trong người!

Lộ rồi!

-Nhật Minh, đó là hôn mà...

Hôn sao? Vậy sao lúc rời ra lại cho thấp mũi xuống gần miệng Nhật Minh hít vào?

Nhật Minh à lên một tiếng, rồi nâng mặt Quỳnh Lam lên.

-À? Kiểu hôn mới sao?

Nhìn mặt Nhật Minh, Quỳnh Lam thấy...hơi lo!

-Định làm gì?

Nhún vai một cái, Nhật Minh trả lời rồi cúi xuống...hít hơi mà Quỳnh Lam nói ra. (Ặc...em không muốn viết ngoặc kiểu này đâu@@...)

-Quỳnh Lam, mùi mát lắm!

Cả mặt Quỳnh Lam nóng bừng, không phải là mùi của cả mấy loại kem cùng chè sữa sao? Trời ơi, xấu hổ chết mất!

-Nhật Minh! Tớ lạnh rồi, đưa tớ về đi.

Quỳnh Lam vội vàng đứng dậy, đi thẳng, bỏ lại Nhật Minh vẫn còn đang cười cười.

Quỳnh Lam trẻ con hết sức!

...

Bước vào ngôi nhà lớn, khuôn mặt Quỳnh Lam dần ra, tự nhiên cười cười nói nói với đứa nhỏ ngoài sân, mắt vừa liếc nhìn người ngồi trên ghế salon đắt tiền.

-Cho kẹo em này, không có độc đâu!

Từ trong nhà, người đàn bà nhìn khá lớn tuổi, bước ra, lườm Quỳnh Lam rồi giăng lấy cây kẹo trên tay thằng nhỏ, vút bột xuống đất, nghe thấy cả tiếng vỡ kẹo trong bao.

-Đâu ai biết được cô làm gì với cái kẹo?

Quỳnh Lam nhếch miệng cười, đến cả người làm mà cũng cái kiểu kèn kiệu đó à? Không phải là làm vậy thì được thêm tiền thưởng đó chứ?

-Cô à? Nhà cháu thấy đang sạch lắm mà? Dọn sớm nếu không muốn nó bị chảy nước nhé!

Người đàn bà tức điên! Kéo tay Quỳnh Lam lại:

-Cô cần dọn ngay chỗ đó!

Quỳnh Lam a lên một tiếng, dẫm mạnh lên chiếc kẹo, vớ vụn ra từng mảnh, cúi xuống, bóc vỏ và đổ hết kẹo ra nền đất lạnh.

Nhếch môi cười một cái, muốn bắt nạt Quỳnh Lam sao? Đến cả người trả tiền cho bà ta còn không dám!

-Đây là cách cháu dọn!

Người đàn bà trợn mắt, định dơ tay tát Quỳnh Lam sau câu nói khó nghe thì đã bị tay Quỳnh Lam chặn lại.

-Cô rửa tay chưa?

Trong cái nhà này, thật là cái gì cũng vô lý!

Người đàn bà trợn to mắt, nhưng chẳng làm gì được hết!

Thật là...bị đồng tiền làm mờ mắt!

...

Quỳnh Lam một tay kéo vali lên cầu thang, một tay bấm bấm điện thoại. Nhật Minh mai không tới được rồi. Haiz...còn định rủ cậu ấy đi xemca nhạc cùng chứ. Chán quá à!

Bước tới tầng hai, giờ Quỳnh Lam về cũng khá muộn mà vẫn chưa tắt đèn. Thật là tốn điện mà!

Mở cửa lớn, từ trong phòng ngủ, một người phụ nữ bước ra, nhìn mặt có thể nói là hiền. Quỳnh Lam nhìn thấy, vô cùng vui sướng, nghĩ mình sẽ có một người đồng minh đây!

Nhưng...

-Con gái mà đêm mới về à? Đi với mấy thằng rồi?

thichtruyen.vn

Quỳnh Lam suýt tức nghẹn, cố gắng để tỏ ra thật nhỏ nhẹ:

-Cảm ơn đã quan tâm.

-Nghĩ cái nhà này muốn đi thì đi muốn về thì về sao?

-Không phải vậy sao? Thế bác nghĩ sao khi có nhà, muốn về mà lại đứng ngoài đường ăn xin?

-Cháu à, nhà ta là nhà truyền thống, nếu không biết phép tắc thì đừng cố mà sống!

Quỳnh Lam nhếch môi cười:

-Vây, nếu không thích?

Thật là kinh khủng, ở trong cái nhà này đến một người tử tế cũng không có sao? Một mỗi...

21. Chương 21

Trong căn lớn, ánh sáng bao phủ cả không gian, từng làn gió lạnh chui từ khe cửa, lạnh.

Trên chiếc giường lớn, ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại cùng những tiếng ting ting nhỏ.

Là của Quỳnh Lam!

Đắp một chiếc chăn mỏng, Quỳnh Lam tựa đầu lên gối cao, miệng thì cười không dứt!

Vương Huyền nằm bên cạnh, tức giận, bật ngồi dậy, mắng to.

-Cô còn không định cho tôi ngủ à?

Quỳnh Lam vẫn cười không ngớt, tay vẫn ấn ấn trên màn hình điện thoại.

-Chị ngủ đi, ai cấm?

-Cô đang làm phiền tôi ngủ!

Vương Huyền tức giận, đập tung chăn ra.

Quỳnh Lam chẳng thèm kéo chăn vào, nhún vai rồi quay mặt vào tường.

-Vây thì chị đang làm phiền em chơi điện thoại.

Vương Huyền chịu hết nổi, nhưng tự nhiên muốn biết ai đang nói chuyện với Quỳnh Lam. Hơi liếc liếc sang...

Quỳnh Lam nhếch môi cười, đưa hẳn màn hình đến trước mặt Vương Huyền.

-Muốn đọc à?

Thật là làm cho cô ta mất mặt mà, toàn là tiếng Pháp! Ừ, dù có học trường chuyên Pháp thì Vương Huyền vẫn chẳng biết gì ngoài vài từ chào hỏi thông thường!

Quỳnh Lam cầm lại điện thoại, cười cười:

-Không hiểu sao? Để em dịch cho nhé!

Wương Huyền đỏ mặt tức giận, nghiêng chặt răng, đôi mắt một mí mở to.

Con ranh láo! Dám coi thường Vương Huyền sao? Vương Huyền đã nhìn mãi rồi...

Dơ bàn tay với những ngón tay loè loẹt sơn móng tay, nhắm thẳng tới khuôn mặt Quỳnh Lam!

Quỳnh Lam cười cười, giữ chặt tay Vương Huyền.

-Thích tát em vậy sao? Bàn tay đẹp này để vuốt má nhưng đũa giá rẻ thêm muốn thôi, chứ vuốt vào má em là sẽ đau đó!

Lại định tát sao? Cái nhà này phải nói là rất thích tát Quỳnh Lam...

Wương Huyền hạ tay xuống, đôi mắt một mí nhìn Quỳnh Lam đầy tức giận:

-Ý mà là gì?

Quỳnh Lam phui phui tay, cầm điện thoại vào sạc.

-Em tưởng chị giỏi tiếng Việt hơn em!

-Con ranh láo này!

Wương Huyền lại định dơ tay lên, và một lần nữa lại bị Quỳnh Lam giữ lại, đáy mắt Quỳnh Lam hiện lên thứ đe dọa rõ...

-Nhắc lại lần cuối cùng, đừng có động vào người em!

Nét sợ sệt hiện bắt đầu hiện ra trên mặt Vương Huyền, nhưng đã bị chủ nhân của nó cố giấu!

Hất tay Quỳnh Lam ra, Vương Huyền nói giọng khó chịu, nằm xuống giường kéo chăn lên!

-Đừng tưởng tôi sợ cô!

Quỳnh Lam với điện thoại đặt báo thức rồi nằm xuống, lạnh giọng:

-Đừng có làm phiền em ngủ! Hiểu tiếng Việt chứ?

Không một tiếng trả lời, cả căn phòng bị bóng tối phủ kín, hờn nghe thấy tiếng gió mạnh bên ngoài.

Nắng xuyên qua rèm cửa, xuyên vào căn phòng thứ ánh sáng dịu lạnh.

Quỳnh Lam từ nhà tắm bước ra với mái búi cao, gọn gàng xinh xắn cùng bộ đồ gọn gàng!

Cô có thói

Bước đến bên vali, lấy mấy quyển sách hôm qua mới mua được nhét hết vào balo.

Chuẩn bị đi học thôi!

Trời ơi, hồi hộp thật đó, không biết sẽ như thế nào đây?

Quỳnh Lam cầm lấy chiếc điện thoại đã được sạc đầy pin. Vào Internet tìm xem học sinh Việt Nam hay ăn gì buổi sáng.

...

A! Đây rồi! Xôi nắm à? Bán ở dọc đường đi học sao?

Quỳnh Lam vui vẻ cất điện thoại vào túi váy, khoác thêm chiếc áo dạ dài, trông Quỳnh Lam chẳng khác gì barbie.

...

Đi xuống tới tầng một, thấy mọi người đang ăn sáng, Quỳnh Lam vui vẻ chào hỏi:

-Nhà mình ít người mà ăn nhiều ghê. Nhìn ai cũng đầy đặn ha!

Người đàn bà lớn tuổi, khuôn mặt mà Quỳnh Lam nhầm với người hiền đó, liếc nhìn Quỳnh Lam, rồi quay qua Vương Huyền.

-Đợi mẹ gọi xe tới chở con đi học!

Vương Huyền nhìn Quỳnh Lam đầy giễu cợt!

-Sáng sớm đã ở muốn ra đường sao?

Quỳnh Lam nhếch miệng cười, tay gõ gõ vào cạnh bàn rồi bước ra cửa, để lại câu nói, nhẹ bẫng...

-Em đâu giống chị?

...

Chết tiệt! Dám dùng cái thái độ đó nói chuyện với Vương Huyền sao?

-Bố! Định để nó ở đây đến bao giờ?

Người đàn ông ngồi cạnh lên tiếng, trong giọng nói có phần tức giận:

-Một tháng! Một tháng nó sẽ phải quỳ xuống chân ta mà xin ăn! Con nhãi đó thì biết làm cái gì để nuôi sống mình trong một tháng chứ?

Đôi mắt một mí sắc lẹm híp vào:

-Bố, bố không sợ bà cô kia đưa tiền cho nó sao?

-Nếu làm vậy, cái công ty đã hoàn toàn thuộc về bố!

-Bố à! Con lo lắm, bố phải nói người theo dõi nó!

Khuôn mặt người đàn ông không nheo lại, những vết nhăn hiện rõ trên vầng trán ngắn, đen:

-Nếu làm như vậy, sẽ mất tất cả!

Vương Huyền càng năn nỉ:

-Bố, làm sao họ biết chứ?

-Huyền, nếu làm như vậy, chaechs chắn công ty đó sẽ không thuộc về bố con mình! Bố buộc phải nghĩ cách khác!

-Nghĩ nhanh lên bố, tổng con ranh đấy đi ngày nào rảnh nợ ngày đó!

Chiếc xe sang trọng lướt chậm trên làn đường thủ đô rộng lớn.

Câu chuyện bắt đầu!

Trên con đường buổi sáng trong xanh, thoáng mát, có một chút gì đó yên tĩnh, nói chung là cảm thấy thoải mái lắm!

Quỳnh Lam lượn hết phố này sang phố khác để tìm một thứ!

Thật may mắn là hôm nay vẫn sớm!

Vừa nhìn hình ảnh trên tay, Quỳnh Lam vừa ngó xung quanh!

Bắt buộc phải tìm được cái đó...

...

A! Kia rồi! Vậy ra Quỳnh Lam mất công rồi. Ở cách trường Quỳnh Lam học chỉ một đoạn.

Quỳnh Lam xách lại balo rồi chạy nhanh tới:

-Cô ơi! Cô bán xôi à?

Thấy người bán hàng vui vẻ mỉm cười gật đầu, Quỳnh Lam lại nhìn quay chiếc gánh nhỏ, ủ trong chiếc khăn là nồi xôi đồ thơm phức...

Quỳnh Lam hơi nhăn mặt, một mình cô sao ăn nồi này được?

-Cô, cái xôi này mua sao?

Cô bán hàng lắc đầu cười cười:

-Gói vào túi, cháu mua bao nhiêu tiền?

-Cô ơi...thường thì cô bán ọi người bao nhiêu?

-hai nghìn, năm nghìn, thì thoả cũng có người mua mười nghìn.

Quỳnh Lam cười cười...nghĩ sao mọi người mua ít vậy, ăn làm sao?

-Cô ơi! Bán cho cháu năm mươi nghìn!

Chỉ thấy cô bán hàng nhìn Quỳnh Lam ngạc nhiên:

-Cháu mua cho ai ăn nữa sao?

Quỳnh Lam lắc lắc đầu:

-Không, một mình cháu thôi!

Cô bán hàng cười cười:

-Cái con bé này, năm mươi nghìn là nửa nồi của cô rồi!

Quỳnh Lam ngạc nhiên, cả nồi xôi thơm phức này mà sao rẻ vậy?

-Thế năm nghìn là khoảng bao nhiêu?

Xúc vài thìa xôi nóng hổi vào chiếc túi, rồi đưa cho Quỳnh Lam!

Trời! Quỳnh Lam biết, biết tiền ở Việt Nam có giá vô cùng, cả buổi tối hôm qua bê đi bê lại cô mới được có hai trăm nghìn.

Nhưng đâu nghĩ tiền lại có giá lớn với cả thức ăn vậy?

Tiền chăm lúa...tiền gặt lúa...tiền làm ra gạo...tiền nước nấu xôi...tiền bếp...tiền công...

Vậy mà...

Quỳnh Lam nhìn cô bán hàng, cả buổi sáng ngồi ở đường, bụi bẩn, mà lạnh như vậy. Nếu cô ấy mà ở Pháp, thật không biết cái túi xôi kia bao nhiêu tiền. Thật là cảm thấy thương quá đi!

-Cô ơi, bán cho cháu hai túi năm nghìn.

Tự hứa với bản thân, trong thời gian sống ở đây, ngày nào cũng phải tới ăn xôi của cô mới được!

-Mua nhiều vậy có ăn hết không? Công tôi nấu từ sáng sớm mà vứt thùng rác là không có được đâu.

-Cô yên tâm mà, cháu ăn cả buổi trưa nữa!

Cô bán hàng lắc đầu:

-Bọn trẻ bây giờ phí phạm lắm, chẳng tiếc công bố mẹ. Cứ mua chất đầy ra đấy rồi lại vứt đi!

-Cô yên tâm mà, cháu hứa đó.

Quỳnh Lam thấy khá dễ chịu, khó có thể nghĩ rằng Quỳnh Lam lại quý người mới gặp lần đầu hơn người nhà.

-Con bé này...

Quỳnh Lam nhìn lại chiếc đồng hồ nhỏ đeo trên balo, vội vàng:

-Cô nhanh nhanh đi, muộn giờ rồi.

Cô bán hàng lắc đầu, gói hai túi xôi vào rồi đưa cho Quỳnh Lam. Mùi thơm phức à.

...

Bước vào trường, thật ồn ào nha.

Cả sân trường thật vui vẻ với tiếng cười.

Mà hình như Vương Huyền cũng học ở đây?

Thôi, mặc kệ. Giờ Quỳnh Lam phải lên phòng hiệu trưởng nhận lớp.

...

Tiếng trống vang lên một hồi.

Hay thật đấy, bên Pháp chỉ có tiếng chuông reng thôi.

Nhưng mà không phải vào lớp à? Sao mọi người lại ra hết sân trường đứng thế kia? Tập thể dục buổi sáng?

Quỳnh Lam từ tầng bốn ngó ngó xuống, trên mỗi hàng còn có người cầm cả bảng tên lớp kia.

Đỡ phải tìm nhiều, Quỳnh Lam đi xuống đứng cuối hàng lớp 11-1.

Tò mò vô cùng, Quỳnh Lam còn đang muốn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo đây?

Đầu tiên là nhạc...mọi người hát bài gì đó mà Quỳnh Lam thật sự không nghe rõ vì hơi ầm!

Tiếp tục là cùng ngồi xuống ghế. Ngồi và nghe thầy hiệu trưởng nói.

Hay thật, còn có vài người lên nhận cái gì đó.

Thật sự là Quỳnh Lam chẳng hiểu gì hết...tò mò quá...

22. Chương 22

Trên con đường buổi sáng trong xanh, thoáng mát, có một chút gì đó yên tĩnh, nói chung là cảm thấy thoải mái lắm!

Quỳnh Lam lượn hết phố này sang phố khác để tìm một thứ!

Thật may mắn là hôm nay vẫn sớm!

Vừa nhìn hình ảnh trên tay, Quỳnh Lam vừa ngó xung quanh!

Bắt buộc phải tìm được cái đó...

...

A! Kia rồi! Vậy ra Quỳnh Lam mất công rồi. Ở cách trường Quỳnh Lam học chỉ một đoạn.

Quỳnh Lam xách lại balo rồi chạy nhanh tới:

-Cô ơi! Cô bán xôi à?

Thấy người bán hàng vui vẻ mỉm cười gật đầu, Quỳnh Lam lại nhìn quay chiếc gánh nhỏ, ủ trong chiếc khăn là nồi xôi đỗ thơm phức...

Quỳnh Lam hơi nhăn mặt, một mình cô sao ăn nồi này được?

-Cô, cái xôi này mua sao?

Cô bán hàng lắc đầu cười cười:

-Gói vào túi, cháu mua bao nhiêu tiền?

-Cô ơi...thường thì cô bán ọi người bao nhiêu?

-Hai nghìn, năm nghìn, thì thoả cũng có người mua mười nghìn.

Quỳnh Lam cười cười...nghĩ sao mọi người mua ít vậy, ăn làm sao?

-Cô ơi! Bán cho cháu năm mươi nghìn!

Chỉ thấy cô bán hàng nhìn Quỳnh Lam ngạc nhiên:

-Cháu mua cho ai ăn nữa sao?

Quỳnh Lam lắc lắc đầu:

-Không, một mình cháu thôi!

Cô bán hàng cười cười:

-Cái con bé này, năm mươi nghìn là nửa nồi của cô rồi!

Quỳnh Lam ngạc nhiên, cả nồi xôi thơm phức này mà sao rẻ vậy?

-Thế năm nghìn là khoảng bao nhiêu?

Xúc vài thìa xôi nóng hổi vào chiếc túi, rồi đưa cho Quỳnh Lam!

Trời! Quỳnh Lam biết, biết tiền ở Việt Nam có giá vô cùng, cả buổi tối hôm qua bê đi bê lại cô mới được có hai trăm nghìn.

Nhưng đâu nghĩ tiền lại có giá lớn với cả thức ăn vậy?

Tiền chăm lúa...tiền gặt lúa...tiền làm ra gạo...tiền nước nấu xôi...tiền bếp...tiền công...

Vậy mà...

Quỳnh Lam nhìn cô bán hàng, cả buổi sáng ngồi ở đường, bụi bẩn, mà lạnh như vậy. Nếu cô ấy mà ở Pháp, thật không biết cái túi xôi kia bao nhiêu tiền. Thật là cảm thấy thương quá đi!

-Cô ơi, bán cho cháu hai túi năm nghìn.

Tự hứa với bản thân, trong thời gian sống ở đây, ngày nào cũng phải tới ăn xôi của cô mới được!

-Mua nhiều vậy có ăn hết không? Công tôi nấu từ sáng sớm mà vứt thùng rác là không có được đâu.

-Cô yên tâm mà, cháu ăn cả buổi trưa nữa!

Cô bán hàng lắc đầu:

- Bọn trẻ bây giờ phí phạm lắm, chẳng tiếc công bố mẹ. Cứ mua chất đầy ra đấy rồi lại vứt đi!

-Cô yên tâm mà, cháu hứa đó.

Quỳnh Lam thấy khá dễ chịu, khó có thể nghĩ rằng Quỳnh Lam lại quý người mới gặp lần đầu hơn người nhà.

-Con bé này...

Quỳnh Lam nhìn lại chiếc đồng hồ nhỏ đeo trên balo, vội vàng:

-Cô nhanh nhanh đi, muộn giờ rồi.

Cô bán hàng lắc đầu, gói hai túi xôi vào rồi đưa cho Quỳnh Lam. Mùi thơm phức à.

...

Bước vào trường, thật ồn ào nha.

Cả sân trường thật vui vẻ với tiếng cười.

Mà hình như Vương Huyền cũng học ở đây?

Thôi, mặc kệ. Giờ Quỳnh Lam phải lên phòng hiệu trưởng nhận lớp.

...

Tiếng trống vang lên một hồi.

Hay thật đấy, bên Pháp chỉ có tiếng chuông reng thôi.

Nhưng mà không phải vào lớp à? Sao mọi người lại ra hết sân trường đứng thế kia? Tập thể dục buổi sáng?

Quỳnh Lam từ tầng bốn ngó ngó xuống, trên mỗi hàng còn có người cầm cả bảng tên lớp kia.

Đỡ phải tìm nhiều, Quỳnh Lam đi xuống đứng cuối hàng lớp 11-1.

Tò mò vô cùng, Quỳnh Lam còn đang muốn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo đây?

Đầu tiên là nhạc...mọi người hát bài gì đó mà Quỳnh Lam thật sự không nghe rõ vì hơi ầm!

Tiếp tục là cùng ngồi xuống ghế. Ngồi và nghe thầy hiệu trưởng nói.

Hay thật, còn có vài người lên nhận cái gì đó.

Thật sự là Quỳnh Lam chẳng hiểu gì hết...tò mò quá...

thichtruyen.vn

Không khí sân trường mùa đông lạnh. Nhưng cái rét lại được chìm xuống bởi những học dinh trong trường.

Tiếng bàn tán về những ngôi sao, những ca sỹ nổi tiếng, buổi biểu diễn ca nhạc cho tối nay, rồi khoe nhau những bộ đồng phục tự cắt xén của nhà trường ngắn cũn cỡn...

Ngồi dưới cùng, Quỳnh Lam chỉ nghe thoáng thấy tiếng thầy giáo đang nói trên kia, phần trăm còn lại là nghe thấy tiếng cười đùa, tiếng máy điện thoại chơi trò chơi...

Kỳ lạ hết sức...đây là giờ học tự do sao? Việt Nam hay thật đấy!

...

Bước vào lớp sau giờ học tự do nhằm chán, Quỳnh Lam chọn chiếc bàn thứ hai ngồi ngoài cùng, tạm thời là vậy đã, dù sao thì mắt Quỳnh Lam cũng hơi kém mà cô nhóc lại vô cùng ghét đeo kính. Vướng, mất thời gian, hơn nữa phải mất tiền cắt kính và kiểm tra thường xuyên...

Thôi, kệ ắt nó từ từ tăng độ lên thì đi đo cũng được!

...

Quỳnh Lam nhìn xung quanh, mọi người đều có chuyện để nói với nhau, thật sự thì chẳng có ai để ý tới Quỳnh Lam cả, mà dù có người nhìn tới Quỳnh Lam, họ lại liếc mắt đi nơi khác, coi như không có tồn tại vậy!?

Thật sự thì Quỳnh Lam chẳng thể chịu được cái kiểu ngồi không thế này được, đã chơi frutninja, angry birds...nhưng sao vẫn thấy chán quá.

Nghe nói ở giờ nghỉ tiết kéo dài đến hai mươi phút, Quỳnh Lam đi ra hành lang, nơi có thể nhìn rõ từ tầng bốn tới khoảng sân trường rộng.

Ấn số, Quỳnh Lam lại gọi cho Nhật Minh, không biết cậu ấy bây giờ làm gì nhỉ?

-Nhật Minh, đang làm gì vậy?

Giọng Nhật Minh đùa giỡn:

-Quỳnh Lam, không phải đã nhớ tớ rồi chứ?

Quỳnh Lam thở dài...

-Mệt chết đi được, mà chẳng có ai thèm chơi với tớ cả.

-Quỳnh Lam ngoan nhé, mai tớ sẽ tới!

Quỳnh Lam biết là Nhật Minh đang rất bận, theo như lời mẹ Ly thì Nhật Minh còn bỏ công việc để đi...chơi với Quỳnh Lam.

Nhưng mà đáng ghét, cái bộ não của Quỳnh Lam dù có không làm việc thì cũng vẫn ôm lấy Nhật Minh.

-Nhật Minh, cậu đang làm gì thế?

Quỳnh Lam nghe thấy tiếng giấy lật đi lật lại...

Giọng Nhật Minh ầm ập, như thổi phù bên tai:

-Quỳnh Lam, tớ nhớ cậu!

Thật là, cái tên đáng ghét này, nói làm gì chứ? Không biết là cái thứ chất lỏng kia sẽ trào ra bất cứ lúc nào sao?

Quỳnh Lam lại sục sục trong điện thoại!

-Nhật Minh, tớ đi, tớ về với tớ đi...

Thật là hết chịu nổi cơ mà, Quỳnh Lam cứ như vậy thì sao Nhật Minh để cô nhóc này một mình chứ?

-Thở rùa của tớ, lại khóc?

-Ở đây, thực sự là buồn muốn chết rồi.

-Quỳnh Lam, cậu có muốn gọi Quang tới không?

-Nhật Minh, cậu không thể tới sao?

Nhật Minh cười khê, chắc chắn Mai sau khi chuyển khẩu về nhà cậu, Quỳnh Lam sẽ sống thoải mái hơn à xem...

-Hai tiếng nữa nhé, giờ học đi!

Quỳnh Lam thở dài, nhưng thà có cái tên nhóc đó còn hơn.

-Ừ, cũng được!

-Học ngoan nhé.

...

Cúp máy, vừa kịp trống vào lớp. Hay thật, tiếng trống này hay gấp trăm lần chuông reng ấy chứ. Êm tai quá đi!

Vào lớp, Quỳnh Lam đã thấy cặp mình được đặt trên cửa sổ, chỗ ngồi cũ đã có người.

Quỳnh Lam cũng không tức giận lắm, dù sao cũng để balo gọn lên cửa sổ cho Quỳnh Lam.

Chạy chạy tới vỗ nhẹ vào vai, Quỳnh Lam thì thầm.

-Bạn gì đó ơi, mình ngồi chỗ này mà!

Bạn đó quay mặt lại, oa, đẹp trai lắm nhá...

-Chỗ ngồi là do cô giáo xếp, tớ ngồi chỗ này từ đầu năm rồi bạn.

Quỳnh Lam ngạc nhiên, còn phải sắp chỗ ngồi cho học sinh lớp mười một sao?

-À, vậy xin lỗi!

...Mà nghe giọng của bạn này giống con gái quá à. Hay...bị Gay?

Không phải chứ? Đẹp trai mà bị vậy phí lắm nha.

Quỳnh Lam lại cười cười:

-Mình là học sinh mới, ngồi đâu giờ?

Bạn ngồi đó nhún vai, chỉ về phía cô giáo đang đi về phía cửa lớp:

-Cô chỉ nhiệm đó, ra hỏi đi!

23. Chương 23

Gió mùa đông thổi qua cửa sổ, phủ lạnh cả không gian lớp học.

Trên tường cao trước lớp là hàng chữ khá hay, cùng khung ảnh nhỏ của Bác Hồ đang cười.

Quỳnh Lam đứng trên bục giảng chăm chú nhìn xung quanh lớp.

Tự nhiên làm sàn lớp cao hẳn lên như vậy làm gì chứ? Lạ thật!

Woa, thật hay nha! Có đến hai cái cửa ra vào và năm chiếc cửa sổ... Nhưng Quỳnh Lam rung mình nghĩ tới cảnh bị rơi từ tầng bốn xuống như trong phim kinh dị...

Nhưng sao...không có tivi, không có lò sưởi, không có máy tính, không có máy chiếu...vậy học sao?

Thôi đi, Quỳnh Lam thấy hay mà! Giản dị mà cũng đang có rất nhiều thứ chọc ngoáy vào cái tính tò mò vốn có của Quỳnh Lam!

...

Cô giáo lớn tuổi mặc áo dài trắng đứng cạnh chiếc bàn của giáo viên, nhẹ giọng, mỉm cười nói:

-Đây là học sinh mới, bạn ấy đã làm bài kiểm tra của thầy hiệu trưởng trong mười năm phút!

Dưới lớp bắt đầu xì xầm. Không phải chứ? Một khi thầy hiệu trưởng ra đề thì những học sinh xuất sắc nhất vẫn phải đau đầu, làm ít nhất hơn một tiếng đồng hồ đấy.

...

Một đứa con trai ở cuối lớp cọt nhả:

-Bạn gái dễ thương giới thiệu đề, cả lớp còn biết thiên tài từ đâu tới chứ?

Sau câu nói là tiếng loạt tiếng cười vang lên.

Nhìn quanh lớp thì vẫn còn vài người đang ngủ, có lẽ là không thèm quan tâm. Một vài người thì cúi mặt vào sách, không phải quá chăm học đó chứ...?

Nói sao nhỉ? Có phải do mặt Quỳnh Lam quá dày so với bình thường? Tất nhiên không phải! Có lẽ là đi nhiều nơi, đối mặt với khá nhiều kiểu người nên cũng quen, Quỳnh Lam chẳng thấy ngại gì hết!

Cười thật tươi, hơi cúi đầu xuống chào, Quỳnh Lam vui vẻ:

-Hi hi, chào mọi người nhé!Tớ tên là Quỳnh Lam, mười bảy tuổi, học lớp mười một!

Sau lời giới thiệu bắt đầu cho những tràng cười không dứt. Bây giờ, kể cả những người vừa lướt trong suy nghĩ của Quỳnh Lam cũng lấy sách che miệng hay vừa ngáp vừa cười...

Thật là! Chẳng lẽ đây là lớp năm?

Quỳnh Lam cũng chẳng biết mọi người cười gì...nên cười theo!

Cô giáo cũng lắc đầu... và cũng cười tiếp tục nói:

-Em từ đâu đến?

Quỳnh Lam tím mặt, giấy tờ của mình cô còn chưa xem, chỉ biết hôm nay giáo hỏi là từ quê lên, mà...Quỳnh Lam lại chẳng biết tên quê nào ở Việt Nam cả. Làm sao đây?

-Em ở ngoại ô!

Cô giáo nhướn mày:

-Ngoại ô ở đâu?

Quỳnh Lam gãi đầu:

-Ngoại ô...ngoại ô Hà Nội, à...chỗ đó nhỏ lắm, tớ nói ra mọi người cũng không biết đâu, hi hi!

Cô giáo lắc đầu:

-Thôi, không cần nói nữa, giới thiệu với em, cô là cô giáo chủ nhiệm của lớp và dạy môn toán, cô tên là Trần Thu Vân, rất vui được biết em!

-Dạ!

Đã giải được một nỗi tò mò trong lòng, ở Việt Nam, cô giáo và thầy giáo hay xưng hô với học sinh là cô em, thầy em!

Internet thật hữu hiệu!

Quỳnh Lam cười cười, rồi nhìn quanh lớp:

-Cô, xếp chỗ cho em được không?

Cô Vân quay mặt về phía lớp, nhìn một lượt.

Khá là khó, lớp đã khá đông rồi, chỗ trống thì chỉ còn bàn cuối.

-Em muốn ngồi đâu?

Quỳnh Lam cười trừ, cái tội lười đeo kính dẫn đến nhiều hậu quả thật!

-Cô cho em ngồi mấy bàn trên đầu được không? Mắt em khá nặng.

Cô Vân lại nhìn quanh lớp, thật sự là khó đối nha:

-Ai muốn nhường chỗ ngồi cho bạn?

Tiếng xì xào bàn tán, thật là, chẳng ai muốn đổi chỗ cho Quỳnh Lam. Đành ngồi bàn cuối vậy, tiền làm thêm hôm nay nhất định phải đi mua kính!

-Thôi cô, em ngồi bàn cuối cũng được.

Cô Vân gật đầu, cũng có hơi áy náy:

-Thôi được rồi, nhớ nhắc bố mẹ đi cắt kính cho, không khỏi nhìn lên bảng luôn đó.

-Vâng!

...

Quỳnh Lam đi xuống cuối lớp, cạnh chiếc cửa ra vào và cạnh...thùng rác!

Cô Vân xách cặp ra tới cửa lớp rồi quay lại:

-Tiết này và tiết sau các em tự học, vì tiết sau cô họp và tiết này thầy Như bận. Mọi người cũng có thể làm quen với bạn mới!

Chỉ sau câu nói đó! Đồng loạt cả lớp hét lên. Học sinh mà, dù chỉ một vài phút đầu cô giáo tới muộn cũng vui lắm rồi!

Quỳnh Lam quay đi quay lại, nói là để làm quen bạn mới mà nhìn xem... Mọi người đều có công việc riêng. Trang điểm, khoe váy, máy chơi điện tử, ngủ, ăn bím bím tán chuyện,... Một chút cũng không thềm để ý tới Quỳnh Lam.

Từ sau khi nói từ một nơi nhỏ đến, có vẻ thái độ của mọi người cũng khác.

Ừ! Biết là trường cũng toàn con nhà khá giả, nhưng mà không vì thế mà ghét Quỳnh Lam ra mặt vậy chứ?

Trời ơi! Chết mất thôi. Hết ở nhà rồi ra trường cũng vậy sao? Sống thế nào một tháng tiếp theo đây?

Trên vỉa hè đầy lá, hàng ghế đã lạnh ngắt do gió mùa đông...

Từng chiếc lá rơi, nhẹ rơi xuống mặt đất, tạo ra tiếng nghe êm lẩm.

Hôm nay, đường vắng, trống trải và im lặng. Nó có cái vẻ yên bình khó tin trên thành phố thủ đô!

Bước chậm chậm trên vỉa hè. Người ta nói, nếu có cảm giác không vui, buồn hãy đi quanh hồ Gươm, tâm trạng sẽ khá hơn. Vì vậy, Quỳnh Lam đang tận hưởng cái khí lạnh của mùa đông Hà Nội thật nhẹ nhàng với hai cây kem đủ màu trên tay.

Ôi trời! Thật sự là biết làm hỏng không khí đó!

Quỳnh Lam chán nản ngồi trên khoảng cỏ dưới gốc cây. Còn mười phút nữa mới vào làm, cửa hàng ngay ở bên đường, chỉ hai phút là tới. Chẳng lo!

Tự dưng, Quỳnh Lam ngồi nghĩ vu vơ đến việc tối nay sẽ đi xem ai đó hát hay biểu diễn gì đấy, cảm giác khá vui. Tại sao ư? Chẳng phải Quỳnh Lam mới về Việt Nam chưa được hai ngày sao? Làm được bao nhiêu việc. Không vui mới lạ!

Đá đá mấy viên sỏi xuống hồ. Thật sự đáng ghét mà, sao lại phải đi đợi thằng nhóc đáng ghét kia chứ? Nhật Minh chẳng hiểu Quỳnh Lam gì hết, sao không phải là anh đẹp trai mà cứ phải là em đẹp trai thế?

-Nhật Minh, cậu đang ở đâu?

-Đang ở Pháp!

Quỳnh Lam ghé sát điện thoại vào tai dù đã bật âm ngoài:

-Tớ ở đây được mấy ngày rồi?

Nhật Minh bật cười:

-Sao chứ? Đã lại nhớ tớ rồi sao?

Quỳnh Lam thở dài:

-Haiz...Nhật Minh! Sao tớ thấy thời gian ở đây sao mà chậm hơn cả rùa tập bò thế?

Nhật Minh cười nhẹ:

-Quỳnh Lam, cố gắng nhé! Tớ hứa đấy, sẽ về với cậu, trong thời gian sớm nhất nhé!

Quỳnh Lam bật cười, nói câu chẳng đâu vào đâu thế?

-Thật không?

-Không tin tớ sao?

Quỳnh Lam cắn một miếng kem to, lảng sang chuyện khác:

-Nhật Minh, ăn kem không?

Oa! Lảng chuyện vô cùng nhanh

-Quỳnh Lam, tớ có việc rồi, đi nhé!

-Ừ! Nói được có mấy câu lại bỏ tở!

Quỳnh Lam tắt máy, cắn một miếng vào chiếc kem ăn dở. Tên nhóc đáng ghét kia! Lâu thật!

-Ê! Nhóc con. Ngồi đó làm gì?

Quỳnh Lam giật mình. Mà vừa gặp đã muốn gây sự à? Ừa?Thằng nhóc đó không phải tào tháo đấy chứ? Vừa mới được nhắc tới trong đầu à.

Bứt một nắm cỏ, vứt xuống hồ, dù chẳng ngọn cỏ nào tiếp nước. Lực quá nhẹ.

Quay mặt lên, lườm tên nhóc thối kia một cái:

-Đi làm!

Quỳnh Lam chẳng quên đâm vào lưng tên nhóc thối đó một cái, đến vào cái giờ này à? Vậy thì làm thay Quỳnh Lam đi nha!

Quang lắc lắc đầu cười khỏ, đã thấp hơn người ta còn cứ ra vẻ người lớn. Mà có biết là cậu phải trốn việc mẹ giao để chạy sang đây gặp với cái người này không? Lại vừa gặp mà đã nhìn cậu ầm ập và đâm lưng cho cậu. Trời, thật cảm động quá đi!

-Nhóc, đợi anh với!

Quang chạy theo, thật sự là muốn biết xem cái nhóc này làm việc được ở chỗ như thế nào.

...

Quỳnh Lam bắt Quang đứng đợi ngoài phòng để đồ.

-Đứng đó, đợi chị!

Haiz...bướng bỉnh! Đã nói là thấp hơn Quang cái đầu, còn học lớp nhỏ hơn nữa chứ. Sao có thể hỗn vậy chứ? Chắc chắn gặp sẽ nói Nhật Minh dạy lại.

Quang ngồi xuống chiếc ghế đỏ bên cạnh, xoay xoay chiếc tàn gạt thuốc trên bàn.

-Nhanh lên, thời gian của Anh quý hơn vàng đó!

Quỳnh Lam ở trong nói vọng ra:

-Này nhóc, cứ hỗn đi, chị về sẽ méc với Nhật Minh.

Được rồi, hai người cùng muốn báo lại với một người. Cuối cùng để xem ai thắng nhé!

...

Quỳnh Lam đi ra, trên tay cầm chiếc mũ và tạp dề đỏ, ném về phía Quang:

-Đeo vào, ra kia mà làm đi, chị có việc ra đây tí.

Quang chẳng hiểu gì hết, mà còn nghe thấy tiếng Quỳnh Lam kéo xuống, nói nhỏ vào tai:

-Hôm nay mà làm không làm hần hoi, từng trách chị không nói trước nhé!

Chạy ra cửa, vẫy vẫy tay:

-Nhóc chăm chỉ nhé, tí về sẽ có thưởng!

!!!!

Chết tiệt! Cái quái gì đang diễn ra đây? Sao lại phải đi làm thêm cho con nhỏ thấp hơn cái đầu thế kia? Ôi trời ơi! Chắc có ngày tức mà chết mất!

Trong cửa hàng nước ngoài màu đỏ chói, một đứa con trai đẹp trai với vẻ mặt búng ra sữa...đang hì hục bê đồ ra vào được những ánh mắt cả trong lẫn ngoài cửa hàng dõi theo!

Ôi! Mí mắt Quang đang giật liên tục. Thật là sai lầm khi đã ***** ở nhà mà đi!

24. Chương 24

Trong căn phòng kính lớn, ánh đèn chỉ một màu sáng trắng.

Những bức hình chữ xuôi ngược, to nhỏ được gắn đều đặn lên những ánh đèn vuông nổi bật trong không gian!

-Trái ạ!

-À không, không. Trên chứ!

Quỳnh Lam đứng cách xa bảng đo mắt khá xa, lấy miếng che mắt đưa lên ắt phải...

-Cháu, đang trêu chú à?

Người mặc đồ bác sĩ xanh, đứng bên cạnh chiếc bàn, cầm chiếc gậy gỗ nhỏ, chỉ chỉ vào bức hình...vô nghĩa!

Quỳnh Lam khá bức mình, chủ thì chỉ cái chữ bé tí thế, ai mà nhìn được? Chỉ cái chữ to to bên trái đấy, có phải được Quỳnh Lam quý hơn không?

-Chú muốn mắt cháu lòi ra thế nào nữa?

Quỳnh Lam bỏ quyển sách ra nói, thật không nhìn thấy gì mà.

-Ồ, cái con bé này, cháu đi khám mắt hay đi cãi nhau với bác sỹ?

Quỳnh Lam bức mình. Chẳng lẽ lại bỏ về? Tiền cũng trả cho người ta rồi, mà hôm nay còn xin cửa hàng đưa trước tiền làm hôm nay.

Thật là tức chết mà, làm sao có thể để mất tiền dễ dàng như vậy được?

-Chú à, nhỏ thế sao cháu nhìn được? Đổi mắt nhé!

Haiz...cứ được hai chữ lại đòi đổi mắt, bao giờ mới xong đây?

-Không, tôi không khám nữa, còn bao nhiêu người đợi cơ mà?

-Chú à, cháu đã trả tiền bệnh viện rồi mà, không khám mai cháu sao đi học?

Quỳnh Lam cũng chẳng muốn khám. Nhưng mà không lẽ cho tiền người người ta trong khi mình đang đói? Nhớ không nhầm là cuộc sống chưa đảo lộn.

-Nhanh lên, lần này tôi chỉ mà đòi chuyển mắt thì ắt tiền luôn!

Hứ! Ai thèm đổi nữa? Để mất tiền à?

-Phải...trái...trên...dưới...

Quỳnh Lam ngoan ngoãn căng mắt nhìn những chữ nhỏ xíu.

Mà nói chung thì toáng nói lung tung, Quỳnh Lam đâu có nhìn thấy gì?

Bác sĩ lắc đầu, mệt với con bé này thật, vật vã hơn một tiếng đồng hồ mới ngoan ngoãn nghe lời. Lớn rồi mà tính như trẻ con vậy. Đòi hỏi hết cái này tới cái kia.

Ai lại đi cắt kính đòi bác sĩ nhắc xem chữ quay về hướng nào, rồi cầm nhầm kính của người ta đi lồng vào gọng của kính rồi cứ chê bé...thật hết biết mà!

-Mệt với cô lắm cơ, cầm lấy thuốc nhỏ mắt, buổi tối trước khi đi ngủ thì tra vào!

Quỳnh Lam ngạc nhiên, tra gì? Chẳng lẽ Quỳnh Lam còn không hiểu từ thuốc nhỏ mắt hay sao mà còn bắt tra từ điển trước khi đi ngủ?

-Tra gì hả chú?

-Chúa ơi, thật là biết trêu người mà, tôi bảo là mỗi tối trước khi đi ngủ thì đổ một giọt cái cô đang cầm trên tay ấy, tra vào mắt!

Bác sỹ xoa trán, thật là...

Quỳnh Lam cười cười, nhìn bác sỹ.

-Oa, chú theo đạo chúa à?

-Thôi, chúa hay Phật gì tôi không biết, về đi nhanh lên!

-Để tư từ nào, cháu còn phải cắt đồ chứ?

-Nhanh lên, người khác còn vào!

Còn biết bao nhiêu người ngoài kia đang đợi mà cứ đứng đĩnh mở khoá lấy đồ, nhìn cái dáng kia thật muốn đánh ột cái mà.

Quỳnh Lam bị đẩy thẳng ra ngoài sau khi cầm chiếc khăn len trên tay. Không phải chứ? Cô còn chưa đeo xong cơ mà? Nhớ đó, lần sau không thềm vào nữa!

...

Đi về cửa hàng, nếu hai người cùng làm có thể kiếm thêm chút tiền, hôm nay hai người kia đã đi mua vé rồi, thật là, không biết người ta đẹp thế nào mà hăm mộ quá sức vậy chứ?

Trời ơi, nếu mà biết JK thì sao? Thật sự là không dám nghĩ đâu. Vậy nên bây giờ mà gặp Nhật Minh, Quỳnh Lam nếu không muốn có người khác chen giữa thì phải giữ bí mật. Ôi! Thật là càng nghĩ càng tức mà, đang tự nhiên thì bới chuyện ra để nghĩ thế chứ?

...

Bước vào cửa hàng, khá là đông khách nha, hai người thì sao mà đủ được? Haha, lại kiếm thêm được chút chút rồi.

.

Quỳnh Lam lên phòng của ông chủ, cố gắng xin thêm để làm:

-Ông ơi,dưới kia đông lắm, cháu sợ hai người làm không xong, hi!

Người đàn ông nhìn tuổi đã khá cao, ngồi tính tính cái gì đó trên một tờ giấy, ngẩng đầu lên nhìn Quỳnh Lam:

-Cái con bé này, lại thiếu tiền nữa à? Không phải thằng nhóc kia đang làm thay cháu sao? Ta thấy nó cũng được đó!

-Ông à, được thì ông phải tăng lương đi, đông thế kia cơ mà?

-Hôm nào đi làm mà cũng nghĩ tới chuyện tăng lương cho cháu thôi thì ta cũng sạt nghiệp!

-Thôi mà, cháu sẽ chăm chỉ làm!

-Được rồi, ta có điều này, nếu cháu đồng ý, ta sẽ tăng lương cho cháu thêm một phần năm!

À! Hiểu rồi, kiểu này giống trong phim đây mà, vậy thì đòi hơn đi.

-Một phần năm là bao nhiêu? Ít quá!

-Một phần tư!

-Thôi, cháu đi chơi tiếp đây!

-Được rồi được rồi,thua rồi, tăng gấp đôi, được chưa?

Biết mà, phim thì phim chứ cũng lấy từ thực tế ra hết.

-Sao, có chuyện gì ạ?

Người đàn ông lắc đầu nhìn Quỳnh Lam, cái con bé này...

-Nếu đồng ý cho thằng nhóc kia với cháu gái ta, ta sẽ tặng gấp đôi tiền!

Cái gì thế? Đây có phải là cuộc giao đổi người giá rẻ không? Không phải là tổ chức buôn người đấy chứ?

Quỳnh Lam lắp bắp, thực sự thì chính cô cũng đang sợ...bị bắt cóc!

-Ông...ông định làm gì?

Người đàn ông ngạc nhiên, không phải ông đã nói rõ lý do rồi sao?

-Thằng nhóc dưới tầng, ta muốn nó làm cháu rể ta!

Cái...cái gì? Ôi trời ơi, Quỳnh Lam cười lớn. Vậy là hiểu nhầm ý của ông rồi, à, mà đây theo tên gọi cổ là gì nhỉ?

...A! Là mai mối!

Quỳnh Lam thấy thú vị vô cùng, không ngờ có ngày lại có người mời cô làm mối...

Nhưng có hơi do dự, nếu mà tên nhóc kia có người yêu thì sao? Chẳng lẽ lại là cái gai ngáng đường hạnh phúc của người ta?

Thật sự là không nên nha!

-Ông à, nếu mà hôm nay cho cháu làm việc, cháu sẽ hỏi thêm cho!

Quỳnh Lam sống về lợi ích, tạm thời là tốt cho cả đôi!

-Con bé này, cũng khôn vừa thôi chứ.

-Thôi, cháu đi làm đây!

...

Quỳnh Lam xuống phòng để đồ, vừa mở cửa...

-Ưm...ưm...thả...

Giấy dựa, có bàn tay đang bịt miệng Quỳnh Lam lại!

Cảm giác sợ hãi dâng lên, Quỳnh Lam còn không đủ sức để có thể cắn vào bàn tay kia được.

thichtruyen.vn

Đèn típ vàng chiếu sáng cả căn phòng để đồ. Tiếng nhạc lúc nào cũng nhẹ nhàng phát ra từ đâu đó. Mùi thơm dịu của nước thơm thoảng cả không gian.

-Nhật Minh, cậu muốn dọa chết tớ sao?

Nhật Minh vất chân lên ghế ngồi, nhún vai.

-Cũng có thể!

Ôi trời...Nhật Minh thích trêu Quỳnh Lam từ bao giờ hả? Trẻ con hết sức!

-Cậu bảo mai tới cơ mà?

-Tớ cũng không nói hôm nay không thể tới!

Nhật Minh cúi xuống cắn vào môi Quỳnh Lam:

-Muốn đi ăn không?

Đi ăn? Vừa không phải Quỳnh Lam mới xin làm thêm sao?

Quỳnh Lam chu môi, Nhật Minh chẳng chọn đúng giờ gì hết!

-Nhưng phải làm thêm hai giờ nữa!

Nhật Minh cau mày, cứ đến là Quỳnh Lam nói đi làm thêm. Bực mình thật mà.

Cúi xuống bế Quỳnh Lam lên, Nhật Minh tiện chân đá cái lọ thơm dưới ghế làm đổ hết nước ra, mùi trở lên mạnh, không dịu nhẹ nữa.

Nhật Minh không chỉ đe dọa Quỳnh Lam mà còn là đồ phá hoại!

-Nhật Minh, thả tớ xuống!

Quỳnh Lam giấy dựa, đập lưng tung!

Nhật Minh cười ranh ma:

-Cậu không muốn ai biết về tớ đúng không?

Quỳnh Lam xanh mặt, không phải Nhật Minh không ở cạnh mà cũng có thể đọc suy nghĩ của Quỳnh Lam chứ?

-Nhật Minh, ai nói vậy?

Quỳnh Lam chu môi, cúi đầu vào lồng ngực rấn chắc!

Nhật Minh lắc đầu, Quỳnh Lam trẻ con hết sức, còn xấu hổ cái gì chứ?

...

Trong góc nhỏ, cạnh chiếc chậu cây lớn, Quỳnh Lam ngồi cố che đi mặt của Nhật Minh rồi đọc nhanh đồ cho chị Vân.

-Hai hộp gà cay, ba hộp khoai tây cỡ lớn, một coca một pepsi cũng cỡ lớn, à, thêm cả bánh cuộn nữa nhé, hai cái!

Chị Vân tròn mắt nhìn Quỳnh Lam, nó giàu như thế mà sao vẫn đòi cô phải mua vé?

Quỳnh Lam nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của chị Vân, nhả mặt nói:

-Hôm nay bạn em mời, hi hi, hôm nay em cũng là khách luôn.

À, thì ra là bạn mời, chứ tưởng ăn mảnh mà không mua vé thì đứng trách chị Vân nhé.

...

-Phù!

Quỳnh Lam thở phào sau khi chị Vân đã đi vào trong, quay lại nhìn Nhật Minh.

-Nhật Minh, biết là cậu rất nhớ tớ...

Chưa nói hết câu, Nhật Minh lại cúi xuống sát gần vào môi Quỳnh Lam...rồi hít hít...

-Á! Nhật Minh! Cậu làm gì thế?

Nhật Minh nhún vai:

-Ngửi!

Quỳnh Lam tức giận đã mạnh vào chân Nhật Minh:

-Đáng ghét, cậu ngửi cái gì cơ chứ?

-Mùi sữa? Thơm lắm!

Quỳnh Lam mặt đỏ bừng, ở đây là đâu mà cái tên đáng ghét kia có thể tự nhiên như thế chứ?

Haiz...còn biết đỏ mặt sao?

Nhật Minh lắc đầu rồi gọi điện cho Quang.

-Cho cậu ba giây!

Ngắn gọn, súc tích, đủ nghĩa là cách nói của Nhật Minh đối với Quang!

...

Quỳnh Lam tròn mắt cái thằng nhóc hay bắt mình gọi anh đó khoảng năm giây sau chạy thực mạng tới, chống tay xuống bàn thở hổn hển.

Nhật Minh đúng là biết giết người!

-Ê, nhóc từ đâu tới đó.

Quỳnh Lam hất hàm về phía Quang sau vài suy nghĩ khá hay.

Nhật Minh nhếch mép cười:

-Đã xuống làm nhóc từ bao giờ thế?

-Hử? Nhóc nhà anh không nghe lời!

Quang liếc Quỳnh Lam một cái rồi quay sang Nhật Minh:

-Có chuyện gì thế?

Nhận được là cái nhún vai cùng lời nói dừng dừng:

-Muốn hỏi cậu ở đâu?

Quang tức tới tím mặt, thật sự là không còn lời gì để nói nữa!

Quỳnh Lam che miệng...cười lớn, có người sợ chạy hết sức tới đây lại được nhận câu nói hết sức quan tâm!

-Nhật Minh, không phải vô tình thế chứ?

Nhật Minh nhếch môi cười:

-Quang, quá ngây thơ!

-Haha...thật sự tớ không thể nhịn cười được nữa!

Quỳnh Lam cười lớn, Nhưng thật sự thì nhìn mặt Quang bây giờ thì ai mà không cười cho được?

Tưởng tượng xem, mặc bộ vest mà lại đội mũ và đeo tạp dề đỏ có quảng cáo của KFC, rồi khuôn mặt nhăn như...khí ăn ớt vậy. Cái tóc trước mái thì rối tung do chạy quá nhanh.

-Quang, hết giờ làm rồi!

Quang nghe thấy thì mặt hiện rõ vẻ vui mừng.

-Vậy là tôi được về sao?

Nhật Minh vất chân lên nhau, bình thản nhìn lên khuôn mặt vui mừng kia:

-Tôi nói cho cậu về sao?

-Nhật Minh, anh có biết là tôi còn chưa bao giờ động vào mấy công việc này không?

-Không phải vừa mới động sao?

Quang hết đường nói:

-Nhật Minh, tôi thật sự không thể cãi lý với anh được, mẹ tôi gọi rồi!

-Quang, bắt lấy.

Nhật Minh ném chiếc chìa khoá xe về phía Quang, ra lệnh thứ hai:

-Ra ngoài trông xe!

Trời ơi! Thật là tức chết mà, nếu đó không phải là Nhật Minh thì chắc đã đi bệnh viện từ lâu rồi. Có phải sợ Quang không có việc gì làm nên quan tâm kiểm việc không?

-Nhật Minh, cậu phải hiểu là mẹ...

Chưa nói hết câu...

-Cho cậu một giây để cách xa tôi năm mét!

Quang đến là chết với con người này, thật là không còn gì có thể nói với con người vô tình vô lý hết sức đó!

...

Quỳnh Lam ngồi cạnh, chỉ bịt miệng cười rồi vờ mở điện thoại ra chơi fruitninja...

Nhật Minh, cậu ấy thật sự có rảnh việc tới vậy không?

25. Chương 25

Chiếc ô tô đen được dựng cạnh cánh đồng hoa cúc vàng.

Gió mùa đông se lạnh thổi qua, thêm chút ánh nắng nhẹ ảm.

-Woa! Không ngờ ở Hà Nội có những nơi này nha!

Quỳnh Lam bước ra khỏi xe ô tô, hít vào phần không khí vừa đủ, dang rộng hai tay rồi lại nhắm mắt lại...để cố gắng ngửi mùi hoa cúc vàng.

Nhật Minh không nói gì, đứng tựa vào mũi xe, đôi mắt chứa đựng sự ảm áp nhìn vào Quỳnh Lam cười.

Cô nhóc xoay đi xoay lại nhìn xung quanh, tò mò hỏi:

-Nhật Minh, sao cậu biết những chỗ như thế này?

Nhật Minh nhún vai...

-Nghĩ ra một thứ mà tớ không biết đi!

Chu môi lên, Quỳnh Lam liếc nhìn Nhật Minh một cái:

-Xí! Cậu có thể bớt tự kiêu như vậy không?

-Đó là sự thật!

-Nhật Minh, cậu có biết là bệnh của cậu ngày càng nặng không?

-Vậy thử nói những thứ tớ không biết ra đi!

Nhật Minh nhìn Quỳnh Lam cười ma mãnh.

Quỳnh Lam bây giờ thật chẳng nghĩ ra được gì, đá đá chân vào bánh xe, mặt hơi cúi xuống.

-Nhật Minh, trong thời gian sớm nhất tớ phải tìm ra cái mà cậu không biết!

Nhún vai, véo nhẹ vào má Quỳnh Lam:

-Thử đi!

Quỳnh Lam cắn chặt môi:

-Được thôi, mà cũng đừng có coi tớ là trẻ con mà véo má với xoa đầu mãi thế!

Nhật Minh à nhẹ lên một tiếng rồi cúi xuống môi Quỳnh Lam hít nhẹ một hơi:

-Chỉ người lớn mới làm thế này đúng không?

Quỳnh Lam giận đỏ mặt, gất lên:

-Nhật Minh, đến đây là ngắm cảnh hay để trêu tức tớ?

Đút tay vào túi quần, Nhật Minh thản nhiên trả lời, kiểu dạng kết chuyện mở, tùy cho người đối diện tự suy nghĩ:

-Tùy cậu nghĩ.

Thật là tức chết mà! Quỳnh Lam dối rồi đó!

-Nhật Minh, cứ như vậy đi, thế thì lần sau đừng thèm về đây nhìn mặt tớ nữa.

Có phải cái chiêu này áp dụng vô số lần rồi đúng không? Quỳnh Lam thật chẳng có gì thay đổi cả!

-Quỳnh Lam, cậu muốn thế nào?

Biết ngay mà. Cái trò này thì khỏi nói, lúc nào đối với người trước mặt cũng hiệu nghiệm.

Vờ nhú mày suy nghĩ:

-Tớ sao? Nhiều thứ tớ muốn lắm!

Gì đây? Lại xoa cằm ra vẻ người lớn sao? Râu cũng chẳng có nữa cơ mà...

-Vậy thôi!

Nhật Minh quay người lại mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Chết rồi, phải nắm bắt cơ hội chứ? Quỳnh Lam, nghĩ ra cái trò gì đi chứ?

Quỳnh Lam mở cửa xe, ngồi nhanh vào rồi nói:

-Nhật Minh, cho Quang học cùng tớ.

Haha, vừa hay. Có thể có thêm tiền lương, mà cũng có thể biết thông tin mà hành động dễ dàng!

Nhật Minh hơi nhú mày, nhìn Quỳnh Lam nghi ngờ:

-Lại định giở trò gì nữa?

Nhân lúc này phải hỏi luôn chứ. Quỳnh Lam thật thông minh đó.

-Nhật Minh, tớ hỏi nhé, Quang có bạn gái chưa?

Mắt nhìn vào màn hình trên ô tô, Nhật Minh lắc nhẹ đầu:

-Đây!

Cái gì? Đây sao? Ừ thì thằng nhóc đó đẹp trai thật nhưng cũng không nên lăng nhăng như vậy chứ?

-Sao cậu biết?

-Ồ trường!

Trời ơi, không phải. Nhật Minh hiểu sai ý của Quỳnh Lam rồi.

-Không, ý tớ là người yêu đó!

-Chịu.

Ôi, thật là! Không phải là biết rõ về Quang sao?

-Nhật Minh, giúp tớ nhé, tớ có việc quan trọng lắm!

Nhật Minh quay sang bên cạnh nhìn Quỳnh Lam:

-Cậu định giở trò gì?

Vậy là câu chuyện được kể cho Nhật Minh với những câu hỏi dài...

-Cậu thật sự là chưa bao giờ đến trường học của Quang à?

Hay là...

-Câu thật sự còn không biết địa chỉ nhà chính xác của thằng nhóc đó ư?

Hay là...

-Thằng nhóc đó có thông minh, nhà giàu không? Học nhảy lớp hai năm đúng không?

...

Nhận lại chỉ lại cái lắc đầu, gật đầu, những câu trả lời như không quan tâm hay đứng đưng đối với câu chuyện.

Thật sự tò mò nha, cô nhóc này cuối cùng muốn làm gì để làm bà mai mối đây?

Khoảng sân khấu ngợp sáng bởi ánh đèn chạy đi chạy lại với nhiều màu sắc khác nhau. Tiếng hét cùng tiếng nhạc lớn nghe ồn ào không thể tả nổi.

Nhiều tấm áp phích lớn với những dòng chữ uốn ** khó nhìn ra được vài người đỡ lấy và dơ lên cao.

Nổ đầu mất, não Quỳnh Lam sắp thành pháo hoa rồi. Cái cảm giác âm thanh quá lớn lấn áp cả bộ não rồi chui ra khỏi tai thật khó chịu.

Thật sự muốn ra khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng làm sao đây? Tiền vé đã trả rồi mà hơn nữa còn có người phải lấy tiền lươn ra mua hộ, thật không muốn uống phí công sức xếp hàng cả ngày dài và tiền làm thêm của hai chị kia.

Quỳnh Lam ghé sát miệng vào tai chị Yến, nói khá lớn:

-Chị đừng hét nữa!

-Nói gì?

Chị Yến quay qua nói to lại, ở đây mà cứ thầm thầm thì thì vào tai thì ai mà nghe thấy được?

Quỳnh Lam lắc đầu ra vẻ không có gì, vậy là chị Yến lại quay lên...hét tiếp.

Cái gì chứ? Sao chỉ thấy hét tên có một người? Đồng thanh dữ nha.

Quỳnh Lam thật sự không thể chịu nổi thêm nữa. Cô cố gắng len qua làn người đông để tìm nơi yên tĩnh nhất ở đây.

...

Thật sự là quá khó khăn, Quỳnh Lam đã đi khá xa chỗ cũ, vậy mà thấy chỉ toàn người với người...

Không được, phải cố gắng lên.

Yến và Vân đã bắt Quỳnh Lam phải tới sớm một tiếng đồng hồ, Quang thì phải sang Đức lấy giấy tờ để sang Việt Nam học. Nhật Minh nói có việc gấp phải đi ngay. Thật sự là tức muốn chết mà! Còn hơn ba mươi phút nữa mới bắt đầu mà mọi người đến sớm vậy chứ? Rảnh việc đến vậy sao?

Quỳnh Lam đi nhanh qua chỗ đông người, cố gắng chui vào trong khe hở nhỏ, rồi bây giờ đang trật vật trèo qua cái cửa bằng sắt to tướng.

May thật, không có bảo vệ, cũng không có ai. Trèo vào đây chắc là an toàn rồi.

Quỳnh Lam ngồi dựa người vào cánh cửa sau khi đã trịnh phục được chiều cao không quá lớn của nó.

Thở dốc, quay lại nhìn mọi người hò hét qua khe kính. Thật kinh khủng nếu Quỳnh Lam ở thêm ngoài đó ba mươi giây. Mà cái kính kia còn là kính cách âm đó, vậy mà vẫn thoáng nghe thấy tiếng hét của những người kia, mà đa số là toàn...phái đẹp!

Thật không hiểu ai mà có sức hút lớn tới vậy, nhìn qua đoán cũng phải vài nghìn người.

-Quỳnh Lam?

Đột nhiên, giọng nói ở đâu đó vang lên, nghe có vẻ khá quen đó.

Quỳnh Lam nghiêng mặt nhìn về bên trái. Trợn tròn mắt...

-Sao anh biết tôi ở đây?

Người con trai mặc bộ đồ khá là không bình thường đó đi tới gần, lên tiếng hỏi:

-Ngồi đây làm gì vậy?

Quỳnh Lam đứng dậy, không phải chứ? Vừa mới ngồi đây mà đã bị bảo vệ phát hiện rồi sao? Thật sự là lại phải ra kia sao? Mà bảo vệ ở đây ăn mặc thật đấy, lại còn vừa trẻ vừa đẹp trai nữa chứ.

Quỳnh Lam nhăn mặt, chỉ sợ bị đánh ột trận cái tội đá đổ thùng rác, phá hoại của công.

-Tôi, mới ngồi đây thôi, đừng đuổi tôi ra, ngoài đó ồn lắm, còn cái thùng rác với cái cửa kính, tôi sẽ thu dọn lại sau.

-Em nói gì vậy? Không nhớ tôi sao?

Quỳnh Lam ngẩn người, tên này, quần áo thì lằng nhằng, tóc thì vuốt chẳng ra kiểu gì hết, mắt thì đánh đen sì, ai mà quen được cơ chứ?

-Anh, anh là ai?

-Em thật sự không nhớ sao?

Người con trai ăn-mặc-không-bình-thường nhìn Quỳnh Lam ngạc nhiên, ừ, cứ cho là không nhớ tới anh ở trên máy bay thì cũng phải biết đây là show diễn của ai mới đến chứ?

Quỳnh Lam đứng cách xa một chút, chỉ sợ cái micro trên tay anh ta bay tới đầu mình thì khổ.

-Còn chưa gặp sạp nhớ?

Rồi đột nhiên a lên một tiếng:

-A! Có phải anh bán vé ở ngoài kia lúc chiều không? Trông quen lắm!

Sặc!

Trời ơi, người như anh, bao nhiêu người hâm mộ, vậy mà cô cho anh là người bán vé sao?

-Quỳnh Lam, Lam-Nam! Nhớ chứ?

Nam cố gắng để bình tĩnh giải thích cho Quỳnh Lam.

-A! Anh là Nam sao?

Trời, trí nhớ của Quỳnh Lam có phải quá kém không? Có thể quên một người đẹp trai như anh sao?

-Giờ thì nhớ ra rồi sao?

Ngại chết mất thôi, do gặp nhiều người quá nên Quỳnh Lam quên mất anh Nam ở trong Nam!

Mà sao...

-Anh làm gì ở đây?

Vũ Nam cười nhún vai, hình như đã quen với mấy câu hỏi được coi là thừa đối với anh:

-Hát!

-Oa, anh là ca sỹ sao?

Quỳnh Lam ngưỡng mộ nhìn, rồi như nhớ ra điều gì đó, cô quay lại đằng sau, nhìn qua khe hở và phát hiện ra một điều...mọi người ngoài kia đều đang hét lên tên Vũ Nam...

Quay lại, Quỳnh Lam nhìn vào mặt Vũ Nam nói:

-Anh...anh thật sự không phải người đó...đó đấy chứ?

Tất nhiên người như anh đã hiểu người đó là người nào, xoa xoa đầu Quỳnh Lam:

-Em nghĩ thế nào cũng được!

Quỳnh Lam lại thêm một lần nữa đứng tim. Bên cạnh cô có thằng nhóc đẹp trai, bạn thân đẹp trai, giờ thì lại có anh đẹp trai đứng đây. Sao tự nhiên thấy số Quỳnh Lam sướng vậy trời?

Nhìn lại một lượt mặt của Vũ Nam, Quỳnh Lam hơi nhăn mặt, lắc đầu nói:

-Em có thể nói ra ý kiến của riêng mình không?

-Tất nhiên!

-Anh có thể trang điểm khác được không?

Vũ Nam phì cười, cô bé ngốc, sao mà tự trang điểm được chứ?

-Nếu mà tôi nói không?

Quỳnh Lam chu môi, bình thản đáp

-Thì kệ anh!

Nói với cô bé này thật muốn cười nhiều nhé.

-Mà tôi nhớ là có đưa số điện thoại cho em.

Quỳnh Lam nghe vậy thì áy máy vô cùng, đã nhờ người ta đưa di chơi, đến cuối cùng còn chẳng nhớ người ta là ai...thật hết biết...

Mà tất cả cũng chỉ tại Nhật Minh đáng ghét, sao lại cố tình xoá đi như vậy chứ? Bực mình muốn chết được!

26. Chương 26

Sau khoảng sân khấu với những tiếng nhạc ầm ĩ, từng mảng ánh sáng vàng mờ tỏa ra khoảng không gian không rộng.

-Kéo cho em cái khoá này lên đi.

-Hình như chị thấy mắt hơi đậm.

-Cái váy này có quá dài không?

-Hình như sân khấu rộng quá.

...

Mọi người trong đây đều đang rất bận rộn, đi đi, lại lại như chong chóng vậy.

Quỳnh Lam đứng gọn vào một góc khuất đủ để có thể nhìn thấy hoạt động của mọi người trong phòng. Woa! Ở đây ai cũng ăn-mặc-không-bình-thường cả.

Người thì váy đăng trước rõ dài, đăng sau thì ngắn một mẩu. Người thì mặc áo như bị vá đi vá lại nhiều lần, đầu tóc ai cũng dựng lên hay thẳng ngược về đằng sau...như một đồng rơm!?

Mà giờ tự nhiên trốn được ngoài kia, vào đây lại phải trốn nữa là sao? Vũ Nam nói là có việc, một lúc sẽ quay lại, còn Quỳnh Lam chỉ sợ làm phiền đến những người ăn-mặc-không-bình-thường đang ở ngoài kia nên không dám ra.

Tự nhiên, giọng của một cô gái đang bê chiếc thùng nhỏ nói:

-Này, còn bao nhiêu việc mà trốn ở đây?

Quỳnh Lam giật mình, lấy ngón tay chỉ vào mình:

-Dạ? Em sao?

-Không cô thì ai? Ra bê cái thùng giấy kia theo tôi!

Quỳnh Lam chẳng hiểu gì thì lại bị giục:

-Nhanh lên, sắp đến giờ biểu diễn rồi còn đứng đơ ra đây à?

Dù não chưa phân tích xong chuyện gì đang xảy ra, nhưng Quỳnh Lam vẫn chạy tới thùng giấy, cúi xuống bê lên. Thôi, coi như đây là để chuộc lỗi với Vũ Nam.

...

Phải đi lên đi xuống mất mấy lần, cuối cùng cũng mang được cái thùng to dùng để đựng đồ lên trên phòng thu trực tiếp, thật mệt quá đi.

-Còn đứng đó? Đi xách bình nước lại đây.

Ồ...sao sai Quỳnh Lam tùy tiện vậy? Vừa nãy không phải đã giúp bê đồ từ cái nơi thấp nhất đến nơi cao nhất của cái toà nhà này không? Mệt muốn chết đi được!

Mà nhìn kia, nhìn kia. Cái dang vế kia là sao? Đã bắt Quỳnh Lam bê tới hai cái thùng rồi, giờ ngồi đó mà sai như thế sao? Cái dáng kênh kiệu đó sao thấy ghét à.

-Chị gì ơi! Em đâu phải làm việc ở đây?

-Ôi dào! Bây giờ nhiều việc như thế này còn phải phân biệt nhóm khác sao? Giúp đỡ nhau được là tốt em ạ. Đi xách bình nước lại đây!

-Mai, nếu muốn xem anh biểu diễn thì đi xuống khán đài, đừng ở đây mà sai người lung tung.

-Vũ Nam à, tại sao không cho em đi cùng anh? Tại sao không cho em được giúp anh?

Người con gái đứng dậy, chiếc váy thiếu vải màu đỏ được cô kéo cao lên, nhìn chẳng có chút gì gọi là đẹp mắt cả!

Quỳnh Lam, đó là không thích nói ra chứ thực ra là một người vô cùng biết cách mặc làm sao cho đẹp.

Vậy mà nhìn xem, cô gái trước mặt với Vương Huyền, chẳng có gì khác nhau ngoài cái cách đi đứng hay mặc, thật là muốn làm xấu nghề thời trang mà!

Quỳnh Lam nhẹ lắc cái đầu cho bớt khó chịu vì cái tiếng hét kia lại truyền qua kính, cô lại đi nhanh xuống bên dưới.

Tìm một chỗ khá yên tĩnh, Quỳnh Lam lại...gọi điện cho Nhật Minh:

Sau một hồi chuông khá dài, cuối cùng thì Nhật Minh cũng bắt máy:

-Quỳnh Lam!

-Nhật Minh, cậu đang ở đâu rồi?

-Tớ đang chuẩn bị tới nhà mẹ Phương.

Quỳnh Lam ngạc nhiên, có chút tiếc nuối, nếu bây giờ mà không phải ở đây, cô chắc chắn đã vi vu shopping hay ăn vặt với mẹ Phương rồi, thật là!

-Nhật Minh, chút đến nơi cho tớ nói chuyện với mẹ nhé, số điện thoại của mẹ tớ làm mất rồi.

Quỳnh Lam ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, bứt bứt vài sợi chỉ bị bung ra.

Nhật Minh lắc đầu cười, Quỳnh Lam thì hợp với mẹ Phương, còn cậu thì lại hợp với mẹ Ly...

-Chưa biết.

-Này, đừng nói với tớ có cuộc điện thoại thôi mà cậu cũng tiếc tiền đấy.

-Phải nói là tiết kiệm!

Quỳnh Lam chun mũi, mặt nhìn xuống đất, hai chân thì xoay xoay vẽ vẽ thành hình gì đó.

-Nhật Minh! Cậu thôi trêu tớ đi!

-Sao tớ lại phải đi trêu thỏ rùa chứ?

Quỳnh Lam chu môi:

-Hứ, không thèm nói chuyện với cậu nữa, tớ hôm nay gặp lại anh đẹp trai trên máy bay rồi, bye bye nhé!

Vừa nói dứt lời, chưa để Nhật Minh nói thêm gì, Quỳnh Lam đã ẩn tắt.

Nhật Minh, xem cậu làm gì được Quỳnh Lam. Cô nhóc ấy cũng có anh đẹp trai rồi kìa!

Âm thanh nhỏ nhỏ vui vui, tiếng nhạc nhanh nhịp nhàng phát ra từ chiếc headphone màu trắng được áp sát vào tai Quỳnh Lam. Từng ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn kính, đôi chân thì xoay đi xoay lại theo tiếng nhạc lớn từ headphone, miệng mấp máy thành tiếng nhỏ theo lời bài hát.

-Oà!

Tự nhiên, Vũ Nam chẳng biết từ đâu xuất hiện, đập vào vai Quỳnh Lam rồi kêu lên.

Vì đã quen với âm thanh trong tai, và sự tĩnh lặng xung quanh, mà cô nhóc còn có cái tính...sợ ma, ngồi chỗ mờ mờ, tối tối thế này đã là kì tích lắm rồi, tự dưng lại có người làm vậy, Quỳnh Lam sợ hết hồn hết lớn, rồi theo phản xạ quay lại đẩy cái người vừa mới đùa mình.

-Á! Biến đi!

Sau tiếng hét và lực đẩy khá...mạnh của Quỳnh Lam, thì hiện tượng tiếp theo xuất hiện...

Cốp!

Đầu đập vào tường phát ra âm thanh không nhỏ, đứng dậy, xoa xoa lại mái tóc dựng đứng, Vũ Nam nhìn Quỳnh Lam nhẩn mặt:

-Em định ám sát tôi chắc?

Haiz...Vũ Nam, chắc đau lắm đây, ai bảo dám trêu Quỳnh Lam chứ?

Nhưng mà...không phải Quỳnh Lam cũng có lỗi sao? Đẩy mạnh như vậy cơ mà?

Chạy lại chỗ Vũ Nam, Quỳnh Lam kéo kéo đầu anh xuống, ấn ấn vào cái chỗ bị sưng một cục đỏ lên.

-Ay! Đau mà.

Vũ Nam cong người xuống, giữ lại cái chỗ bị đỏ của mình, rồi tiên tay búng nhẹ vào trán Quỳnh Lam một cái.

-Em không biết nói xin lỗi sao?

Quỳnh Lam thì biết cúi mặt nhìn xuống đất từ cái lúc ấn vào chỗ sưng đỏ như quả táo của Vũ Nam thì không dám nói gì. Hình như bị như vậy rất đau đó.

Vũ Nam đi đến gần, định đưa tay ra nâng khuôn mặt Quỳnh Lam lên thì bị một bàn tay hất ra...

Ném hộp giấy nhỏ về phía Vũ Nam:

-Như vậy là quá nhẹ!

Giọng nói này...không phải chứ? Quỳnh Lam ngẩng mặt lên nhìn...không nhìn nhầm chứ?

-Nhật Minh? Sao cậu lại đứng đây?

Nhật Minh cúi xuống bế hân Quỳnh Lam lên, dịu dàng đặt lên một cô nụ hôn:

-Lần sau đừng ngoại tình nhé!

Quỳnh Lam trợn tròn mắt, tai như bị ù đi. Cô vừa nghe thấy Nhật Minh nói gì cơ? Không phải nghe nhầm đấy chứ? Ngoại tình cái gì cơ?

-Nhật Minh?!

-Quỳnh Lam, về Pháp được không?

Nhận lại là câu hỏi từ Nhật Minh, sao lại về Pháp chứ? Không phải Quỳnh Lam mới ở đây được vài ngày hay sao? Nếu về Pháp thì công ty của bố Quân sẽ về tay gia đình kia ư? Cậu ấy đang đùa đúng không?

Khoát chặt hai tai lên cổ Nhật Minh, Quỳnh Lam vẫn tròn mắt nhìn cậu hỏi:

-Cậu sao vậy?

-Quỳnh Lam, chuyện gia đình, tớ nhất định sẽ giải quyết.

-Nhật Minh, mẹ Ly nhất định sẽ mắng.

-Muốn gặp mẹ Phương chứ?

Quỳnh Lam áp mặt vào ngực Nhật Minh, vẫn đang rất lo sợ, nếu bỏ đi, cô nhất định sẽ bị gia đình kia cho là sợ hãi không biết làm gì hết.

-Nhật Minh, tớ nhất định sẽ gặp! Sau một tháng.

Nhật Minh gật nhẹ đầu, rồi quay lên nhìn người bị hất ra từ này:

-Cậu không nên quá gần gũi với Quỳnh Lam!

-Tại sao?

Nhật Minh nhún vai, như là truyện đương nhiên:

-Tôi không có nghĩa vụ giải thích cho cậu!

Bé Quỳnh Lam ra khỏi căn phòng mờ ánh điện, mắt Nhật Minh hiện ra thứ khó diễn tả...

Quỳnh Lam, lần này thì chết chắc rồi, cứ ở xa Nhật Minh ra một chút là lại vui vẻ nói chuyện với người con trai khác vậy sao? Thật là biết đùa mà!

27. Chương 27

Bóng tối phủ dần lấy thành phố, những ngọn đèn đường được thắp sáng, lung linh chiếu xuống mặt hồ.

Cái hơi lạnh của buổi tối xuyên qua lớp áo dạ mỏng, cngf chiếc quần tất da tối màu.

-Khoác vào!

Nhật Minh ném cho Quỳnh Lam chiếc áo khoác dài của mình, nhìn cái dáng run run kia mà...

-Nhật Minh, cậu giận gì vậy?

Quỳnh Lam kéo Nhật Minh đứng gần lại choàng nửa chiếc áo khoác lớn lên, rồi ôm lấy cậu.

Nhật Minh cúi xuống thơm nhẹ vào chiếc trán trắng nhỏ, chỉ nhìn thấy khuôn mặt Quỳnh Lam thế này, thật sự là chẳng muốn...cho cô nhóc này chết chẳng nữa.

-Quỳnh Lam, chưa ăn tối sao?

Lắc đầu, Nhật Minh mới nhắc đến mà đã thấy đói rồi...

-Nhật Minh, tớ đói!

Quỳnh Lam xoa xoa bụng rồi ngược lên nhìn Nhật Minh. Thật sự thì ngoài túi xôi của buổi sáng và ăn chưa, chứ Quỳnh Lam chưa được ăn thêm chút gì hết. Hỏi sao không đói chứ? Chỉ Nhật Minh là hiểu Quỳnh Lam nhất.

Kiểm cao chân, thơm vào đôi môi mỏng khẽ cười, Quỳnh Lam toe toét chạy vào xe bật sưởi. Đúng là càng ở Việt Nam, cô nhóc càng thấy được cái lạnh nơi này. Nó như buốt vào tận trong da vậy...

-Quỳnh Lam, ăn gì?

Chống tay vào thành xe, Quỳnh Lam vờ suy nghĩ...

-Ăn gì nhỉ? Ăn gì cho ngon đây?

Ngồi vào xe, Nhật Minh đóng mạnh cửa, rồi bật máy phóng nhanh.

-Lắm chuyện, cậu chẳng phải đã viết ghi nhớ trong điện thoại là chắc chắn phải ăn phở của Việt Nam sao?

Quỳnh Lam tròn mắt, vội lục điện thoại trong túi...vẫn còn nguyên. Vậy...

-Sao cậu biết?

Nhật Minh thản nhiên tăng vận tốc rồi nhún vai:

-Chẳng cái gì tớ không biết cả!

Quỳnh Lam lườm lườm:

-Hừ, đừng có mà tự kiêu nhé, một ngày nào đó tớ sẽ tìm được cái cậu không biết. Chờ xem!

-Tớ chờ nhé!

Quỳnh Lam hậm hực xoay đi xoay lại cái điện thoại. Đáng ghét, chủ nhân mày đây mà còn cứ nghe lời người ngoài sao? Thật đáng phật mà!

Hương thơm tỏa ra từ quán phở thật hấp dẫn. Mà dù là buổi tối, quán phở vẫn còn rất đông người nha.

Quỳnh Lam vô cùng ngạc nhiên, không phải Nhật Minh sẽ ăn ở đây chứ?

-Nhật Minh, cậu...không sợ bẩn sao?

-Không sợ! Chỉ ghét!

-Xí, vậy vào đây làm gì?

-Cậu không ăn à? Vậy đi!

Nhật Minh định xoay hướng ra cửa thì bị Quỳnh Lam kéo tay lại:

-Này, tớ nói đùa mà, cậu cũng chưa ăn đúng không?

Nhật Minh ừ một tiếng rồi đi ra khỏi quán, vào xe ngồi.

Quỳnh Lam gọi với theo:

-Nhật Minh, tớ nói đùa thôi mà? Vào ăn đi, tớ đói lắm!

-Không, tớ không muốn nữa, về nhà tớ ăn đi.

Quỳnh Lam tròn tròn mắt, cái tên này, sao toàn theo ý mình thôi vậy?

-Nhật Minh, nhà cậu sao?

-Cậu nghĩ gì?

Trời ơi, thật là ỷ nhà giàu mà mua lăm nhà. Mà ỷ đâu? Tự cậu ấy làm mà? Ôi trời ơi!

-Nhật Minh, một tháng cậu làm bao nhiêu?

Nhật Minh quay qua Quỳnh Lam, cắn vào môi cô rồi bình thản:

-Cậu không muốn ăn sao?

-Hừ, nhà cậu thì có cái gì chứ?

Được rồi, để xem xem nhà Nhật Minh có cái gì. Xí, đừng nói là bánh mì nhé!

thichtruyen.vn

Căn nhà một tầng kiểu phương Tây nằm cạnh cánh đồng hoa. Ở khá xa với trung tâm thành phố.

Ánh đèn được bật sáng sau khi ô tô của Nhật Minh đi vào gara.

Thật là lãng phí mà! Nhật Minh ở được mấy ngày chứ? Dùng cái nhà to như vậy làm gì? Mà không phải điện và nước ở Việt Nam có ít nên rất đắt sao? Đèn ô tô là đủ rồi, việc gì phải thêm vài bóng điện trắng chứ?

-Nhật Minh, cậu mua bao giờ thế?

Nhật Minh nhìn qua gương chiếu để lùi xe:

-Không biết, mẹ Phương mua.

Quỳnh Lam trợn tròn mắt! Một căn nhà đối với cậu ấy cứ như cái kem ấy, chưa dùng được bao nhiêu đã tan hết rồi...

-Nhật Minh, không phải lãng phí quá sao?

Nhật Minh bình thản nhún vai:

-Mai sau cậu không chỉ sinh một đứa nhỏ.

Cái gì mà không chỉ sinh một đứa con? Chuyện này có liên quan sao?

-Tớ không hiểu!

Nhật Minh cười ranh ma xoa đầu Quỳnh Lam:

-Rồi từ từ sẽ hiểu...

Quỳnh Lam lườm lườm gắt nhẹ:

-Có gì thì nói luôn đi, còn từ từ nữa à? Mà tớ nói bao nhiêu lần rồi? Đừng có xoa đầu tớ!

Nhật Minh gõ nhẹ vào trán Quỳnh Lam một cái:

-Ngốc!

Quỳnh Lam mở cửa xe đi ra. Hứ! Nhật Minh tưởng mình thông Minh lắm sao? Còn khuya nhé.

Quỳnh Lam đứng ngoài chờ Nhật Minh tới mở cửa. Cái gì chứ? Lười mở khoá thì nói luôn, lại còn vân tay nữa chứ. Quỳnh Lam đặt thử đặt tay mình vào...tít...tít...cửa mở!

?Sao? Không đùa chứ? Vân tay Quỳnh Lam cũng mở được sao?

-Nhật Minh, cậu sao biết vân tay của tớ?

Cúi xuống cẩn nhẹ vào môi Quỳnh Lam, vẫn câu nói đó:

-Chẳng có gì tớ không biết cả!

Trời ơi! Thật là...

Quỳnh Lam mở cửa đi vào...

Woa! Ấm hần lên nha. Mẹ Phương bật lò sưởi từ bao giờ rồi!

Nghịch nghịch đồ trong phòng, trời ơi, mẹ Phương nghĩ gì vậy? Xấu hổ chết đi được. Sao có thể chứ? Sao lại treo váy ngủ mỏng dính với quần áo nhỏ thế kia?

Quỳnh Lam vội vàng kéo xuống, đá vào gầm tủ. Nhật Minh mà thấy thì ngại chết mất!

-Quỳnh Lam, làm gì thế?

Giật mình! Sao Nhật Minh cứ như ma vậy? Lúc nào cũng xuất hiện đột ngột nhỉ?

-A! Đâu? Làm gì có gì? Tớ xem đồ, xem đồ ý mà.

Nhật Minh lắc đầu cười, còn giấu giấu cái gì chứ? Thật là trẻ con quá đi mất!

-Mẹ Phương có chuẩn bị đồ ăn đó, cậu tự vào tủ lạnh mà lấy.

Nhớ ra chuyện này...

-A, Nhật Minh, tớ phải về trước chín giờ tối, giờ đã năm giờ rồi...

-Rồi, tớ sẽ chờ cậu về sớm, đi ăn đi!

Quỳnh Lam gật đầu vui vẻ bước vào bếp, tự nhiên dừng lại.

-Oa, hộp gì đẹp thế này?

Mở ra, là nước hoa! Mẹ Phương chi đắt quá, còn chuẩn bị cả thứ này nữa. Quỳnh Lam xịt thử vào người, mùi nước hoa đậm bay ra. Thật là, sao mẹ Phương lại mua lọ này chứ?

Quỳnh Lam bỏ lại lọ nước hoa, đi vào tủ lạnh, thản nhiên hát hát...

A, trong này có pizza này, cả bánh bông nữa, trứng cuộn. Quỳnh Lam bỏ vào máy quay hâm lại cho nóng, giờ chỉ chờ Nhật Minh xuống!

...

-Này, mẹ chuẩn bị cái gì thế?

Nhật Minh từ trong phòng bước ra, chắc vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt kìa.

-Cậu đi sấy tóc đi!

Quỳnh Lam phẩy phẩy tay.

-Không có!

Nhật Minh thản nhiên, hỏi tiếp:

-Mẹ có để lại bigmax không?

-Ở nhà ai ăn cái đó chứ? Mẹ phương để trứng cuộn, pizza và bánh bông thôi.

-Ít vậy?

-Cậu không ăn thì thôi!

Quỳnh Lam chu môi, ngồi vắt vẻo trên bàn đung đưa chân đợi đồ ăn.

Nhật Minh tới gần, định bế Quỳnh Lam lên thì đột nhiên, khuôn mặt cậu tối sầm lại, đi cách xa Quỳnh Lam ra:

-Cậu đã xịt lọ nước hoa màu đỏ đúng không?

Quỳnh Lam vui vẻ gật đầu:

-Ừ, tại thấy nó đẹp!

Mặt Nhật Minh nhăn lại:

-Trong một tiếng nữa, đừng tới gần tớ quá năm mét!

Ngạc nhiên, Nhật Minh chưa bao giờ ra điều cấm cho Quỳnh Lam như vậy:

-Tại sao?

Nhật Minh gất nhẹ:

-Sao chưa đọc hướng dẫn đã dùng? Trên đây có ghi tiếng Pháp mà?

Quỳnh Lam thắc mắc, chạy lại chỗ lọ nước hoa, mở ra đọc...

Khuôn mặt trở lên đỏ ửng! Cái gì thế này? Không phải chứ? Nước hoa này là để...để dùng cho...trời ơi! Sao mẹ Phương có thể làm vậy chứ? Lọ nước hoa người lớn vậy mà sao có thể...? Ôi trời...đêm động phòng sao?...Cái gì? Nhiệt tình sao...? Ặc ặc...Quỳnh Lam thật không dám nghĩ!

Quỳnh Lam quay qua Nhật Minh:

-Tốt nhất là nên mười mét, đừng tới gần tớ!

28. Chương 28

Trong khoảng phòng tối, ánh sáng từ màn hình điện thoại chiếu ra phát sáng khoảng gian nhỏ. Chiếc máy sưởi toả ra từng đợt khí ấm áp...

Mẹ Phương thật là...sao lại có thể làm vậy chứ? Cả ngôi nhà chỉ có một toilet và một phòng ngủ không lớn...

Vì quá muốn giải quyết mà không thể nhịn được. Quỳnh Lam gõ cửa phòng Nhật Minh để xin đi vào. Nhưng sao đây, cái cửa chết tiệt tự nhiên đóng lại và khoá luôn...còn cái cửa phòng toilet hình như cũng không hoạt động...

Quỳnh Lam ngồi góc tường, bắt Nhật Minh ngồi góc tường đối diện. Mặt đỏ ửng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại để xoá đi cái cảm giác ngại ngùng.

Cái mùi của nước hoa này thật kinh khủng, sao có thể chứ? Sau mười năm phút, cái mùi đó càng nồng nặc...Quỳnh Lam chẳng biết ý gì hết! Mở điện thoại như vậy chỉ để sự tập trung của Nhật Minh gim trên người cô thôi!

-Tắt điện thoại đi!

Nhật Minh lên tiếng, Quỳnh Lam ngốc! Sao có thể không đọc tác dụng của nó mà đã dùng chứ? Thật không ngờ cuộc đời Nhật Minh lại phải có cái kiểu ngồi sát vào góc tường thế này. Mà còn cái ghế nữa. Gì mà thấp thế? Biết chân Nhật Minh dài thế nào không?

Quỳnh Lam giật mình, đưa hai tay ôm ngực:

-Này, định gỡ trò à? Cậu bắt tớ tắt điện thoại đi để tớ, để cậu...

Quỳnh Lam chưa nói hết câu đã bị Nhật Minh nói chèn:

-Để làm gì?

-Tất nhiên là để...để...

-Quỳnh Lam, không tắt đi là tớ tới gần đó!

Bỗng nhiên, Nhật Minh cũng rút điện thoại ra, định gọi cho Quang thì...chẳng có vạch sóng nào hết!

Hơi gắt nhẹ, Nhật Minh ném chiếc điện thoại sang bên cạnh.

-Chết tiệt!

Quỳnh Lam nghe thấy vậy thì xì một tiếng rồi chu môi:

-Cậu bực mình thì thay đổi được gì à?

-Thế tớ không bực mình có thay đổi được gì không?

Quỳnh Lam cứng họng, đúng rồi, không bực mình cũng chẳng thay đổi được gì!

-Bực mình thật đấy.

Nhật Minh ngồi ở góc, cố gắng nín thở để không hít phải cái mùi gây tê kia:

-Quỳnh Lam, không phải tại cậu sao?

Quỳnh Lam khoanh tay, bĩu môi quay mặt vào tường:

-Tất cả là tại cậu, ai bảo cậu đưa tờ tới đây chứ?

Nhật Minh cũng chẳng để yên:

-Ai bảo cậu kêu đói chứ?

-Vậy ai bảo cậu hỏi?

-Thế ai bắt cậu viết trong điện thoại như vậy?

-Cậu giỏi lắm, đó là lỗi tại cậu lục đồ của tớ trước!

-Sao cậu không ghi ra giấy?

Quỳnh Lam ghì chặt tay, tên đáng ghét kia, còn cãi cớ sao?

-Nhật Minh, tưởng giấy cậu vẫn lục chứ?

-Ai nói cho cậu giấy tờ lục? Bằng chứng đâu?

Ôi trời! Thật là tức chết đi chứ. Phải ngồi thế này gần ba mươi phút nữa chắc Quỳnh Lam chết mất thôi.

...

Quỳnh Lam nhặt tờ giấy dưới chân, sau khi đọc, đôi má của Quỳnh Lam ửng hồng.

Mẹ Phương, dù sao Quỳnh Lam và Nhật Minh cũng có em bé, sao mẹ còn muốn có sớm như vậy chứ?

Thật là, Quỳnh Lam còn hai ngày nữa mới tới sinh nhật, cô vẫn còn là mười bảy tuổi đó. Sao mẹ Phương có thể đầu độc vào suy nghĩ trong sáng của cô vậy? Huhu...

thichtruyen.vn

Thật sự quá khó khăn để có thể nói...nhưng cái thứ mùi chết tiệt kia sau một tiếng vẫn không hề giảm. Nó...không phát ra từ người Quỳnh Lam nữa, mà đẩy vào không khí mùi nồng hắc...gây mê. Chiếc lò sưởi...trong tường, nó đang hại Quỳnh Lam và Nhật Minh!

Mẹ Phương, không phải là quá rảnh việc để nghĩ ra cái trò này sao?

Trong phòng bây giờ, thay vì thấy Nhật Minh che mũi, mà cả Quỳnh Lam cũng ngồi ôm lấy khuỷu giác của mình. Cả người đã nóng ran, khó chịu và còn có chút...thật không tả nổi. Quá kinh khủng!

Nhìn ra cánh cửa ra vào...đáng ghét, đó không phải là cửa gỗ như bên ngoài. Bên trong còn một lớp gì đó rất cứng! Nếu không, nó đã xong với Nhật Minh rồi!

Thật không thể thở nổi nữa, Quỳnh Lam thả tay ra, cả mũi cả miệng đều muốn hít không khí!

-Quỳnh Lam! Đừng thả!

Nhật Minh gắt lên, ôi! Cái gì đang diễn ra đây? Nhắc Quỳnh Lam thì cánh tay vừa còn kê trên mũi đã bị tách ra để chỉ...

Quỳnh Lam thở như người thiếu ôxi trầm trọng:

-Tớ không thể nín thở thêm...được...nữa

Cả hai khuôn mặt đỏ bừng do thiếu ôxi! Cái trò này, còn diễn ra, thì mẹ Phương chắc chắn ở đây!

Nhật Minh tức giận đứng dậy đạp đổ chiếc bàn lớn rồi ném chiếc điện thoại, nói khá lớn:

-Cho mẹ ba giây!

Cúi xuống xem đồng hồ, chưa tới giây thứ hai cánh cửa đã tự động mở, Quỳnh Lam chạy ra thở mạnh, bảy giờ vẫn chưa được, mùi nước hoa vẫn còn đọng lại nồng trên người Quỳnh Lam!

Đá thật mạnh vào cửa toilet, Quỳnh Lam hét lên:

-Mẹ Phương! Khi nào gặp, đừng trách con ác!

Chốt chặt cửa toilet, Quỳnh Lam biết, dù có đứng ở đây lâu thế nào thì cũng không hết được mùi, nó đã ngấm vào quần áo, vào tóc của Quỳnh Lam rồi, giờ chỉ còn một cách...đi tắm!

Nhật Minh lạnh lùng bước xuống kho, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm!

Đá cửa một cái đến mạnh, Nhật Minh lao vào cái nơi đang phát ra đèn tín hiệu của máy quay. Thật sự hết biết! Sao có thể để cái chuyện này xảy ra chứ? Nếu cậu mà biết ai đã sản xuất ra cái kiểu nước Hoa đó, thì đừng nói là đi tù, có khi tử hình bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục Nhật Minh cũng phải tự tay bóng chết hẳn ta!

-Mẹ, cái trò này dừng lại được rồi!

-Con trai, sao nhanh vậy?

-Sao mẹ có thể nghĩ ra cái trò đấy chứ?

Mẹ Phương chống tay, cười cười mở máy quay lên xem.

-Con chưa đọc tờ giấy đó à? Hối Quỳnh Lam đó, giờ mẹ phải đi có việc, hai đứa ở lại vui vẻ nhé!

Nhật Minh tức giận đập một cái thật mạnh, chiếc bàn lớn với vô số đồ đạc bên trên tiếp đất đau đớn...

Trong toilet, Quỳnh Lam nhìn xung quanh, ngoài cái khăn tắm đỏ loét kia ra, còn có nước thơm, dầu gội đầu, còn có bể tắm lớn, được xả nước nóng sẵn rồi...

Quỳnh Lam, lần này không thể bị lừa nữa, bây giờ những thứ kia có không ghi tác dụng “người lớn” thì cũng chẳng dám động, dầu gội đầu ư? Nước thơm ư? Nước nóng sao? Quỳnh Lam với tay lấy vòi nước, cho xuống bồn nước nóng...mở nắp đẩy ra cho nước chảy ra hết.

Thật đáng sợ...cứ nghĩ lại phải dùng khoảng cách để giải quyết chuyện...người lớn.

Rùng mình một phát, Quỳnh Lam chờ để đó cho nước chảy hết, đứng dậy gọi Nhật Minh:

-Nhật Minh, lấy cho tớ Bộ quần áo mới!

Chỉ thấy Nhật Minh ném vào một câu nói:

-Đợi ở đó!

Vài phút sau, Nhật Minh ném ngoài cửa chiếc áo sơmi dài.

-Ra mà lấy đi!

-Nhật Minh, cậu đứng xa ra đó, đừng có đứng gần!

-Tớ đang đứng ngay ngoài cửa đây.

-Xa ra, đi xa mười mét nhé.

Quỳnh Lam nhìn ra ngoài cửa, sau lớp kính mờ, chẳng thấy gì...phù, Nhật Minh đi rồi.

Mở cửa, ngó ra, thấy không có ai Quỳnh Lam mới chạy nhanh ra lấy cái thứ treo trên tay cầm cửa.

29. Chương 29

Bên trong nhà tắm, ánh đèn vàng mờ bao trùm cả khoảng không gian nhỏ. Cái khí ẩm ẩm, cùng làn khói mỏng tang bốc lên từ bồn nước nóng mới, cảm giác thật thoải mái đau hơn một giờ bị tra tấn!

Quỳnh Lam ngồi trên thành bồn, cầm chiếc áo sơ mi, liếc liếc ra phía cửa. Thật là...sao Nhật Minh có thể đưa cho Quỳnh Lam cái loại áo này chứ? Lại định ý đồ đen tối sao?

Tạm tắt nước, Quỳnh Lam nói to:

-Nhật Minh! Không còn bộ quần áo nào khác sao? Mà...cậu còn quên vài thứ!

...

Ngồi lên chiếc lớn ngoài phòng bếp, mắt lướt nhanh qua màn hình máy tính, tay thì không ngừng nghỉ ký lên những tờ giấy chi chít chữ, Nhật Minh băng qua:

-Mặc lại đồ lót cũ đi!

Quỳnh Lam nghe thấy vậy đỏ mặt...cái gì mà mặc lại đồ lót cũ chứ? Nhật Minh, sao có thể nói thẳng ra như vậy chứ?

-Nhật Minh, cậu không thấy cái áo sơ mi này mỏng quá sao? Thật sự là không còn cái nào khác sao? Lúc này mặc bộ này không tiện đâu!

Nhật Minh nhếch môi cười, ánh mắt hiện lên sự ranh ma:

-Sao mà không tiện chứ? Tổ thấy mẹ làm vậy cũng đúng, chính ta không sớm hì muộn cũng có con thôi!

Quỳnh Lam cầm chiếc áo sơ mi mà mặt đỏ rực:

-Nhật Minh, ai nói sẽ lấy cậu mà có con?

Điệu cười của Nhật Minh càng thêm sâu, tay thoát ra khỏi bàn phím di lên con chuột ảo:

-Đâu phải cứ lấy nhau mới có thể có con?

-Nhật Minh, tên đáng ghét kia, cậu là có ý gì?

-Cậu tốt nhất đừng lên gọi bố đứa con của cậu là đồ đáng ghét, chúng sẽ giận cậu lắm nha!

Quỳnh Lam tức điên lên, ném cái áo lên giá, tay với lấy lọ sữa tắm bóp lấy bóp để, cho đến khi lượng sữa trong lọ đều nằm dưới đáy bể mới thẳng tay quăng chiếc lọ đó xuống đất.

Nhật Minh nói thế là ý gì chứ? Cậu ấy cho rằng ngoài cậu ấy ra thì không ai dám lấy Quỳnh Lam sao? Hừ! Đó chỉ là không thích thôi! Cứ đợi đó, ở trường, Quỳnh Lam cũng đã nhìn thấy mấy anh đẹp trai rồi, lúc đó thì đừng có cầu xin cô quay về!

-Mạnh à, ba em nói sẽ cho em về Việt Nam đó, hình như là hai tuần!

Bảo Vy khoác lấy tay anh Mạnh lắc lắc...

-Thôi đi cô, biết nhà cô có điều kiện, không phải khoe.

Anh Mạnh đẩy tay Bảo Vy ra, cứ nói là về bao nhiêu lần nhưng đâu có về? Hay là lại ngồi bẹp dí trong phòng vì dị ứng thời tiết?

-Anh thôi đi! Em nói thế là muốn rủ anh về cùng đó. Về nghỉ đông đó! Ba em là đã giao em cho anh, anh đương nhiên phải có trách nhiệm.

-Cái gì? Ba em giao em cho anh bao giờ mà anh không biết nhỉ?

-Mạnh! Em không đùa đâu đồ chuối!

-Này, đừng có gọi anh cái kiểu đó, anh hết tiền rồi, mẹ Ngọc giờ bắt anh đi làm, tiền ăn còn không đủ lấy đâu ra tiền đi chơi với em?

Bảo Vy hất mặt, kéo dài lời nói:

-Không có tiền mà lúc nào cũng đi với em da trắng mũi cao!

-Đấy là chuyện khác, đừng có lôi kéo vào chuyện này.

-Đúng rồi, sao tự nhiên em phải rủ anh đi nhỉ? Dù sao còn thừa một vé đi về thì sẽ để lại ấy đũa trong lớp!

Bảo Vy ngúng nguẩy định bỏ đi, thì bị anh Mạnh giữ tay lại:

-Em nói gì? Thừa vé sao?

-Chỗ ba em làm người ta tặng miễn phí hai vé cho gia đình, còn ba em là đi có công chuyện, không mất tiền.

-Vậy bác gái không đi sao?

-Mẹ em nói rủ anh cùng đi, mà anh không muốn đi cũng chẳng sao.

Anh Mạnh nhăn mặt, dù gì cũng miễn phí, anh tới Việt Nam xem Quỳnh Lam thế nào nữa, thấy mẹ Ly nói khá nặng đó, nếu không có cái vé thì chắc nghĩ đồng anh đi làm thêm để kiếm cái vé máy bay mất!

-Được rồi, để nh về hỏi mẹ Ngọc đã!

-Hứa đấy, em còn phải về Việt Nam gặp Nhật Minh nữa.

Bảo Vy chảy ra xa rồi đột nhiên quay lại hét lên.

Nhật Minh Nhật Minh! Suốt ngày Nhật Minh!

Dưới ánh đèn vàng mờ, chung quanh chỉ toàn mùi của nước thơm và sữa tắm. Hơi nước phủ đầy chiếc gương lớn mờ mờ, duy chỉ có góc lớn ở giữa là được lau thành hình tròn rõ kéo xuống gần đấy.

Quỳnh Lam hơi kiễ kiễ lên, quay quay lưng về phía gương nhưng mắt vẫn nhìn vào đó, cố gắng kéo cho cái áo vừa mỏng vừa ngắn này dài thêm chút xíu. Thật là...lúc chưa mặc nhìn cũng đâu tới nỗi ngắn, bây giờ mặc vào rồi chỉ qua đùi một chút xíu.

Ủ! Biết là Quỳnh Lam quen Nhật Minh lâu rồi, mặc thế này cũng Bình thường thôi, nhưng mà...trong cái lúc như vậy thật không hợp. Mà mấy cái phụ kiện che chắn bên trong của cô cũng vì cái áo mỏng dính này mà lộ ra hết...

-Quỳnh Lam, xong chưa? Tổ đối!

Nhật Minh đi ngang qua, cậu cũng phải tắm mà đâu đến nỗi lâu như Quỳnh Lam? Lại định làm gì mờ ám trong đó à?

Giật mình, đánh rơi chiếc lược xuống đất cộp một cái khá lớn, mặt Quỳnh Lam chẳng biết sao đỏ ửng lên:

-Đợi một chút...

-Nhanh lên, tổ đối lắm.

-Đồ ăn ở bàn đó, cậu ăn đi!

-Muốn cùng ăn!

Để lại một câu, Nhật Minh đóng cửa phòng lại, ra bếp ngồi đợi Quỳnh Lam.

Nhóc này, nước hoa đã hết tác dụng rồi, còn xấu hổ cái gì chứ?

Tiếng cửa nhà tắm bật mở. Quỳnh Lam ngó ngó xung quanh, trên người ngoài chiếc áo sơ mi mỏng ra thì còn quần thêm chiếc ***** tắm lớn!

-Quỳnh Lam, nhìn gì vậy?

Nhật Minh từ sau cửa cười ranh ma, đi tới gần, cảm giác hết sức nhanh nhẹn!

Quỳnh Lam giật mình, đánh rơi luôn chiếc khăn tắm lớn, khuôn mặt lập tức chuyển sang màu hồng, lắp bắp:

-Này...sao...sao tự dưng đứng...trước cửa nhà...tắm?

Nhật Minh dần dần dồn Quỳnh Lam vào sát tường, mắt liếc xuống khuôn mặt ửng đỏ, nụ cười càng trở lên sâu hơn:

-Quỳnh Lam, cậu mặc cái này đẹp đó chứ? Khoác khăn lên làm gì?

Quỳnh Lam lùi dần lại về phía tường, tay chắn trước ngực:

-Nhật Minh, cậu...định làm gì?

Cô nhóc này thật là, nếu muốn làm gì thì sao phải đợi lúc này? Vừa ở trong phòng tối còn không...

Nhật Minh cúi sát xuống mắt Quỳnh Lam, mang thứ giọng vô cùng đen tối...

-Làm gì? Cậu nghĩ người lớn có thể làm gì?

-Người lớn...người lớn...đi làm kiếm tiền!

-Vậy cậu đi làm kiếm tiền chưa?

Nhật Minh lại đi gần sát lại, giống như trong phim thì hai nay chàng trai sẽ chống ở tường để cô gái ở giữa, nhưng sao? Nhật Minh hai tay vẫn con đang dút túi quần...

Quỳnh Lam nhắm chặt mắt, hai tay giữ khư khư chiếc khăn tắm trước ngực:

-Nhật Minh, tớ vẫn là trẻ con, đừng làm việc đó.

Phì...Nhật Minh người thành tiếng, đứng dậy xoa xoa tay vào đầu Quỳnh Lam:

-Thứ mà chỉ có người lớn làm được là...

Quỳnh Lam ngược ánh mắt lên nhìn Nhật Minh, có chút tò mò nhưng cũng đang vô cùng xấu hổ:

Nhật Minh cúi xuống cắn nhẹ vào môi Quỳnh Lam:

-Đến khi cậu mười tám tuổi, tớ sẽ nói cho cậu!

Mặt Quỳnh Lam đỏ ửng...Nhật Minh nói thế là có ý gì? Còn hai ngày nữa...không phải chứ?

Quỳnh Lam khẽ ho nhẹ, sao dạo này đầu óc cô có thể nghĩ ra mấy cái thứ đó chứ? Thật đen tối quá thể!

Dưới ánh đèn đường nhỏ, mờ昧, từng cơn gió mùa đông lạnh thổi buốt cả da thịt. Không khó để có thể nhìn ra ánh sáng nhất từ chiếc xe thể thao đỏ...

-Nhật Minh...cậu đã làm mất buổi xem ca nhạc của tớ!

Quỳnh Lam chu môi quay nhìn đèn đường qua kính. Hờn trách Nhật Minh, đúng rồi, vì ai mà như vậy chứ? Đã không được xem mà cũng mất tiền...

Nhật Minh tăng nhiệt độ máy sưởi, cúi xuống lấy chiếc laptop dưới chân, bình thần mở lên rồi băng qua như việc đó chẳng có liên quan gì tới mình hết...

-Vậy sao?

Quỳnh Lam sửa lại chiếc cặp sách, lấy từ trong ra chiếc điện thoại cho vào chiếc quần bò mới mua...

-Còn hỏi? Cậu phải đền lại cho tớ cái gì đi chứ?

Nhật Minh nhún vai, mắt vẫn không chịu rời khỏi màn hình sáng, chỉ ghế nằm ra, đôi chân dài đặt lên tay lái, tay vẫn gõ liên tục vào bàn phím tạo nên những tiếng cách cách khá hay.

-Thái độ đó là sao? Cậu định thế nào?

Quỳnh Lam hắt hắt mặt về phía Nhật Minh, sao có thể để cái tên lẩm tiền này bóc lột sức lao động của người khác thế chứ?

Nhóc này, giờ định giờ cái giọng gì đây? Thật hết biết mà...

Màu đen trong mắt Nhật Minh hiện lên vẻ khác thường nhìn qua Quỳnh Lam:

-Tớ nghĩ chúng ta dùng lọ nước hoa của mẹ một lần nữa cũng không sao...

Quỳnh Lam đỏ mặt, cái tên này, sao lại muốn dùng cái lọ nước hoa người lớn đó chứ?

-Nhật Minh, cậu đùa gì thế?

Nhếch nhẹ đôi môi mỏng, Nhật Minh lại nhìn vào màn hình sáng, tay không ngừng di chuyển trên chuột ảo, giọng nói có phần nhẹ nhàng, khó đoán...

-Cậu nghĩ tớ đùa sao? Thử một lần làm người lớn đi!

Ôi trời, cậu ấy đang nghĩ cái gì vậy? Xem cái giọng nói kia...như vậy là ý gì? Quỳnh Lam còn chưa tới tuổi làm người lớn đó nhé!

Khuôn mặt đỏ ửng, nhiệt độ trong xe dường như tăng cao, Quỳnh Lam phải vớ tay giảm không khí nóng tràn đến!

-Nhật Minh, cậu đùa tớ tới đây làm gì?

Một câu trả lời vô cùng liên quan của con người chăm chỉ kia vang lên:

-Tớ lạnh!

Rồi Nhật Minh tự nhiên lại xoay lại nhiệt độ cũ, khí ẩm tràn về!

-Nhưng tớ nóng!

Quỳnh Lam lại xoay lại...

-Đúng rồi, cậu nóng!

Nhật Minh đột nhiên quay hẳn người, trán chạm với trán Quỳnh Lam, nhẹ vô cùng nói:

-Vậy cởi áo ra đi...

Nóng...cái khí nóng nó tràn vào trong từng dây thần kinh của Quỳnh Lam, tạo lên phản ứng như núi lửa, khuôn mặt bỗng đỏ ửng hẳn lên...

Nhật Minh, cậu ấy nói thế là có ý gì? Không phải câu trước nói muốn làm người lớn là làm luôn đấy chứ?

Che hai tay trước ngực, Quỳnh Lam ra vẻ đề phòng:

-Này, muốn làm gì vậy?

Ghé sát miệng vào tai Quỳnh Lam, Nhật Minh thì thầm, nhỏ, kích thích đến tởm bào thần kinh của Quỳnh Lam

-Đến nhà cậu rồi, xuống đi!

Quỳnh Lam tức đỏ mặt, lần này là tức nhé, không phải xấu hổ, ngược lên cắn vào má Nhật Minh:

-Thù thì phải trả, nhưng đền thì vẫn phải đền!

30. Chương 30

Căn nhà theo phong cách truyền thống rộng lớn, từng viên sỏi nhỏ trải dài từ chiếc cổng gỗ lớn tới chiếc cửa hoa văn đơn giản, những chiếc đèn hiện đại chế tác theo phong cách truyền thống lạ mắt. Tất cả...lạnh lẽo!

Mở cửa bước vào, à, nhà người ta vẫn đang ăn cơm, Quỳnh Lam không muốn làm phiền, định đi thẳng lên tầng trên thì bị giọng nói đánh chặn lại:

-Sống ở cái nhà này phải có quy tắc, không thể lúc nào cũng kè kè bên trai thế được...

Quỳnh Lam nhếch môi, ánh mắt từ khi nào đã trở lên khó đoán, thâm sâu:

-Quy tắc? Tất nhiên cháu đồng ý...trước khi chị Huyền không theo con trai!

-Con ranh! Mà ý tưởng mà đi làm thêm mà được yên với bọn tao à? dám nói con gái bà thế à?

Đập mạnh đôi đũa xuống bàn, kêu lên tiếng rắc. Mẹ Vương Huyền đập bàn đứng dậy tới trước mặt Quỳnh Lam chỉ chỗ, hét lớn!

...Nhưng...trái với thái độ kia, Quỳnh Lam nhếch môi, đuôi mắt hiện lên thứ ánh sáng kỳ lạ...

-Bác! Cháu không được quyền làm thêm?

Mẹ Vương Huyền tức tới đỏ mặt, gân xanh trên trán nổi lên, hiện những đường dữ tợn mà khuôn mặt phúc hậu bình thường không thể tưởng tượng ra...

Nhưng...chẳng biết gì hết...Quỳnh Lam đã bị thứ gì đó...bịt miệng rồi ngửi thấy mùi tanh nồng. Sau đó...thật sự không nhớ gì hết!

Nắng, nhảy nhót chui qua khe cửa sổ nhỏ, một chút ánh sáng không đủ để làm căn phòng đầy mùi ẩm mốc này sáng lên, lạnh, thật sự vô cùng lạnh. Quỳnh Lam cảm giác được lòng bàn chân cô đã bị tê hoàn toàn, đứng dậy thật sự là chuyện không thể có!

Thở... khó khăn, thật sự cả người Quỳnh Lam đều đau nhức, muốn nói cũng không thể nói được. Cái khăn mùi tanh tanh đang buộc chặt vào miệng Quỳnh Lam.

Ra sức kéo cho cái thứ gì đó chết tiệt đang siết chặt tay, chặt tới nổi máu khó có thể lưu thông...

Chuyện gì đang diễn ra đây? Có phải do xem phim nhiều quá đến nỗi đi ngủ cũng nằm mơ đúng không? Tỉnh dậy đi Quỳnh Lam...mơ thế này thật sự hại dây thần kinh lẫn sức khỏe đó!

Nhưng cảm giác này thật lắm, lạnh, buốt tới tận óc, cơn đau nhức lan vào tận xương.

Yếu ớt, cố gắng mấp máy hai từ quen thuộc, hai từ Quỳnh Lam nói nhiều nhất từ lúc được sinh ra-Nhật Minh-.

Sau một thời gian ngắn, cánh cửa gỗ chắc chắn trước mặt hé mở, thứ ánh sáng chiếu vào làm cho Quỳnh Lam hơi nhắm mắt, cố gắng ngược dây, xem ai tới...thăm!

Xem ra...là đúng rồi!

Quỳnh Lam nhếch nhẹ đôi môi nhợt nhạt:

-Bác, có phải bác quá quan tâm cháu không? Chuyện này mà bác cũng phải suy nghĩ ra để làm à?

Trút bỏ hết vẻ bề ngoài tử tế, người đàn bà hơi trợn mắt, cười lớn:

-Con ranh! Đi làm thêm à? Cũng giỏi nhỉ, tưởng chỉ biết ăn thôi chứ?

-Cháu sẽ coi đó là lời khen!

-Mày còn già mồm à?

Chát...!

Tiếng kêu vang lên khô khốc, cái tát giáng mạnh vào khuôn má xanh mìn của Quỳnh Lam, xưng phồng, ửng đỏ!

Đau, rát,...loại cảm giác này, Quỳnh Lam chưa từng trải qua, coi như thử một lần cho biết!

Vẫn giữ thái độ vô cùng lạnh lùng, Quỳnh Lam ngẩng mặt lên, nhìn vào bàn tay đầy đặn kia, giọng mang theo kiêu châm chọc, mỉa mai:

-Tay bác có đau không?

Chát...!

Thêm một cái nữa, không đổi bên, vẫn là đụng vào chỗ lúc vừa rồi, nóng bừng, đau rất kinh khủng!

-Mày muốn sống thì nói với bố ***** đưa công ty đây!

Vẫn giữ thái độ đó, nhưng đôi môi vì đau, vì rát, vì lạnh mà trở lên tím tái!

-Điều này có trong luật cấm của hợp đồng, chẳng lẽ bác không biết đọc chữ sao?

Chát...!

Ba cái tát trong cùng một bên má, cảm giác thật đáng sợ, Quỳnh Lam chỉ cúi xuống khẽ kêu nhẹ lên một tiếng. Sức của cô không chịu nổi nữa rồi! Nhưng mấy cái thứ đáng ghét kia vẫn vẫn ở đó, sao có thể bỏ cuộc?

Thái độ dừng đứng, lạnh lùng, Quỳnh Lam chẳng muốn nói gì thêm, nhưng trong lòng như lửa đốt, lúc nào cũng hiện lên chữ Nhật Minh...Nhật Minh...

Khuôn mặt đỏ ửng sưng lên đau rát, nhưng khí chất lạnh lùng vẫn từ đôi mắt âm thầm chiếu ra sự lạnh lùng đáng sợ.

Quỳnh Lam nhìn thẳng vào mặt mẹ Vương Huyền, một tia thôi cũng không tỏ ra sợ hãi. Khoé miệng vẫn nhếch lên lạnh lùng:

-Bác thích tát người vậy sao?

-Câm mồm! Ngồi ở đây suy nghĩ đi, tao ày một ngày!

Mẹ Vương Huyền đi ra khỏi cửa, tiếng khoá sắt đập vào nhau vang khô khốc...

...

Nước mắt...rơi xuống rồi...Quỳnh Lam thật không thể chịu nổi được thêm. Tại sao có thể ác như vậy chứ?

Đôi mắt ngập nước, hồng hồng, thứ chất lỏng mặn mặn trong suốt chảy xuống gò má đỏ ửng làm chỗ sưng phồng trở lên căng rát...vùi mặt vào đầu gối, nước mắt làm ướt thấm chiếc quần bó mới mua. Nước mắt mặn mặn tràn vào khoé miệng, đôi vai nhỏ rung lên những đợt nhẹ...

Gió mùa lạnh, thổi xuyên qua chiếc áo sơ mi dài mỏng manh làm sống lưng run lên!

Bên ngoài, vắng vắng tiếng nói...

-Tao thật sự cũng không muốn làm người ác, nhưng là tự con ranh đó muốn thế!

Thật sự, Quỳnh Lam sợ, sợ vô cùng cái ngôi nhà này, sao có thể vì muốn cướp công sức của người khác mà làm ra loại trò này chứ?

Tiếng cửa lại được bật chốt khoá, Quỳnh Lam lau đôi mắt ướt vào chiếc quần bó, lại ngược mặt lên và cười mang theo sự khinh bỉ tới tột độ!

-Còn muốn gì nữa đây?Bác gái?

-Con ranh! Ai là bác gái của mày?

Dơ một tờ giấy được in chữ, mẹ Vương Huyền dơ dơ lên trước mặt Quỳnh Lam...

-Muốn ra à? Thế thì ký đi. Một chữ ký có thể cứu được mạng sống của mày đó!

Quỳnh Lam liếc nhìn, khoé miệng cong lên:

-Tháo dây ra!

Mẹ Vương Huyền cười lớn, vỗ vỗ vào đầu Quỳnh Lam:

-Ngoan như cháu đó, có phải ai cũng yêu không?

Tháo chiếc dây lớn màu vàng sậm, hiện lên là chiếc cổ tay tím bầm, những vết xước còn chưa kín máu bị sợi dây sắc làm rách toạc cả mảng da lớn. Đau rất!

Xoay xoay nhẹ cổ tay, Quỳnh Lam nhận lấy tờ giấy, một đường xé toạc làm đôi trong con mắt đang trợn lớn của mẹ Vương Huyền.

-Bác Thư! Bác đang nghĩ gì vậy? Ký à? Để cả nhà tôi đi tù, rồi nhìn nhà bác trên tivi mà vui sướng à?

Bà Thư dơ tay cao, định tát Quỳnh Lam, nhưng cô đã mạnh mẽ chặn lại. Làm gì chứ? Đại xanh của Quỳnh Lam để làm cảnh à?

-Bác gái thân yêu, nhìn người của Bác có vẻ cũng không nhiều nhĩ!

Đúng rồi, chỉ có thêm một đứa con gái mặc toàn bộ đồ đen đứng sau, chẳng dám làm gì khi bà Thư chưa ra lệnh...

-Con kia, còn đứng đó nhìn tao...á...bị bẻ tay à?

Càng lâu, Quỳnh Lam càng dùng sức, dồn hết về cánh tay, dù sao thì Quỳnh Lam cũng chẳng đánh được cái người đen toàn bộ đằng sau, nhân lúc này làm bà ta đau một chút cũng chẳng sao! Thật sự thì nếu Quỳnh Lam chết, không những bà ta một xu không có, mà còn phải đền bù thiệt hại về cái chết của Quỳnh Lam. Lo gì!

Chát...

Một cái tát giáng xuống mặt Quỳnh Lam sau khi đã bị người “đen” kia giữ tay lại.

Bà Thư nói như rít lên, con ranh láo toét này thật muốn ăn gan trời mà!

-Mày dám bẻ tay bà à?

Chát! Chát! Chát!

Ba cái! Cùng một bên má! Thật sự quá xót!

-Cho mày một ngày suy nghĩ, nếu không, đừng có trách tao độc ác!

Lại đi ra, lại khoá cửa...và lại vào ở trong kho tối!

Thật khéo! Bà ta quên không trói Quỳnh Lam, nhưng một giây sau khi cửa đóng, bà ta đã quay lại làm cái việc vừa quên...!

Nhật Minh, Bao giờ thì cậu mới tới đây? Quỳnh Lam thật sự rất nhớ cậu đó! Đến tìm Quỳnh Lam đi mà, cô ấy đang đau lắm! Thật sự muốn gặp cậu rất nhiều...

31. Chương 31

Tiếng cửa lại mở ra, ánh sáng bên ngoài lại chiếu vào, chói mắt vô cùng!

Quỳnh Lam cố gắng ngẩng mặt lên, sức lực cuối cùng...lạnh, đói, khát, cùng một thứ khó chịu đau rất, mạnh mẽ xâm chiếm lấy cảm giác bình thường vốn có ở mọi giác quan...

Lại vào, định thăm Quỳnh Lam mấy lần nữa mới đủ đây?

Chẳng còn sức nữa, đến gần hai ngày Quỳnh Lam chẳng có gì vào bụng hết, đến đi vệ sinh cũng không được nữa...

Chẳng thèm để ý, cánh tay buộc vào nhau giờ đã tê cứng, một chút cảm giác cũng không có. Quỳnh Lam cúi mặt xuống, Nhật Minh đáng ghét kia, sao không tới chứ? Quỳnh Lam thật buồn ngủ đến chết rồi!

-Ha! Cuối cùng thì mày cũng đến cái lúc này rồi mà còn bướng bỉnh sao?

Giọng nói đánh quánh vang lên, Vương Huyền vuốt vuốt thứ tóc xoắn đỏ mỏng dính, bộ váy bó ngắn cũn cùng đôi tất lưới mỏng manh. Chiếc áo khoác toát ra cái loại mùi nước hoa nồng nặc.

Sao cô ta khỏe vậy? Lạnh như thế mà xem mặc như thế rồi còn đến nói đùa sao? Vô duyên!

Quỳnh Lam chẳng thèm nói gì, giờ chỉ muốn vào giấc ngủ nhanh để quên đi mấy thứ cảm giác lẩn lộn này, chắc ốm quá...!

Vương Huyền lại gần, bàn tay sơn móng đỏ loè loẹt giữ trên cằm Quỳnh Lam, kéo khuôn mặt nhợt nhạt đối thẳng với khuôn mặt vài lớp phấn.

-Mày lơ à? Khinh thường tao à? Không được phép!

Nhấn mạnh từng chữ, bàn tay siết chặt lấy cằm Quỳnh Lam, những chiếc móng tay dài làm xước chiếc cằm nhọn nhọn, xanh xanh.

Đổi lại, Quỳnh Lam chỉ hơi nhăn mặt rồi lại cúi xuống, thật sự không còn sức để nói nữa. Mà nói đúng thì Quỳnh Lam khinh thường cả nhà Vương Huyền chứ không phải một mình cô ta! Dùng cái cách mà hèn hạ nhất để có được thứ mình muốn. Vậy...không được xem thường sao? Họ đang mơ?

Vương Huyền tức giận khi nhìn thấy khuôn mặt Quỳnh Lam tỏ thái độ như vậy. Dùng lực ở bàn tay lại càng lớn...

-Mày nghĩ cứ thế này mà có thể sống về với ***** à? Bảo vệ công ty gia đình sao? Cứ cái kiểu này, tao thấy mày chắc chết quá, ở dưới âm phủ thì cũng đừng mò lên đây đòi mạng nhé!

Nụ cười của Vương Huyền càng thêm lớn, lộ rõ cái núm đồng tiền sâu hoắm. Đem đôi mắt một mí đánh mắt sâu đen đậm híp lại, bàn tay thì không ngừng dùng sức...

Mặt Quỳnh Lam đã trở lên trắng hơn, dưới chiếc cằm nhỏ nhỏ, những vết xước ứa máu đỏ, nhưng biết làm sao? Quỳnh Lam đâu còn có sức nữa?

Mà hôm nay...có phải sinh nhật Quỳnh Lam không? Thật là...không ngờ Quỳnh Lam trải qua sinh nhật lần thứ mười tám ở đây, tại nơi này...đáng sợ!

Ngồi co lại một chỗ, Quỳnh Lam cảm thấy mọi giác quan của cô như đã không còn cảm thấy được gì, không đau, không lạnh, không nóng, không đói không khát và không thấy sợ nữa...thật là hết sức rồi, chỉ còn thấy đôi mắt nặng nặng, giống như mí mắt trên và mí mắt dưới muốn dính chặt lại với nhau...

...

Đôi mắt Quỳnh Lam đã nhắm lại...từ khoé mắt đọng lại một thứ nước trong suốt như pha lê, chẳng thể nào chảy xuống nổi...nhưng...điều cuối cùng làm cho Quỳnh Lam cảm thấy vui vẻ là đã cảm nhận được Nhật Minh đã đến, ôm cô lên vậy, người nhẹ bẫng...

Suy nghĩ cuối cùng, chỉ có hình ảnh của Nhật Minh trong đầu, trong đôi mắt nhắm nghiền, nghe thấy tiếng trái tim cậu ấy, giọng nói ấm áp đó như nhẹ nhàng nói vào tai Quỳnh Lam...

Bàn tay buông xuống, những vết máu khô dính lại nơi cổ tay, nhưng, mất cảm giác rồi còn đâu? Dù có hơn thế nữa thì chắc chắn Quỳnh Lam sẽ không đau!

...

Thật sự...là sẽ chết như vậy thật sao? Cuộc sống của Quỳnh Lam sẽ hết thật sao?

Không! Quỳnh Lam không muốn! Không muốn Nhật Minh sẽ làm bạn thân của người khác, không muốn sự quan tâm của Nhật Minh dành cho người khác, không muốn phải quên đi Nhật Minh, thật sự không muốn chết như thế này một chút nào...

“Nhật Minh, nhanh nhé! Cứu tớ khỏi chỗ này đi. Tớ chịu hết nổi rồi. Tớ lạnh lắm, tớ ôm tớ đi...Tớ đói lắm, tớ đưa tớ đi ăn đi...Tớ nhớ cậu lắm, tớ đây đi...”

Cánh cửa gỗ chắc đột nhiên bị đập mạnh, đập vào tường vỡ vài mảnh, bắn ra khoảng kho rộng.

Dáng người cao gầy bước vào, khuôn mặt lạnh lùng không một chút cảm xúc cho tới khi nhìn thấy cô gái gầy kia, đôi mắt hiện lên những tia đau xót, rồi đột nhiên chuyển thành giận dữ...vô cùng!

Nhật Minh bước tới, đẩy mạnh bàn tay kia ra khỏi khuôn mặt xanh xao, nhẹ nhàng bế Quỳnh Lam lên khỏi sàn đất lạnh lẽo, dịu dàng như sợ làm vỡ thứ gì đó mỏng manh vô giá...

Trước khi ra khỏi cửa, Nhật Minh để lại một câu nói, một chút cảm xúc cũng không sống...

-Quang, cho cậu mười phút!

Quang vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt đen mở to nhìn vào khuôn mặt xước máu, xanh xao, nhợt nhạt, bàn tay tím tím khô máu buông thông xuống,...cả người nhỏ bé nằm gọn trên tay Nhật Minh.

Thật sự không biết Nhật Minh sẽ làm gì? Quang dù mới gặp Quỳnh Lam vài lần nhưng đã có cảm giác gì đó vô cùng khó chịu, còn Nhật Minh...thật sự không dám nghĩ nữa!

Cuối cùng quay lại cái người vẫn còn trợn đôi mắt một mí kia nhìn lên, miệng chỉ lẩm bẩm vài từ nghe khá rõ:

-JK kìa...đẹp trai quá!

Cái gì? Sắp chết tới nơi rồi mà vẫn còn nói được những lời đó sao? Thật là nhìn cách mặc quần áo đã không có cảm tình rồi!

Tiếng cửa ô tô xập mạnh, Nhật Minh tăng lò sưởi tới hơn hai mươi độ, còn đắp thêm cho Quỳnh Lam chiếc áo khoác mỏng bên ngoài lên người cô, cẩn thận kéo ghế xuống, mọi việc làm đều dịu dàng vô cùng. Nhưng ánh mắt thì hiện lên những tia giận dữ:

-Chết tiệt! Các người chê cuộc sống của mình quá hạnh phúc sao?

Chiếc xe thể thao lao nhanh trên con đường lớn, vượt cả đèn đỏ. Tay không quên cầm tai nghe, gọi điện...

Tiếng chuông vừa ngắt, Nhật Minh còn không để người kia nói gì đã nghiêng chặt răng nói:

-Năm phút nữa! Nếu không có mặt tại nhà tôi thì đừng đi làm nữa!

Tắt điện thoại sau câu nói...khá dài, mắt Nhật Minh lại chuyển tới khuôn mặt Quỳnh Lam, đôi mắt nhăn lại, một tay nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay tím tím, đến nỗi chẳng còn nhớ tới chính mình đang lái xe, đạp ga ngày càng nhanh, chiếc xe thể thao lao thẳng về phía ngôi nhà ngoài ngoại ô.

Trong căn phòng nhỏ, người đàn ông đầu tóc bù xù, quần áo vẫn xộc xệch thở hổn hển.

Nhật Minh! Cậu ta đúng là muốn giết người mà. Nhà của cậu ta ư? Biết bao nhiêu? Mà cái thời gian tìm đã mất bao nhiêu thời gian? Thời gian chuẩn bị thuốc! Lại còn phải tính thời gian đi tới nữa chứ? Có cần gấp vậy không?

-Nhật Minh, cậu thật không thương tôi gì hết, có biết là tôi đang có ca mổ tại bệnh viện không?

-Bớt nhiều lời đi! Ông không nhìn thấy ai đang ở trên giường sao?

Nhật Minh nhăn mặt, tay không ngừng xoa xoa những chỗ bị tím trên cổ tay, cậu đã dính nhưng vết xước trên mặt lại rồi, nhưng mà Quỳnh Lam vẫn còn sốt lắm...

Ông bác sỹ nhìn tới, giật mình chạy lại, sờ vào trán Quỳnh Lam, thốt lên:

-Nhật Minh, cậu làm gì con bé vậy? Không phải cậu lúc nào cũng ở cùng nó sao? Mà, không phải con bé ngất đó chứ?

Ông bác sỹ xắn tay áo lên, cầm lấy chiếc hộp lớn, mở lọ nước nhỏ, ghé sát vào miệng Quỳnh Lam, cố gắng để cho Quỳnh Lam uống hết lọ thuốc nhỏ.

-Nhật Minh, đi lấy khăn mặt đi, nhớ phải cho nước ấm vào đấy!

Ông bác sỹ vừa nói, vừa nhìn khuôn mặt Quỳnh Lam mà đau xót, là ai đã đánh con bé ra nông nổi này? Tay chạm nhẹ vào miêng băng, từ từ tháo xuống để bôi thuốc. Thật sự là xót lắm đấy! Là ai có thể làm Quỳnh Lam như vậy chứ?

Nhật Minh đặt khăn mặt trong chiếc chậu nhỏ, nước vẫn còn ấm, làm hơi mỏng tỏa ra như chất hoá học hoà tan vào không khí!

Sắc mặt chỉ toàn một màu u ám, ánh mắt hiện lên thứ gì đó vô cùng đau xót, nhưng ngược lại, nếu động vào, đảm bảo sẽ như núi lửa phun trào, không cái gì có thể dập tắt.

Nhìn thấy nét mặt Quỳnh Lam hơi nhăn lại khi ông bác sỹ chạm nhẹ vào vết xước, khuôn mặt dù đã không còn xanh xao nhưng vẫn vô cùng nhợt nhạt cùng với đôi môi khô...

Đáng chết! Quỳnh Lam đã chịu đau như thế nào? Lạnh như thế nào? Nhật Minh thật sự không muốn nghĩ! Nhưng...cái gia đình kia! Nhất định phải chịu gấp mười!

Trên chiếc giường trải ga màu dăm lớn, mùi thơm từ vật tạo khối trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh thật kích thích vài giác quan...

Quỳnh Lam nằm trên giường tay không ngừng chém hoa quả. Khuôn mặt đắm đắm vào chiếc điện thoại trên tay, miệng thì không ngừng mắng:

-Nhật Minh đáng ghét, cậu chết ở đâu mà hai ngày mới tới hả? Chém cho cậu đứt đôi nè!

Nhật Minh ngồi bên cạnh lắc đầu cười cười, cầm thìa cháo nhỏ cho vào miệng Quỳnh Lam:

-Không biết cậu lại khoẻ đến vậy! Tổ còn định cho cậu ở đó thêm một ngày nữa chứ!

-A!Nóng!

Thìa cháo vừa cho vào miệng, Quỳnh Lam vội nuốt luôn...

-Này! Cậu không biết tổ là người ốm à?

Nhật Minh thấy vậy nhún vai, lấy thêm thìa cháo nữa, như chẳng có chuyện gì...

Quỳnh Lam tức đỏ mặt, chỉ chỉ vào thìa cháo:

-Này, như những người khác, họ sẽ thổi vào đây này, rồi từ từ đưa tay lên, cho cháo vào miệng tổ rồi nói...a...

Nhật Minh chán nản, gác chân lên giường:

-Tổ là tổ, không phải người khác!

-Này! Cậu định để người ốm tức mà chết đấy à? Không làm được thì ít nhất cũng phải thổi cho bớt nóng chứ? Cậu muốn lười tổ thành máy quay cháo à?

Nhật Minh cũng chỉ vào thìa cháo...

-Thổi vào đây á? Mất vệ sinh!

Quỳnh Lam! Kiểm chế...kiểm chế...cái tên đang ghét này! Mất vệ sinh cái gì chứ? Không phải là đã...đã hôn con nhà người ta bao nhiêu lần rồi sao?

Quỳnh Lam nghĩ tới lại đỏ mặt, quay vào trong tường, giọng nghe như giận dữ nói:

-Mất vệ sinh cái đầu nhà cậu ý! Không thèm ăn nữa!

Nhật Minh cười cười, bỏ thìa cháo vào bát, lấy tay quay mặt Quỳnh Lam lại, ghé sát khuôn mặt mình xuống, khoé miệng chột cong lên:

-Cậu vừa nghĩ gì mà mặt đỏ vậy?

A...! Tên này, không phải đã đọc được suy nghĩ của Quỳnh Lam đấy chứ?

Định chui vào chăn thì lại bị Nhật Minh kéo lên...cậu cúi xuống cắn nhẹ bờ môi đỏ đỏ, rồi hôn thật sâu.

Quỳnh Lam tròn tròn mắt...cái gì mà nói mất vệ sinh? Cậu ta đang làm gì đây? Có phải nói mất vệ sinh rồi thì chịu trách nhiệm dọn luôn không?

Quỳnh Lam nhanh chóng đẩy Nhật Minh ra, khuôn mặt đã đỏ ửng:

-Này! Cậu không sợ bị ôm theo tở à?

Nhật Minh cười cười, nhìn vào bát cháo:

-Vậy tự xúc nhé!

Này! Không phải bảo Quỳnh Lam tự đó chứ? Thế cậu ấy làm gì? Định lừa à? Sao có thể?

Nắm lấy cánh tay Nhật Minh lắc lắc, Quỳnh Lam ngược mặt lên, rồi lại chỉ vào cổ tay mình:

-Nhật Minh, không thương tở sao? Tay tở đau mà.

Ánh mắt Nhật Minh lại xẹt lên thứ khó đoán. Nhưng chỉ trong tích tắc, cậu lại ngồi xuống, đút cháo cho Quỳnh Lam.

Nhưng mà...

-Nhật Minh! Cậu xúc kiểu gì thế? Phải hớt phần bên trên cho khỏi nóng cơ mà?

-Cậu tự xúc nhé!

...

-Nhật Minh, cậu không thổi sao? Nóng thế?

-Quỳnh Lam, tở sắp thấy khó chịu đấy!

...

-Nhật Minh, sao không hớt hành ra? Xanh lè như vậy ai ăn?

-Quỳnh Lam, con hai miếng cuối!

...

Thật sự, sau thời gian nói...bát cháo đã sạch sẽ, phải công nhận, tay nghề của bác sỹ ngày càng cao...

Ăn xong, uống nước xong, Nhật Minh cũng lên giường nằm cạnh Quỳnh Lam, dịu dàng ôm cô nhóc vào, vuốt nhẹ lên đôi mắt nâu sữa...

-Quỳnh Lam, xin lỗi nhé!

Quỳnh Lam cúi xuống, đôi mắt đã sáng sủa nước...

-Nhật Minh, sao không tới sớm hơn? Có biết tở nhớ cậu thế nào không?

Nhật Minh lại nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán Quỳnh Lam:

-Quỳnh Lam! Thật sự xin lỗi cậu!

Quỳnh Lam vòng tay ôm chặt lấy Nhật Minh:

-Tở đã rất sợ đấy! Biết không? Nếu một lần nữa cậu tới muộn, tở sẽ bóp chết cậu!

Cúi xuống, cắn nhẹ lên má Quỳnh Lam:

-Cậu nghĩ còn có lần nữa sao?

Quỳnh Lam cười thành tiếng, tay áp vào má Nhật Minh:

-Nhật Minh, tớ từ giờ sẽ theo đuổi cậu nhé!

Đôi môi mỏng khẽ cong lên:

-Ngủ đi! Tớ muốn ngủ rồi!

Quỳnh Lam véo véo nhẹ má Nhật Minh, cười khúc khích:

-Đừng vội mừng nhé, người theo đuổi và người cưới cũng có thể khác nhau đấy!

-Cậu sẽ không ngoại tình được đâu!

-Nhật Minh, cậu nói cậu ngủ cơ mà? Sao còn nói?

-Quỳnh Lam, cậu tưởng tớ không là người chắc? Mới vài giây trước nói xong!

Cô dụi dụi khuôn mặt vào ngực Nhật Minh:

-Tớ không nhận tớ hiền nhé, truyện trả thù, ngủ dậy tớ tính tiếp!

-Cậu là ác ma!

-Nhật Minh, cậu không ngủ sao?

-Ngủ đây!

-Ngủ đi!

-Ngủ đây!

-Ngủ...

Chưa nói hết câu, Nhật Minh lại phạt Quỳnh Lam bằng phương pháp chặn miệng bằng miệng. Cô nhóc lẩm chuyên. Trong cái đầu nhỏ của Quỳnh Lam chứa cái gì đây?

32. Chương 32

Ánh nắng nhạt cam buổi chiều xuyên qua chiếc rèm mỏng, in bóng chậu hoa nhỏ lên sàn nhà.

Chiếc giường lớn, chút động đậy hiện lên dưới chiếc chăn xám màu. Thêm cả tiếng cười khúc khích của cô nhóc...

Lại đang làm chuyện gì mờ ám đây?

Lấy mấy ngón chân nhỏ nhỏ, cọ cọ vào lòng bàn chân lớn...

Thật sự rất thích nha, tại sao lòng bàn chân Nhật Minh lại mịn tới vậy chứ? Nhưng Quỳnh Lam cũng cảm thấy vô cùng ghen tỵ nha!

-Quỳnh Lam, đừng nghịch!

Cô nhóc này, ngủ dậy là tìm đủ trò phá Nhật Minh, hết giựt tóc, cắn môi, véo má, giờ tới vuốt chân sao?

Thò mặt ra khỏi chăn, Quỳnh Lam ngược mặt lên nhìn Nhật Minh, cười khúc khích, tay không ngừng xoa xoa khuôn mặt thon dài kia!

Nhật Minh hất tay Quỳnh Lam ra, mạnh mẽ hôn vào môi cô, thật lâu sau, đứng dậy bỏ lại một câu:

-Lần sau đừng thử sức chịu đựng của tớ!

Quỳnh Lam ngơ ngác, khuôn mặt đỏ bừng...chùm chăn kín cả người. Nhưng đột nhiên, tung chăn ra, ngồi thẳng dậy...rồi bỗng nhiên nằm xuống vì xương lưng quá đau. Thật sự thì tưởng đã khỏi hẳn...

Quỳnh Lam với lấy cánh tay Nhật Minh, miệng cười cười.

-Tớ đã nói thế nào? Ngủ dậy thì sao? Cậu nhớ chứ?

Khoé miệng mông hơ nhếch lên, ánh mắt hiện lên thứ khó đoán, Nhật Minh quay lại, cúi xuống nhẹ búng vào trán Quỳnh Lam:

-Cùng nghĩ nhé!

Quỳnh Lam nâng đầu, cắn nhẹ vào môi Nhật Minh:

-Okey!

Tiếng điện thoại bên cạnh giường chợt theo tiếng rung vang lên, Quỳnh Lam giật mình, với tay lấy chiếc điện thoại, nhìn vào số, không tên:

-Alo?

-Quỳnh Lam à?

Mắt Quỳnh Lam hơi mở to, ngạc nhiên, hét lớn:

-Mẹ Phương!

-Con có sao không? Có đau không? Mẹ đang dưới cửa đây! Bảo Nhật Minh xuống mở cửa ẹ đi!

-Mẹ!

Ôi! Thật là cảm động quá...không phải mẹ Phương vì Quỳnh Lam nên mới tới đây chứ?

Quỳnh Lam liếc mắt qua Nhật Minh, dường như hỏi người trong điện thoại nhưng thực chất là đang hỏi người bên cạnh:

-Mẹ, sao mẹ biết?

-Xuống mở cửa ẹ đi nhanh lên.

Giọng mẹ Phương mang theo nét lo lắng khó tả!

-Vâng!

Quỳnh Lam tắt máy, lườm Nhật Minh một cái rồi hắng giọng nói:

-Xuống mở cửa ẹ!

Nhật Minh lơ đãng nhìn vào chiếc điện thoại nhỏ, tay không ngừng khấy khắt chiếc thìa trong cốc chè gừng nóng.

-Nhật Minh, nhanh lên!

Quỳnh Lam thò chân ra khỏi chăn đá đá Nhật Minh, ý nói đi đi!

Nhật Minh thở dài, mệt với cô nhóc này quá đi!

Để cái thìa nhỏ vào cốc nước, Nhật Minh bước ra khỏi phòng, mở cửa ẹ!

Tiếng bước chân gần tới phòng, gần hơi, cả tiếng mẹ Phương có phần gấp gáp:

-Quỳnh Lam, con có sao không?

Thật là có cảm giác hạnh phúc mà, có người quan tâm như vậy. Chứ đâu như cái tên kia, chẳng biết quan tâm người ta gì hết!

Quỳnh Lam cười cười, lắc đầu:

-Mẹ, con thì sao chứ? Mà sao Mẹ biết?

Chỉ thấy mẹ Phương liếc nhìn Nhật Minh.

Thôi, vậy là đủ hiểu rồi, sao có thể nói ẹ như vậy chứ? Cậu ấy không nghĩ mẹ sẽ rất lo lắng sao?

Quỳnh Lam cũng nhìn theo. Nhưng đột nhiên, mẹ Phương lại nói:

-Hai đứa cưới nhau đi!

Quỳnh Lam tròn tròn mắt...Ừ thì mới qua tuổi mười tám được một ngày, cái tên dở hơi kia lúc này cũng chỉ cho Quỳnh Lam ăn cháo, quà cũng chưa có bù, vậy giờ có người nói cưới là sao?

Mà thái độ dửng dưng kia là sao? Giờ này là giờ làm việc à?

Quỳnh Lam lắp bắp trong miệng:

-Marry? Marry?...

Căn phòng bỗng nhiên trở lên dị thường, như có sức hút, tất cả các dây thần kinh đều co rút, khuôn mặt cô gái đỏ bừng.

Thật sự, dù sao thì cô vẫn mang dòng máu người Việt Nam, vậy nên, chuyện này không thể một lời mà quyết định. Hơn nữa...Quỳnh Lam thật sự còn muốn chơi thêm vài năm nữa, dù gì đời người chỉ có một, thật là phí khi không chơi cho hết!

Quỳnh Lam nắm nắm mép chần, tay hơi văng vắn nhìn về phía Nhật Minh cầu cứu:

-Mẹ, mới qua sinh nhật còn được một ngày mà? Sớm quá, hơn nữa con mới học lớp mười một sao?

Mẹ Phương véo nhẹ vào má Quỳnh Lam, cười cười nói:

-Con nhỏ ngốc, miễn là hơn mười tám tuổi rồi, con không phải muốn mẹ tới đây thăm con rồi về tay không đấy chứ?

Quỳnh Lam nghiêng chặt răng! Nhật Minh, giờ cậu còn tâm trí mà ngồi đó gõ máy tính à? Cậu không quan tâm tới chuyện của mình sao?

-Mẹ, Mẹ đã hỏi ý kiến Nhật Minh chưa?

Mẹ Phương phẩy nhẹ tay, nhìn qua Nhật Minh:

-Chuyện này là của phụ nữ, không cần Nhật Minh xen vào!

Rồi lại dùng ánh mắt vô cùng buồn, Mẹ Phương nhìn xuống chần:

-Mẹ thật sự buồn lắm, muốn có cháu bé lắm rồi!

Cái...cái gì? Cháu bé sao? Không đùa chứ?

-Mẹ à! Mẹ đừng như vậy chứ?

Rồi nhanh chóng, ánh mắt của mẹ Phương hiện lên tia kiên định:

-Quỳnh Lam, xin lỗi, nếu con không thể cưới Nhật Minh, Mẹ sẽ tự tìm người cho Nhật Minh vậy!

Quỳnh Lam tròn mắt nhìn, hết nhìn khuôn mặt mẹ Phương rồi lại nhìn sang cái khuôn mặt vô cảm kia, như là hết mọi chuyện đều không liên quan tới mình...!

-Ý mẹ là sao?

Chẳng thấy được nét cười trộm nhỏ trên khoé miệng người phụ nữ phúc hậu, chỉ thấy giọng nói của bà có phần cứng lại:

-Mẹ có thể tìm cho Nhật Minh một cô vợ!

Quỳnh Lam nghe vậy, quay sang đá mạnh vào chân Nhật Minh, tròn mắt, hét lớn:

-Nghe thấy gì chưa? Cái thái độ của cậu là sao? Sẽ không chờ tớ chưa gì?

Rồi quay sang mẹ Phương, nhưng ánh mắt vẫn lờm sang Nhật Minh:

-Được rồi, mẹ cứ tìm vợ cho Nhật Minh đi! Cái gì mà cưới chứ? Con không thích!

Nói xong, Quỳnh Lam nằm hằn xuống, kéo lấy chiếc chăn to che kín hết mặt!

Ôi trời! Thật là tức chết đi mà! Nhật Minh, cậu thật là đáng ghét, ai cho phép cậu có cái kiểu đứng đưng đó hả? Hay cậu muốn lấy mất sâu chân dài? Được rồi! Cứ đi mà cưới đi! Marry à? Quỳnh Lam chắc chắn đấy! Sẽ marry với một người đẹp trai hơn Nhật Minh gấp một nghìn lần! Hừ! Tức điên lên mất!

Quỳnh Lam một mình đi bộ quanh khắp cái khu hàng rong, ăn hết thứ này tới thứ kia để kìm nén sự tức giận đang chuẩn bị phun trào...

Nghĩ đi nghĩ lại, có phải Nhật Minh không muốn cưới Quỳnh Lam nên mới như vậy? Hay cậu ấy đã yêu người khác rồi? Mà không phải Quỳnh Lam nói là sẽ chính thức theo đuổi cậu ấy sao? Vậy là...Nhật Minh sẽ ngoại tình ư? Không thể nào, Quỳnh Lam tuyệt đối không cho phép!

Cắn một miếng kem thật to, cái buốt truyền tới tận chân răng. Thật là...Quỳnh Lam quên mất bây giờ đang là mùa đông!

Một bàn tay với lấy, vớt luôn chiếc kem to vào sọt rác nhỏ bên cạnh chiếc ghế đá.

Quỳnh Lam giật mình, nhìn chiếc kem đủ vị đang nằm trong sọt rác mà tiếc. Cái đó là công sức Quỳnh Lam bỏ ra xin người ta làm ộ cái kem đặc biệt, cả vali, dầu, sữa, chocolate, cốt, anh đào, hạt thơm,...tất cả mọi thứ kem có trong cửa hàng đều được Quỳnh Lam cẩn thận nhờ cho vào chiếc ốc quế lớn. Vậy mà cái tên kia lại vứt thẳng tay như vậy sao?

Quỳnh Lam tức giận hét lên rồi thuận tay quay mặt đi chỗ khác ra bộ không thèm nói chuyện:

-Này! Đi mà cưới vợ đi, đừng ở đây phá rối!

-Quỳnh Lam, ăn kem mùa đông sẽ bị ốm!

Quỳnh Lam chu môi lên, tay vất trước ngực, mắt vờ nhắm:

-Liên quan gì tới cậu?

Nhật Minh cười nhẹ, xoay người Quỳnh Lam lại, cắn nhẹ vào môi cô:

-Quỳnh Lam, tớ sẽ không ngoại tình!

Chiếc tai phone nhỏ xíu được nắp vừa với tai, cô gái nhỏ nhỏ thấp thỏm, ngó ngó xung quanh, rồi lại đi tiếp. Kính đen to che hết cả khuôn mặt. Đội lên đầu là chiếc mũ lụp xụp xuống mặt...có vẻ như vô cùng nổi bật!

Quá nóng!

Cái cửa hàng này thật là! Bật lò sưởi làm gì chứ?

Quỳnh Lam không thể chịu nổi, tất cả mọi thứ ném sang một bên. Chọn cái bàn gần nhất để ngồi:

-Anh đẹp trai, cho tớ ngồi nhờ chút!

Không may mắn là vì bàn đó đã có người, còn việc may mắn là bàn này có một anh đẹp trai ngồi nha...

Nhưng giờ này chẳng phải giờ để ý cái đó, miệng Quỳnh Lam thì luôn nói:

-Anh đẹp trai, làm quen nhé! Nhưng ánh mắt thì luôn liếc sang bên cạnh. Cái người kia, thật sự không biết giữ lời, không phải là nói không ngoại tình rồi đúng không? Vậy mà ngồi kia làm gì chứ? Cười cười nói nói! Thấy gái đẹp mà mắt sáng lên! Mà chẳng lẽ...Quỳnh Lam không đẹp sao? Hừ! Đáng ghét!

Dù là bàn gần nhất nhưng cũng vẫn rất xa, khó có thể nghe được họ nói chuyện về thứ gì. Quỳnh Lam cứ cố rướn người ra để nghe.

-Này, bé!

Anh đẹp trai ngồi cùng bàn cuối cùng đã lên tiếng, sau khi nghe hàng loạt lời khen không dành ỉnh!

Cái gì mà anh là thiên thần đẹp nhất trên thế giới, em đã yêu Anh ngay từ lần đầu gặp mặt. Vậy mà sao...cái mắt của cô gái này cứ chẳng nhìn về phía anh!

Quỳnh Lam giật mình quay lại:

-Em không còn bé!

Rồi lại tiếp tục hướng mắt về phía hai người kia!

...

A! Hình như Nhật Minh vừa nhìn thấy Quỳnh Lam rồi!

Chết rồi! Sao đây? Không phải là cậu ấy đã phát hiện ra rồi chứ?

Cố lấy lại vẻ mặt vô cùng bình thường, Quỳnh Lam quay lại anh đẹp trai, cười nói:

-Anh, anh tên là gì?

Anh đẹp trai vuốt nhẹ sống mũi cao nói:

-Anh không muốn làm người cản trở tình yêu của người khác đâu nhé!

Nụ cười Quỳnh Lam chợt cứng lại nhưng cũng bất ngờ cười thật lớn, nói to, như để ai đó nghe thấy:

-Anh! Anh nói sao? Xem phim à? Tất nhiên là được! Em chỉ sợ làm phiền anh thôi!

Con người mắt lại đảo qua hai cái người kia! Thật là...sao mà Nhật Minh chẳng có biểu hiện gì vậy? Có phải không coi Quỳnh Lam ra gì không?

Quỳnh Lam tức lắm...nhưng cố gắng cố gắng không để nó có thể đẩy lên khuôn mặt nhỏ, quay sang anh đẹp trai, cố với lấy chiếc tay đang áp vào chiếc cốc cà phê trắng, khóe nghi ngút, thật sự làm anh ấy giật mình...

Quỳnh Lam cười ngọt ngào, mắt liếc liếc về phía anh đẹp trai, rồi đột nhiên nhào người ra thơm một cái thật kêu vào khuôn mặt công tử trắng trắng, Quỳnh Lam còn không quên lấy chiếc điện thoại trên bàn, lưu số của mình vào máy anh đẹp trai!

Nhật Minh! Quỳnh Lam thề! Lần này không chỉ cậu ngoại tình! Quỳnh Lam cũng sẽ ngoại tình luôn!

33. Chương 33

Dưới ánh đèn nhẹ nhàng, không khí ấm áp hoà cùng với tiếng nhạc, tạo nên cái thứ không khí vô cùng nhẹ nhàng...

Quỳnh Lam cười cười nói nói được một lúc, mặt không ngừng liếc sang chiếc bàn xa kia.

Nhưng chỉ thấy mỗi Quỳnh Lam nói, còn anh đẹp trai vừa ngồi uống cafe vừa...nhìn vào người mà trên một số vấn đề, bằng chứng thì được cho là mắc chứng tự kỷ!

Vô cùng, vô cùng xấu hổ, nhưng Quỳnh Lam đã cố gắng rèn luyện cho cái da mặt mình dày lên rất nhiều rồi...

Nhưng thế này là không thể! Bị ánh mắt nhìn mình như vật thể lạ, mà Quỳnh Lam quay sang vẫn thấy Nhật Minh cười cười nói nói với cái đứa con gái đối diện.

Thật...thật sự không thể chịu đựng được thêm nữa!

Quỳnh Lam vùng vằng đứng dậy, rút nhanh chiếc điện thoại ra, đi tới chỗ Nhật Minh hét lên:

-Này! Cười thì cười! Đừng có dùng cái cách này mà dụ dỗ tớ! Không có được đâu!

Cái gì mà dụ dỗ tớ? Nhật Minh nín cười, không được mà lại xông tới đây nói cười à? Thật là...!

Cô ấy có một nét dịu dàng đặc biệt, nhìn hình như vẫn còn rất trẻ. Mà, đôi mắt này...không có ở người Việt Nam. Tròng mắt màu xanh dương óng ánh, lại sâu vô cùng. Chiếc mũi chẻ nhỏ nhỏ, khuôn miệng có đánh chút son bóng căng mọng. Cả người phát ra mùi nước hoa nhẹ nhẹ.

Chỉ có thể nói, trông cô ấy thật cao quý!

Nhìn lại mình không quá hai giây, Quỳnh Lam cảm thấy thật buồn cười...

Quần jean bó, chiếc áo len rộng dài qua đùi, tóc được búi hành cao. Quỳnh Lam thấy thật giống với phong cách của giới trẻ ở Việt Nam bây giờ, nhìn có vẻ bụi bụi, nhưng vẫn có nét đáng yêu khi chưa...hoà trang đi theo dõi!

Đột nhiên, Nhật Minh đứng dậy, liếc về phía anh chàng đang ngồi kia rất nhanh nhếch nhẹ khoe miệng rồi vòng tay giữ chặt lấy chiếc eo mảnh khảnh, quay lại nói với cô gái kia:

-Xin lỗi nhé, vợ tôi đang giận, hợp đồng bàn sau!

Cúi nhẹ đầu, Nhật Minh cúi xuống hôn nhẹ vào môi Quỳnh Lam:

-Xin lỗi nhé, đã để em phải tìm vật thay thế!

Ánh mắt Nhật Minh nhìn về phía người con trai kia như khiêu khích! Định đấu với Nhật Minh à? Đâu có dễ?

Quỳnh Lam tròn mắt nhìn, loạt hành động đó là gì? Cái gì mà anh anh em em?

Vừa nghĩ chút xíu đã bị Nhật Minh kéo ra khỏi cửa, choàng thêm chiếc áo khoác mỏng, rồi Quỳnh Lam bị đẩy vào xe không quá đẹp, cửa ô tô đóng một cái RẦM!

Nửa lời không nói, Nhật Minh quay sang cài dây an toàn cho Quỳnh Lam rồi phóng xe chạy nhanh đến đường cao tốc!

Vẫn tốc này...không phải đùa đấy chứ? Cảnh vật ngoài cửa sổ, thật sự ngoài màu trắng xanh ra thì Quỳnh Lam không phân biệt được thứ gì nữa...

Khuôn mặt trở nên trắng, mắt mở to, tay nắm chặt lấy tay áo. Quỳnh Lam thật sự không dám nói gì hết.

Thật sự kinh khủng, xe đã dừng lại tại một nơi khá là xa chỗ vừa rồi...

May mắn! Cuộc sống Quỳnh Lam vẫn chưa phải chấm dứt!

-Nhật Minh, cậu sao thế?

Ngoài tiếng thờ ơ đều, nhẹ nhẹ, một câu nói cũng không có!

Quỳnh Lam lấy hơi thật dài, đưa cánh tay nhỏ ra ôm lấy Nhật Minh...nhân tiện hít hà cái hương thơm thoang thoảng trên áo...

-Nhật Minh, cậu nói không ngoại tình mà?

-Quỳnh Lam, giỏi lắm! Tớ chỉ cười với cô ấy thôi! Còn cậu, cái gì chứ? Xem phim sao? Thích từ phút đầu gặp sao? Cần tay? Số điện thoại? Mà ai cho cậu thơm anh ta? Vậy ai là người ngoại tình?

Đáy mắt Nhật Minh không hiện lên một tia sáng, dường như có cảm giác lạnh vô cùng!

...

Ôi trời! Nhật Minh! Một bộ phận nào trong người cậu ấy bị chất chua xâm nhập rồi...

Quỳnh Lam bật cười, kiễng cao lên, ghé sát mũi gần miệng Nhật Minh ngửi ngửi:

-Tớ phải kiểm tra xem cậu có phản bội tớ không đã!

Đột nhiên, Nhật Minh nhắc hẳn người Quỳnh Lam lên, với lấy hộp giấy ướt nhỏ trong cốp xe nơi Quỳnh Lam ngồi, lau thật sạch miệng của Quỳnh Lam:

-Hứa đi! Cậu sẽ không được thơm ai hết!

Quỳnh Lam khúc khích, cứ để mặc cho Nhật Minh lau:

-Kể cả cậu sao?

-Cậu nghĩ cậu có cái quyền đấy à?

-Tất nhiên, đấy là quyền lợi của tớ!

-Cậu thử không cho tớ hôn xem?

Vừa dứt câu, Nhật Minh vứt chiếc khăn nhỏ sang vệ đường, cúi xuống hôn sâu vào môi Quỳnh Lam!

Thật là...xả rác bữa bãi mà!

Ánh nắng chiều len vào cái khí lạnh của mùa đông, xuyên qua lớp cửa kính ô tô đen tạo ra màu hỗn hợp đẹp đẽ.

Trong chiếc ô tô thể thao đen, lò sưởi được mở với chế độ ấm ấm, dòng nhạc cổ điển phát ra từ chiếc điện thoại nhỏ, chiếc ghế được dựa hẳn xuống.

Quỳnh Lam nằm trên đó, chân vắt lên thành, miệng nhẹ phát ra lời bài hát, quay mặt về phía Nhật Minh:

-Ngày Minh, hôm nay tớ chưa có hứng, mai giải quyết sau nhé!

-Ừ!

-Nhật Minh!?

-Hử?

-Nhật Minh!

-Tớ đây.

-Nhật...

Lại cúi xuống, lại hôn...

Nhật Minh! Cậu ấy là bị...cuồng hôn hay sao?

Lắc mạnh đầu, Quỳnh Lam phải nói ra suy nghĩ của mình hiện giờ...

-Này, tớ muốn đi nightbox!

Nhật Minh nghe vậy, đặt tập giấy lên bánh lái, quay sang Quỳnh Lam, khẽ nhú mày:

-Quỳnh Lam! Không phải cậu đã đi rồi sao?

-Nhật Minh à! Tớ đã hơn mười tám tuổi rồi, mà lúc trước vào nightbox của trẻ con à! Tớ tò mò...

-Quỳnh Lam, đấy không phải chuyện cậu tò mò, đặt IQ của cậu vào việc ngày mai đi!

Hứ! Quỳnh Lam là đã nghĩ xong xuôi rồi! Mai sẽ bảo Quang chuẩn bị. Nhưng giờ thật sự muốn một lần tới nightbox dành cho...người lớn! Những lần trước, tất nhiên là có đi, nhưng Nhật Minh toàn dẫn vào chỗ trẻ con, dưới mười lăm tuổi cũng được vào. Thật sự hết hứng thú!

Quỳnh Lam nhăn mũi, ngồi dậy cắn vào môi Nhật Minh, rồi vòng tay qua cổ nũng nịu:

-Nhật Minh, cậu sẽ đi cùng tớ mà. Phải không?

-Quỳnh Lam, giờ này cậu không phải đi làm thêm sao?

Nhật Minh đáng ghét! Lại định đánh trống lảng sao? Mơ đi!

Quỳnh Lam lại thì thầm vào tai Nhật Minh:

-Nhật Minh, thôi mà, coi như đó là quà sinh nhật cậu tặng tớ được không?

-Quỳnh Lam! Nói rồi! Đừng thử sức chịu đựng của tớ!

Cái gì mà chịu đựng chứ? Quỳnh Lam có làm gì đâu mà chịu đựng?

Nhật Minh đẩy Quỳnh Lam ra, vặn khoá:

-Quỳnh Lam, cậu nên nhớ cậu đã hơn mười tám tuổi, còn tớ hơn một tháng nữa cơ!

-Cậu nói vậy là có ý gì? Liên quan sao?

-Quỳnh Lam, nếu không muốn bị nghi phạm là quấy rối trẻ vị thành niên thì tốt nhất là đừng thử sức chịu đựng của tớ!

-Này! Cậu nói rõ ra xem nào!

Quỳnh Lam thật sự chẳng hiểu gì hết, vặn nhỏ nhạc, hỏi lại Nhật Minh.

Nhận được là cái nhún vai khó hiểu:

-Sinh nhật tớ sẽ nói!

-Nhật Minh, cậu bí ẩn thế từ bao giờ?

-Khó nói!

Trong phòng chờ sân bay đông người, ánh sáng điện sân bay sáng rực.

Bảo Vy với lấy chiếc vali nhỏ nhỏ hồng hồng của mình, tay móc móc anh Mạnh:

-Anh, không báo trước có ổn không? Anh biết chỗ Quỳnh Lam ở đâu chứ?

Anh Mạnh dứt một tay vào túi quần, một tay kéo vali đen, quay lại đằng sau nhìn xem bố Bảo Vy ở đâu rồi mới trả lời:

-Tất nhiên...không biết!

Ôi trời! Cái tên này! Không đánh không được mà! Anh kiêu gì mà không biết em ở đâu? Suốt ngày hện hò, xem phim!

-Ồ! Không phải anh nói không cần gọi điện sao?

Anh Mạnh nhún vai, quay lại kéo nốt chiếc vali cho bố Bảo Vy:

-Anh cũng chưa từng nói là biết Quỳnh Lam ở đâu!

Bố!

Bảo Vy tức giận đá mạnh một cái vào cái chân kia! Thật là đáng ghét! Sao anh ta có thể như thế mà nói chứ?

-Lẽ ra nên báo bố là không nên cho anh đi!

-Em chắc đang hối hận?

Bảo Vy không thềm trả lời, quay sang nói với người đàn ông đứng bên trên đang làm kiểm soát vé:

-Bố, giờ có trả lại vé, trả lại người về Pháp được không?

-Bảo Vy, nếu con không cưới được Mạnh, đừng trách bố trả con về trước!

Người đàn ông nhăn mặt, búng nhẹ vào má con gái...

Bảo Vy vờ thì thầm, nhưng lại cố tình cho anh Mạnh nghe thấy:

-Bố! Anh ấy ư? Xấu như vậy con thật không có hứng!

Chiếc xe thể thao đen đỗ trước cổng ngôi trường lớn, ánh nắng nhẹ chiếu, in bóng người dài dài, mờ mờ trên sân trường.

Đây là ngày thứ hai Quỳnh Lam học ở trường này. Sau gần một tuần nhập học. Quỳnh Lam quyết định ở đây thêm một tháng nữa...tính chuyện trả thù. Trong bản hợp đồng đã ghi rõ, nếu một bên làm không đúng theo quy định trong những điều khoản, bản hợp đồng sẽ vô giá trị. Bên khác có thể làm gì tùy ý...

Vậy thì...Quỳnh Lam sẽ không làm người tốt nữa đâu, khà khà!

Nhưng mà...

Nhật Minh này! Thật là...đã ghi ở quê ra, vậy mà lại chở Quỳnh Lam bằng ô tô, lại còn...thể thao mui trần nữa...

-Này!

Cái giọng này nghe quen lắm, nhưng chắc không phải gọi Quỳnh Lam rồi...cô mới tới trường lần thứ ba tính cả lúc nhập học mà.

Quỳnh Lam không quay mặt lại, bước lên chiếc cầu thang dài hồng hồng lên tầng hai.

-Này! Nhóc!

Vẫn không quay lại, Quỳnh Lam vẫn đi thẳng vào lớp, chỉ nghe thấy tiếng chạy trên sân trường ngày càng gần. Rồi bỗng nhiên, một bàn tay lớn kéo vai Quỳnh Lam lại.

Khuôn người cao lớn chống tay lên đầu gối cúi xuống thốt hỗn hển:

-Này nhóc! Em có biết là em đi nhanh lắm không?

-Anh là ai?

Vì cái người trước mặt cúi xuống nên Quỳnh Lam chẳng nhìn thấy gì...

Chàng trai ngẩng mặt lên, véo nhẹ vào má Quỳnh Lam:

-Không phải em quên rồi chứ?

A, nhớ rồi...

-Anh đẹp trai?

-Đúng rồi, haha! Mà em làm gì ở đây?

Anh đẹp trai đứng hẵn dậy, lấy lại hơi thở bình thường!

Quỳnh Lam cười nhẹ, đi lên cầu thang dài:

-Em mới chuyển tới!

-À, nhóc học lớp mấy?

-Mười một!

-Em tên gì?

-Quỳnh Lam!

-Quỳnh Lam, tên hay đấy.

Quỳnh Lam bước nhanh lên, vào rồi còn hỏi thời khoá biểu với lịch học.

-Anh, em bận rồi, bye!

Gần bước vào cửa lớp, Quỳnh Lam lại bị “anh đẹp trai” kéo tay lại:

-Này, em không định nói xin lỗi đấy chứ? Hay cảm ơn cũng được!

Ồ, người này hay nhỉ? Gặp có hai lần mà bắt người ta xin lỗi rồi cảm ơn. Hâm!

-Về cái gì?

Anh đẹp trai nhũm mày:

-Em quên nhanh vậy sao? Em chẳng lẽ không phải cái người lợi dụng Anh sao?

Quỳnh Lam à dài lên một tiếng rồi nhanh nói:

-Xin lỗi nhé!

Rồi bắt đầu nhanh vào lớp. Hình như...có vài người đang nhìn cô thì phải. Nhẹ nhàng vào chỗ ngồi, để cặp vào trong ngăn bàn như lúc cô ở Pháp thường làm. Nhưng sao...cái ngăn bàn bé tí thế này?

Lại tìm một chiếc móc cạnh bàn để treo cặp giống như lúc ở Anh, nhưng cũng chẳng có cái móc nào đang chờ Quỳnh Lam hết!

Vậy là Quỳnh Lam liếc nhìn lên bên trên xem những người khác để cặp thế nào, Quỳnh Lam sẽ để thế tránh sự chú ý không đáng có.

À, để sau lưng...

Nhưng sao vướng quá à...thôi! Cố chịu vậy biết làm sao?

Vài bạn gái ở trước nhìn Quỳnh Lam xì xầm to nhỏ, hình như cái gì mà thấy bảo ở quê ra mà đã bám theo Lâm rồi...

Một bạn nam còn vừa quay sách trên tay vừa quay xuống bàn Quỳnh Lam hất hàm:

-Này, thấy bảo từ quê lên mà đi xe đẹp thế?

Biết ngay mà...Nhật Minh ơi là Nhật Minh, cậu sao cứ thích đẩy Quỳnh Lam vào con đường vòng thế? Chọn đường tắt có phải tốt hơn không?

Quỳnh Lam cười cười phẩy tay:

-Đâu có? Chắc cậu nhìn nhầm rồi, tớ rõ ràng đi xe đạp vào nhà để xe mà!

Phù, may quá, Quỳnh Lam đã tìm hiểu về trường học ở Việt Nam rồi, trường nào chẳng phải có nhà để xe riêng cho học sinh? Haha, ông trời vẫn thật là thương Quỳnh Lam nha!

-Trường mình làm gì có nhà để xe?

Quỳnh Lam ngẩn tُن mặt, cái gì? Không có nhà để xe á?

-Cậu nói gì?

Thấy vẻ mặt Quỳnh Lam như vậy, cậu bạn không nỡ trêu nữa, dừng quay sách:

-Trường mình không có nhà để xe, chỉ có phòng để xe thôi! Haha...

Ồi! Làm Quỳnh Lam giật mình. Cứ tưởng muốn sống yên Bình trong một tháng bị bại lộ chứ? Thật là ông trời vẫn cứ nể mặt Nhật Minh mà thương Quỳnh Lam...haha.

34. Chương 34

Trong lớp học sáng bởi bóng điện dài. Từng cơn gió lạnh ngắt ủa vào khe cửa, xuyên cả qua những lớp quần áo giấy cộm.

Thật vương vãi! Tại sao mùa đông vẫn mở cửa? Rồi lò sưởi nhà trường cũng không thềm bật...

Có phải tiết kiệm quá mức không? Nhưng mà buổi sáng, bật điện thế này làm gì? Thật là tiết kiệm không phải lỗi!

Quỳnh Lam ngồi trong lớp, để chiếc balo lên chân, ôm vào và dựa vào bàn học...ngủ ngon lành!

Tiếng trống vào lớp vang lên, theo từng hồi. Thật hay, không phải là chuông, nhạc mà là trống, tự người đánh nữa!

Cô bạn cùng bàn thấy thầy giáo vào lớp mà Quỳnh Lam vẫn giữ tư thế đó đành với tay lay lay:

-Lam! Lam! Có thầy tới kìa!

Dù ngủ ở nhà có say tới đâu cũng không bằng ở lớp, Quỳnh Lam tới một chút cũng không động tĩnh. Cô bạn cùng bàn thì ra sức lay, đến bao giờ mới tỉnh đây? Ghi sổ đầu bài là phải lên gặp hiệu trưởng đấy. Mà lên gặp hiệu trưởng thì bố mẹ chắc chắn phải biết chứ? Dù sao là bạn với nhau, cô bạn cùng bàn cũng không nỡ!

-Lam, Lam, dậy đi!

Vừa đứng lên chào thầy giáo, vừa ngó ngó nghiêng nghiêng, tiếng bạn cùng bàn cũng không lớn, nhưng trong không khí im lặng thì khá là vang...

Thôi chết rồi! Bị thầy ấy nhìn thấy rồi. Thầy dạy tiếng Pháp mà nhìn thấy chỉ có chết chắc.

Bịch một cái, cái cặp sách được nhẹ nhàng đặt lên bàn. Tiếng chiếc thước nện lên mặt bàn mạnh, vang dội nhiên dội thẳng vào tai Quỳnh Lam. Cô nhóc giật mình, ngồi thẳng dậy hết lớn:

-Nhật Minh, Nhật Minh, sao thế?

Biết mà, lớp học thì nó phải khác. Bắt đầu từ cậu bạn trên bịt miệng cười rồi bắt đầu cả lớp sặc sụa... Cô bạn cùng bàn nhìn Quỳnh Lam đầy tiếc nuối. Thật sự, Quỳnh Lam đụng phải sư tử đực rồi...

Lắc nhẹ cái đầu ra vẻ thông cảm, cô bạn cùng bàn lại quay lên nhìn cách xử lý của thầy giáo. Thật làm học sinh quá tò mò.

Thầy dạy tiếng Pháp, có niên đại ở trường còn lâu hơn thầy hiệu trưởng. Thầy ấy giống như hiệu trưởng thứ hai vậy. Thật là khủng khiếp khi biết tính cách thầy ấy...

Thầy có lần đã nói thức trắng một đêm để nghĩ cách xử lý học sinh sao cho thật khôn khéo rồi viết ra một quyển sổ nhỏ dùng dần. Cái quyển sổ đó đối với thầy ấy còn quý giá hơn ví tiền!

Thật sự...vô cùng khác người!

-Em kia! Vô kỷ luật, cái bàn là cái giường à?

Quỳnh Lam tỉnh bơ nói:

-Không phải, cái gối ạ. Vô cùng êm!

Lại một tràng cười nữa cất lên. Quỳnh Lam ơi, thật là muốn cho lửa cháy bùng bùng sao?

Thầy giáo nhìn Quỳnh Lam vài giây rồi nói:

-Em là học sinh mới?

Quỳnh Lam gật đầu, khuôn mặt có chút ửng đỏ do ngủ và...xấu hổ!

-Dạ vâng!

Thấy thầy giáo vuốt cái cằm bóng nhẫy, gật gù:

-Ừ, vậy tôi ới luôn!

Quỳnh Lam vẫn chẳng hiểu gì hết, chỉ bị thầy gọi đứng lên bục giảng, chỉ vào cái đồng hồ tròn tròn trên cao, rồi nhìn xuống Quỳnh Lam:

-Vậy kiếng nhé, em cứ coi đó là cái gối bông nhà em, rồi với tới nó ôm đi ngủ nhé. Đứng đấy kiếng cho hết tiết đi, cái tay phải với lên đó, mới biểu thị được hết thứ tình cảm đó, hiểu không?

Quỳnh Lam xanh mặt. Nhưng thật sự không muốn vừa đi học đã dính phải mấy vụ không đâu nên vẫn cố kiếng, cố với lên dù biết mình đang dính vào mấy cái vụ không đâu vừa nghĩ, rồi biết mình đang làm trò hề ấy đứa bên dưới lớp cười khúc khích! Đáng ghét, biết vậy thà ở nhà ngủ cho rồi...

Thầy giáo giảng bài, Quỳnh Lam có nghe. Và hiểu được khoảng hơn năm mươi phần trăm những thứ thầy nói, còn lại thầy toàn nói sai hết...! Ngữ pháp và cả từ vựng, thầy còn không bằng Quỳnh Lam...

-Thầy, cái đó không phải giống tiếng Anh, nó phát âm giống chút thôi chứ vẫn là nguyên mẫu của tiếng Pháp!

-Thưa thầy, cái đó là s chứ không phải x!

-Ồ, tôi sẽ chứ đâu phải tương lai tôi sẽ?

...

Quỳnh Lam ra một loạt câu hỏi, vừa với, vừa kiếng vừa nói làm mấy người bên dưới không khỏi tròn mắt. Thầy giáo tiếng Pháp tức đỏ mặt:

-Em kia, muốn tôi ghi vào sổ đầu bài là làm phiền tiết học của giáo viên không?

Quỳnh Lam hơi nhún nhún người xuống, chân mỗi nhừ, hỏi:

-Sổ đầu bài? Cái đó là gì ạ?

Lúc này, tiếng cười dưới lớp lớn hẳn lên. Quỳnh Lam còn nghe thấy có người nói lần này thì cô chết chắc rồi. Hứ! Cô không sợ, cứ học giỏi tiếng Pháp là được chứ gì?

Thầy giáo trợn mắt, khuôn mặt bừng đỏ, hét lớn:

-Đi ra ngoài!!!

Quỳnh Lam thấy vậy vô cùng, vô cùng mừng. Nhảy chân sáo ra khỏi cửa lớp. Xời, tưởng gì chứ? Ở Pháp Quỳnh Lam suốt ngày bị đuổi ra khỏi lớp, hết tiết lại vào. Chẳng sao! Ngồi ngoài chơi điện tử! Thầy tưởng hét lên là Quỳnh Lam sợ à? Không phải đâu?!

Có một vài thứ cần phải xem lại...

Thật sự, trong lớp học ồn ào, cô gái đang ngồi cặm cụi viết viết cái gì đó rồi lại ngẩng mặt lên cắn cắn đuôi bút.

Tiếng bạn gái ngồi cạnh nhỏ nhẹ nói:

-Về phong tục tập quán, nhân dân ta đã giữ lại được vô số. Tất nhiên phải kể tới tục nhuộm răng của các dân tộc thiểu số...

Quỳnh Lam cắn bút xong lại nhăn mặt, cặm cụi ngồi viết được hai phút, gục luôn xuống bàn kêu thán:

-Trời ơi! Không thể hiểu nổi cậu đang nói gì!

Thật ra, Quỳnh Lam trong giờ học sử đã ngồi kể cho cô bạn ngồi cùng bàn biết sự thật. Tất nhiên, cô bạn vô cùng thích thú nghe. Và cũng tất nhiên...cả hai bị ghi sổ đầu bài và bị đuổi ra khỏi lớp. Nhưng sao...Quỳnh Lam vẫn mê mẩn kể, và cô bạn cùng bàn vẫn say sưa nghe.

Hehe, người đầu tiên trong lớp Quỳnh Lam biết tên nhé, nghe tên của cô ấy nhẹ nhàng lắm-Vũ Thanh Thanh.

Mà thật sự, tiếp xúc chưa lâu, nhưng Quỳnh Lam thấy cô ấy thật sự rất nhẹ nhàng, ý là dịu dàng lắm! Giọng nói của Thanh Thanh cũng vậy, nhỏ, nhẹ mang cho người ta cảm giác ấm lạ.

Quỳnh Lam có không hiểu tiếng Việt quá nhiều nên đã nhờ Thanh Thanh dạy, nhưng cô bạn cùng bàn này cũng không thua đâu nhé, cô ấy cũng muốn Quỳnh Lam dạy luôn tiếng Pháp ỉnh nữa. Thật là thuận cả đôi bên.

Thanh Thanh cầm cái bút bi, ngồi xuống nhìn tờ giấy bị gạch gạch xoá xoá kia...mỉm cười:

-Đây nhé, là thiếu số nhé, không phải thiếu sô, cậu phải nhớ, chữ của Việt Nam có dấu! Phong tục, không phải phong túc...

Thanh Thanh ngồi sửa lỗi chính tả cho Quỳnh Lam nửa giờ ra chơi, thời gian còn lại, cô ấy lại ngồi giải thích nghĩa những từ Quỳnh Lam không hiểu. Thật là, Quỳnh Lam thông Minh có khác! Học cái gì vào cái đó...

-Phong tục có nghĩa là thứ ngày xưa, ông cha ta đã làm mà giờ chúng ta vẫn giữ!

-Ồ! Nhưng mà ông và bố tớ làm gì ngày xưa nhỉ?

...

-Thiếu số là ít, vậy các dân tộc thiếu số sẽ là các dân tộc ít người!

-Không đúng! Vậy thì phải nói là dân tộc thiểu số người chứ? Mà họ ở đâu?

-Ở vùng núi, hay vùng cao nguyên!

-A! Vậy họ chắc chắn biết đu dây và nói chuyện với vượn giống tazan.

...

-Đồng tâm chiến đấu là cùng nhau chiến đấu, trong đó, chiến đấu là đánh nhau...

Quỳnh Lam vuốt cằm suy nghĩ đến cái cảnh nhà nội đánh mình rồi gật gù nghĩ đúng là giữ được phong thái dân tộc...

...

Nhưng mà, dù có là lịch sử Pháp, Anh hay Việt Nam...hình như đều có chất kích thích dây thần kinh ngủ...

Quỳnh Lam chống tay lên bàn, đầu gục xuống...ngủ gật!

Thật sự, với cái hơi đọc của cô giáo trên bục giảng, Quỳnh Lam không thể chợp mắt.

Và rồi...ngoài tiết tiếng Anh của cô chủ nhiệm ra thì không có tiết nào Quỳnh Lam không bị ghi vào sổ đầu bài. Xác định rồi, họ một tháng bị đuổi là vừa!

—

Giờ ra chơi giữa tiết ba và tiết bốn, Quỳnh Lam vừa ngủ dậy sau giấc mơ chỉ thấy cái mặt Nhật Minh hiện lên thì...chẳng thấy Thanh Thanh đâu, mà đói lắm rồi, thò tay vào chiếc balo lấy túi xôi của cô bán xôi, nhưng lại nhớ, sáng ra, vì tức cái tên kia nên đã ăn hết trên xe, cố gắng tự bịt miệng mình lại, để không xông tới cắn cho tên nhồn nhơ kia mấy cái! Thật tức chết.

Nhưng mà sao giờ muốn gọi điện quá à...nhưng mà không biết có gọi được không biết gọi được không? Cậu ấy giờ còn ở Việt Nam chứ?

Thôi kệ đi! Không thử sao biết?

...

Biết ngay mà! Cái tên đó mà chịu ngồi yên một chỗ trong ba tiếng thì chắc ông trời mặc váy! Ngoài lúc ngủ...

Quỳnh Lam tức giận, nhét điện thoại vào túi chiếc quần bó, mắng thầm:

-Đáng ghét! Đi gặp em nào mà nhanh thế? Chiều không đến đón tớ thì đừng có trách!

Vừa quay lại, định đi tìm Thanh Thanh, Quỳnh Lam lại thấy một cô giáo trung tuổi, cầm chiếc thước lớn đập đập vào lòng bàn tay rồi nhìn Quỳnh Lam từ trên xuống dưới:

-Em kia, học sinh mới đến?

Quỳnh Lam gật đầu, hơi giật mình:

-Vâng!

-Em có biết, trường mình đã cấm không được dùng điện thoại sao? Vậy mà còn đứng đây ngang nhiên gọi điện?

Quỳnh Lam nghe xong, tròn mắt nhìn cô giáo trước mặt. Kiểm đâu ra cái luật đấy? Thế gọi là xâm phạm quyền cá nhân của người khác đó...!

-Dạ?

Người cao lớn trước mặt đồng nhiên hét lớn, chìa tay ra chỉ chỉ vào túi quần Quỳnh Lam, nơi đang cất giấu điện thoại:

-Không nghe rõ đấy sao mà dạ? Đưa cái điện thoại cho tôi!

Thật sự...hết chịu nổi mà! Đưa cho cô mà chẳng may Nhật Minh gọi thì sao? Đưa cho cô để mất quà trước sinh nhật của Quỳnh Lam thì sao? Đưa cho cô để cô lấy luôn à?

Quỳnh Lam đứng thẳng người lên, đưa hai tay ra:

-Dạ, đây!

Ôi trời! Vừa nãy mới nghĩ gì chứ? Thật là hành động một chút cũng không ăn khớp với suy nghĩ mà!

Nhưng thôi, không sao, cho Nhật Minh lo lắng chút, rồi sau đó bảo cậu ấy đòi lại là okey! Khỏi lo. Giờ đi tìm Thanh Thanh đã!

35. Chương 35

Với chiếc áo dạ dầm nổi bật giữa những chiếc áo đồng phục trắng sáng màu, chiếc váy kẻ ô caro, đi cùng chiếc tất da đen và đôi boots dài tới đầu gối, ai sẽ nghĩ Quỳnh Lam là gái quê mới lên thành phố?

Dáng người nhỏ cúi thấp, len dưới hàng chắn sắt màu mè.

Cái trường này! Thật là quá đáng! Tại sao có thể xâm phạm quyền cá nhân của học sinh như vậy? Mà đến nhà ăn trong trường cũng không có. Lại còn cấm học sinh ăn quà vặt, sử dụng điện thoại nữa. Đây mà là trường Trung học phổ thông sao? Vô lý hết sức!

Ôi! Cái bụng Quỳnh Lam nó gọi to lắm rồi, thật may mắn, cái cửa hàng đồ ăn vặt kia ngay trước cổng. Quỳnh Lam và Thanh Thanh cố chui qua hàng chắn sắt. Cúi xuống cho tới khi vào hẳn trong cửa hàng.

Quỳnh Lam mua vô số thứ linh tinh với lý do ăn dần. Nhét hết vào balo, ngoại trừ cái bánh có hình chùa một cột trên bao bì đưa cho Thanh Thanh. Nhưng cô bạn nhất quyết không lấy, nói chỉ muốn dùng tiền của mình. Mà Quỳnh Lam cũng không ép, chỉ nghĩ nếu mà là Bảo Vy, chắc cô ấy còn chê ít nữa chứ...

...

Ném chiếc cặp vaod trước, Quỳnh Lam không thềm chui nữa, giờ là...vượt rào!

Xấn tay áo lên cao, Quỳnh Lam bắt đầu trèo trèo.

Thanh Thanh ở bên dưới trợn tròn mắt, cố gắng nghĩ xem cô gái trước mặt với cô gái dễ thương vừa rồi giống nhau ở điểm nào. Nhìn Quỳnh Lam bây giờ, không khác gì...tù nhân vượt ngục. Vặt vã mà không trèo nổi một nửa chiều cao hàng rào chắn.

-Quỳnh Lam! Cẩn thận. Sáp phải trèo như thế chứ?

Quỳnh Lam nhăn mặt, cúi xuống nhìn Thanh Thanh:

-Thanh à, giúp tớ đi xuống! Tớ không trèo nổi nữa, rách váy mất!

Ặc ặc! Ôi trời ơi...!

Thanh Thabh để cặp xuống bên dưới, cố gắng giữ lấy chân Quỳnh Lam:

-Rồi, cậu xuống đi, cẩn thận một chút!

...

Thật là hết thuốc chữa với Quỳnh Lam. Đã ăn vụng thì nói nho nhỏ thôi, sao lại toang toang lên thế? Mà lại còn ra khỏi trường trong lúc mọi người ở trong tiết học.

Bị cô phụ trách bắt được, vậy là cả hai đành theo lối lên phòng hiệu trưởng!

...

-Quỳnh Lam! Em là học sinh mới đúng không?

Quỳnh Lam gật gật, thật sự thì nhìn thầy hiệu trưởng không ghê bằng cô phụ trách...

-Dạ!

-Được rồi, vì thế em chưa biết luật quy định của nhà trường?

-Vâng!

Thầy lại nhìn vào Thanh Thanh:

-Thanh, ra đóng cửa đi!

Thanh Thanh nhanh ra đóng cửa, rồi vào cầm góc áo, cúi thấp đầu xuống:

-Ba, con thật sự đói mà, tại sao lại không có nhà ăn? Không được ăn vặt? Lại còn không cầm điện thoại chứ?

Quỳnh Lam tròn tròn mắt, Thanh Thanh cô ấy...vừa mới gọi thầy hiệu trưởng là ba? À, thảo nào giờ nhìn thấy có nét giống nhau lắm nha!

-Thanh Thanh, con tốt nhất đừng nghịch ngợm như vậy được không?

-Ba, nhưng Lam cũng đói mà. Sao mà chịu được khi nằm tiếng ở trường không được ăn gì chứ?

Quỳnh Lam vẫn tròn mắt nhìn, đứng sang một bên nghe hai người kia nói chuyện!

-Thanh Thanh, vậy không phải sẽ giảm cân sao?

Ánh mắt Thanh Thanh nhanh nhẹn nhìn xuống người mình, tự chỉ chỉ:

-Ba còn muốn con giảm cân sao?

Chỉ thấy thầy hiệu trưởng lắc nhẹ đầu, với lấy chiếc điện thoại đưa cho Quỳnh Lam:

-Này, em cố gắng giúp Thanh nhé, tiếng Pháp nó không được giỏi lắm!

Quỳnh Lam gật đầu, lấy lại chiếc điện thoại.

-Vâng, em sẽ cố gắng!

Bước ra cửa, mở điện thoại, Quỳnh Lam thấy có hai cuộc gọi nhỡ. Chắc chắn là của Nhật Minh rồi...

Dưới cổng trường, chiếc xe thể thao đen đang lao nhanh bỗng phanh kít lại, để đằng sau một làn khói bụi mờ mờ với bao dấu bánh xe in trên đường.

Cửa bên lái mở, đôi chân dài, thẳng tắp bước ra, khuôn mặt hoàn hiện lên giữa nắng đông.

Chiếc áo sơ mi mỏng khoác ngoài cùng chiếc quần tây lửng, trông thật...nổi bật giữa mùa đông Hà Nội. Thật sự mang cho người ta cái cảm giác lạnh hiếm có!

...

Cửa lớp bật mở, ngay giữa tiết học. Đôi chân thon dài bước vào, nhìn xung quanh lớp, rồi nhìn thẳng vào cô gái ngồi gần giữa lớp đang vô cùng chăm chú đọc...doraemon!

Giật lấy quyển sách trên tay Quỳnh Lam với vài chục đôi mắt mở to trong lớp, Nhật Minh vẫn vô cùng bình tĩnh kéo Quỳnh Lam ra khỏi cửa, không quên ném lại một câu, vô cùng... lịch sự:

-Em sẽ xử học sinh này giúp cô!

Vừa xuống tới tầng một, Quỳnh Lam đã nhanh miệng giải thích:

-Thật ra, trường không cho dùng điện thoại!

Nhật Minh vẫn kéo tay Quỳnh Lam đi:

-Tớ không học ở trường!

Gì chứ? Cái tên này! Cậu ấy nói thế là ý gì?

-Cậu không bị cấm thì cũng bắt tớ phải dùng sao?

-Quỳnh Lam, cậu thông minh từ khi nào vậy?

Quỳnh Lam nắm chặt tay, túm vào cổ áo Nhật Minh kéo xuống, cắn vào cánh đôi môi mỏng.

Ôi! Nghĩ thế nào vậy Quỳnh Lam? Ở đây là đâu? Mà có biết là...ở tất cả các hành lang của bốn tầng học đều chật kín người không? Mà...lại còn làm cái trò đó!

Khoé miệng khê cong lên, Nhật Minh giữ đầu Quỳnh Lam thật chặt, khê nói:

-Lần này cậu nổi tiếng rồi!

Giật mình, định quay đầu nhìn lại, thì sức lực ở bàn tay Nhật Minh tăng lên:

-Quỳnh Lam, đứng ngoan chút nữa...

Rồi Nhật Minh cúi xuống, hôn sâu vào môi Quỳnh Lam vô cùng, vô cùng...người lớn!

-Ông trời! Có phải ghen tỵ với sắc đẹp của con nên mới vút nổi khổ vào người con không?

Quỳnh Lam ngồi trong lớp, kê chiếc balo hồng hồng lên bàn, nằm dài lên, thở dài, trách ông trời quá xấu xa với mình.

Có biết rằng...chắc cũng phải vài nghìn cái ảnh được post lên mạng cùng một lúc đấy chứ...! Không phải nhà trường đã cấm sử dụng điện thoại sao? Mà đến lúc như vậy...ai cũng có vậy? Thật là biết đùa mà!

Quỳnh Lam hết than thở, rồi lại đập đầu vào bàn tự trách mình có hành động...dở hơi. Thật ra đâu phải tại Nhật Minh hoàn toàn? Ai là người nghĩ ra cái trò đấy chứ?

-Aaa...! Nhật Minh, cậu nổi tiếng làm cái gì cơ chứ? Cái gì mà JK? tức chết mất...!

Thanh Thanh ngồi cạnh, tròn xoe mắt nhìn Quỳnh Lam với những tư thế tự trách...khó nói!

Vuốt vuốt lưng Quỳnh Lam, Thanh Thanh nói:

-Quỳnh Lam, nín đi! Ai bảo cậu không nói với tớ là cậu có biết người nổi tiếng như vậy? Mà lại còn là người đặc biệt của JK! Giờ hết cách giúp cậu rồi.

Quỳnh Lam nghe thấy vậy, bật dậy:

-Người đặc biệt cái con khỉ! JK á? Cậu ta là tên đáng ghét! Huhu!

Rồi rồi! Sau câu nói đó, sự nổi tiếng của Quỳnh Lam tăng gấp đôi. Vài chục con mắt trong lớp đang nhìn lại. Đúng rồi, ai cho cô dám nói như thế với thần tượng của họ?

Quỳnh Lam hận! Hận ông trời tới chết! Làm sao có thể như thế chứ? Càng đập mạnh đầu vào...balo êm êm. Trong Quỳnh Lam lại càng tức tối:

-Cái tên đó! Có lỗi xong rồi bỏ đi luôn chứ! Nhật Minh! Tớ thề...kiếp này không nhìn cậu đau khổ tới...không làm sao cả!

Ặc! Đúng rồi, Quỳnh Lam thì có thể làm gì được Nhật Minh chứ? Cô là Thỏ rùa, còn cậu ấy là Sói Báo...sao có thể chứ? Chắc chắn chưa đợi tới lúc nhìn thấy cậu ấy đau khổ, Quỳnh Lam đã chuyển sang kiếp mới rồi...!

Không phải đã nói bình yên học ở đây sao? Sao lại thành ra như vậy chứ? Có phải bình yên tới mức vượt cao hơn cả mong muốn của Quỳnh Lam?

—
-Ê! Nhóc!

Tiếng nói quen quen từ cửa cuối lớp học vọng lên, đang nằm dài ra bàn, Quỳnh Lam trợn mắt, quay lại nhìn cái tên vừa mới dám gọi mình là nhóc!

Nhưng...Nhật Minh! Cậu được lắm. Dám bảo tên Quang tới để theo dõi Quỳnh Lam sao? Một tên nhóc con à? Được rồi! Hành hạ tên này cho hả giận. Dù sao, cũng là người có liên quan tới Nhật Minh. Khả khà, đây là tại mi tự chui vào hang...cá sấu đấy nhá. Đừng có trách Quỳnh Lam ra tay độc ác!

Quỳnh Lam ngồi nhìn Quang, cười cười, bắt đầu thực hiện kế hoạch hành hạ mới...quên mất cái con người trước mặt là do mình bắt tới!

Trong sân trường lớn, hàng ghế mới được in những chữ màu đỏ, mờ mờ của những lớp trước để lại.

Cái lạnh từ đá truyền lên, thấm cả vào da không khỏi làm Quỳnh Lam rùng mình.

Cô nhóc ngồi đó, mặt nhìn về phía thằng nhóc không bao giờ gọi mình là chị mà cười thâm. Cứ nghĩ tới cái khuôn mặt khổ sở của Quang, thật sự, Quỳnh Lam không thể không liên tưởng tới bản mặt đau khổ của Nhật Minh. Dù là trong tưởng tượng. Nhưng vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái!

Thanh Thanh ngồi cạnh, say đắm nhìn cái con người đẹp trai trước mắt, thật sự không thể nhìn được người bên cạnh đang ngồi cười đều...

-Này! Cậu mê thằng nhóc này phải không?

Quỳnh Lam nói lớn, cười cũng lớn, vỗ vỗ vào vai Quang, rồi nhếch nhếch mắt:

-Đừng nói là đúng nhé...nó kém cậu hai tuổi đó!

Quang hất tay Quỳnh Lam ra, lườm cô một cái rồi chẳng thèm nói gì, bỏ headphone ra nghe. Ý là người lớn, không thèm đi chấp trẻ con!

Xí! Lơ à? Quỳnh Lam cho lơ luôn nhé!

Giật lấy một bên chiếc headphone, Quỳnh Lam lừ mắt:

-Nhóc! Nói tới đây để nghe nhạc à?

Quang bực mình, vứt ánh mắt tức giận về phía Quỳnh Lam:

-Vừa phải thôi nhá! Anh đây đã phải xin nghỉ học để về học với mấy trẻ con cái người đấy! Đừng có châm!

Vỗ vỗ vào vai Quang, Quỳnh Lam vờ lắc đầu:

-Haiz...mới nhỏ mà đã biết hi sinh quá. Chiều chị cho nhóc đi ăn kem nhé!

Cái gì? Hứ! Tưởng Quang còn là trẻ con sao? Cái nhóc này, thật bướng bỉnh mà...!

-Trẻ con! Không thèm chấp!

Quang lại quay ra, dựa vào chiếc ghế đá, cắm headphone vào tai rồi tiếp tục nghe nhạc!

Thanh Thanh ngoài khuôn mặt kia ra thì chẳng còn thấy gì, ngồi đặt tay lên chân, chớp chớp mắt nhìn cái người đang nghe nhạc kia.

-Ôi trời, thật menly quá.

Ặc! Thật hết thuốc chữa...! Quỳnh Lam khua khua tay trước mặt Thanh Thanh.

-Thanh! Cậu bệnh à? Thằng nhóc đó kém tuổi cậu đó!

Thanh Thanh giật mình, nhìn lại về phía Quỳnh Lam:

-Cậu không thấy phim Hàn sao? Toàn những tình yêu chị em vô cùng lãng mạn đấy!

-Nhưng mà tớ vẫn thấy thế nào đấy!

-Lam! Không phải cậu cũng thích Nhật Minh sao? Không phải cậu nói Nhật Minh ra sau cậu một tháng sao? Vậy không thấy thế nào à?

-Không phải, tớ không thích cậu ấy...?! Nhưng mà nếu có thì cậu ấy đẹp trai, mà còn người lớn nữa chứ!

-Ừ, cứ cho là thế đi! Chẳng lẽ cậu ấy cũng không lớn lên sao?

Thanh Thanh mơ màng nói, mắt vẫn chăm chú vào khuôn mặt đẹp trai kia.

Từ từ, để Quỳnh Lam tiếp thu đã. Gặp Nhật Minh, cậu ấy chẳng phản ứng gì, mà sao tới lúc gặp tên trẻ con này, tác động lại mãnh liệt vậy?

Quỳnh Lam cố nhìn cười, đi ra khỏi xa hai người kia, nhưng...Quang lại đi theo.

-Nhóc! Theo chị làm gì?

Quang quăng lại một câu rồi đeo bên headphone vừa bị Quỳnh Lam giật ra:

-Không phải Minh nói thì anh cũng cóc thèm!

Quỳnh Lam tức giận, trợn trong mắt! Cái tên kia! Cho thằng nhóc này đến để kiểm soát Quỳnh Lam đấy à? Cứ đợi đấy...!

-Nhật Minh! Cậu làm thế là có ý gì?

Quỳnh Lam giẫm mạnh chân xuống đất, nhìn người đang trước đang thẳng thừng dựa lưng vào thành xe mở chai nước có ga!

-Tớ không hiểu!

-Nhật Minh! Tốt nhất là đừng để Quang lúc nào cũng đi kè kè bên tớ như thế! Cậu còn nói không hiểu?

Nhật Minh à lên một tiếng, tiến lại gần Quỳnh Lam, xoa xoa lên chóp mũi nhỏ:

-Chuyện này sao?

Quỳnh Lam chu môi, nhăn nhăn chiếc trán mịn:

-Cậu nghĩ còn chuyện gì chắc? Cậu phải bảo thằng nhóc đó đi, đáng ghét!

Nhật Minh cắn nhẹ vào môi Quỳnh Lam, nói nhỏ:

-Quỳnh Lam! Là để cậu không-thể-ngoại-tình!

36. Chương 36

Ánh nắng nhạt, mang theo hơi của mùa đông buốt...

Thật là...không có lửa mà vẫn có khói mà...!

Cô nhóc nhỏ bé cúi thấp đầu, sau những chiếc xe, nhìn nhìn ngó ngó...

-Cúi xuống! Cúi xuống!

Quỳnh Lam gắt nhỏ, ra điều lấy tay hất hất xuống:

-Nhóc, nhóc đừng có đứng lên như thế được không? Nhật Minh biết được thì sao? Có biết là chị đã tốn bao nhiêu công sức mới trốn được ra đây không?

Quang phủi quần, liếc mắt nhìn cái thứ người “dở hơi” kia rồi thở dài cho sự ngây thơ như vậy...

-Này! Nhóc định trốn Minh à? Nếu trốn được, anh đây cũng chẳng phải ở cái chỗ quái quỷ này!

Rồi lại nhìn xuống chỗ cần nhìn, Quang chép miệng nói:

...Theo đuôi một đứa trẻ con, đến...vòng 1 còn chưa tới 90...

Cái gì? Đồ trắng trợn! Bảo ai trẻ con? Cái thứ đó to hay nhỏ thì kệ người ta chứ? Chẳng lẽ cứ là số đại thì mới đẹp à? Như Quỳnh Lam mới gọi là thuần khiết nhé. Mà...còn để ý cái đó của con gái?? Thật là...không thèm chấp cái đồ trẻ con đó nữa!

Quỳnh Lam lấy tay che đi:

-Này, nói ít thôi! Thấp xuống!

Quỳnh Lam kéo cổ áo Quang xuống, kéo vào cái toà nhà lớn đằng kia, với những vệt sáng đủ màu chiếu lên cả bầu trời...!

Bộ quần áo sexy, chiếc váy ngắn cũn cỡn, chiếc cổ trắng phơi ra dưới ánh điện mập mờ. Áo khoác da Đình nhon đã được vút vào ô tô. Đôi mắt màu nâu sữa hằng ngày được kẻ sâu, đen đậm nổi lên khuôn mặt trắng hồng. Mái tóc cổ định trên đầu theo nét bụi bụi.

Cô gái này, nhìn có phần hư hỏng...!

Trước khi vào cửa, cô gái hư hỏng lạnh mặt quét cái thề vào phía phần sáng nhỏ, nhanh chóng quét ánh mắt sang người to lớn đứng trước cửa rồi ngẩng ặt đi vào...

Tiếng nhạc inh tai với những mùi rượu nồng nặc, những dáng người uốn ** trên sàn cao với toàn bộ đồ...khieu gợi.

Thật sự, quá đau đầu!

Nhưng đây là lần đầu tiên...cô gái hư hỏng được vào nơi thế này. Thật sự...nhưng lần trước, chỉ là hộp đêm trò chơi, thật không có gì khác. Nên...đến nơi này thật thấy hồi hộp quá...!

Trước tiên, chọn một cái ghế gần quầy rượu, nhìn cách người ta pha cocktail. Nhìn anh ấy...thật giống với anh đẹp trai nha! Nhưng mà tối quá, Quỳnh Lam không nhìn rõ mặt. Thôi! Bỏ đi! Cái đó không quan trọng! Chơi hết mình nào...

Cô gái hư hỏng muốn gọi một...cốc coca còn ga!

Haiz...thật sự! Ở nơi này thì lấy đâu ra cái thứ đó! Mà, nếu nói ra, không phải sẽ rất xấu hổ sao?

Vớ lấy cái cốc xanh hồng trên bàn, Quỳnh Lam nhìn vào đó một lúc, cười cười, rồi uống một hơi hết...!

Quét nhẹ lưỡi qua chiếc môi hồng, Quỳnh Lam cảm nhận được cả vị ngọt ngọt, chua chua, cùng thứ gì đó cay cay như nước có ga vậy. Thật vô cùng ngon.

Quỳnh Lam vỗ vỗ vào vai anh pha rượu:

-Này! Một cốc vậy nữa nhé!

-Cô gái, tôi không thể làm một cốc với mùi vị hoàn toàn như vậy được!

Khuôn mặt đột nhiên ửng hồng, với lấy cái cốc nước bên cạnh, lại một hơi hết...

Quỳnh Lam quay mặt lại, nhìn vào anh pha rượu chỉ chỉ:

-Đừng có nói thế! Làm cho tôi đi!

Chỉ thấy anh pha rượu lắc nhẹ đầu, cười cười nhìn Quỳnh Lam rồi lại cầm cốc rượu nhỏ.

...

Cô gái hự hồng quay sang người con trai, chu môi, làm mất đi cái hình tượng lạnh lùng vừa rồi:

-Này! Nhóc! Sợ cái gì chứ? Nhật Minh có vào đây thì sẽ nhận ra chị sao?

Không thấy gì...chỉ thấy Quang trợn tròn mắt! Nhìn về đằng sau Quỳnh Lam...

Thằng nhóc này. Cái gì mà trợn mắt lên như thế chứ? Gặp cướp à? Hừ! Quỳnh Lam sẽ giải quyết hết!

Lờ dờ quay mặt về phía sau mình, Quỳnh Lam trợn mắt, rồi lại lả lướt vỗ vỗ vào mặt chàng trai:

-Nhật Minh! Cậu đi ngoại tình sao?

Dưới những ánh đèn đủ màu sắc cùng tiếng nhạc DJ nhức óc, mùi rượu và mùi người trộn lẫn thật kinh khủng.

Đôi chân dài bước nhanh ra phía cửa, trên tay bế gọn một cô nhóc nhỏ bé.

-Quỳnh Lam! Cậu dám sao? Nói không cưới, rồi lại đi tới cái chỗ này sao?

Nhật Minh nghiêng chặt răng. Đi khỏi cái nơi này. Làm sao cô nhóc này có thể chịu nổi khi bước vào đây chứ? Mà, đã uống rượu mạnh còn khen ngon chứ? Quỳnh Lam! Lần này cậu chết chắc rồi!

Cô gái hự hồng lại khác. Nhìn người đang bế mình cười cười rồi kéo cổ áo Nhật Minh xuống, hôn thật sâu!

-Nhật Minh! Cho tớ chơi mười năm phút! Rồi mai sẽ cưới cậu ngay lập tức.

Khuôn mặt đỏ ửng, cô nhóc vòng tay qua cổ Nhật Minh, thì thầm nói:

-Tớ hứa đấy!

Đôi môi mỏng nhếch lên nhẹ, trong ánh mắt hiện lên tia cười rõ ràng dưới ánh sáng tối:

-Tốt!

Dáng người cao lại đi vào nơi âm ỉ, có nhiều hạng người nhất trong xã hội...

Liếc mắt nhìn tên bảo vệ cao lớn, Nhật Minh nói gì đó, Quỳnh Lam nghe không có rõ, nhưng chẳng cần quan tâm, chỉ cần biết, nếu cậu ấy mà không cho cô ở lại đây. Vậy thì đừng mơ mà cưới được Quỳnh Lam!

Thấy Nhật Minh bắt đầu bước vào, khuôn mặt Quỳnh Lam ửng đỏ...do tác dụng của rượu mạnh cười cười véo vào má Nhật Minh:

-Nhật Minh! Cậu cứ ngoan thế có phải tốt không?

Nhật Minh chỉ nhếch môi cười, cúi xuống dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói vào tai Quỳnh Lam:

-Cậu! Hư lên rồi đấy!

—

Vừa khi Nhật Minh bước vào, cũng là lúc tất cả mọi chiếc đèn được bật lên với gam màu sáng. Những tiếng âm ỉ vừa rồi cũng không còn. Cả khoảng không rộng lớn rơi vào im lặng!

Ánh mắt Nhật Minh trở lên lạnh lùng trong chốc lát, quét qua cả gian phòng...

-Cho mỗi người ba giây!

Rồi! Tất nhiên, tất cả bắt đầu xô đẩy nhau chạy ra ngoài kể cả những người trông...đô con nhât!

Bàn ghế đổ ập, đến một tiếng nhạc của DJ còn sót lại cũng không có.

Cô gái hư hỏng giấy dựa, đòi đứng xuống thì không được, bị bàn tay rắn chắc giữ chặt.

Tức giận, Quỳnh Lam nhướn người cắn vào má Nhật Minh một cái:

-Nghĩ là cưới tớ à? Cậu còn lâu! Đờ hư hỏng!

Quỳnh Lam! Cậu thật là to gan mà. Nhật mình cúi xuống, hôn Quỳnh Lam sâu, lâu...tới lúc cô gần ngạt thở...

-Này! Nếu cậu không giữ đúng lời hứa! Nhật Minh tớ cũng không tiếc thân để cho cậu trở thành người quấy rối, quan hệ với người dưới vị thành niên ngay đêm nay đây!

Quỳnh Lam lừ lừ, cười cười rồi vuốt nhẹ lên má Nhật Minh

-Ê! Tên kia, sao không thể là ngay bây giờ?

Ặc! Quỳnh Lam rõ ràng lúc say trở thành con sói thực sự! Không ngờ đấy!

Nhật Minh liếc mắt nhìn Quỳnh Lam rồi vờ lơ đi, áp đặt cái thứ vớ vẩn đang có trong người...

-Quỳnh Lam! Nói trước, đừng thử sức chịu đựng của tớ!

Nghe được vậy, trên môi cô nàng hư hỏng lại càng nở nụ cười, sâu...vô cùng gian tà...cắn nhẹ vào môi Nhật Minh...

-Nhật Minh, không phải dù sao cũng cưới? Nếu muốn cưới nhanh thì làm trước cũng không sao. Mà, chúng ta cũng đâu phải mới quen?...

Đột nhiên thấy dáng người cao lớn quay ra khỏi cửa, đá tới sầm một phát thật mạnh vào cánh cửa, bế theo cô gái hư hỏng.

Ném người kia vào ghế cạnh ghế lái trên ô tô, búng nhẹ vào chiếc trán nhỏ.

-Quỳnh Lam! Coi như lần đầu thua cậu đi!

Cô gái nhỏ mắt nhắm hờ, mỉm cười cắn nhẹ vào bờ môi kia, miệng không ngừng nói:

-Cậu còn đi ngoại tình ở đây à? Đây là lần cuối cùng tớ tha thứ đấy!

Đúng! Ngoại lệ lần đầu tiên đã xảy ra, dưới cái cách được cho là vô cùng vớ vẩn đấy, cô gái hư hỏng đã hoàn toàn thắng “sói hổ”.

Nhưng làm là một chuyện, thắng là một chuyện và nhớ lại là chuyện hoàn toàn khác...

Cô nhóc đứng khép nép ở góc tường, tay nắm chặt mép váy, lí nhí nói:

-Nhật Minh, tha lỗi cho tớ nhé!

Dáng người cao ngạo vất hai chân lên nhau, đôi mắt nhắm hờ, ngả người về phía sau, thoải mái dựa vào sofa, khoe miệng không quên mà khê nhếch lên:

-Cáj biết mình có lỗi gì?

Quỳnh Lam cúi mặt, nói nhỏ trong miệng:

-Ừ thì mẹ Ly cho cậu quản lý, nhưng cũng đâu phải tới mức này?

Câu hỏi của Nhật Minh được nhấc lại, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Quỳnh Lam như con mèo nhỏ biết lỗi, cứ nắm lấy mép váy trắng:

-Đã đi tới cái nơi cậu không cho đến!

Nhật Minh đứng lên, đi tới chỗ Quỳnh Lam, nói nhẹ vào tai cô:

-Có vậy thôi sao?

Quỳnh Lam vẫn giữ trạng thái cũ vì biết lần này mình sai:

-Còn có nữa!

Nhật Minh nhẹ giọng:

-Có gì?

-Còn tự uống “chất gây say”!

-Có vậy thôi sao?

Lần này, Quỳnh Lam tròn mắt nhìn lên Nhật Minh:

-Cậu nói thế là sao? Còn nữa ư?

Ánh mắt Nhật Minh rõ ràng hiện lên thứ cười nhìn ra, đưa tay búng trán cô nhóc, ghé sát vào tai Quỳnh Lam, giọng cậu trở lên cực kì mờ ám...

-Muốn sinh em bé trước lúc cưới mà? Bây giờ không phải rất đúng lúc sao? Tớ...cũng muốn thử một lần xem sao!

“...”

Ặc! Thử một lần xem sao? Có mấy lần mà bảo thử một lần xem sao? Nhật Minh, cậu ấy nói thế có nghĩa là...sẽ lấy nhiều vợ? Đùa à? Vậy mà đòi cưới Quỳnh Lam sao?

-Quỳnh Lam tức giận, đá mạnh vào chân Nhật Minh, ngẩng mặt lên hét lớn:

-Này! Cậu còn ít tuổi hơn tớ đấy, sao có thể vào đó dễ dàng? Còn tớ thì không? Lớn hơn một tháng thì không là lớn hơn sao? Đồ dê sói!

Ánh mắt Nhật Minh lại hiện lên sự...cười cợt:

-Quỳnh Lam, không phải muốn làm người lớn sao? Có cần lọ nước Hoa không?

Cô nhóc đỏ mặt, đứng trân trân ra nhìn người đang vô cùng thoải mái kia mà không nói lên lời. Không phải chưa? Nhật Minh, mặt cậu ấy sắp dày hơn...cái thốt cỡ lớn rồi sao?

—

Haha! Vậy là cô nhóc chẳng nhớ mình thắng vẻ vang như thế nào! Mà giờ chỉ biết cúi gằm đầu xuống xấu hổ, hối hận vì lại đi trêu chọc cái người không ra động vật cao cấp kia...!

—

Trong căn phòng lớn, ánh sáng điện màu vàng chạy nhảy khắp gian phòng lớn, dáng người con trai tựa thoải mái trên ghế nhìn ra phía cửa kính từ trên tầng cao, khuôn miệng không mỉm mà cứ nhẹ nhếch lên:

-Quang! Cậu nghĩ xử lý mình thế nào?

Quang ngồi trên ghế, tay không ngừng lên chiếc điện thoại:

-Tuỳ anh! Rồi cho em về Đức đi! Chịu hết nổi cái thứ đó rồi:

Nhật Minh xoay chiếc ghế lại, nhìn vào cái người thứ hai trên thế giới có cái kiểu thái độ đó với mình:

-Là cậu nói đấy!

Quen với cách cô nhóc kia nói như vậy rồi, nhưng đối với Quang, chắc chắn phải dạy lại!

Trong phòng kho rộng lớn, cô gái nhỏ quét nhẹ ngón tay lên tường, khoé miệng khê cong lên:

-Thật là đáng tiếc, cả nhà mấy người mà vì cháu mà phải đến đây sao? Buồn nhĩ!

Ở góc nhà, người phụ nữ nhìn Quỳnh Lam bằng nửa con mắt, hắt mặt lên:

-Con ranh! Xem mày dám làm gì?

Nhẹ lắc đầu, bị như vậy rồi mà còn nói như vậy?

-Bác, bác thật sự không sợ chứ?

-Tao mà phải sợ con ranh con như mày à? Có giỏi xem mày làm gì được tao?

Người phụ nữ đầu tóc rối bù, định tiến tới chỗ Quỳnh Lam dơ tay lên, nhưng một giọng nói lạnh lẽo từ ngoài truyền vào:

-Bà thật chê cuộc sống quá hạnh phúc rồi!

Dáng người cao lớn bước vào, trên khuôn mặt, một chút cảm xúc cũng không hiện qua. Ánh mắt xẹt qua mấy người kia, lạnh lùng nói:

-Ăn chơi đủ rồi đúng không?

Trước những ánh mắt ngạc nhiên của mấy người ngồi trong góc phòng, miệng người đàn ông to lớn không ngừng lấp bắp:

-JK...JK...

...

Quỳnh Lam vừa thấy Nhật Minh vào, chu chiếc miệng nhỏ nhỏ, kiễng chân cẩn nhẹ vào đôi môi mỏng:

-Lâu vậy? Có biết tớ chờ lâu lắm không?

Nhật Minh cười cười, búng nhẹ vào trán Quỳnh Lam:

-Quỳnh Lam, ai cho cậu nghĩ ra trò này?

-Từ cậu mà ra!

Quỳnh Lam cười khúc khích, lại tiếp tục kiễng chân thì thầm vào tai Nhật Minh!

“...”

Trước cảnh tượng vô cùng, vô cùng khó nói này, ba người đứng trong góc chỉ biết trợn lớn mắt, không nói lên lời...

Vương Huyền đứng dậy, hét lớn:

-Con ranh! Dám động vào JK của tao à?

Định tiến lại gần chỗ Quỳnh Lam đang đứng, thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

-Thử đi!

Rồi giọng nói mang theo nét cười vang lên:

-A! Fan cuồng...!

Quỳnh Lam ghé sát vào khuôn mặt Nhật Minh nói tiếp:

-JK! Cậu thật sự nổi tiếng tới mức nào?

Nhật Minh cúi xuống cắn vào môi Quỳnh Lam:

-Không chỉ ở trái đất!

Quỳnh Lam cười lớn, ngồi trên ô tô, đập tay nhìn vào chiếc màn hình nhỏ:

-Này, nếu muốn giảm kg thì vận động thể này tốt nhĩ!

Hàng loạt tiếng hét vang lên, cái thứ màu đen chạy khắp cả phòng kho...

-Tắt ngay đi!

Nhật Minh nhả mắt lái xe nhìn quay ra cửa sổ, để không phải nhìn...hàng chục cái thứ đen đen, lít nhít kinh khủng đó chạy trong màn hình...

Chuột, con vật đáng sợ nhất vũ trụ đang cả đàn lớn chạy qua chạy lại trước mắt...

...

-Nhật Minh, nói thật thì tớ cũng sợ, nhưng chưa tới nỗi như cậu!

Đứng vuốt lưng cho đáng người cao gầy cúi xuống, Quỳnh Lam lắc đầu:

-Cậu đầu cần phải vậy, phải ăn vào để lấy thứ mà nôn chứ...

Nhật Minh quay lên lườm Quỳnh Lam một cái, với lấy chai nước lớn để rửa sạch miệng!

Đáng ghét! Trong cái đầu nhỏ bé kia, sao có thể ra một sự trả thù kinh khủng vậy chứ?

37. Chương 37

Tiếp xúc với thứ gì nhiều, con người chắc chắn phải thích ứng, không nhanh thì chậm...

Tất nhiên, điều đó ở Quỳnh Lam cũng không ngoại lệ...

Từ lúc ở Việt Nam, Quỳnh Lam đã *nhiễm* phong cách của mấy bạn Việt Nam khá nhiều. Trong lớp cũng khá hoà đồng, không như mấy buổi đầu tiên cô mới đến.

Mọi người hỏi facebook, hỏi tên zing, hỏi Quỳnh Lam thích đọc truyện gì,...nhưng nhiều nhất vẫn là...Quỳnh Lam và JK là thứ quan hệ gì?

Có vài giả thiết mấy bạn bàn trên đặt ra:

-Chân dài và đại gia"... ý kiến này được bác bỏ ngay trong suy nghĩ...!

-Nhật Minh vui chơi...qua đường!- Quỳnh Lam đã hét vào mặt thằng con trai ngồi trên khi nó quay xuống nói câu này!

-Cậu bị ngộ à? Thế cậu với cái đứa học lớp bên là quan hệ gì? Hái cỏ ở thùng rác à?

...

Giả thuyết tiếp theo:

-Quỳnh Lam đã hấp dẫn, quyến rũ JK bằng vẻ bề ngoài của... con vịt!

Lại tiếp tục hét vào tai cái đứa vừa phát ngôn ra câu này:

-Thế cậu còn không bằng vịt à? Cậu muốn thứ của vịt đã được chưa?

V.v...

Tất cả, đã làm cho cả trường, nhất là lớp học của Quỳnh Lam ầm ĩ lên, nhưng cũng đẩy tình cảm của mọi người lại gần nhau hơn!

-Lam! Đi ăn ốc luộc không? Hôm nay đại gia này đãi!

Quỳnh Lam chu môi, liếc về phía anh bạn vừa nói ra câu đó:

-Này, đừng như Thanh Thanh đấy nhé, nói là bao ăn mà cuối cùng quên không mang ví, lại tố trả đấy. Đạo này tài chính của tớ cũng khó khăn lắm đấy, không có là phải ở lại rửa bát đấy!

Thanh Thanh ngồi ngắm Quang chăm chú, nghe thấy tên mình xuất hiện trong câu nói của người khác, quay ra chớp mắt nói:

-Thế này đi, nếu Quang đi tớ cũng sẽ đi cùng nhé!

Quỳnh Lam bĩu môi, hất mặt về phía tên đang đứng đứng ngồi nghe nhạc cuối lớp, lắc đầu:

-Thế thì khỏi! Đi với thằng nhóc đó, tớ không có hứng!

Thật là, từ lúc vào hộp đêm với Quang, và bị Nhật Minh bắt được, Quỳnh Lam luôn luôn không muốn Quang đi theo nữa. Vì sợ...theo dõi! Nhưng cái đuôi ấy, có cắt thế nào cũng không nổi!

Trước cổng trường, cả đoàn người đang lao ra, tiếng cười đùa ầm ĩ của giờ về thật ồn ào!

Quỳnh Lam hôm nay đi ăn ốc luộc với anh chàng cùng lớp, Thanh Thanh. Còn Quang, Nhật Minh gọi điện tới nói về gấp, mẹ cậu ta đang tìm!

Vậy nên, kẻ thù của Nhật Minh đã xuất hiện...

Thanh Thanh đi trên đường không ngừng mắng thăm tên JK đáng ghét, dám bắt người ta đi gấp gấp như vậy...!

Quỳnh Lam thấy vậy, véo nhẹ vào má Thanh Thanh:

-Này, Thanh, cậu thôi đi! Thằng nhóc đó vừa về là tớ cảm thấy vô cùng vô cùng thoải mái đấy! Đúng không Tùng?

Anh bạn đang đã viên sỏi trên đường nghĩ cái gì đó, Quỳnh Lam vừa hỏi thì đỏ mặt, giật mình:

-Sao cơ? Sao cơ?

Quỳnh Lam lại lắc đầu! Ôi trời ơi! Hết Thanh rồi Tùng, hai người này có định cho cô thoải mái không thế? Đi ăn ốc mà cứ đi tra tấn ý!

-Này! Tĩnh lại cho tớ nhờ! Hai người hồn treo trên ngọn cây à?

Tùng đỏ mặt, cúi xuống không nói gì, còn Thanh mặt vẫn đăm đăm lại, càng muốn mắng tên phá đám kia thật to!

...

Đang mãi cầm gói bim bim ăn, đi trên hè đường, một chiếc xe từ đâu lao tới, thẳng chỗ Quỳnh Lam mà chạy, với tốc độ vô cùng nhanh, Quỳnh Lam giật mình khi nghe thấy tiếng xe, quay lại...

Mọi thứ như đổ sập, gã đàn ông trong xe nhấn mạnh ga, lao nhanh về phía cô gái nhỏ đang mở mắt to lên nhìn, mặt trở lên tái xanh...

Rầm!

Tiếng động lớn khô khốc vang lên, chiếc xe ô tô nhỏ đã chạy mất sau khi đã làm một việc vôùng độc ác!

...

Cô gái nhỏ nằm đó, miệng vẫn mấp máy gọi tên một người, chai nước bị văng xa, chất lỏng màu đỏ từ đầu chảy xuống khuôn mặt trắng xanh, đôi mắt nâu sữa từ từ nhắm lại, bàn tay vô lực đập xuống lòng đường...

-Quỳnh Lam!!

Thanh Thanh hét lên, chạy tới cô gái đang nằm dưới đất, hét ầm lên:

-Tùng, mau gọi bác sỹ, gọi nhanh lên!

Tùng luống cuống, khuôn mặt đầy mồ hôi trở lên trắng bệch, tay run run lấy chiếc điện thoại.

Trước phòng cấp cứu, mùi bệnh viện ngấm đặc vào trong từng hạt không khí, chiếc đèn đỏ trên cửa màu trắng vẫn hiện lên lạnh lùng.

Lần đầu tiên, thấy một Nhật Minh khác lạ, thấy cái thứ đáng sợ trong đôi mắt sâu đang nhìn chăm chú vào cửa phòng, sự sợ hãi ẩn hiện đâu đó nơi bàn tay đang run nhẹ...

Mẹ Ly ngồi trên hàng, vỗ vai mẹ Phương đang khóc nức lên, ánh mắt sợ hãi, ân hận nhìn vào căn phòng...

Quang đứng một góc, nắm chặt chiếc điện thoại! Chết tiệt! Cậu đã bị lừa. Đứa nào dám giả mẹ để lừa cậu chứ?

...

Tất cả mọi người, đều sợ hãi, một mực nhìn vào chiếc cửa trắng trắng, tiếng khóc nức nghẹn ngào của Thanh Thanh và mẹ Phương cũng yếu dần, hai đôi mắt sưng đỏ...

Cửa phòng bật mở, bác sỹ bước ra, tháo chiếc khẩu trang xuống.

Nhật Minh mất bình tĩnh, đến nắm cổ áo bác sỹ, hỏi dồn dập:

-Cậu ấy thế nào rồi? Các ông làm gì trong đó mà lấy thế hả? Cậu ấy có bị làm sao không?

Bác sỹ chỉ hơi lắc đầu, kéo chiếc cổ áo khỏi bàn tay Nhật Minh, biết rõ tâm trạng của cậu hiện giờ...

-Cô bé không sao, may mà gia đình đã đưa tới kịp thời. Nhưng, về sau này, phần não đã bị tổn thương, nên không được làm thứ gì để phải suy nghĩ nhiều.

Mọi người nghe thấy vậy thì một phần nào cũng nhẹ nhõm, thật may là không có nguy hiểm gì hết!

Nhật Minh nghe thấy vậy, lao ngay vào phòng cấp cứu, nhìn cô gái nhỏ nằm im đang quấn băng khắp khuôn mặt quen thuộc...

-Quỳnh Lam, sao thế chứ? Con thỏ rùa của tớ sao phải nằm vậy chứ? Dậy đi, rồi muốn gì tớ cũng có thể cho cậu mà!

Trả lời lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ! Nhật Minh như điên lên, chạy ra ngoài, tím lấy cổ áo Tùng, rồi đâm thật mạnh vào khuôn mặt đó.

-Cậu là ai hả? Sao cậu dám đưa Quỳnh Lam đi hả?

Tùng chỉ đứng đó, nhận sự tức giận từ Nhật Minh. Đôi mắt cậu ấy trở lên đỏ rực, hằn trên trán đã hiện lên:

-Từ bây giờ, cậu mà dám gần Quỳnh Lam quá năm mét! Tôi sẽ giết chết cậu!

Mọi tội lỗi bỗng nhiên được đổ lên đầu Tùng vô cớ, nhưng cậu là đàn ông, sông phải có trách nhiệm...!

Những cú đá mạnh liên tiếp giáng lên mặt người đàn ông đang nằm dưới đất, kêu rên thảm thiết...

Nhật Minh dồn hết tất cả tức giận vào những cú đá:

-Ông ta đã cho ông bao nhiêu tiền hả? Còn dám qua mặt tôi để làm như vậy sao?

...máu trên mặt người đàn ông đã nhem nhuốc, kêu la xin tha:

-Cậu...tha...cho tôi...vì còn con...gái tôi...nó bị cô ta hành hạ quá...!

Nhật Minh thấy sự không nghĩ được gì hết, chỉ nhớ lại lúc khuôn mặt Quỳnh Lam quấn kín băng, rồi khi cậu bế cả người đầy máu ấy, khuôn miệng kia vẫn mấp máy gọi tên mình...

Nhưng cú đá không ngừng lại, như có cảm giác còn mạnh hơn!

Quang thấy vậy, thật không biết làm thế nào, chỉ sợ nếu vào ngăn cản, người tiếp theo sẽ là mình...nhưng nếu không, một người sẽ chết, và tội giết người sẽ ngay ở trước mặt Nhật Minh!

-Minh! Dừng lại đi!

Giọng mẹ Ly đột nhiên vang lên, những phát đá mạnh cũng đột ngột dừng lại...

-Mẹ! Sao lại tới đây!

Mẹ Ly kéo Nhật Minh, lấy tay lau nhẹ vầng trán đầm mồ hôi:

-Nghe này, Quỳnh Lam đã không sao rồi, bây giờ có làm gì họ thì cũng không thay đổi được gì, Nhật Minh, mẹ biết con yêu Quỳnh Lam, vậy thì đi chăm sóc con bé đi, nó còn đang yếu lắm!

-Quang, giải quyết gọn cho tôi!

Nhật Minh cúi đầu nhìn mẹ Ly rồi ra lệnh cho Quang, đôi chân dài theo phía cửa gỗ bước đến chiếc xe thể thao đen, mở máy phóng như bay tới sân bay...

Quỳnh Lam đã được đưa tới Mỹ, an toàn, và được chăm sóc tốt một cách tuyệt đối!

Bước ra khỏi sân bay riêng, Nhật Minh bước nhanh tới chiếc xe chờ sẵn, phóng vút trên con đường cao tốc lớn, phủ đầy tuyết trắng!

...

Ngôi nhà lớn hiện lên sau đám sương mù mờ mịt, chiếc xe màu đen phanh kít lại, vết bánh xe hằn vết lõm xuống lớp tuyết dày.

Đi thật nhanh vào nhà, nơi ông Bác sỹ đang ngồi kiểm tra thuốc, nhìn thấy thân hình nhỏ, khuôn mặt trắng xước xanh tím, bàn tay được truyền đủ thứ nước, Nhật Minh không kiềm chế nổi quát âm lên, ném vỡ chiếc điện thoại đen đang nắm chặt trên tay:

-Chết tiệt!

Ông bác sỹ già ngồi trên bàn đọc báo, quay lại nhìn Nhật Minh lắc đầu:

-Con bé cần được nghỉ ngơi, nếu muốn gần nó thì tốt nhất cậu nên giữ im lặng!

-Ông đang ra lệnh cho tôi?

-Đó không phải mệnh lệnh, chỉ là quan tâm đến đứa cháu của mình thôi!

Nhật Minh lặng người đi đến bên cạnh giường, nhìn khuôn mặt quen thuộc đang im lặng, đôi mắt nhắm nghiền, thứ ống thở chết tiệt đã ngăn cản Nhật Minh nhìn toàn bộ khuôn mặt kia...

-Đi ra ngoài!

Nhật Minh nhắm mắt, để cho thứ cảm giác khó chịu trong người được ẩn xuống...

...

Xoa xoa khuôn mặt nhỏ, Nhật Minh lo lắng nếu người còn gái trước mặt không tỉnh dậy, nếu không được gặp cô ấy nữa, nếu không thể nghe giọng nói đó nữa, thì sẽ thế nào? Cuộc sống của cậu, sẽ trở lên thế nào?

Đáy mắt thâm sâu nhìn người con gái kia, hiện lên thứ yêu thương không thể tả:

-Quỳnh Lam, sao lại ngủ lâu vậy? Có biết là sắp sinh nhật tớ không? Nếu cậu mà không thức dậy, tớ sẽ không cho cậu đi chơi, không nói chuyện với cậu nữa đấy!

Nằm bên cạnh, Nhật Minh ôm lấy cơ thể gầy gầy xanh xao, lộ ra rõ ràng cái thứ yếu đuối từ sâu trong lý trí chưa bao giờ xuất hiện...

Sau hai tháng, vứt mọi công việc cho Quang, Nhật Minh lúc nào cũng bên cạnh Quỳnh Lam, không lúc nào rời...

-Quỳnh Lam! Cậu sẽ tỉnh lại đúng không? Ông ấy sẽ không dám lừa tớ! Cậu chắc chắn sẽ không sao đâu!

Mỗi ngày, Nhật Minh đều ngồi bên cạnh cô gái nhỏ, xem lúc cô tiêm thuốc, truyền nước, tháo băng,...

Nhưng, tại sao chứ? Tại sao dù chỉ là một sự cử động nho nhỏ cũng không thể bỏ thí cho Nhật Minh? Cô có biết là mình quá tàn nhẫn hay không?

Cuối cùng, ông trời cũng có trái tim, đã cho Quỳnh Lam tỉnh lại...

Ngón tay út nhẹ cử động khi được bàn tay lớn ấm áp bao bọc...

Nhật Minh giật mình, dường như các giác quan tê cứng tay lại làm việc hết công suất...

-Bác sỹ! Ông! Cậu ấy cử động rồi...

Tiếng nói lớn vang lên, chỉ vài giây sau, ông bác sỹ chạy vào, kiểm tra lại nhịp thở...

-Này, cậu biết không, tôi dù gì cũng là chú nuôi nó, cậu có thể tôn trọng tôi một chút được không?

Nhật Minh hơi nhăn mặt:

-Giờ là nghĩ tới chuyện đấy sao?

Sự hi vọng tràn ngập trong ánh mắt Nhật Minh, Quỳnh Lam, tỉnh lại đi nhé, nói chuyện với Nhật Minh đi, đừng để Nhật Minh cô đơn nữa...được không?

Đúng, có những lúc, cái thứ cảm xúc mãnh liệt bên trong xé toạc chiếc mặt nạ của mỗi con người! Và không ngoại trừ riêng ai...

Bàn tay to lớn run nhẹ, ánh mắt mang theo thứ hi vọng to lớn, không ngừng nhìn về chiếc giường màu xám...

...

-Con bé, sắp tỉnh rồi, chắc vài ngày nữa...

Giọng bác sỹ già vang lên, đầy gọng kính, khuôn mặt trở lên mờ đục, đi ra khỏi cửa.

Hi vọng, ý nghĩa của nó là gì? Sao chỉ chưa tới một phút mà có thể dập tắt cái thứ cảm xúc mãnh liệt vừa rồi sao?

Hai tháng, chưa đủ sao? Ừa về là những chuỗi ngày dài đằng và sinh nhật lần thứ mười tám cô đơn, chỉ được nhìn khuôn mặt kia, được nghe hơi thở, nhịp tim...nhưng tại sao? Không thể một chút thôi, trả lại cho Nhật Minh giọng nói, nụ cười đó chứ?

Chiếc cửa gỗ lớn được đóng chặt lại, Nhật Minh ngồi phịch xuống mép giường, giữ chặt lấy một bên ngực, khẽ nhăn mặt, nỗi nhớ cứ tràn về, mặc dù, người ấy có ngay bên cạnh...đôi môi khẽ rung như thì thầm với chính mình:

-Quỳnh Lam, tớ nhớ cậu...

Trả lại là sự im lặng đáng sợ, là tiếng phát ra đều đều trong ống dẫn thở, từ đôi mắt nhắm nghiền bỗng dấy ra chất lỏng trong suốt, thấm xuống chiếc gối xám!

Mẹ Phương và mẹ Ly đã tới khá nhiều lần, và mỗi lần như vậy, mẹ Phương đều hết nước mắt, ngất lên ngất xuống.

Mẹ Ngọc vẫn chưa biết, vì không muốn làm thêm một người lo lắng.

Một ngày...hai ngày...Nhật Minh vẫn luôn bên cạnh Quỳnh Lam, nhìn vào khuôn mặt quen thuộc và nói ra những câu nói vô cùng đau lòng...

...

Ánh nắng chiếu qua chiếc rèm cửa, rọi vào khuôn mặt hồng hồng...

Đưa đôi tay nhỏ bé lên vuốt mát tóc đen mượt, cô gái nhỏ mỉm cười yếu ớt...

Cảm nhận được một bàn tay nóng ấm đang xoa mái tóc của mình, Nhật Minh ngẩng đầu lên, mở lớn mắt nhìn người con gái kia, không tìm được cảm xúc mà ôm chầm thấy cơ thể yếu ớt:

-Thỏ rùa! Cậu, sao ngủ lâu như vậy chứ?

Quỳnh Lam cười nhẹ, cô nhớ tất cả những thứ đã xảy ra với mình, trong giấc mơ, cô còn cảm nhận được có một bàn tay ấm áp lúc nào cũng bên mình, nghe được những lời nói của Nhật Minh, muốn tỉnh dậy để nói, nhưng dù có làm thế nào cũng không được, vòng tay lại, ôm lấy tấm lưng rộng lớn, Quỳnh Lam phát ra chất giọng mỏng manh...

-Nhật Minh, tớ nhớ cậu, nhiều lắm...

Những hạt trong suốt rơi khỏi khoé mắt, chảy dài xuống gò má hồng...

Nhật Minh hôn nhẹ vào môi Quỳnh Lam, lau đi những giọt nước mắt nóng hổi...

-Quỳnh Lam, nghỉ đi, tớ xuống nói với bác sỹ!

...Quỳnh Lam lắc đầu, nắm lấy cánh tay Nhật Minh:

-Này! Hay chúng ta đi chơi đi...i

38. Chương 38

Chiếc xe thể thao đen đi chậm trên con đường ngoại ô rộng lớn, cảnh tượng bên ngoài cửa kính là cả một rừng cây thông bị bao phủ bởi tuyết trắng cuối đông...

Trong xe, cô nhóc nhỏ mặc áo ngủ trắng bên trong, khoác ngoài chiếc áo khoác bông hồng hồng, được đắp bởi chiếc chăn dày ấm áp, đang yếu ớt hà hơi lên kính, rồi viết những nét chữ nguệch ngoạc.

-Nhật Minh, tuyết nhiều thật đó, nhưng, hay khi nào tới Nga đi! Chắc tới đất nước lạnh như thế vào mùa đông chắc cảm giác không tồi đâu!

Nhật Minh lắc nhẹ đầu, cố đi xe thật chậm, để cô nhóc không cảm thấy chóng mặt. Haiz...đúng là tính nết từ lúc sinh ra đã vậy rồi mà, dù có thế nào cũng không thay đổi được!

-Quỳnh Lam, xem một chút nữa rồi về nhé!

Giọng nói của Nhật Minh vô cùng ôn nhu, dịu dàng.

Quỳnh Lam nghe thấy vậy thì hứ lên một tiếng, quay mặt ra cửa sổ...

Nhật Minh đáng ghét này, cuối cùng những lời nói đó là thật hay giả chứ? Không phải đã nói nếu Quỳnh Lam tỉnh lại chắc chắn sẽ không để lỡ cơ hội mà cầu hôn cô sao? Đây! Thời gian đây, không gian đây, sao không cầu hôn luôn cho rồi?

-Quỳnh Lam! Nghe tớ nói chứ?

Quỳnh Lam hừ nhẹ, không thèm trả lời, Nhật Minh, cậu ấy là người không biết giữ lời!

Nhật Minh dừng xe lại, xoay mặt Quỳnh Lam ra, hàng lông mày khẽ nhăn lại:

-Quỳnh Lam! Không phải vừa khoẻ dậy lại như vậy chứ?

Quỳnh Lam nghe vậy, tự thấy mình trở thành người có lỗi liền cố hết sức hét ầm lên!

-Nhật Minh! Ai nói muốn cầu hôn với tớ?

Rồi Quỳnh Lam lại nhìn xung quanh, nhẩn mặt rồi nghi ngờ nhìn Nhật Minh:

-Này, không phải cậu chỉ nói cho vui đấy chứ? Nhẫn cũng không mua sao?

Về mặt Nhật Minh thản nhiên:

-Vì cậu đã biết quá nhiều!

Quỳnh Lam tức điên, nằm xuống ghế, chồm chắn kín đầu...

Nhật Minh nhẹ lay lay:

-Này, không phải là dối đấy chứ?

Quỳnh Lam trong chăn lại hứ ra một tiếng:

-Lại còn không sao?

Nhật Minh cười nhẹ, xoa xoa đầu Quỳnh Lam qua chiếc chăn:

-Chuyện này là chuyện của tớ, mà...không phải cậu thích cầu hôn trong ô tô đó chứ?

Quỳnh Lam mở chăn, nhìn thẳng vào mặt Nhật Minh:

-Ê! Tớ không phải trẻ con mà xoa đầu nhé! Mà...cậu không biết sao? Con gái ai chẳng thích bất ngờ? Cho dù là không có nến, không có nhạc, không có rượu vang...

Chưa nói hết câu, Quỳnh Lam đã chịch Nhật Minh cướp lời:

-Và không cần có nhẫn?

...

Đột nhiên, tiếng còi lớn từ phía trước vang lên, dồn dập dồn dập...

Bípppp...bípppppp...bíppppp...

Chiếc ô tô hạng lớn đi ngược chiều đang mất kiểm soát đi trên con đường tuyết trơn trượt lao nhanh về phía chiếc xe thể thao đã tắt máy...

Nhật Minh giật mình nhìn về phía trước, không kịp lái xe tới chỗ khác...vậy, cả người ôm trọn trên Quỳnh Lam...

Tiếng còi xe cứ không ngừng kêu, vang đến chói tai...

Chiếc xe tải chở hàng cỡ nhỏ cứ dần dần giảm khoảng cách với ô tô thể thao, càng lúc càng nhanh...

...

“Rầm”

Tiếng động lớn vang lên cả một vùng trời, khô khốc...

Chiếc ô tô cỡ lớn lăn vài vòng sau cú va chạm lớn trên con đường trơn trượt...

Màu đen thể thao quý phái bị lật ngược, rồi đột nhiên bốc cháy cùng những tiếng nổ lớn của chiếc xe tải nằm trống rỗng bên vệ đường đầy tuyết...

—

Tiếng khóc gào lớn bật lên, cô nhóc bị đẩy ra khỏi chiếc xe thể thao ngồi dưới tuyết lạnh nhìn khung cảnh trước mắt, gọi tên người vẫn đang nằm trong...

Đáp lại, là tiếng gió, tiếng lửa cháy bùng cùng những tiếng nổ nhỏ...

...

Cô gái yếu ớt đứng dậy, chui vào gầm xe, cố gắng cứu người con trai lưng đẫm máu, mắt nhắm nghiền, không ngừng gào lớn tên quen thuộc:

-Nhật Minh! Nhật Minh!

Tiếng khóc nức nở, đối đầu với cái giá lạnh, thứ nhiệt độ khắc nghiệt, cùng với cái nóng bỏng của lửa làm cả người đỏ đỏ tím tím, đau rất khắp khuôn mặt...

Nước mắt chảy xuống tấm lưng dính máu, cố gắng kéo thân hình to lớn ra khỏi đám lửa cháy bùng...

...

Ngồi tựa vào vệ đường lạnh, Quỳnh Lam cố gắng chiếc điện thoại trong túi áo khoác với bàn tay run bật, vì sợ hãi, vì lạnh, vì cảm thấy hơi ấm của người bên cạnh đang dần mất đi, thay vào đó là tiếng thở không đều, đứt đoạn và tấm lưng kia đã thấm máu, ướt đỏ cả một khoảng tuyết trắng rộng lớn!

Khi chuông điện thoại vừa có người bắt máy, Quỳnh Lam như dùng hết sức để hét lên:

-Đến đây đi, làm ơn, cứu lấy cậu ấy! Nhanh lên!

Trong điện thoại vang lên tiếng nói gấp gáp:

-Quỳnh Lam? Sao vậy? Cậu đang ở đâu?

Chỉ nghe thấy tiếng khóc, rồi một tiếng cộp, chiếc điện thoại rơi xuống nền tuyết lạnh, chỉ còn nghe thấy giọng nói trong điện thoại hét lên, rồi sau đó là đằng đằng những tiếng bíp bíp khô khan...

Vài chiếc tip điện trắng bật lên sáng rực cả căn phòng, hơi ấm của lò sưởi hoà tan vào từng phân tử khí, mùi thuốc sát trùng cùng thứ cảm giác tanh tanh sộc vào khứu giác, cảm giác nặng nề lan toả cả khoảng không.

...

Trên chiếc ghế nhỏ, cô nhóc thất thần nhìn người con trai đang nằm trên giường, với chằng chịt những dây tiếp khí, hơi thở yếu ớt qua chiếc ống thở, cả nửa trên được quấn băng trắng...

Trên khuôn mặt nhỏ bé, không có một nét đáng yêu cũ, chiếc mũi ửng đỏ, đôi mắt nhẹ chớp, như dòng suối nhỏ, từng lớp nước lăn dài, im lặng tới một tiếng động nhỏ cũng không phát ra...

Tại sao chứ? Tại sao lại là người ấy chứ? Tại sao không là Quỳnh Lam? Tất cả mọi thứ như bây giờ đều do Quỳnh Lam gây ra, vì sao lại trẻ con như vậy? Vì sao lại muốn đi chơi khi vừa tỉnh dậy? Không phải đã để Nhật Minh đợi hai tháng rồi sao? Quỳnh Lam, tới người ngốc cũng có thể hiểu chuyện, vậy tại sao lúc nào cũng chỉ nghĩ tới mình? Còn cảm giác của Nhật Minh, tại sao một chút cô cũng không nghĩ tới chứ? Quỳnh Lam, đâu còn là trẻ con nữa?...

-Lam, con còn đang mệt, đi vào nghỉ đi!

Tiếng cửa vừa khép lại, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên cạnh, khuôn mặt mẹ Phương nhìn con trai mình trên giường, đau lòng liếc sang đang vẽ của Quỳnh Lam, vừa bệnh, bị ngắt còng trật khớp, vả lại cô cũng bị thương không ít, bệnh cũ chồng lên bệnh mới, thật càng nguy hiểm...

-Lam à, Nhật Minh sẽ không sao đâu, con chắc chắn phải tin mẹ chứ?

Quỳnh Lam không nói gì, ánh mắt vẫn một mực không chịu chuyển hướng, thần thờ,...

Mẹ Phương thở dài, ra khỏi phòng, xuống bếp muốn làm cho Quỳnh Lam nổi cháo...

...

Bước lại gần chiếc giường lớn, tại cái nơi mình đã nằm tới hơn hai tháng, giờ lại tới Nhật Minh...

Quỳnh Lam ngồi xuống cạnh giường, vươn tay xoa lấy khoảng trán rộng lấm tấm nước, lại chạm nhẹ vào khoảng màu đỏ thẫm trên băng trắng...

-Nhật Minh, cậu đau lắm đúng không? Tại sao lại đi che cho tớ chứ? Tại sao không tránh đi chứ? Tại sao lại đối xử quá tốt với tớ như thế?

Quỳnh Lam lẩm bẩm nhẹ trong miệng, nhưng ánh mắt vẫn cứ buồn, và thứ trong suốt kia vẫn cứ tràn ra ngoài...

Thứ hoa nhỏ li ti trắng muốt vương trên cửa kính, ánh sáng yếu ớt cam nhạt chiếu lên chiếc giường nhỏ...

-Quỳnh Lam, dậy ăn gì đi chứ?

Mẹ Phương đang cố gắng thuyết phục cô nhóc ăn, từ hôm qua tới giờ, Quỳnh Lam không nói một lời nào, không ăn một chút gì hết, rồi tự nhiên đến tối lại bị ngất...

Mẹ Phương ngồi xuống cạnh Quỳnh Lam, cũng khóc lên:

-Lam à, nếu con không ăn thì làm sao mà khoẻ được chứ? Nhật Minh đã như vậy rồi, con đừng làm ẹ lo nữa được không? Quỳnh Lam, hiện tại là sức khỏe của con đã, nghe lời mẹ đi...

Quỳnh Lam nhẹ quay mặt sang, nhìn vào tô cháo lớn trên bàn, định với lấy ăn thì mẹ Phương ngăn lại:

-Để mẹ làm cho, con đang yếu lắm!

Quỳnh Lam lặng lẽ gật đầu, vẫn không thể mở ra bất kỳ một lời nói nào...

Chỉ sợ, Nhật Minh sẽ xa Quỳnh Lam, chỉ sợ, Quỳnh Lam sẽ không được nhìn thấy khuôn mặt Nhật Minh nữa, không được nói chuyện với Nhật Minh nữa...

Tuyết...không ngừng rơi, những hạt tuyết toả ra thứ cảm giác bỏng rát...

Hơi lạnh thấm qua lớp áo mỏng dính, buốt xuyên đến tận óc...

Dáng người nhỏ, cô đơn đi dưới tuyết lạnh chỉ với chiếc váy cùng chiếc áo khoác mỏng, bờ vai nhỏ không ngừng run rẩy, đi nặng nề trên tuyết bằng chiếc giày búp bê dính sao...

Cuối cùng, là tại sao chứ? Không phải là Nhật Minh là bất bại sao? Không phải cậu ấy cái gì cũng có thể làm được sao? Vậy mà bây giờ, tại sao có người lại nói cậu không thể tỉnh dậy chứ?

...

Ngồi bệt xuống con đường đầy tuyết lạnh, khuôn mặt nhỏ bé, tím ngắt thất thần nhìn về một hướng vô định, tuôn ra bao nước mắt...

Cái lạnh bây giờ, dường như chỉ là ảo giác, còn cái thứ trong tim, tại sao lại chân thật mang đến cho cô gái nhỏ cảm giác đang cuộn lên đau đớn?

Vì sao lại mang Nhật Minh đến cho Quỳnh Lam, rồi bây giờ lại cướp cậu ấy đi?

Quỳnh Lam không tin! Cô không tin! Chắc chắn, cậu ấy sẽ tỉnh lại, Nhật Minh sẽ tỉnh lại, sẽ giữ lời hứa, sẽ cầu hôn Quỳnh Lam ở dưới tháp Eiffel...

Không! Không cần như vậy, Nhật Minh, chỉ cần cậu ấy tỉnh lại, cái gì Quỳnh Lam cũng chấp nhận...

Dáng người nhỏ bé ngã xuống nền tuyết trắng mịn, từ khoé mắt, chất lỏng trong suốt óng ánh vẫn không ngừng tuôn ra!

...

Trong căn nhà lớn, mọi thứ đều lộn xộn, người phụ nữ không ngừng mở cửa từng phòng, từ đôi mắt đỏ chảy ra không biết bao nhiêu thứ trong suốt, khuôn miệng không ngừng lắp bắp:

-Quỳnh Lam, con đâu rồi? Quỳnh Lam, Quỳnh Lam ơi...

Từng cửa phòng lớn được bật mở, từ trên xuống dưới, đều là một sự trống vắng tới đáng sợ.

...

-Quang, Quang ơi, đi tìm Quỳnh Lam nhanh lên, bác không thấy con bé nữa!

Người phụ nữ khóc tới nỗi gần như kiệt sức, gục đầu vào vai cậu nhóc cao lớn.

Bà thật sự không thể chịu đựng được sự thật này, con trai thì khó có thể tỉnh lại, giờ người con gái bà thương yêu nhất cũng không thấy đâu, tại sao một lúc lại dồn vào đầu bà bao đau khổ thế này?

Người phụ nữ dần lặng đi, ngất lịm trên vai cậu nhóc cao đang nhìn chăm chăm về phía chiếc giường lớn, trống không...

...

Đầu óc Quang giờ rối bời, thật sự không biết phải làm gì, sẽ gọi điện ẹ Quỳnh Lam sao? Sẽ để có thêm một người lo lắng sao? Không! Cách này chắc chắn không hay!

Còn bây giờ, giữa đất nước rộng lớn này, biết tìm đâu chứ?

Chết tiệt! Tại sao lại có thể đồng loạt xảy ra chuyện như vậy chứ?

Trên con đường ngập tuyết, chiếc xe ô tô đen phanh gấp, từ trong xe, chàng trai bước xuống, lặng lẽ bế đáng người nhỏ bé từ tuyết lên...

39. Chương 39

Bộ não đau nhức, cảm giác như hàng nghìn con kiến vừa bò, vừa cắn bên trong. Cả thân thể như tê liệt vì rất, vì bỏng tuyết...

Cố gắng khê cử động vì đã nằm lâu một tư thế, đôi mắt mỏi như cố gắng mở ra, tìm kiếm thứ cảm giác, mùi thơm quen thuộc bên cạnh...

Nhưng đôi mắt cứ dính lại với nhau, không thể mở dù chỉ muốn xem một chút ánh sáng nhỏ...

Tại sao lại có cảm giác như vậy chứ? Có phải đã sinh ra ảo giác từ những ý nghĩ không đúng? Có phải là quá nhớ cái cảm giác đó? Hay đây là ở một thế giới khác, thế giới mà chỉ có trong những câu chuyện cổ tích?

Thiên đường ư? Sao có thể chứ? Thiên đường, chỉ dành cho thiên thần, còn những người ích kỷ, chỉ nghĩ tới mình, không quan tâm tới người khác thì không xứng đáng!

Nhưng...nếu vậy, thì đây là nơi nào? Hơi ấm quen thuộc này là của ai? Cảm giác an toàn này là ai sẽ mang lại? Không phải chỉ có duy nhất một người sao? Được sao? Không phải đã tự mình làm người đó đau sao? Không phải đã tự mình làm người đó không thể tỉnh lại sao?

Trên khoé mắt nhắm nghiền, lại oà ra bao nhiêu là chất lỏng trong suốt, óng ánh chảy dài xuống hai bên tai, chiếc miệng nhỏ bé phát ra tiếng thì thầm, chỉ như hơi toả vào không khí...xin lỗi, tớ xin lỗi...

...

Hơi thở ấm áp hoà vào dòng nước mắt...vô cùng nhẹ nhàng, lại đan vào đó là sự dịu dàng quen thuộc...

Dáng người nhỏ bé cảm nhận được, nước mắt lại càng trào ra, bây giờ là trách ông trời nhẫn tâm hay tự trách mình quá yêu cậu ấy, lại quá nhớ cảm giác đó cùng tự căm ghét mình vì đã quá trẻ con?

-Quỳnh Lam, tớ không sao, đừng khóc nữa...

Giọng nói nhẹ nhàng như đang thì thầm bên tai, kích thích mạnh tới mọi dây thần kinh...

Nhưng sao thế này? Đôi mắt cuối cùng không quan tâm đến ý trí, đến trái tim mà cứ ngang ngạnh nhắm nghiền.

Khuôn miệng nhả nhả, yếu ớt cố gọi tên mà dường như không bao giờ quên:

-Nhật Minh...Nhật Minh...

-Quỳnh Lam, đừng lo lắng, tớ đây rồi.

Giọng nói dịu dàng, hơi thở ấm nóng bay vào thính giác...

Chắc chắn, không thể sai nữa, trừ khi ảo giác của Quỳnh Lam đã đảo lộn với cuộc sống bên ngoài...

Bây giờ, là thời gian, tâm hồn, thể xác, cảm giác, trái tim và lý trí đấu tranh với đôi mắt! Quỳnh Lam muốn xác định, đây chắc chắn không phải là mơ...

...

Đúng! Một nghìn con kiến chắc chắn cắn chết một con voi...

Đôi mắt dần dần hé ra, màu nâu sữa đậm cố gắng nhìn người bên cạnh. Từ trong tim truyền đến những thứ vô cùng thoải mái, như là vui sướng quá mức vậy!

Đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt phía trước để biết mình không bị ảo giác lừa!

Nhật Minh! Đúng là cậu rồi!

Cảm giác thật sự đã ulla về, không phải là hơi ấm quen thuộc, không phải là sự dịu dàng vốn có...Nhưng, vừa rồi đã mang lại sự chân thật, cảm giác thân quen kia sao?

Một khuôn mặt hoàn toàn khác?

Đôi mắt giờ này đã hoạt động hết công suất! Đúng, tất cả chỉ là nằm mơ! Khoé mắt lại trào ra những thứ nước óng ánh. Tại sao lại như vậy chứ? Cuối cùng thì cũng chỉ do ảo giác của Quỳnh Lam tạo ra sao? Khuôn mặt lặng xuống, Quỳnh Lam còn không cần biết tại sao mình lại ở chỗ này, tại sao người con trai kia lại làm như vậy, tại sao anh ta lại ôm Quỳnh Lam rồi còn biết cả tên cô để rồi nói như vậy. Hay...đó cũng chỉ do ảo giác đáng ghét? Chính xác là Quỳnh Lam không muốn biết!

-Em, hiểu tiếng Việt?

Giọng nói dịu dàng lạ lẫm vang lên, đến một chút quen thôi ha vừa rồi cũng biến mất không dấu vết!

Quỳnh Lam như không nghe thấy, vẫn nằm quay mặt vào mảng tường màu xanh, mảng gối bên dưới đã ướt đầm. Đối lại câu hỏi chỉ là sự im lặng...

-Không hiểu? Vừa em còn nói tiếng Việt!

Quỳnh Lam một lòng thủy chung với sự im lặng, vẫn đang đổ tất cả mọi lỗi lầm về mình...

-Nayd, em có vấn đề về tai à?

Chàng trai ngồi bên cạnh vẫn bình thường hỏi, không có biểu hiện của sự tức giận khi vừa bị lơ thẳng mặt...lại còn mỉm cười, ánh mắt không giấu nổi sự thích thú:

-Em...thất tình? Em bị đá hay em là người cầm sừng?

Chết tiệt! Cái tên này đang làm gì vậy? Cứ ở bên cạnh người ta mà lải nhải hoài...

Quỳnh Lam lật mạnh chăn, bật dậy, hét thẳng vào mặt người đang ngồi đằng trước:

-Ừ! Thất tình! Để tôi yên!

Đi thẳng ra phía cửa chính, Quỳnh Lam mở cửa, định lao ra ngoài thì đột nhiên dừng lại...

Không! Chắc chắn lại là ảo giác! Cô chắc chắn không thể tin lần thứ hai vào thứ hạnh phúc có thể rơi từ thiên đường tới địa ngục chỉ trong một tích tắc...

Quỳnh Lam đi đến, thẳng tiến vào dáng người cao gầy trước mặt, không thèm tránh khỏi thứ mà tự mình cho là ảo giác!

Bịch!

Dáng người cao lớn ngồi bịch xuống mặt đất, khuôn mặt xanh xanh khê nhẵn, đôi môi mỏng mím chặt như để kìm lại cơn đau!

-Quỳnh Lam! Tổ chưa nằm trên giường được ba ngày mà cậu đã dám ngoại tình sao?

Bước chân khựng lại! Giọt nước mắt cố nén trên mi mắt giờ đây đang trào xuống!

Quỳnh Lam kinh ngạc nhìn về phía đáng người kia, những xúc động dồn nén trong lòng hoàn toàn được trào ra...

Đây! Chắc chắn là Nhật Minh của Quỳnh Lam rồi!

Cô nhóc ngồi xuống bên cạnh, vuốt nhẹ lên khuôn mặt kia, rồi đột nhiên bật khóc lớn:

-Híc...huhu...Nhật Minh...tớ...xin lỗi...

Nhật Minh cười nhẹ, đưa tay lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má Quỳnh Lam:

-Cậu! Ai mới phải là người đáng khóc chứ? Nhìn thấy mà còn lơ đãng rồi đi qua sao?

Quỳnh Lam ôm chặt Nhật Minh, nhưng cố gắng không để tay chạm vào vết bỏng lớn sau lưng...nghĩ thật may mắn khi bây giờ Nhật Minh mới tới...nếu không, cậu ấy mà nhìn thấy cảnh vừa này chắc...

-Cậu còn đau không? Cậu không sao chứ? Có lạnh không? Nhật Minh, cậu có đói không?

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra, Quỳnh Lam không muốn ảo giác này trôi qua, lại càng không muốn nín giữ nó lại...vì, chính cô cũng không biết, đây có phải sự thật, hay cũng chỉ là nhất thời cảm xúc hỗn độn?

-Quỳnh Lam! Đây không phải nhà mình!

Nhật Minh lên tiếng, Quỳnh Lam giật mình nhớ ra, rồi quay mặt lại, nhìn thấy người đang ngồi kia vẫn giữ vẻ hoàn toàn bình tĩnh khi biết người lạ không thêm để ý đến chủ nhà là ai, lên tiếng:

-Cũng có thể ăn cơm nhà tôi nếu đói!

Nhật Minh hừ nhẹ một tiếng, khuôn mặt lạnh lẽo quét qua người nửa nằm nửa ngồi trên giường, kéo Quỳnh Lam đi mà không quên vớt lại một câu:

-May mà anh là người cứu Quỳnh Lam đấy, nếu không thì đừng nghĩ sẽ được ôm vợ tôi thân mật như vậy!

Người con trai kia vất chân lên nhau, đầu tựa vào thành giường...

-Đối xử với ân nhân như vậy, thật phí công giúp đấy!

-Nhật Minh chẳng thêm nói gì, cứ coi thường chủ mà kéo Quỳnh Lam ra nhà, hướng đến chiếc xe thể thao đã đứng sẵn ở trước cửa chính mà đẩy cô vào ghế trước.

Quỳnh Lam, đến bây giờ vẫn chưa hiểu có chuyện gì hết! Khuôn mặt vẫn dán một chữ “đơ” to tướng, cho tới lúc bị đẩy vào xe, mới tỉnh dậy, nhìn vào đáng người đang đi tới phía cửa lái, lắc đầu thật mạnh, rồi dùng hai tay vừa véo vừa tự tát vào má mình, để chắc chắn lại một lần nữa...đây hoàn toàn không phải ảo giác!

A! Có cảm giác...lạnh lạnh của gió mà rát rát của cái tát nhẹ!

Vậy...đây là sự thật sao?

Quỳnh Lam tròn tròn mắt, không phải bác sỹ đã nói là khó có thể tỉnh lại sao? Mẹ Phương không phải đa khóc hết một ngày sao?

Quá xú động, Quỳnh Lam chạy ra khỏi ô tô với chiếc váy cùng chiếc áo khoác mỏng hét ầm lên rồi chạy đến bên cửa lái, mở bật cửa rồi ôm chầm lấy Nhật Minh, không nói được thêm, chỉ khóc với khóc.

Có phải...vì quá là vui? Nỗi sợ hãi đã biến mất? Sự lo lắng được dập tắt?

Không biết! Quỳnh Lam không cần biết! Chỉ cần Nhật Minh đang ở trước mắt, có thể nói chuyện với cô là tốt lắm rồi!

Nhật Minh giật mình, cố gắng kéo Quỳnh Lam vào trong xe:

-Này! Bên ngoài đang âm độ đấy!

Quỳnh Lam dúi đầu vào ngực Nhật Minh, cũng không để ý đến vết thương sau lưng cậu, nét mặt đang nhăn lại vì đau.

-Quỳnh Lam, tớ đau!

Quỳnh Lam tỉnh lại sau cơn mộng, nhưng vẫn chưa bỏ Nhật Minh ra mà đưa tay lên ôm vào cổ, vẫn như con mèo nhỏ mà dụi đầu vào ngực Nhật Minh, thì thầm nho nhỏ:

-Xin lỗi, vì tớ chỉ biết nghĩ tới mình...

Nhật Minh mỉm cười, kéo Quỳnh Lam vào trong xe, ôm thật chặt:

-Quỳnh Lam, lạnh không?

Quỳnh Lam lắc nhẹ đầu, chỉ cảm thấy ấm áp xung quanh, hơi lạnh một chút cũng biến mất không dấu vết!

Đúng rồi, Nhật Minh thì sao có thể để Quỳnh Lam mà đi một mình chứ?

Thật là may mắn quá, may mắn vì Nhật Minh đã tới sớm...vì, suy nghĩ tiêu cực đã từng hiện trong đầu Quỳnh Lam, ý nghĩ vô cùng không tốt đẹp gì hết!

...

-Quỳnh Lam, có muốn về không?

Nhật Minh lắc đầu khi thấy Quỳnh Lam giữ chặt tay, không ỉnh lái xe. Cô nói nhất định phải đợi Quang tới. Nhật Minh đang đau mà thật sự Quỳnh Lam không muốn việc kia lặp lại lần nữa...

Quỳnh Lam, từ lúc đó...ghét mùa đông, ghét tuyết!

Trong ngôi nhà lớn, tiếng nước nở vang lên không ngừng...

-Các con sao có thể coi trời bằng vung như vậy?

Quỳnh Lam đứng khệp nép đằng sau Nhật Minh, tay không ngừng túm lấy mép váy, khuôn mặt nhìn xuống đất, chiếc giày búp bê hồng không ngừng di trên sàn đá mát mát...

Nhật Minh hơi dựa vai vào tường, vết thương sau lưng làm cậu không thể đứng thẳng, rất như ngấm vào trong người mà không thể dùng tay xoa dịu.

-Mẹ, con còn đau!

Nhật Minh bỏ lại mẹ Phương đang ngồi trên bàn khóc, tay kéo Quỳnh Lam lên tầng...

Đây...có phải vì tình yêu mà quên tình mẫu tử?!

Mẹ Phương thở dài...thật may là Quỳnh Lam, bà vừa mới nghĩ tới đã sợ, sợ nếu Nhật Minh bị sao ở đầu, mang một nỗi lo hoắc về nhà rồi nói đó là con gái cưng của bà thì chết...

Haiz...cái tính tưởng tượng vô căn cứ này phải dẹp bỏ ngay thôi!

...

Quỳnh Lam bị dồn dần vào góc tường, miệng không ngừng lắp bắp giải thích:

-Này, cậu định làm gì?

Nhật Minh không nói gì, chỉ là ngày một tiến lại gần Quỳnh Lam với khuôn mặt khó đoán...

-Tại sao lại để cho anh ta ôm?

Nuốt một ngụm không khí, Quỳnh Lam che hai tay trước ngực:

-Sao...sao...cậu nhìn thấy?

Ánh mắt Nhật Minh cong lên...

-Quỳnh Lam, cậu cho tên đó ôm, mà tớ lại gần thì lại như vậy?

Haiz...Nhật Minh, khuôn mặt cậu như vậy, ai mà dám để cậu tới gần chứ?

Quỳnh Lam ho ho vài tiếng, đứng thẳng người dậy, vênh mặt lên nói:

-Nè, vì ai chứ? Vì ai mà tớ phải đi dưới tuyết? Vì ai mà tớ bị ngất? Vì ai mà tớ còn bị ảo tưởng từ người này tới người kia? Hả? Lại còn như vậy nữa sao? Hứ!

Giận dỗi bỏ lên giường, trùm chăn kín đầu...

Nhật Minh lắc đầu, vừa mới tưởng Quỳnh Lam giờ đã thành người lớn...vậy mà thấy thất vọng quá. Quỳnh Lam, bao giờ cậu mới hiểu được đây? Có phải đã cứng cậu quá đúng không?

...

Thời tiết bắt nạt Quỳnh Lam!

Không chỉ vừa ốm còn vừa mệt nữa! Trong người lúc nóng lúc lạnh.

Nằm trên chiếc giường lớn, mồ hôi chảy ra trên khuôn mặt, nhưng cơ thể nhỏ bé vẫn không ngừng run lên trong chăn!

-Tớ vẫn lạnh...lắm.

Quỳnh Lam nằm dưới hai chiếc chăn dày vẫn kêu lạnh. Cả người run bật!

Nhật Minh cúi xuống áp trán mình vào trán Quỳnh Lam, rồi đứng lên pha thuốc vào cốc nước màu xanh lam nhạt:

-Quỳnh Lam, cậu nghĩ gì mà đi chân không trên băng chứ?

40. Chương 40

Haizz...cuối cùng thì, cả hai đều qua cái sinh nhật lần thứ mười tám trong hoàn cảnh chẳng ai mong muốn...

Cô nhóc ngồi trên bàn thờ dài, tiếc nuối cho sự kiện bắt đầu làm người lớn của mình...

Haiz...lại La tiếng thở dài. Sao có thể trở lên như vậy chứ? Bao nhiêu là thứ Quỳnh Lam đã chuẩn bị, giờ nghĩ lại thật cảm thấy tiếc vô cùng khoảng thời gian đó!

Không được! Không thể để như vậy được. Nếu không làm sinh nhật đúng ngày thì bây giờ nghĩ cách chuẩn bị bù cũng không có vấn đề gì hết.

...

-Tình yêu của tớ, có muốn làm mẹ của con tớ không?

Trong Bộ vest đen sang trọng, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, mong mỏi nhìn về phía cô gái nhỏ ngồi trên đu quay với bộ váy trắng vô cùng đáng yêu.

Dáng người cao lớn quỳ xuống, đưa chiếc hộp màu đỏ nhỏ nhỏ, sang trọng mở ra, hướng về phía cô gái nhỏ là chiếc nhẫn dễ thương, tinh xảo!

Sự hạnh phúc cũng tỏa sang cả khuôn mặt cô gái nhỏ, mỉm cười nhẹ nhàng, đưa tay vuốt má chàng trai trước mặt, gật đầu:

-Tình yêu, cậu có chắc chắn làm tớ hạnh phúc cả đời không?

Đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, chàng trai vest đen đặt một nụ hôn dịu dàng vào đó, ánh mắt “thâm tình” nhìn lên khuôn mặt đang ửng hồng, gật đầu, thêm vào câu nói không thể lay chuyển...

-Tất nhiên rồi, tình yêu của tớ! Tớ hứa sẽ chăm sóc cậu suốt đời!

Dưới ánh mặt trời cam nhạt của buổi hoàng hôn ấm áp, nụ hôn ngọt ngào, nhẹ nhàng tạo nên một bức tranh tình yêu lãng mạn!

...

Ặc! Điên mất! Nhật Minh sao có thể được như vậy chứ? Tính ảo tưởng việc không có thật của Quỳnh Lam giờ cao tới nỗi làm cho cô tự cảm thấy ghen tỵ với những cô gái được làm nhật vật chính của màn cầu hôn độc đáo, lãng mạn tới nỗi được đăng lên báo...

...

Vò đầu bứt tóc một lúc, Quỳnh Lam tự dưng cảm thấy bức bối vì vô cùng nhiều thứ!

Vậy là phải chuyển nhà thêm bao nhiêu lần nữa đây? Ở London chưa được một năm mà lại phải sang đây! Chắc điên mất thôi, thật không thể chịu nổi.

Mà...học cũng không hẳn hoi, người ta học được hơn nửa năm rồi mà tính ra Quỳnh Lam cũng chỉ mới đi được vài buổi!

Không được! Chẳng phải Quỳnh Lam đã qua tuổi mười tám rồi sao? Vậy quyền quyết định chỗ ở của mình Quỳnh Lam có thừa!

Hừ! Nhật Minh đáng ghét, Quỳnh Lam về Pháp. Sợ gì cậu chứ? Không ở cái nơi mà một chỗ để đi chơi cũng không biết như thế này được!

Ngồi trên máy bay còn đang chờ cất cánh, dáng người ngồi hàng ghế sau cùng của khoang...hạng ba, không ngừng kêu than vì sự chậm chễ của người lái máy bay! Sao có thể lâu vậy chứ? Nhật Minh chắc chắn đã biết rồi!

Máy bay ơi, làm ơn xin mày cất cánh hộ Quỳnh Lam một chút, cứ như vậy chắc đi bệnh viện vì lo mất!

-Vậy mà nói là không sợ hùng hổ thế-

Ánh mặt trời nhẹ nhẹ của mùa thu vương trên chiếc cửa sổ nhỏ, chiếu sáng cả khoang máy bay rộng...

Cô gái nhỏ nắm chặt điện thoại, khuôn mặt trở lên vô cùng khó coi, nghiêng răng, dồn sức vào đồ vật trong tay:

-Đáng ghét! Còn dám như vậy sao?

Quỳnh Lam nhìn ra cửa kính rồi lại dán mắt vào dòng chữ trên màn hình nhỏ:

-Chơi thoải mái hai ngày đi!

Được rồi, cậu sẽ không bao giờ tìm ra Quỳnh Lam nữa đâu! Đồ vô tâm như cậu, thật không xứng!

Haiz...dù sao thì ngồi trên hạng hai vẫn thoải mái hơn hạng một và hạng cuối nhiều!

Vừa đủ để chân, vừa có thể thoải mái mở cửa mà không sợ làm phiền tới người có tiền hay những người thiếu chút xíu...

Quỳnh Lam hít nhẹ cái khói từ trong ống mỳ tôm hộp bay lên. Ôi, thật là thấy đói quá, thế nên không kìm được mà phải gọi mỳ tôm hộp loại lớn cùng cốc coca cỡ bự.

Ngồi ăn thoải mái, chiếc đầu nhỏ bé lắc lư theo tiếng nhạc phát ra từ chiếc tivi cách khá xa, bỗng nhiên...

-Em, có phải...?

Câu nói dù chưa hoàn thành nhưng cũng đủ hiểu người trước mặt muốn hỏi người quen...

Quỳnh Lam chẳng thèm liếc lên, tay ấn ấn điện thoại kiểm tra giờ.

Vô lý! Lúc ở ngoài thì thời gian trôi nhanh thật đấy, vậy mà cứ vào máy bay thì cứ như bị con rùa cắn rồi kéo đi vậy, chậm tới phát bực!

-Cô bé, không nhớ anh sao?

...Giọng người trong Nam? Nam?

Quỳnh Lam ngạc nhiên nhìn lên, không khỏi ngỡ ngàng vì người trước mặt là người quen đã lâu không gặp! Sợi mì tôm vẫn còn liên kết từ chiếc miệng nhỏ xinh tới hộp mì cỡ lớn...

-Nam!

-Tưởng quên anh rồi chứ?

Nam cười vui vẻ ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Quỳnh Lam, lắc nhẹ đầu.

Cô nhóc vẫn còn đang vô duyên cắn đứt sợi mì dai dai thì quay lại, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh:

-Chỗ này có người rồi...

Nam ngạc nhiên, rồi lại cười nhẹ:

-Bạn trai em sao?

Quỳnh Lam vừa định lắc đầu thì giọng nói vô cùng danh đá ập đến:

-Chỗ này là chỗ hẹn hò của mấy người à? Đến mà cướp chỗ người ta sao?

Quỳnh Lam giật mình, ngược lên nhìn người phụ nữ to béo kia, rùng mình với thân hình núc nắc thịt như vậy...

Nam theo hướng tiếng nói quay mặt lên, tháo chiếc kính ra, rồi mỉm cười nhẹ:

-Không phiền nếu đổi chỗ cho tôi chứ?

“Bác” béo vừa nhìn thấy khuôn mặt đấy, liền hét âm lên rồi chút nữa là theo cân nặng đổ xuống sàn máy bay...

Đưa cho Nam chiếc bút dạ rồi kéo chiếc khoá áo khoác ra, “Bác” béo xoay lưng lại, để lộ mảng áo trắng lớn bên trong, ngồi xuống, mắt chớp chớp nói:

-Anh, ký đi!

Quỳnh Lam xém chút nữa là phì hết mì tôm ra ngoài...

Nhìn bà cô ấy chắc cũng không còn trẻ nữa...có khi là có chồng rồi, vậy mà...

Quỳnh Lam lắc đầu, lại tiếp tục ăn, cứ coi như không có Liên quan tới mình mà sục sục hết hộp mì lớn rồi chuyển sang cốc coca cỡ bự.

...

-Em không phải không quan tâm đấy chứ?

Nam dựa lưng lên ghế, nhìn thành quả của Quỳnh Lam mà cười cười...

Cô nhóc quay mặt ra phía cửa sổ, ẩn ẩn chiếc máy ảnh để chụp mây, thật sự cũng không quan tâm tới người bên cạnh đang nói gì...

Nhìn chữ số dán trên màn hình điện thoại, cô nhóc thở dài thượt...

Ngủ đã đủ, ăn cũng đủ, nghịch cũng đủ, đi toilet cũng xong, vậy mà sao vẫn còn những năm tiếng?

Điên mất thôi! Mọi lần đi Pháp mất bảy tiếng là đã quá lâu, vậy mà giờ phải đi đi lại lại trong cái khoảng trống bé tẹo này đến mười lăm tiếng! Mẹ ơi, lâu thế thì Quỳnh Lam sao chịu nổi?

-Này, em không thể ngồi yên chút xíu sao?

Nam hình như đang hối hận về cái vụ đổi chỗ ngồi theo hình thức quái dị. Từ lúc ngồi đây, ngoài lúc cô nhóc ngủ ra thì không có một phút nào bình yên!

-Anh có thể ngồi chỗ khác mà!

Quỳnh Lam hất hất mặt về chiếc ghế trống dãy ngồi giữa, rồi lại cầm cúi tìm quyển báo sau ghế trên.

Đúng rồi, Nam có thể ngồi chỗ khác mà, việc gì phải ngồi đây rồi kêu người ta trật tự chứ?

Nhưng...Nam không thích. Thế thôi!

-Đây không phải ghế của em nên không thể muốn làm gì thì làm được!

Quỳnh Lam hứ một cái, mắt vẫn không rời tập báo mỏng đầy những chữ tiếng Anh dài.

-Đây không phải ghế của anh nên cũng không thể bắt người khác làm theo ý mình được!

Cứng họng!

Cô nhóc này, đã phớt lờ anh lại còn dở cái giọng đó ra nữa! Haiz...đúng là không biết tầm ảnh hưởng của anh rồi!

Nam gọi một suất cơm sốt và một ly rượu đỏ, ăn và uống để kìm nén cơn xấu hổ...

-Này, em muốn đi toilet!

Quỳnh Lam đá đá chân Nam, ai nói anh ngồi đây để chắn đường cô chứ?

-Đó là chuyện của em, không thể bắt người khác làm theo ý mình được!

Hừ! Được rồi! Không làm theo ý mình sao?

Quỳnh Lam lườm Nam một cái sắc lém, ai bảo chọc giận cô chứ?

Bụp!

Cú sút mạnh dưới đầu gối bằng đôi giày đông dày.

-Chừa đi nhá! Hôm nay em không rảnh để nói chuyện!

Quỳnh Lam bước qua đôi chân dài, hất mũi nhìn khuôn mặt đang nhăn lại, cúi gập người xuống xoa phần vừa có một sự động chạm lớn...

-Này, em không sợ gãy chân người khác sao?

Quỳnh Lam vẫn cứ đi về phía toilet, tay dơ dơ chiếc túi màu hồng, đựng tiền xinh xinh...

...

Nam cười phì, tự nghĩ:

“Trong đó thì đáng bao nhiêu chứ? Nếu anh mà gãy chân thật thì thế giới sẽ mất đi một nhân tài hiếm có! Cũng phải nổi hơn cả tin đồn Michael Joseph Jackson qua đời! Lúc đó, xem cảnh sát xử tội em thế nào!”

...

Trong toilet nhỏ xíu, Quỳnh Lam nhìn xuống hình vẽ có người vừa ngồi vừa giặt nước toilet rồi lại thêm hai cái gạch chéo. Khẽ nhăn mặt, may mà học vật lý cũng biết chút chút...

Lại nhìn vào những hộp kem đánh răng nhỏ xíu rồi chiếc bàn chải màu trắng bọc trong gói.

Hehe, lại có trò để nghịch rồi...

...

Đổ hết tất cả kem đánh răng từ trong các hộp nhỏ ra bồn rửa tay, Quỳnh Lam thích thú nhìn dòng nước cuốn nhỏ chảy xuống bên dưới...

...

Đứng nghịch một lúc khá lâu, bên ngoài có tiếng gõ cửa...

Ặc! Quỳnh Lam quên là mình đang ở nơi công cộng...

Dọn đồng gói ném vào thùng rác, Quỳnh Lam rửa vội tay rồi mở cửa đi ra...

Nhưng mà...lại là mơ rồi...

Trời ơi! Làm cho Quỳnh Lam tỉnh dậy đi mà...

41. Chương 41

Ôi trời ơi!

Đau tim tới chết mất thôi!

Trước cửa toilet là dáng người cao lớn. Khoé miệng cong nhẹ, đưa tay búng vào cái trán trắng nõn, giọng nói trầm ấm nhẹ vang lên:

-Thái độ đó, rất tốt!

Cô nhóc thấp thấp xoa xoa cái trán vô tội, nhăn mặt:

-Không phải nói là hai ngày sao? Sao lại tới đây để theo dõi tớ?

Kéo thân hình nhỏ bé đẩy lên khoang hạng nhất, nơi cô gái xinh đẹp đang ngồi chờ...

-Minh!

Giọng nói dịu dàng, mềm mại, vô cùng dễ nghe vang lên. Khuôn mặt trái xoan ngược lên nhìn Nhật Minh cười nhẹ nhàng.

...

Khuôn mặt đang ngạc nhiên trở lên cứng đờ. Sao lại là cô gái đó? Ngồi cạnh Nhật Minh? Lại còn gọi tên thân mật như vậy nữa? Hai người đó, là đã tiến tới bước nào rồi?

Quỳnh Lam trợn lớn mắt, nhìn chăm chăm vào hai bát súp còn dở...

Vậy là hai người đó cũng đã ăn cùng nhau?

Bỗng nhiên, giọng nói nhỏ nhẹ lại vang lên:

-Minh, em gái anh thật dễ thương!

Quỳnh Lam nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế thứ quái quỷ đang bốc cháy trong người mà quay ra cười cười:

-Chắc cô không biết rồi, tôi là người yêu của Nhật Minh, không. Nói chính xác hơn là vợ sắp cưới!

Quỳnh Lam nhấn mạnh từng từ như sợ người nghe bỏ sót bất kì một chữ nào...

Nụ cười nhẹ nhàng lại vang lên, cô gái lấy tay che miệng, đôi chân dài vắt lên nhau đứng kiêu con nhà cao quý:

-Minh à, em gái anh thật có khiếu hài hước đó! Nhìn cũng giống anh lắm.

Quỳnh Lam! Quỳnh Lam! Dìm xuống, dìm cái cảm giác khó chịu đó xuống. Tốt nhất lúc này đừng để nó bùng nổ...

-Cô không nghe tới thần giao cách cảm sao?

Quỳnh Lam cười khẩy, đẩy Nhật Minh vào chiếc ghế trong cùng để mình ngồi giữa, cũng vắt chân lên, nói như vô cùng hiểu chuyện:

-A! Tất nhiên là không rồi, thế nên làm sao cô có thể biết được giữa chúng tôi có thần giao cách cảm lớn chứ?

Cô gái cười nhẹ một cái, đôi mắt màu xanh lam hơi co lại, tạo một đường cong tuyệt đẹp:

-Bé à, bé bao nhiêu tuổi vậy?

Quỳnh Lam quá tức giận! Cái gì chứ? Bé sao? Cái gì mà bé chứ?

Khẽ cúi vào tai cô gái, Quỳnh Lam cười cười:

-Tất nhiên cô phải gọi là chị rồi!

Cô gái cười nhẹ, khẽ quay qua Nhật Minh hỏi:

-Minh, con bé thật dễ thương, chắc mới học lớp chín đúng không?

Nhật Minh gật đầu, đáy mắt hiện rõ ánh cười:

-Mý nghĩ thử xem!

Cái gì? Không chỉ cô gái đó! Mà con Nhật Minh cũng vậy sao?

Bóp chặt vào cổ tay Nhật Minh, Quỳnh Lam tức giận, hét lớn:

-Này! Quá lắm rồi đấy! Có cần xem passport không? Tôi còn nhiều tuổi hơn cái người cô gọi là anh đấy!

Cô gái ngồi trước mặt bật cười, lắc nhẹ chiếc đầu:

-Sao có thể chứ? Trừ khi làm giấy tờ giả thôi, phải không Minh?

Nhật Minh không nói gì, chỉ nhún nhẹ vai...đồng ý...

Quỳnh Lam lại càng tức, đứng lên:

-Mấy người có muốn tâm sự thì tâm sự đi! Tốt nhất đừng có lôi tôi vào!

Dầm dề bước đi xuống hạng hai dưới con mắt ngạc nhiên của không ít người, Quỳnh Lam ngồi vào chiếc ghế cạnh Nam, nhìn về phía khoang trước mặt...

-Nam, chắc anh mới tới Pháp lần đầu đúng không? Vậy em dẫn anh đi chơi nhé!

Quỳnh Lam thân mật khoác tay Nam, cười cười nói.

Nam lại nhìn cô nhóc vô cùng cảnh giác...vì từ lúc đi toalet xong, cái thái độ coi thiên tài âm nhạc là con muỗi làm phiền bên cạnh hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là những câu nói sến tới nổi sồn da gà...

Áp tay vào trán Quỳnh Lam, Nam nhún vai:

-Hình như không có sốt!

Nghĩ gì đó lại quay dáng người nhỏ bé một vòng:

-Hay bị đứt cái dây nào rồi đúng không?

Quỳnh Lam định hất tay cái tên kia ra, mắng ột trận! Nhưng mà nể tình Nam đã bên cạnh Quỳnh Lam lúc cô tức, nên tha. Chứ còn dám nói cô đứt dây! Dây gì chứ? Có anh ta mới đứt dây đó!

-Vý! Tớ ở đây!

Quỳnh Lam vẫy vẫy khi vừa nhìn thấy dáng người quen thuộc đang đứng hệt ở đằng xa với ông anh mình!

Chỉ nghe thấy tiếng anh Mạnh quát lớn rồi lại đi tới chỗ Quỳnh Lam:

-Đi với thằng đó thì tốt nhất để anh đón Lam! Em khỏi đến mất công!

Woa nhẹ một tiếng, Quỳnh Lam lần thứ hai thấy anh Mạnh tức tới vậy sau lần Quỳnh Lam trốn đi rừng cùng Bảo Vỹ.

Đúng là sức mạnh của tình yêu, haiz...đánh quật cả cái tên lằng nhằng đó.

Quỳnh Lam cười khúc khích, kéo kéo tay anh Mạnh:

-Kìa, người ta giận rồi kìa, đuổi theo người ta đi!

-Lam, đừng có như vậy, anh đuổi theo làm gì chứ?

Anh Mạnh giật chiếc vali lớn trên tay Quỳnh Lam kéo đi, rồi đột nhiên quay lại nhìn vào người con trai đi theo sau cô nhóc, ghé vào tai Quỳnh Lam nói nhỏ:

-Nhật Minh đâu rồi? Không phải bị đá rồi đấy chứ?

Quỳnh Lam vừa nghe vậy, lườm anh Mạnh một cái thật dài:

-Anh đang đùa à? Ai mới là người bị đá?

Rồi lại vui vẻ khoác tay vào tay Nam nói lớn như sợ có người không nghe rõ:

-Cậu ấy à? Bị em đá rồi! Đây mới là người em yêu thật sự!

Anh Mạnh vờ cười một cái, xoa xoa đầu Quỳnh Lam, nhìn về phía dáng người vừa đi qua nói:

-Ừm, anh thấy làm vậy rất đúng, không thể đi theo con người mặt lúc nào cũng lạnh như tiền vậy được!

Quay mặt về phía Nam, anh Mạnh bỗng mở lớn mắt nhìn người mà vừa nãy nhìn lướt qua còn nghĩ người vức đồ mà ăn mặc sạch sẽ đẹp đẽ quá. Giờ nhìn kỹ thì đã nhận ra...

-Ê, không phải ca sỹ đang nổi tiếng sao? Đến đây làm gì? Hay đi cùng Lam?

Quỳnh Lam hất mũi, vỗ vỗ vào vai anh Mạnh:

-Tất nhiên rồi, mà anh ấy còn ở nhà chúng ta nữa đó!

Nam mở to mắt, quyết định này hình như chưa có bàn qua...Mà vừa nãy hình như Quỳnh Lam nói linh tinh hơi bị nhiều...

-Này, Quỳnh Lam, em nói gì vậy? Ai là người yêu của em? Ai nói sẽ ở nhà em?

Quỳnh Lam đưa tay lên miệng xùy xùy ra dấu im lặng:

-Được rồi được rồi! Từ bây giờ cho tới lúc anh về Việt Nam, em đảm bảo sẽ tán đổ anh! Okey chứ?

-Này, em nói sao?

Nam vừa nói vừa tháo chiếc kính to trên mặt, đằng sau lưng lại bị Quỳnh Lam đẩy lên, miệng cô nhóc không ngừng nói:

-Đi thôi, đi thôi!

Anh Mạnh đứng cạnh thì mở lớn miệng ngạc nhiên:

-Nhỏ kia, mẹ chưa đồng ý mà em đã quyết định cho bạn trai về nhà sao? Không tốt đâu!

-Có gì mà không tốt? Em cũng đã đưa Nhật Minh về nhà. Sao không thấy mọi người nói gì, còn vui mừng cơ mà? Cậu ấy không phải là bạn à?

-Nhưng Nhật Minh khác.

-Không khác gì hết. Về thôi, em đói rồi, chúng ta đi ăn max đi!

Những tờ giấy bị vo tròn vút lung tung trên sàn nhà, mặt bàn, đệm giường...

Thân hình nhỏ bé gục đầu xuống bàn, đẩy hết những tờ giấy kia lộn xộn trên bàn xuống đất, than dài một tiếng:

-Aaaaa!!! Đại học đáng ghét, bộ sưu tập chết tiệt, sao cứ hỏng mãi vậy?

Quỳnh Lam là muốn thi vào trường đại học thời trang, tất nhiên không cần phải giỏi toán văn mà vẫn có thể vào được. Cơ mà kỳ thi tuyển sinh sắp hết hạn rồi, chỉ còn có một tuần nữa thôi, vậy mà còn cần cả một bộ sưu tập quần áo giày dép ủa hè tới...

Dù là rất có năng khiếu trong lĩnh vực thời trang nhưng lúc này Quỳnh Lam không thể tập chung được, đầu óc lúc này cứ bay lên tít đầu đầu đó.

Ặc! Cứ nghĩ tới hai người kia, gọi nhau thân mật, ăn cơm cùng nhau, nói chuyện cùng nhau, thật là khó chịu vô cùng!

-Lam, mẹ gọi kìa!

Anh Mạnh đứng dựa lưng vào cửa ăn bím bím, nhìn đồng rác trong phòng ngủ, lắc đầu:

-Xong rồi thì lên mà dọn cái ổ gà này đi, bữa kinh quá thể!

Cẩn mạnh đầu bút tới nổi kêu thành tiếng, Quỳnh Lam lườm anh Mạnh một cái:

-Chút nữa, em nói với mẹ thì tốt nhất anh đừng có xen vào, nếu không thì đừng hòng em tha cho!

Anh Mạnh nhớn nhọc:

-Anh chẳng thèm quan tâm, chỉ là muốn để ý chút thôi, haha...

-Được rồi, cứ đứng đó mà cười đi, nếu Nam không được ở cùng chúng ta, em đảm bảo anh cũng không được sống yên đâu. Hừ!

Quỳnh Lam nói xong, đẩy ghế xa, xỏ đôi dép bông trắng ấm trong nhà, đi qua anh Mạnh không quên sút mạnh một cái vào chân cho bõ ghét.

-Em không hiền mà để anh đá mông như hồi nhỏ suốt đâu. Đồ chuối!

-Nhóc ngon lắm, cứ thử gọi anh như vậy nữa xem...

Anh Mạnh dứt một đồng bím bím vào miệng, vênh mặt thách thức...

-Đồ chuối...đồ chuối...đồ chuối...

Quỳnh Lam lè lưỡi nói nhiều lần rồi chạy xuống dưới tầng một, không quên ném lại một câu:

-Tốt nhất là anh cứ ở trên đó đi, đừng xuống đây làm hỏng chuyện của em!

...

-Hừ, được lắm! Nhóc con! Tưởng anh đây hết cách dạy dỗ nhóc rồi à? Đừng quên là anh vẫn hơn nhóc hai tuổi đó!

Anh Mạnh tự nghĩ, đứng dựa lưng vào tường cười...nguy hiểm.(=.=, Ặc, em chả hiểu em viết gì cơ...)

...

Phòng khách được toả ấm bởi màu vàng nhạt của ánh đèn neon lớn.

Bốn người ngồi trên bốn chiếc ghế khác nhau đang tạo ra không khí rất...khó nói!

-Bố, mẹ! Một việc con nhờ bố mẹ đầu tiên là việc con sang đây học đại học, thời gian đầu xin đừng nói với mẹ Ly. Còn việc thứ hai là...

Đưa mắt theo dõi khuôn mặt hai gia chủ, Quỳnh Lam có chút rùng mình! Tên Mạnh kia, anh đã quang quác gì với bố mẹ thế hả?

Bố Hoàng đột nhiên lên tiếng:

-Quỳnh Lam, bố biết là hai đứa cãi nhau, nhưng tuổi trẻ bồng bột, còn chưa hiểu rõ chuyện, con không nên làm như vậy với Nhật Minh!

Mẹ Ngọc ngồi bên cạnh chen ngang:

-Mẹ, không có vấn đề! Chỉ là nếu không phải Nhật Minh thì mẹ sẽ không đồng ý một ai khác.

-Mẹ, mẹ hiểu nhầm ý của con rồi, con muốn là...

Mẹ Ngọc dơ tay ra hiệu cho Quỳnh Lam dừng lại:

-Stop! Con không cần giải thích, mẹ đã nói với Nhật Minh rồi, nó nói tới nay nó sẽ dọn đồ tới!

-Mẹ à! Nhưng mà...

-Không cần nói gì nữa, bố con còn phải đi làm, Quỳnh Lam, ra cửa hàng đồ Việt mới mở mua đồ ăn với mẹ!
Quỳnh Lam phụng phịu:

-Không được, con còn bài tập tuyển sinh vào đại học.

-Quỳnh Lam, muốn học cũng không sao, nhưng phải nói ẹ Ly, hiểu chứ?

Quỳnh Lam định cãi lại, nhưng lại không nhanh gật đầu:

-Vâng, tùy mẹ quyết định.

Chiếc điện thoại trên bàn bỗng nhiên đổ chuông làm sự tập chung giật mình...

Đưa tay với lấy chiếc điện thoại, Quỳnh Lam nhìn vào số máy hiện trên màn hình, cô không khỏi giật mình.
Là...mẹ Ly!

-Alo!

-Quỳnh Lam à?

-Vâng! Con đây!

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói của mẹ Ly:

-Con đang ở Pháp đúng không?

Quỳnh Lam khẽ trả lời:

-Vâng, là mẹ Ngọc nói với mẹ đúng không?

Nén tiếng thở dài, mẹ Ly nói:

-Quỳnh Lam này, con lớn rồi, mẹ cho con quyền quyết định nơi con muốn sống, nhưng phải nói trước với mẹ hiểu không? Nếu không phải Nhật Minh nói, thì mẹ chắc chắn vẫn còn đang nghĩ con ở Mỹ với Nhật Minh.

-Là Nhật Minh nói sao?

-Ừ, Quỳnh Lam, mẹ và bố còn phải trông nom công ty bên này, con phải biết tự lo ình, hiểu không? Nếu con có thời gian rảnh thì tới chơi với bố mẹ nhé, bố nói rất nhớ con đấy!

Quỳnh Lam tự nhiên khóc nức lên, cô vẫn mãi mãi chỉ nghĩ tới điều mình muốn, không nghĩ tới bố mẹ nhớ mình tới vậy, mà suốt ngày chạy lung tung rồi làm họ thêm lo lắng...

-Mẹ...con cũng nhớ bố mẹ lắm!

Quỳnh Lam nghe thấy tiếng mẹ Ly hơi khản đi:

-Rồi rồi, khi nào có thời gian thì qua đây, con định học đại học bên đó sao?

-Mẹ, mẹ khóc đấy à?

-Quỳnh Lam, mẹ khóc đấy, vậy nên tốt nhất từ giờ đừng làm bố mẹ lo lắng tới phát ngất như vậy, hiểu chứ?

-Mẹ, con hứa với mẹ!

Quỳnh Lam đặt ra lời hứa rồi khúc khích vừa cười vừa khóc với mẹ ly trong điện thoại...

42. Chương 42

Chiếc bàn tròn nhỏ bày biện đầu những món ăn ngon. Tí vi từ phòng khách phát ra bài hát tiếng Pháp trong trẻo, dễ thương của một đứa bé. Ánh điện màu cam cam hoà quện cùng với mùi thức ăn thơm phức.

Quỳnh Lam ngạc nhiên, đứng trước bàn ăn sững sốt, trong lòng không khỏi dấy lên sự ghen tỵ...

Tại sao? Lúc cô tới thì mẹ làm có vài món, mà toàn là đồ Tây! Vậy mà nhìn xem, nói Nhật Minh tới thì mẹ làm bao nhiêu đồ Việt Nam; mà trông món nào cũng hấp dẫn hết!

Quỳnh Lam nhăn mặt, mẹ là quý Nhật Minh hơn cô...

-Đừng có thèm quá mà đứng ngẩn ra đó, tốt nhất cậu nên đợi mọi người xuống rồi cùng ăn!

Nhật Minh đi gần tới Quỳnh Lam, rất gần...

Mà Quỳnh Lam thì cứ lùi lại, cho tới khi lưng chạm vào chiếc tủ lạnh, cảm nhận được thứ mát mát chạm tới người mới dừng lại:

-Này! Định làm gì đó? Cậu nên nhớ tớ có thể hét lên bất cứ lúc nào đó!

Nhật Minh cứ dần cúi đầu xuống, khoé mắt cong lên, giọng nói mang theo nét cười mờ ám:

-Hét? Cậu định hét cái gì?

Quỳnh Lam lắp bắp:

-Hét...hét lên cái...cái việc mà cậu định làm...

Cánh tay dài vòng về đằng sau Quỳnh Lam, khuôn miệng lúc này đã tạo lên nét cười lớn:

-Hét lên là tớ muốn lấy nước lạnh, nhưng cậu đã tham lam không à để tớ chết khát sao?

Nhật Minh đẩy Quỳnh Lam ra một bên, cười cười:

-Tránh ra!

Mở tủ lạnh lấy ra bình nước, khoé mắt không ngừng cong lên. Rót ra cốc rồi uống một hơi xong, nhìn lại con người vẫn đang tức giận đứng lờm lờm, thản nhiên nói:

-Có thèm ăn thì đó là cô làm cho tớ, tốt nhất tới lúc tớ cho thì ăn mới được nhé...

Nhật Minh vươn một cái, xoa xoa vào mái đầu nhỏ:

-Ngoan, lên xem hoạt hình đi, tớ phải đi tắm rồi. Đành chờ một chút mới được ăn vậy!

Hôm nay...không phải chỉ Nhật Minh nói nhiều hơn, mà còn câu nào ung mang tính kháy đều...

Được đấy, cậu đi chơi với con gái xong, xinh như vậy, tâm trạng không tốt mới lạ đấy...!

Quỳnh Lam đứng đó, liên tưởng tới cái viễn cảnh mà hôm trước mình tưởng tượng, người con gái trong đó đột nhiên biến thành cô gái trên máy bay...

Thật là đáng giận mà!

Khuôn mặt đỏ ửng vì...nhiều lý do

-Nhật Minh, tốt lắm, đồ của cậu à? Thế thì Quỳnh Lam đây không thèm! Hứ!

—

Cúi xuống đi nốt đôi patin còn lại, Quỳnh Lam không thèm nói câu nào với ai mà mở cửa, đi vào xuống đường...

Không cho tớ ăn chứ gì? Khỏi cần đi, người ta không cần!

Đứng dưới trạm xe buýt, Quỳnh Lam gọi điện thoại cho Nam...

Sau vài tiếng chuông, người ở đầu dây nhắc máy:

-Alo?

-Anh, hi! Anh ăn cơm chưa?

-Quỳnh Lam?

-Vâng! Anh ăn tối không?

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười nhẹ:

-Này nhóc, không phải em lại không ăn cơm nhà đó chứ?

Quỳnh Lam thở dài, kế hoạch của cô hoàn toàn đã bị phá sản bởi tên Mạnh đáng ghét, đã không chọc tức được Nhật Minh, Nam còn sang đây du lịch...

-Anh, đi xem phim không?

-Anh không hiểu tiếng Pháp!

Quỳnh Lam khẽ nhăn mặt, quên...

-Vậy đi chơi không? Rồi đi ăn!

-Em đang năn nỉ anh đấy à?

Gì cơ? Chuyện này có thật à?

-Cứ coi là năn nỉ đi, anh có đi không?

-Ừ, mà anh muốn tới tháp effen nữa!

Quỳnh Lam nháy mắt:

-No problem!

Dưới ánh đèn nhạt, trên chiếc bàn nhỏ là những hộp bánh mak trổng, những hộp gà chiên, coca loại lớn và thêm vài hộp khoai tây đồ đông...

Ngả lưng sau chiếc bàn, cô nhóc xoa xoa chiếc bụng nhỏ đã vì cái miệng mà chịu bao nhiêu đau đớn.

-Ôi, no quá! Nghỉ một chút đi, em dẫn anh lên tầng cao nhất của effel luôn!

-Này nhóc, em ăn như vậy thì bao giờ mới tiêu?

Lướt qua những vỏ hộp không trên bàn, Nam nhắm đếm cũng phải tới năm cái mak hai tầng hai hộp khoai tây và hai cốc coca.

-Lam, em có phải là người không vậy? Em ăn để chết à?

Quỳnh Lam lắc đầu, chân không vất lên ghế:

-Không ai là không ăn để chết. Sớm muộn gì cũng đi làm thiên thần, ăn cho sướng!

Nam nhìn nhìn Quỳnh Lam lắc đầu:

-Em mà làm thiên thần chắc mọi người thà ở địa ngục còn hơn...

Quay qua lườm Nam một cái, Quỳnh Lam hất mặt:

-Ý gì đây?

-Thì nếu em làm thiên thần, mọi người sẽ không chịu sống cùng với em mà thu dọn đồ xuống địa ngục hết, chứ em ăn vậy chắc hai ngày hết đồ ăn của họ mất...

Quỳnh Lam hứ một tiếng, cúi người xuống đi patin vào...

-Anh có đi không?

-Đi đâu?

-Cái tháp khổng lồ nhà anh đấy!
-Cửa nhà anh thì đã khỏi phải nhờ em dẫn tới...
-Thế anh có đi không?
-Em không để tiêu thức ăn rồi mới đi sao?
Đứng dậy, kéo Nam ra khỏi quán mc'donalds:
-Đi, rồi tiêu hết!

Trên tầng hai của toà tháp nổi tiếng, Quỳnh Lam mệt mỏi ngồi bệt xuống bậc cầu thang...

-Bực mình quá! Sao lại cứ lôi kéo em
đi bộ vậy? Như leo núi đó, mệt chết đi!
Nam đưa cho Quỳnh Lam chai nước:
-Không phải em nói muốn tiêu sao?
Quỳnh Lam thở mạnh:
-Nhưng cũng không phải bằng cách tra tấn người khác như vậy!
-Tra tấn? Không phải em nói muốn mua vé lên tầng ba sao?
-Nhưng em cũng đâu muốn mua vé đi bộ? Mệt chết em rồi!
-Thôi đi, em thật là lười đấy, đi vào đây cũng được...

...

Nam kéo Quỳnh Lam vào tầng hai của tháp...
Không sao, vẫn có thể nhìn thấy toàn cảnh Paris bên dòng sông Sens.
Nam tựa người vào cửa kính, nhìn Paris vừa lên đèn vào buổi tối, lung linh!
-Em, sướng thật đấy, chắc đã rất nhiều lần tới đây đúng không?
Quỳnh Lam đứng cạnh chu môi:
-Tất nhiên, nhưng chưa lần nào bị hành hạ như vậy...
Nam không nói gì, chỉ đứng nhìn về phía cửa kính, cười.

...

-Anh ở lại đây lâu không?
Quỳnh Lam vừa vặn dài chiếc ống nhòm vừa hỏi.
Nam đứng suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng:
-Không lâu!
À lên một tiếng, Quỳnh Lam lại hỏi:
-Nhưng là mấy ngày?
-Anh chưa biết!
Trời, mình ở bao nhiêu lâu còn không biết sao?
Quỳnh Lam cười cười rồi chạy tới, khoác tay Nam rồi đưa chiếc điện thoại ra xa...tách!
-Dù sao cũng không thể ở thêm lâu, vậy chụp vài tấm đi, tối về nhà em rửa cho!

Nam nhìn vào màn hình điện thoại...

Ặc, sao cái mặt của anh lại nhăn nhó thế kia? Nếu mấy tấm ảnh này mà post lên Internet chắc anh mất nhiều fan lắm...

Haiz...nhìn cái mặt Quỳnh Lam kia...lại còn nhăn mặt lại, chu môi lên nữa chứ!

-Nhóc, nhìn mặt em cứ như con khỉ ăn ớt vậy...

Quỳnh Lam đang sửa ảnh thì nghe Nam nói vậy, quay lại vênh mặt lên, chỉ chỉ vào khuôn mặt bên cạnh:

-Nhìn đi, con gà ăn muối mới là anh đó, em sẽ post ảnh này lên Facebook, lên twitter,...haha, post lên tất cả những trang Internet có fan của anh!

Nam cười cười định đưa tay cướp điện thoại để xóa cái ảnh trong khoảng khắc xấu nhất của anh thì bị Quỳnh Lam giấu sau lưng, lè lưỡi:

-Đừng mong lấy nhé, vào tay em thì khó đi lắm!

-Được rồi, nhóc cứ thử post xem, em sẽ bị dọa giết đó...!?

Quỳnh Lam hứ lên một tiếng:

-Cắt cái phần mặt em đi là okey! Tốt nhất Anh cứ chuẩn bị tinh thần đi!

43. Chương 43

Tiếng điện thoại nhỏ đột nhiên vang lên, trên màn hình hiện ra cả hàng chữ và những con số quen thuộc...

“Gọi sao? Sao không gọi cho cô gái dụ đang của cậu đây?”

Chu môi lên một cái, ánh mắt hiện đầy tia tức giận, bàn tay nhỏ nhắn tháo luôn pin, vứt hết vào chiếc túi quai dài đeo trên vai!

Lấy lại nụ cười, Quỳnh Lam cầm chiếc máy ảnh nhỏ, dơ lên cao, kiễng chân lên và thơm Nam một cái kêu chụt...

Giật mình...hơi đơ...không chớp mắt...nhìn về cái ảnh vừa ra từ trong cái máy hồng hồng!

Nam sờ nhẹ vào má mình, nhìn Quỳnh Lam:

-Này, có phải nhóc vừa thơm anh không?

Quỳnh Lam lè lưỡi, gật đầu:

-Đừng nói là quá xúc động rồi ngát ở đây nhé, em không bế anh xuống nổi đâu!

Nam búng nhẹ vào trán Quỳnh Lam, quay nhìn ra cửa sổ:

-Anh là người Việt, ở Việt Nam từ nhỏ nên đừng thoải mái quá như vậy!

Xoa xoa cái trán nhỏ, đập đập cái ảnh vào lòng bàn tay:

-Thôi đi, anh đừng có cổ hủ vậy, còn cái ảnh này em sẽ post lên internet nhé!

-Em không sợ người yêu mình ghen sao?

Chán nản đá nhẹ chân vào cửa kính, Quỳnh Lam lắc đầu:

-Haiz...có thể sao? Người ta là đã thích cô gái khác rồi!

Vừa nói dứt câu, chiếc máy ảnh trên tay bị giật lấy, bụp một cái vỡ thành nhiều mảnh trên sàn đá...

Quỳnh Lam giật mình nhìn xuống chiếc máy ảnh mới mua bị vỡ rồi ngược lên nhìn người đã phá nó:

-Cậu làm sao vậy?

-Quỳnh Lam, cậu dám đi ăn tối tên đó, chụp ảnh chung với hắn, thậm chí còn thơm hắn sao?

Quỳnh Lam tức giận hét âm lên, từ khoe mắt chảy ra bao nhiêu chất lỏng trong suốt, mặc kệ có làm ảnh hưởng những người đang ở gần...

-Sao lại không dám chứ? Cậu chẳng phải cũng ăn với cô gái đó sao? Chẳng phải hai người đã thân tới mức gọi nhau như vậy sao? Còn đi cùng nhau mà không thèm nói với tớ sao? Giờ cậu không có quyền quyết định tớ đi chơi với ai!

Nhật Minh nói có phần kìm nén:

-Không phải cậu đã đi mà không nói cho tớ sao? Cậu có biết tớ đã tìm cậu thế nào không?

-Đó là cậu không thèm kiểm tra tin nhắn, là cậu không quan tâm tới tớ!

-Vậy lên máy bay mới nói thì là sớm sao?

Quỳnh Lam vẫn cứ cãi:

-Cậu đã nói tớ được tự do hai ngày...

-Tớ cũng không hề nói là sẽ Không đi chung chuyến với cậu!

-Để cố tình cho tớ nhìn thấy cảnh hai người ăn cùng nhau, thân mật gọi nhau và coi tớ như đứa em gái không biết gì?

Nhật Minh thở dài:

-Tớ chưa từng nói cậu là em gái!

-Thế lúc cô ấy hỏi sao cậu không nói gì? Cậu sợ cô ấy biết tớ là người yêu cậu?

-Là người yêu tớ?

Khoé miệng Nhật Minh bỗng nhiên cong lên, hỏi lại để chắc chắn câu mình nghe là đúng...

Không thấy Quỳnh Lam nói gì, chỉ thấy đôi mắt sụp xuống, hàng mi dài khẽ chớp.

Nhật Minh cười cười, ôm lấy vai Quỳnh Lam, nhưng ánh mắt không ngừng nhìn về phía người con trai đối diện:

-Quỳnh Lam, vậy lần sau đừng đi thơm ai như vậy nhé!

Nhấn mạnh câu cuối:

-Người yêu của tớ...

Trước mặt là cái bánh pizza cỡ...lớn nhất trong cửa hàng chuyên làm pizza.

Quỳnh Lam ngồi khoanh tay, nhìn cái tên đáng ghét trước mặt, cậu ấy hôm nay có vấn đề gì sao? Hay hệ thần kinh bị trì trệ? Cũng có thể vừa đi đường bị đứt dây thần kinh nào, hay vì nhớ Quỳnh Lam quá mà lại thành vậy? Mà cũng có thể quá tức giận mà giống như bây giờ! Nhưng mà nói chung, Quỳnh Lam thì sẽ không bao giờ dùng cái cách vừa rồi để chọc tức Nhật Minh nữa, thật hối hận mà...

...

-Nhật Minh! Cuối cùng là cậu có ăn không?

Nhật Minh ngồi trước lấy đĩa chọc chọc vào miếng bánh pizza thơm phức...cười cười:

-Không!

-Vậy sao cậu đòi mua như trẻ con thấy kẹo mút vậy?

Nhật Minh à nhẹ, kê kê dịch dịch cái ghế để ngồi cạnh Quỳnh Lam:

-À, thì trẻ con cũng rất dễ chán!

Quỳnh Lam mím chặt môi! Tốt nhất là cậu ta đừng có tỏ ra trẻ con một cách thái quá như vậy!

-Nhật Minh, vậy là cậu không ăn chứ gì?

Chỉ chỉ lên tấm hình quảng cáo có miếng gà rán to đùng, Nhật Minh nói

-Tớ muốn ăn cái kia!

Quay lại nhìn thứ cậu vừa chỉ, Quỳnh Lam giận tím mặt!

Cậu ta là đồ quá đáng nhất trên đời! Thà cứ như bình thường còn hơn.

Vừa rồi, Nhật Minh đã “đòi” Quỳnh Lam mua năm hộp gà rán, ăn được một miếng kêu chán, định gói vào túi về thì cậu ấy lại nói cầm về mẹ sẽ mắng là không ăn cơm nhà mà lại đi mua đồ ăn nhanh để ăn. Mà lúc tới Quỳnh Lam ăn đã no lắm rồi, thật sự không thể nhét thêm được cái gì vào nữa...mà bỏ đồ ăn đi thì vô cùng lãng phí...

Vậy là cả năm hộp gà rán ngon lành, nóng hổi được tặng miễn phí ột gia đình muốn mua!

...

Trở lại vấn đề chính, đã muộn lắm rồi, cứ hết muốn cái này lại muốn cái khác, Nhật Minh thì nói vì cô đi nhanh quá, cậu đi theo nên không mang theo, mà túi tiền của Quỳnh Lam cũng có hạn.

Nhưng nhìn xem, từ trước tới nay Quỳnh Lam chưa bao giờ thấy Nhật Minh như vậy, như một đứa trẻ con chính hiệu và...vô cùng đáng yêu, thế là cậu ấy cứ muốn cái gì lại đem cái bộ mặt kia ra, Quỳnh Lam lại là con người thật không thể không chế nổi trước những thứ dễ thương mà...

Nói thật là, vô cùng vô cùng nhiều những câu nói mà Quỳnh Lam Không nghĩ người như Nhật Minh có thể nói ra...

-Quỳnh Lam, tớ mời chân!

-Chẳng lẽ cậu ngồi lên lưng tớ để tớ công chắc?

...

-Tớ khát!

-Tự tìm máy bán hàng di động mà mua!

...

-Tớ đói!

-Tiền của tớ đã bị cậu ăn sạch sẽ!

...

-Tớ muốn đi toalet!

Ặc...cậu thật là mặt càng ngày càng dày hơn đấy Nhật Minh!

Quỳnh Lam như hét lên vì tức giận khi đang đi giữa đường:

-Cậu là đứa hai tuổi chắc? Lại còn cần có người phải đi toalet cùng sao?

Chỉ thấy khoé miệng Nhật Minh hơi cong cong lên, cái điệu cười này chỉ có lúc cậu ấy bình thường thôi...

Não Quỳnh Lam giật lên một cái, vui sướng ôm chân lấy Nhật Minh khi vừa nhìn thấy khuôn miệng quen thuộc đó:

-Này, thật là cậu đã về lại bình thường rồi sao? Thật là có biết vừa rồi làm tớ sắp nổi điên không?

Đáy mắt sâu đen cong lên, miệng nhẹ nói bên tai Quỳnh Lam như làm hơi mỏng:

-Lam, tớ muốn đi nặng...

Thứ mà Quỳnh Lam cân bây giờ chắc chắn là một cái gậy, giống như trong tom and jenny, đập thật mạnh vào đầu của tên đáng ghét này, cậu ta chắc chắn trở lại như cũ!

-Nhật Minh, có biết là đã làm phiền tớ không?

Vắt chân lên thành ghế, Nhật Minh ném cái gói bim bim lại cho Quỳnh Lam, ừ một tiếng rồi lại vừa cầm hộp khoai tây, mắt dán vào màn hình ti vi nói:

-Thật sự thì đây là lần đầu tiên tớ thấy ăn ngon vậy đấy!

Rồi quay nhanh ra phía Quỳnh Lam:

-Lần sau đi tiếp! Okey?

Quỳnh Lam không thêm nói gì, cúi đầu vào bản vẽ, nhưng tay lại dơ chiếc túi hồng hồng, kéo ra thật mạnh, chỉ còn rơi ra những đồng xu với giá trị nhỏ nhất...

Khoé miệng Nhật Minh hơi giật...rồi đột nhiên phì cười!

Ôi trời! Thật là vui quá đi!

Đứng dậy, vứt cái hộp đầy dầu mỡ đang ghét lên bàn, dáng vẻ cao ngạo tới chỗ cô gái đang ngồi tức giận nhét những đồng tiền bị rơi xuống vào ví, xoa xoa đầu, giọng điệu nhẹ nhàng đặt bên tai Quỳnh Lam:

-Đó là phạt vì tội ngoại tình! Lần đầu, vậy nên, tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn chút, để có lần sau, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy!

Đơ!

Quỳnh Lam nghĩ mình đã bị một vố lừa quá đau đớn! Đáng ghét thật, tiền ăn của hai tháng mẹ đưa đã tiêu trong một ngày hết, giờ lấy đâu ra đây?

Giận tím mặt, Quỳnh Lam đứng dậy, hướng thẳng cánh tay của Nhật Minh mà cắn...

Bước nhẹ thênh trên con phố quen thuộc, ngửi mùi không khí trong lành, và tận hưởng cái thời tiết mùa xuân mát lành bay vào trong thanh quản...

Quỳnh Lam đã lượn lờ gần như hết tất cả các ngõ nhỏ mà cô hay đi ngày trước, mua những thứ đồ nhỏ nhỏ, dễ thương để bày bàn học thì đột nhiên đứng khựng lại, những túi xách bé xíu rơi xuống đất, những thứ đồ rơi ra, vương *** khắp nền đất...

Mắt nhìn chăm chăm về hướng trước, thật không nói lên lời...

Dù khoảng khắc đó đã trôi qua, và hiện lên rất nhanh, nhưng Quỳnh Lam vẫn không thể nghĩ được bất cứ lý do gì có thể giải thích, thậm chí muốn tìm một chứng cứ có thể biện minh.

Điều đó không phải sự thật! Chắc chắn không phải!

Dáng người kia, chỉ là người giống người mà thôi.

Nhưng còn cô gái kia, biết phải nói sao đây? Cô ấy chính là người đã ăn cơm cùng Nhật Minh trên máy bay, thân mật gọi hẳn tên cậu ấy ra, thậm chí còn nghĩ Quỳnh Lam là em gái...

Dù lý trí thôi thúc mãnh liệt là không được tới gần, không được đến đó, nhưng đôi chân không nghe lời mà cứ tự bước tới, thật chậm...

...

Khoé mắt tràn ra chất lỏng trong suốt, kéo dài xuống cả khuôn mặt!

Không thể tin được, đó là Nhật Minh!

Cậu ấy chưa từng như vậy, chưa từng cho ai chạm vào người mình ngoài Quỳnh Lam, thậm chí cả hôn môi!

Quỳnh Lam thấy rõ, cô gái đó đã kiễng lên, nhắm mắt lại và khuôn mặt nhỏ bé mỉm cười dịu dàng kéo gần khoảng cách của hai khuôn mặt lại. Vậy mà, Nhật Minh, cậu ấy tới một phản ứng cũng không có...

...

Bịt chặt miệng để tiếng khóc khỏi bật ra ngoài, Quỳnh Lam phải dờn khỏi đây ngay lập tức!

Nhật Minh, cái tên đáng ghét kia, cậu là không cho Quỳnh Lam đi chơi với người con trai khác, nhưng chính cậu lại đi hôn người con gái khác trước cổng nhà. Thử hỏi, làm sao Quỳnh Lam có thể chấp nhận đây?

Chạy thật nhanh trên con đường nhỏ, mặc cho đôi giày búp bê bị rách, mặc cho đầu gối chảy máu đau buốt vì ngã quá nhiều lần, tay không một chút vướng bận mà gạt tay lau nước mắt...

Quỳnh Lam thấy trong lòng như đang mất mát một thứ gì đó to lớn vô cùng!

44. Chương 44

Nắng trưa nhẹ nhàng giống như sự ảm áp quện vào làn gió lùa vào từng lọn tóc đen nhánh bay...

Ngồi trên ghế dài dưới công viên, bờ vai nhỏ bé không ngừng run lên, tiếng nấc dường như đập vào không khí...

Bàn tay nhỏ bé không ngừng lau nước mắt, cái đầu nhỏ thì không chịu dừng lại những dòng suy nghĩ hỗn loạn!

Rồi cuối cùng vẫn không giải thích được vì sao! Cô cứ suốt ngày như con ngốc dựa dẫm vào cậu ấy, lúc nào cũng coi cậu ấy vĩ đại hơn là cả một thế giới!

Nhưng rồi sao? Cậu ấy vẫn có thể thích người von gái khác, cậu ấy đã chán cái tính đáng ghét của cô, cậu ấy muốn dẫn đá văng cô ra khỏi cuộc sống?

Hàng tá suy nghĩ áp đặt lên trái tim nhỏ bé không ngừng run rẩy vì quá sững sốt!

-Thật thảm hại!

Giọng nói tại chỗ ngồi bên cạnh vang lên tiếng nói lạ lẫm nhưng cũng có chút quen thuộc:

-Lần nào gặp trông em cũng thật thảm hại!

Quỳnh Lam không quan tâm, chỉ có điều tiếng khóc ngày càng to...

Lại là giọng nói đó vang lên:

-Em là quên mất ân nhân của mình sao? Lại vì thằng nhóc đó?

Quỳnh Lam tức giận, đứng dậy hét lớn:

-Là không ai nói anh nên giữ im lặng lúc người khác có chuyện buồn sao?

Chàng trai ngồi cạnh nhún vai:

-Thật trùng hợp khi đi tới đâu cũng gặp em như vậy!

Quỳnh Lam ngồi phịch xuống ghế, không thể nói nổi, tiếng khóc nấc đã chèn âm thanh từ giọng thanh quản phát ra.

Tựa nhẹ chiếc đầu nhỏ vào vai chàng trai, Quỳnh Lam chỉ biết khóc và khóc...

-Em có biết là nhìn em còn xấu hơn lọ lem không?

Đổi lại chỉ là tiếng khóc lớn dưới công viên vắng người.

Chàng trai ngừng nói, bàn tay dịu dàng đưa lên xoa mái tóc rối...

...

-Tại sao lại tốt với em?

Câu hỏi đầu tiên khi vừa lấy lại giọng nói, Quỳnh Lam chỉ còn biết lúc này cảm thấy rất đau đầu và vô cùng chóng mặt!

-Vì tôi cần một lời cảm ơn từ em!

-Hãy giúp em, thêm một lần...

Quỳnh Lam biết, người đang cho cô tạm bờ vai này thật không hề đơn giản. Cái cách cười, giọng nói, biểu hiện khuôn mặt thật chẳng thể đoán nổi anh ta đang nghĩ gì!

-Có phải là quá lời cho em không?

-Lời?

Quỳnh Lam cố gắng nở nụ cười nhẹ, đứng dậy:

-Anh đang so đo với một cô gái sao?

-Em là con gái sao?

Giọng nói nghiêm túc vang lên, Quỳnh Lam mang khuôn mặt khá thất vọng:

-Để em đi theo anh được không?

Chàng trai khẽ nhếch môi, giọng nói mang theo sự lạnh lùng...một chút chờ đợi vì cô bé này, đang tin người lạ một cách vô điều kiện!

-Em chắc chứ?

Trong phòng chờ đông nghẹt người, gần như thiếu oxi một cách trầm trọng...

Cố gắng len qua hàng người để vào khu phòng đặc biệt, dáng người nhỏ bé thở không ra hơi!

-Em có thể thôi cái cách phớt lờ người khác được không?

Chàng trai cao lớn, ung dung ngồi bắt chân, phong thái nhàn nhã thật khác đám người ngoài kia.

Nhưng, dù có vậy, vẫn không thể chịu đựng nổi sự im lặng của cô gái kia. Từ lúc tới sân bay, một lời cũng không thềm nói, anh là không thể chấp nhận con nhóc nhỏ hơn mình tới năm tuổi coi không sự tồn tại của anh!

-Vẫn không chịu nói?

Khuôn mặt nhỏ ướm đầm nữa, bàn tay cầm chiếc điện thoại run lên từng đợt, cố gắng bấm vào dãy số quen thuộc, tiếng chuông báo dừng lại, giọng nói ở trong điện thoại phát ra:

-Quỳnh Lam, cậu ở đâu vậy?

Nước mắt vẫn cứ rơi, nhưng khuôn mặt lại không biểu hiện một chút cảm xúc.

Cậu ấy, có thể làm vậy sao? Vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh như không có chuyện gì sao? Quỳnh Lam là có nên hỏi lý do mà cô vẫn thắc mắc, hay chỉ là bỏ đi như vậy?

Không phải là không muốn dựa dẫm vào cậu ấy sao? Vậy sao còn muốn hỏi lý do để ở lại?

Nhưng Quỳnh Lam còn chưa biết rõ lý do tại sao mà?

Mắt đau đầu nhức, hai suy nghĩ cứ cùng chen nhau muốn thoát ra thành lời...

-Nhật Minh, tớ...phải đi rồi, tạm biệt!

Cố gắng bật ra được câu nói ngập trong sự run rẩy, Quỳnh Lam nhanh tay tắt máy, tháo sim và bỏ làm đôi...

Thật sự, cô muốn một chút thời gian riêng để suy nghĩ!

Có là quá đang không khi chỉ vì một nụ hôn phút chốc và không lời giải thích được nói ra mà cô đã quyết định ra đi như vậy? Trốn tránh như một đứa trẻ con?

-Đi thôi!

Cướp lấy chiếc điện thoại trên tay Quỳnh Lam, một đường lia hoàn hảo tới sọt rác rồi kéo bàn tay nhỏ tới làm vế...

-Lần này, chắc chắn thằng nhóc đó không tìm ra em, lau nước mắt đi và đừng giữ im lặng như vậy nữa!

Quỳnh Lam giặt bàn tay mình lại, cúi mặt xuống để ngăn thứ nước mặn chát tràn ra khỏi khoé mắt, cố gắng nói:

-Anh tên gì?

Tiếng thông báo máy bay sắp cất cánh vang lên, mái đầu tựa vào cửa kính, đôi mắt nhắm lại, cảm nhận thấy sự đau đớn đang tràn ngập khắp các dây thần kinh...

Cảm thấy tủi thân kinh khủng!

Cậu ấy nói có việc bận, trong khi đó đang đi với cô gái kia, cậu ấy cũng sẽ không bao giờ để ai chạm vào người mình, cậu ấy rất khó có thể ăn chung với người mới quen, cậu ấy không bao giờ nói nhiều với ai, và cậu ấy không bao giờ cho phép ai hôn mình tùy tiện, trừ Quỳnh Lam và...cô gái đó là ngoại lệ!

Nhưng, không phải cậu ấy đã nói sẽ cầu hôn Quỳnh Lam sao? Không phải đã nói Quỳnh Lam là người quan trọng nhất sao?

Nực cười thật! Cứ cầu hôn sẽ cưới sao? Cứ quan trọng nhất thì không thể có quan trọng hơn sao? Tất cả mọi việc xảy ra đều chỉ do trí tưởng tượng của Quỳnh Lam ngày càng lớn!

Đúng rồi! Ngày nào cũng cùng với cậu ấy, vậy có biết cậu ấy làm việc thế nào? Cậu ấy nhiều lúc mệt mỏi đã tâm sự với ai?

Mọi thứ, cậu ấy biết tất cả về Quỳnh Lam, còn ngược lại...không có thể!

Sự im lặng tới đáng sợ vẫn bao trùm không gian...

Ánh mắt không chút cảm xúc sụp xuống, dáng người nhỏ nhắn đi tới toilet, sự mệt mỏi hiện rõ ở từng phút...

Mở rèm cửa, khuôn mặt vẫn cúi xuống nhìn vào mũi giày, tránh dáng người trước phía trước, tay với lấy nắm cửa...

-Cậu là lại bỏ đi như vậy?

Giọng nói có chút thay đổi, kiềm chế tức giận và vô cùng quen thuộc vang lên.

Có chút giật mình, Quỳnh Lam ngược mắt lên, nhưng sau đó lau sạch sẽ chất lỏng đáng ghét vẫn còn vương trên khoé mắt xuống:

-Đó là quyền của tớ! Lần này đừng can thiệp!

Ánh mắt Nhật Minh đặt lên đôi mắt đỏ het, lộ rõ vẻ đau lòng nói:

-Vì sao không hỏi lý do?

Quỳnh Lam hỏi lại, nhận thấy rõ không khí như vậy trước đây chưa từng có ở hai người...

-Có tác dụng gì sao?

Nhật Minh khẽ gật nhẹ, kéo lấy cánh tay Quỳnh Lam về phía mình:

-Quỳnh Lam, thôi trẻ con như vậy đi!

Quỳnh Lam giằng mạnh tay Nhật Minh ra, bỗng nhiên hét lớn:

-Đúng rồi! Tớ trẻ con, tớ không bằng người ta, vậy nên đừng đi theo đứa trẻ con như tớ nữa!

Kéo mạnh dáng người nhỏ bé về phía mình, Nhật Minh ôm thật chặt, nhẹ nhàng nói:

-Không biết sao? Trẻ con thì mới cần được bảo vệ!

Quỳnh Lam cố gắng đẩy dáng người to lớn ra xa...

-Tớ cần biết vì sao!

-Nghĩ đi, tại sao đổ mọi lỗi đều vì tớ?

Quỳnh Lam cắn chặt răng, cứ nghĩ tới thật đáng giận:

-Vậy sao để cô ấy hôn?

-Cậu nghĩ có thể sao?

-Tớ đã nhìn thấy, vậy nên đừng nói dối như vậy...

Đôi mắt Nhật Minh hơi híp lại:

-Từ đằng sau sao?

Quỳnh Lam không nói được thêm câu nào, đẩy Nhật Minh ra:

-Vậy giải thích đi, vì sao hai người lại thân mật tới vậy? Vì sao lại đứng đưng với tớ như người ngoài, còn đối với cô ấy thì quá dịu dàng?

Nhật Minh nhún vai:

-Vì cậu ngoại tình quá nhiều, còn tớ thì chưa!

Quỳnh Lam nghiêng chặt răng:

-Tớ không bao giờ cho họ thơm vào môi!

-Tớ cũng vậy!

-Nhật Minh đáng ghét này, giải thích tại sao cô ấy lại hôn cậu?

Nhật Minh cười cười, kéo rèm nhìn tới hàng ghế cạnh cửa sổ:

-Vậy nói đi, tại sao lại cùng anh ta đi? Nghĩ là đổi mới mọi thứ là tớ không tìm ra sao? Lớn rồi còn làm chuyện vặt như vậy!

Quỳnh Lam trợn lớn đôi mắt nhìn dáng người cao lớn đang đi về phía cuối khoang máy bay, không ngăn kịp giọng nói vang lên:

-Thật ngại quá! Vợ tôi lại phiền anh lo lắng rồi!

Chàng trai quay mặt lại, sự lạnh lùng điềm đạm như ăn sâu vào trong máu anh:

-JK! Để con gái khóc không phải chuyện con trai nên làm!

Khoé miệng nhẹ cong lên, Nhật Minh không nhanh không chậm nói:

-Xen vào chuyện của người khác cũng là điều cấm!

45. Chương 45

Chiếc laptop màu hồng để gọn gàng trên mặt bàn, bộ sưu tập thời trang đã làm xong, bàn tay nhỏ lay lấy chiếc bút viết và ký tên mình lên tập giấy mỏng...

Phù! Cuối cùng cũng hoàn thành, thật cảm thấy nhẹ nhõm hết biết!

Ấn mở password, Quỳnh Lam cắm chiếc USB vào laptop, tay không ngừng gõ gõ lên bàn thành âm thanh nhẹ lúc chờ đợi máy khởi động...

-Vậy lỗi là do tớ hết sao?

Bỗng nhiên mở miệng, Quỳnh Lam xoay chiếc ghế về phía người đang gõ bàn phím vô cùng nhanh, thoải mái nằm trên chiếc giường...

Nhún vai không có ý kiến, cứ như đó là điều hiển nhiên!

Quỳnh Lam nắm chặt bàn tay, đá đá vào chân Nhật Minh.

-Ê! Đừng có mà như vậy! Không phải cậu cũng cho cô ta lại gần mình rồi sao?

-Rồi sao?

Với một thái độ rất tự nhiên, Nhật Minh vắt chân lên nhau, hướng đôi mắt về phía màn hình của Quỳnh Lam...

-Không nghĩ là cậu còn giữ nó đấy!

Hất mặt, Quỳnh Lam ấn chuột thêm mấy phát, cả màn hình hiện ra hầu như toàn của cô và Nam.

-Nghĩ chỉ có trong cái máy ảnh mà cậu phá ra sao? Nhật Minh, vẫn còn ngây thơ như vậy sao? Haha...

-Quỳnh Lam, tốt nhất là xoá hết đi, đừng để laptop đi theo máy ảnh!

Nhật Minh hờ hững nói, mắt không rời khỏi mấy cái ảnh chết tiệt mà neho lại:

-Cậu lại khoác tay anh ta?

Quỳnh Lam chu môi...

-Thì cậu cũng hôn người khác.

- Nhắc lại lần cuối cùng, tớ không hôn cô ta!

Quỳnh Lam lườm lườm rồi bình thản ấn chuột để chuyển tới ảnh khác.

-Đúng rồi! Chỉ có cô ta hôn cậu thôi chứ cậu đâu thêm hôn người ta.

...Ừm, nói thế nào nhỉ? Từ lần sinh nhật thứ mười tám qua đi, Nhật Minh của chúng ta đã giảm đi nhiều phần trăm sự kiêu chể và độ trẻ con thì tăng vọt...

Nhật Minh ném cái laptop của mình sang bên cạnh, đi tới gần Quỳnh Lam, khoé môi nhẹ cong lên, cúi sát xuống, sát xuống...

- Bây giờ...định làm...gì thế hả?

Quỳnh Lam lắp bắp nói mãi mới được một câu, cứ ngày càng tránh ra xa...

Bịch!

Chiếc USB màu đen đột nhiên bị rút khỏi laptop. Bàn tay dài nắm lấy thứ nhỏ nhỏ trong tay, chạy thật nhanh vào toilet, vứt xuống rồi ấn tay dặt nước...

Quỳnh Lam vẫn chưa hết đờ, tay trên không trung với kiểu động tác như tập thể dục buổi sáng.

Thật không nói lên lời!

Nhật Minh vui vẻ rửa tay, bước ra, miệng nói nói:

-Vậy là hết khoác tay nhé!

Nháy mắt với cô nhóc vẫn còn đang ngạc nhiên ngồi dưới sàn đất, Nhật Minh ngồi xổm xuống xoa xoa đầu như đang ra vẻ vô cùng cảm thông...

-Xuống ăn cơm thôi!

-Aaaaa!!!! Nhật Minh, cậu là đồ sao chổi! Không! Phải gọi cậu là đồ sói thôi. Không thể tha thứ được! Cậu ó biết mình là cái tên phá hoại nhất trên đời không!

Vẫn là đôi mắt sâu dài, vẫn là khuôn mặt quan thuộc, vậy sao cảm giác lại khác tới vậy?

Dáng người thấp thò sau cửa kính lớn nhìn dáng vẻ khác hoàn toàn kia, Quỳnh Lam cảm thấy rùng mình...

Cậu ấy, là thứ gì mà có thể thay đổi thái độ chỉ trong tích tắc? Mà lại hoàn toàn trái ngược!

Nụ cười nửa miệng làm cho người trước mặt phải run sợ...

-Thật hay giả vậy?

Nhật Minh một chút cũng không thêm liếc nhìn dằng người cúi gập người dưới chân khóc lúc âm ỉ với những câu nói đứt đoạn...

-Xin...xin đừng...hành hạ bố mẹ tôi nữa...chúng tôi không cần công ty, không cần nhiều tiền...chỉ cần anh tha cho chúng tôi là đủ rồi...

Chiếc ghế tựa được trượt tới trước cửa kính lớn, nhìn ra ngoài khoảng không, ánh mắt sâu không hiện lên dù chỉ là một chút sóng.

-Đơn giản vậy sao?

Chiếc áo sơ mi rách bần lên trên nền đất lạnh, dáng người không ngừng van xin:

-JK! Cần xin anh, nếu có muốn trả thù thì hãy đặt lên tôi, bố mẹ tôi không chịu nổi mất!

Đánh mất Nhật Minh hiện lên thứ dữ dần khi lại cái hình ảnh trong quá khứ không xa...

Cái lúc khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt, tím ngắt vì lạnh, vì đối với hàng chục vết xước sâu lớn ứa máu...

Thật không thể tha thứ!

-Cô nghĩ Quỳnh Lam chịu nổi sao?

-Cầu xin anh đấy, JK! Chúng tôi biết lỗi rồi, xin anh đấy...

-Biết lỗi?

Nhật Minh nhướn ày. Tưởng cậu không biết sao? Quỳnh Lam nói tha cho họ, cậu đã để họ sống, thậm chí cô nhóc kia còn gửi sau lưng cậu một khoản tiền không nhỏ vào thẻ ngân hàng cho bọn họ, vậy mà còn có thể nghĩ tới việc thuê xe lớn đâm hai người lúc trời đang tuyết sao? Thật là lấy ơn báo oán!

Cái đầu bù xù liên tục gật, cứ như một phản xạ tự nhiên, mặt mũi lem nhem hẳn do khóc quá nhiều...

Nhật Minh cười khẩy một tiếng, quay lại cầm chiếc điện thoại trên bàn rồi đứng dậy, vút lại một câu:

-Quang, cậu biết rồi đấy!

Vừa mở chiếc cửa lớn, dáng người nhỏ bé đã đứng chặn, đôi môi mím chặt:

-Nhật Minh, cậu làm gì vậy?

Nhún vai như không có vấn đề gì xảy ra, Nhật Minh định kéo tay Quỳnh Lam đi thì có một bàn tay đã kéo tay Quỳnh Lam lại.

Bàn tay dài còn vẽ đủ màu được giơ lên giữa không trung thì đột nhiên phải dừng lại...

-Dám?

Nhật Minh lạnh lùng, ánh mắt trở nên đáng sợ.

Quỳnh Lam giật mình hơi lùi lại, vừa nhìn ở cửa sổ, thật sự chỉ biết người con gái đó là Vương Huyền, còn một chút cũng không nhìn ra bộ dạng tả tơi như vậy.

-Chị, sao lại bị thế này?

Quỳnh Lam đưa tay ra gỡ gỡ những sợi tóc rối trên đầu Vương Huyền, thật sự là ngày trước chỉ muốn dọa họ một chút thôi!

Hất mạnh bàn tay đang đặt trên đầu mình ra, Vương Huyền chỉ vào mặt Quỳnh Lam quát âm lên:

-Mày! Là cái quái gì mà có tất cả mọi thứ? Lại còn vờ tốt sao? Mày tưởng tao muốn dùng tiền của mày lắm sao? Con ranh!

Quỳnh Lam hơi dơ! Rồi lấy lại nụ cười nửa miệng. Thì ra là cô đã giúp đỡ nhầm người rồi, sự giúp đỡ của cô bị người ta đáp lại thật phong phú nha...

-Chị, là giờ mới biết sao? Tôi đối với chị, chỉ là sự thương hại mà thôi! Còn vì sao tôi có tất cả ư? Là vì tôi không như chị, ngu ngốc!

Nói Quỳnh Lam như thế? Vậy thì cô cũng chẳng cần! Cô không có thừa lòng tốt để giúp những người coi khinh nó!

Dưới chân tháp khổng lồ, chiếc xe thể thao mở mui, tiếng nhạc không nhỏ được phát ra từ điện thoại trên tay.

Khuôn mặt nhỏ dựa vào ghế, đôi mắt nhìn về phía người con trai đang dựa vào thành xe ngủ, còn cái miệng thì mấp máy hát theo tiếng nhạc.

-Quỳnh Lam! Tắt đi!

Nhật Minh hơi quay đầu về phía Quỳnh Lam, nói nhỏ.

Quỳnh Lam chu môi, đá đá vào chân Nhật Minh:

-Thôi đi, cậu lúc nào cũng ngủ. Vậy mà nói đi tới đây cho thoải mái sao?

-Như vậy không phải ngủ dễ hơn ở nhà?

Quỳnh Lam nghiêng răng, đá mạnh vào cửa xe...rồi nhăn mặt đau đớn vì quên đi đôi chân mình chỉ mang giày búp bê.

-Đáng ghét, sao cái ô tô này lại cứng thế chứ?

-Muốn đi ô tô giấy sao?

Nhật Minh gác chân lên tay lái, hồ hững dựa vào chiếc ghế đen cười cười.

Quỳnh Lam bĩu môi, nhưng ánh mắt đột nhiên nhú lại:

- Này! Sao Vương Huyền sang tận đây vậy?

-Quỳnh Lam, nói sau đi!

Nhăn mặt, Quỳnh Lam hơi lắc đầu, giọng nói có vẻ hơi lạc đi:

-Cậu cũng đừng làm gì quá nhé, dù sao cũng người nhà cả.

-Ừ!

Lờm lờm Nhật Minh, Quỳnh Lam bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào tay lái, cười mờ ám:

-Nhật Minh, dạy tớ lái xe đi!

-Ôi! Điên mất, cái này sao lại cứ xoay thế? Cái volant đáng ghét!

-Quỳnh Lam, tớ không nghĩ cậu có duyên với xe!

Mặc kệ, Quỳnh Lam chăm chú vào lái xe, ngồi vắn vẹo, cố gắng để ấy cái bánh xe đoàn kết đi đều...

-Quỳnh Lam, tớ chóng mặt!

Đạp phanh kít lại, gắt lên:

-Này, cậu dạy tớ học lái xe sao? Vậy mà là dạy à? Ngồi cạnh cứ nói như vậy, ai mà tập chung được!

-Không nói thì để cậu đi yêu xe khác sao?

-Thôi đi! Không thèm học với cậu nữa! Mai tớ sẽ tự đi đăng ký học ở trường! Hứ!

Nhật Minh lắc đầu, nếu cậu mà không chịu được thì chắc chắn chẳng ai có thể chịu đựng nổi! Có ai ần còi xe thì lại đi ần vào nút rửa kính? Trong khi đó xe đang mở mui, làm ướt hết quần áo vậy chứ?

Nhật Minh chẳng thèm suy nghĩ, vút thẳng một câu:

-Đăng ký đi!

Quỳnh Lam trợn lớn mắt, không nói được lên lời:

-Cậu...

Nhật Minh lắc đầu, nhìn vào vết sước vừa dài vừa lớn trước chiếc xe mới mua:

-Tớ không phải tỉ phú, cứ mỗi lần để cậu học vậy chắc phải bán công ty đi mất!

Quỳnh Lam bĩu môi, hừ nhẹ rồi nói:

-Keo kiệt!

Nhật Minh nhướn mày hỏi lại:

-Keo kiệt mà mua xe cho cậu phá sao?

Quỳnh Lam thật không có thể nói thêm được gì nữa, hét lớn:

-Tớ không cần biết, cậu phải dạy, tớ sẽ không đi đây học hết, thế nên đừng có mơ mà đòi xe còn nguyên vẹn để cất đi!

...

Trên con đường nhỏ, chiếc xe chậm chậm đi như say xăng...

46. Chương 46

Chiếc đèn trắng nhẹ từ màn hình điện thoại chiếu hắt từ trên bàn xuống, hiện mờ mờ mấy dòng chữ trên tờ giấy đồ.

Quỳnh Lam như hét lên! Cô cứ nghĩ mình sẽ phải thi lại vào cuộc tuyển chọn của năm sau, vậy mà nhanh thật đấy, sau hôm gửi bộ sưu tập đi hai ngày, họ đã gửi giấy báo chọn cô vào đại học! Ôi! Vui chết mất thôi! Quỳnh Lam tự thấy mình là có năng khiếu thật sự về lĩnh vực này, mà học về phần này sẽ không phải học toán và những môn khác, chỉ cần Quỳnh Lam học thêm về tiếng anh là ổn rồi...

Cảm ơn trời! Vậy là cô có thể đi học như những người cùng tuổi mình rồi. Thật tốt quá đi à!

Chạy thật nhanh xuống tầng một, Quỳnh Lam hét ầm ỹ...

-A! Con được rồi! Được rồi mọi người ơi!

Anh Mạnh đang nằm xem ti vi thì giật mình, chút nữa là làm rơi cái điều khiển vào mặt...

-Nhóc sao thế? Đầu óc hôm nay có vấn đề à?

Quỳnh Lam hứ một tiếng rồi chạy lại chỗ mẹ Ngọc, dơ tờ giấy đỏ ra rồi chỉ chỉ:

-Mẹ, nhìn xem, con vào được rồi này, nhận thẳng luôn đấy!

Mẹ Ngọc cầm lấy tờ giấy, đặt trên bàn để cho bố Hoàng cùng đọc...

-Này con gái, có phải sao chép ở đâu không đấy?

Cầm mấy mẫu váy thiết kế của Quỳnh Lam lên, bố Hoàng vờ chê chọc...

Quỳnh Lam chu môi, nhăn mặt cướp lại mấy bản sao mẫu thiết kế của mình.

-Bố còn không biết tài năng của con sao mà nói như vậy? Dối bố luôn!

Mẹ Ngọc cười nhẹ, vuốt thẳng tờ giấy tuyển sinh của con gái, nâng niu như đồ vật quý giá.

-Mẹ đây là chỉ muốn con gái làm nhà thiết kế thời trang để nghĩ ra ẹ mấy bộ đồ đẹp để mẹ đi chợ mua đồ thôi!

Anh Mạnh ngồi cười như dở...

-Mẹ, hôm nay mẹ thật triết lý!

-Không thềm nói với mẹ nữa...

Quỳnh Lam hờn dỗi định cầm mấy mẫu thiết kế của mình khoe Nhật Minh thì vừa lúc cậu đi xuống từ cầu thang, Nhật Minh tự do ném mình trên ghế sofa, mái tóc vừa tắm còn ướt thấm vào gối. Đôi mắt nhắm hờ lại như đang muốn ngủ...

Quỳnh Lam chạy tới, lay lay vai rồi nói với Nhật Minh:

-Này, cậu thấy nó thế nào? Có đẹp không?

Nhật Minh hơi mở mắt, cầm lấy sấp giấy mỏng lật đi lật lại rồi thản nhiên nói:

-Cậu vẽ lằng nhằng cái gì vậy?

Vừa dứt lời, cả nhà cười ầm ĩ...

Còn Quỳnh Lam giận kinh khủng, cầm sấp giấy lên rồi gắt:

-Nếu được thì mọi người vẽ đi! Tưởng sẽ được khen, ai ngờ cầm xuống ai cũng nói như vậy! Thật là đáng ghét mà.

Chạy bịch bịch lên nhà, Quỳnh Lam đóng cửa sầm một cái làm mọi người giật mình...

Hứ! Không thềm khoe nữa!

Nhật Minh đáng ghét, mọi người đã vậy thì đang lẽ cậu ấy phải khen một câu chứ? Lại còn ủa theo mọi người mà nói Quỳnh Lam như vậy chứ...

...

Quỳnh Lam chụp mấy mẫu thiết kế rồi cho vào máy tính, tìm vào trang web của trường để làm giấy nhập học, rồi tiện xem tới tin tức của trường...

Ôi trời, thật không thể tin nổi, điểm số của Quỳnh Lam xếp thứ ba trên hơn bốn nghìn người thi vào trường...

Ông trời ơi, hôm nay người cho Quỳnh Lam thật nhiều thứ đấy!

Cửa phòng được mở ra. Dáng người cao lớn bước vào, thả mình xuống chiếc giường êm ái, đôi mắt nhắm lại như phòng của mình...

-Nhật Minh, cậu nhầm phòng rồi!

Không nói gì, Nhật Minh vội lấy chiếc gối ôm rồi kê dưới đầu.

-Nhật Minh, cậu còn không thèm nói gì sao? Chê chưa đủ sao còn muốn sang chê nữa?

Nhật Minh lắc nhẹ đầu, Quỳnh Lam ngốc, cậu còn chưa xem sao? Bản gốc giờ còn đang là của cậu đấy...

-Ừ, sao biết?

Quỳnh Lam nghiêng chặt răng, cố gắng để chính mình không giết chết cái tên trước mặt!

-Đi ra khỏi phòng tớ ngay!

Nhật Minh khẽ cười, tiến lại gần Quỳnh Lam, hơi thở ấm nóng nhẹ bay vào chiếc tai bé nhỏ đang ửng đỏ...

-Quỳnh Lam, tớ đã hơn mười tám tuổi rồi đấy...

Chiếc đèn trắng nhẹ từ màn hình điện thoại chiếu hắt từ trên bàn xuống, hiện mờ mờ mấy dòng chữ trên tờ giấy đỏ.

Quỳnh Lam như hét lên! Cô cứ nghĩ mình sẽ phải thi lại vào cuộc tuyển chọn của năm sau, vậy mà nhanh thật đấy, sau hôm gửi bộ sưu tập đi hai ngày, họ đã gửi giấy báo chọn cô vào đại học! Ôi! Vui chết mất thôi! Quỳnh Lam tự thấy mình là có năng khiếu thật sự về lĩnh vực này, mà học về phần này sẽ không phải học toán và những môn khác, chỉ cần Quỳnh Lam học thêm về tiếng anh là ổn rồi...

Cảm ơn trời! Vậy là cô có thể đi học như những người cùng tuổi mình rồi. Thật tốt quá đi à!

Chạy thật nhanh xuống tầng một, Quỳnh Lam hét âm ý...

-A! Con được rồi! Được rồi mọi người ơi!

Anh Mạnh đang nằm xem ti vi thì giật mình, chút nữa là làm rơi cái điều khiển vào mặt...

-Nhóc sao thế? Đầu óc hôm nay có vấn đề à?

Quỳnh Lam hứ một tiếng rồi chạy lại chỗ mẹ Ngọc, dơ tờ giấy đỏ ra rồi chỉ chỉ:

-Mẹ, nhìn xem, con vào được rồi này, nhận thẳng luôn đấy!

Mẹ Ngọc cầm lấy tờ giấy, đặt trên bàn để cho bố Hoàng cùng đọc...

-Này con gái, có phải sao chép ở đâu không đấy?

Cầm mấy mẫu váy thiết kế của Quỳnh Lam lên, bố Hoàng vờ chê chọc...

Quỳnh Lam chu môi, nhăn mặt cướp lại mấy bản sao mẫu thiết kế của mình.

-Bố còn không biết tài năng của con sao mà nói như vậy? Dối bố luôn!

Mẹ Ngọc cười nhẹ, vuốt thẳng tờ giấy tuyển sinh của con gái, nâng niu như đồ vật quý giá.

-Mẹ đây là chỉ muốn con gái làm nhà thiết kế thời trang để nghỉ ra ẹ mấy bộ đồ đẹp để mẹ đi chợ mua đồ thôi!

Anh Mạnh ngòì cười như dờ...

-Mẹ, hôm nay mẹ thật triết lý!

-Không thèm nói với mẹ nữa...

Quỳnh Lam hờn dỗi định cầm mấy mẫu thiết kế của mình khoe Nhật Minh thì vừa lúc cậu đi xuống từ cầu thang, Nhật Minh tự do ném mình trên ghế sofa, mái tóc vừa tắm còn ướt thấm vào gối. Đôi mắt nhắm hờ lại như đang muốn ngủ...

Quỳnh Lam chạy tới, lay lay vai rồi nói với Nhật Minh:

-Này, cậu thấy nó thế nào? Có đẹp không?

Nhật minh hơi mở mắt, cầm lấy sấp giấy mỏng lật đi lật lại rồi thản nhiên nói:

-Cậu vẽ lằng nhằng cái gì vậy?

Vừa dứt lời, cả nhà cười ầm ĩ...

Còn Quỳnh Lam giận kinh khủng, cầm sấp giấy lên rồi gắt:

-Nếu được thì mọi người vẽ đi! Tưởng sẽ được khen, ai ngờ cầm xuống ai cũng nói như vậy! Thật là đáng ghét mà.

Chạy bịch bịch lên nhà, Quỳnh Lam đóng cửa sầm một cái làm mọi người giật mình...

Hứ! Không thêm khoe nữa!

Nhật MINH đáng ghét, mọi người đã vậy thì đằng lẽ cậu ấy phải khen một câu chứ? Lại còn ủa theo mọi người mà nói Quỳnh Lam như vậy chứ...

...

Quỳnh Lam chụp mấy mẫu thiết kế rồi cho vào máy tính, tìm vào trang web của trường để làm giấy nhập học, rồi tiện xem tới tin tức của trường...

Ôi trời, thật không thể tin nổi, điểm số của Quỳnh Lam xếp thứ ba trên hơn bốn nghìn người thi vào trường...

Ông trời ơi, hôm nay người cho Quỳnh Lam thật nhiều thứ đấy!

Cửa phòng được mở ra. Dáng người cao lớn bước vào, thả mình xuống chiếc giường êm ái, đôi mắt nhắm lại như phòng của mình...

-Nhật Minh, cậu nhầm phòng rồi!

Không nói gì, Nhật Minh với lấy chiếc gối ôm rồi kê dưới đầu.

-Nhật Minh, cậu còn không thêm nói gì sao? Chê chưa đủ sao còn muốn sang chê nữa?

Nhật Minh lắc nhẹ đầu, Quỳnh Lam ngốc, cậu còn chưa xem sao? Bản gốc giờ còn đang là của cậu đấy...

-Ừ, sao biết?

Quỳnh Lam nghiêng chặt răng, cố gắng để chính mình không giết chết cái tên trước mặt!

-Đi ra khỏi phòng tớ ngay!

Nhật Minh khê cười, tiến lại gần Quỳnh Lam, hơi thở ấm nóng nhẹ bay vào chiếc tai bé nhỏ đang ửng đỏ...

-Quỳnh Lam, tớ đã hơn mười tám tuổi rồi đấy...

Ánh sáng đèn đột nhiên bị tắt hẳn, chỉ còn thứ ánh sáng nhàn nhạt hắt ra từ màn hình laptop màu Hồng chiếu tới một nửa khuôn mặt đang hiện lên ánh mắt hơi nhú lại, nụ cười mờ ám hiện lên bên nửa môi...

-Chúng ta, tớ và cậu cần phải làm bản năng có trong máu của con người đấy!

Khuôn miệng nhỏ nhắn bị chìm trong bóng tối mấp máy.

-Cậu...định làm gì?

-Không biết sao? Để tớ dạy nhé...

...

Quỳnh Lam không phải không biết...mấy cái chuyện sắp xảy ra này vì...cô đã học quá ở trường, nhưng...dù rất tò mò, đã có hàng đồng dấu lớn trên đầu cơ mà chưa bao giờ muốn thực hành...

-Cậu...cái gì mà bản năng chứ?...Cậu...cậu có biết đây là ở đâu không?

Ánh mắt ngoài sáng trở nên vô cùng mờ ám, nụ cười lại càng sâu...

-Tớ đã khoá cửa lúc vào rồi!

-Này! Tốt nhất đừng làm gì, nếu không tới sẽ hét lên đấy!

-Hét?

Nhật Minh hỏi lại rồi cười nói:

-Không nhầm thì tên chuối đó hôm trước mới thay cửa cách âm đấy...

Quỳnh Lam thề...qua được lần này sẽ giết chết tên chuối đó! Và cũng chưa bao giờ thấy hối hận khi bắt mẹ Ngọc lắp cửa cách âm cho!

-Này...này...cậu nằm trên giường đi, đừng dè vào người tớ!

...

Bàn tay của Nhật Minh với lấy màn hình laptop từ từ đóng lại...cả gian phòng nhĩ tràn ngập trong bóng tối.

-Quỳnh Lam!

-Bàn tay của Nhật Minh khẽ lướt qua môi của Quỳnh Lam, hơi thở ấm nóng áp sát vào vành tai nhỏ bé...

Quỳnh Lam cố tránh né, lấy tay che trước ngực:

-Này! Này! Tớ biết là cậu sẽ cưới tớ, nhưng...chúng ta cần phải tìm hiểu đối phương rồi tới hẹn hò, xong mới cưới và cuối cùng mới được làm như vậy, mà...còn phải làm vệ sinh trước khi làm chuyện đó nữa...

Cạch!

Tiếng cửa sổ được mở ra. Ánh sáng từ bên ngoài hắt vào sáng cả căn phòng.

Nhật Minh thật không chịu nổi, lăn ra giường nhìn Quỳnh Lam cười...

Ôi chết mất! Haha! Trời ơi! Cười tới chết mất thôi!

...

Quỳnh Lam ngốc! Haha, cái gì chứ? Tìm hiểu? Hẹn hò? Cưới? Vệ sinh chuyện đó ư? Haha!! Chết cười mất...ôi vệ sinh...

Nhật Minh cố gắng nín lại virus cười đang lây lan khắp cơ thể hỏi:

-Quỳnh Lam, muốn thở cũng cần vệ sinh sao?

Trợn tròn mắt, Quỳnh Lam gần tức tới nghẹn cổ, cậu ấy đam trâu cô như vậy sao?

-Cậu...?

Nhật Minh nhìn Quỳnh Lam, nét nín cười vẫn rõ ràng trên khuôn mặt:

-Không phải sau khi cưới cậu, tớ mới được thở đấy chứ?

-Aaaaaaa! Nhật Minh! Cậu là đồ đáng ghét!

Cả khuôn mặt Quỳnh Lam đỏ bừng, tay cầm gối ôm không ngừng đánh vào người Nhật Minh, hét ầm lên.

-Quỳnh Lam! Chuyện đó là chuyện gì?

Nhật Minh giữ lấy chiếc gối ôm dài, hỏi Quỳnh Lam.

-Nhật Minh, cậu hỏi có ý gì?

Chỉ chỉ vào đầu Quỳnh Lam, Nhật Minh cười cười nói:

-Chuyện cậu nghĩ là gì vậy?

Quỳnh Lam tức tím mặt:

-Nhật Minh, cậu còn dám hỏi sao?

Nhật Minh kéo Quỳnh Lam vào ôm thật chặt bên người, cơn cười vẫn còn chưa chấm dứt trên khuôn mặt:

-Ngủ đi! Mai cậu đi học rồi đấy!

Quỳnh Lam giận dỗi cố gắng đẩy Nhật Minh ra:

-Nhật Minh, tớ không muốn nằm cạnh cậu!

-Quỳnh Lam! Cậu có quyền quyết định vấn đề này sao?

-Cậu không biết là tốt nhất đừng tự ình cái gì cũng có thể làm được.

-Quỳnh Lam, cậu vừa nói mà!

-Thôi đi! Tớ cũng hơn mười tám tuổi rồi!

Nhật Minh ừ một tiếng hỏi:

-Rồi sao?

Quỳnh Lam chu môi:

-Tớ cũng có tự do riêng của mình chứ?

Nhật Minh ghì chặt Quỳnh Lam vào lồng ngực hỏi:

-Thế này không tự do sao?

Nhấn mặt khó chịu:

-Chật lăm! Tớ không thở nổi!

-Vậy nên đừng muốn tự do, không thở được đâu!

47. Chương 47: End

Toà nhà màu nâu đỏ lớn, mang theo chút gì đó vô cùng hợp thời cùng cảm giác ấm áp nhưng khá xa lạ!

Quần jean ngắn, áo len rộng và khoác thêm chiếc balo nhỏ trên hai vai, dáng người nhỏ bé, chẳng khác gì học sinh trung cấp tới đại học để chơi...

Bảo vệ từ bên trong đi ra, dơ tay ngăn Quỳnh Lam lại:

-Đây không phải chỗ chơi!

Quỳnh Lam tròn mắt nhìn, rồi Thái độ chuyển sang tức giận vì bị chọc vào chỗ đau không thắm kín...

-Tôi tới đây học! Học đấy!

Người mặc đồng phục bảo vệ không tin, cánh tay vẫn dơ tới trước mặt không cho Quỳnh Lam đi tiếp.

-Thẻ sinh viên!

Quỳnh Lam giận tím mặt, ông bảo vệ này, là không tin cô học ở đây sao? Thẻ sinh viên sao? Tưởng cô không có chắc? Cứ đứng đó mà vênh mặt đi!

Quỳnh Lam dỡ balo bằng chân rồi lục tìm khắp các ngăn để tìm ra bằng chứng duy nhất, một cái thẻ có thể chứng minh cô là người lớn...

Nhưng mà? Nó đâu rồi? Đừng nói là không có đấy! Quỳnh Lam chắc chắn đã để vào ngăn nhỏ nhất rồi cơ mà? Sao giờ lại không thấy đâu thế này?

Bàn tay loạng xoạng sờ hết tất cả các ngăn nhỏ nhất, chết rồi...không thấy đâu hết.

Quỳnh Lam tức giận đồ hết mọi thứ từ trong balo xuống đất để tìm bằng được cái thẻ quý giá, nhưng mà khuôn mặt dường như nhớ được ra thứ gì đó...không phải là làm rơi trên ô tô Nhật Minh đâu chứ? Ôi! Chết mất thôi. Sao ngày đầu tiên mà đã như vậy rồi chứ?

...

Vì đợi quá lâu, rồi thấy hành động của Quỳnh Lam chẳng khác gì...con nít, bảo vệ chẳng những không cho vào mà còn nói thêm:

-Có đi không? Chỗ này là nơi để học, không phải thích tới chơi thì chơi. Không đi là tôi gọi cảnh sát đó!

Quỳnh Lam tức nghẹn, cái ông bảo vệ ăn lăm, ngồi lăm bụng phệ này, không có việc gì làm sao? Rảnh rồi quá rồi muốn đi kiếm chuyện với người ngoại quốc xinh đẹp như cô sao? Đáng ghét!

Cầm lấy chiếc điện thoại, Quỳnh Lam gọi vào số điện thoại mới lưu được hôm qua, lấy từ trên trang web của trường...gọi cho thầy hiệu trưởng!

Sau hồi chuông vang lên là tiếng trầm trầm của đầu dây bên kia:

-Alo!

Quỳnh Lam chào hỏi xong rồi vào vấn đề chính luôn, cái chuyện này hôm nay nan giải tới đây là quá đủ...

...

Nói một hồi, Quỳnh Lam còn đưa cả điện thoại tới cho bảo vệ nói, thấy ông ta đồng ý đưa mãi, lại còn nói thấy Quỳnh Lam giống học sinh lớp tám lại không cho vào...thật là tức điên lên với cái ông bảo vệ này!

Bĩu môi cướp lại điện thoại khi thấy ông bảo vệ vừa cúp máy, Quỳnh Lam chỉnh lại balo rồi bước vào trường, không quên đá đều một câu:

-Người như cái thùng rỗng!

Ông bảo vệ tức điên, đứng đó lườm Quỳnh Lam một lúc, nghĩ từ ngày mai chắc chắn phải làm khó đứa nhỏ hỗn láo này!

—

Vì sơ đồ trường gần như hoàn toàn không giống với như trường khác, nên Quỳnh Lam tìm phòng khá lâu, một hồi đi đi, đi lại quanh trường để tìm hiểu thêm về các phòng học rồi tìm thời khoá biểu chung.

Vừa đi vừa nhìn bàn đồ trên tay, bàn tay còn vại vô ý dút vào túi áo...

Ặc! Cái gì đây?

Quỳnh Lam cầm ra, ôi trời! Thẻ sinh viên trong túi áo, vậy mà cứ tìm đâu đâu, điên chết mất, vừa tốn công giải thích với hiệu trưởng, mất thời gian cãi nhau với ông bảo vệ và nhất là...tốn mất khoản tiền điện thoại của Quỳnh Lam...

—

Nhấn mặt nhấn mũi bước vào cửa phòng học đầu tiên, Quỳnh Lam khá là choáng với cái căn phòng rộng như vậy. Tất cả các tầng ghế không thẳng hàng mà trên nhau một bậc, tạo thành căn phòng...cao dần cao dần.

Nhưng mà...phải tìm chỗ ngồi trên đầu, nếu không, mắt Quỳnh Lam sẽ không chịu nổi mà dẫn đến khiếm thị mất...

Cơ mà...vòng đi vòng lại, mấy chỗ ngồi bàn đầu đều có người ngồi hết rồi, chẳng lẽ bây giờ đi xin người ta đổi chỗ ỉnh? Ngại chết!

...

Bước tới cô gái bàn đầu tiên, Quỳnh Lam ngọt ngào cười cười bắt chuyện rồi dần dần xin người ta nhường chỗ nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu...mà tự Quỳnh Lam thấy rằng nó rất ngứa mắt và vô duyên!

Lại bước tới bạn trai đang gục mặt xuống bàn ngủ, Quỳnh Lam lay lay, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì...

...

Haiz...thở dài thượt! Quỳnh Lam nằm dài trên bàn ở những hàng ghế trên cùng! Một muốn chết! Thôi, để lần sau vào lớp sớm rồi tranh chỗ cũng được, giờ ngủ đã...!

Sắc tím...vàng cam cả khoảng không gian!

Màu nắng buổi chiều bỏ quên trên những bông hoa tulip tím ánh vào cửa kính man mát trong không khí mùa xuân.

Chiếc mũi nhỏ khịt khịt hít vào để cảm nhận mùi hoa mới còn đang chớm nở cùng nắng và cảm nhận cái ẩm ẩm ngấm dịu vào da!

...

Trong phòng kính, dáng người nhỏ ngồi bên cạnh vườn hoa, hơi hơi khom lưng hít hít...rồi bỗng nhiên, ngồi bệt xuống đất, tựa vào hàng rào nhỏ nhỏ dễ thương thở dài.

Thật không nỡ lòng nào làm như vậy. Mà, việc bạn này định làm còn không mang chút ý thức gì hết! Vậy nên, thà bị thua chứ không bao giờ muốn sát hại thực vật!?

-Quỳnh Lam!

Tiếng gọi từ cửa phòng kính vang tới, cắt đứt hai dòng suy nghĩ đang vô cùng đối lập trong não cô gái nhỏ!

Giật mình, khuôn mặt hơi trắng đi...chết rồi, Quỳnh Lam quên đây là nơi cấm vào. Vậy mà cứ thần nhiên ngồi như không...

Quá xấu hổ, Quỳnh Lam còn sợ bị...phạt tiền, tiền ăn vặt đã hết, mẹ còn bắt tự lập, sẽ không cho khoản tiền nào để tiêu nữa, phải tự kiếm lấy. Mẹ Ngọc lại ghê như vậy từ lúc nào? Mà bây giờ nếu bị phạt tiền, chắc Quỳnh Lam nhịn mua đồ cả tháng luôn mất!

Không được! Mất tiền như vậy thật không hay, phải trốn...

Cố gắng cúi cúi thấp đầu xuống, trốn sau mấy bông hoa cao bằng đầu gối, hai tay giữ lấy chiếc balo đội lên đầu...trông vô cùng gây chú ý!

Nhưng mà, sao lại biết tên Quỳnh Lam? Lại còn gọi thật rõ ràng như vậy, giọng nói còn quen quen.

Định bỏ balo xuống đứng dậy thì có cánh tay lại giật lấy, làm Quỳnh Lam thêm một phen giật mình!

-Doạ chết tớ mất!

Cô gái trước mặt bĩu môi, lườm lườm Quỳnh Lam:

-Ai dọa ai? Sang tới đây mà không thêm gọi cho người ta một lần, có biết là tớ giận cậu lắm không?

Quỳnh Lam cố cười cho qua chuyện, rồi tự nhiên chọc chọc vào tay Bảo Vy:

-Tớ thấy tình yêu dạo này không qua lại với chuối nhá, hí hí, vẫn cãi nhau à?

Bảo Vy bĩu môi, lườm dài Quỳnh Lam mấy cái:

-Thôi khỏi bản tới, cậu nghĩ tên chuối đó xứng với tớ sao? Mơ!

Quỳnh Lam cười cười, lại tiếp tục cái điệu chọc chọc trêu trêu:

-Tớ thấy cậu cũng hay thật, người ta là ghen rõ ràng, trước mặt người ta còn muốn đi chơi với người khác, lại cò giận cái gì chứ?

-Lam, thôi đi, cậu tưởng tên đó ghen sao? Trước mặt tớ sao không kể tới hân thân thân mật mật với lũ Tây trong điện thoại? Nhìn thần ghét!

Quỳnh Lam bật cười ha hả, đổi ngay sang chủ đề khác vì không muốn nói tới chủ đề này nữa. Họ cãi nhau thì cô càng vui, có thể từ bên này kích sang bên kia, vui vô cùng!

Chỉ chỉ vào trong túi áo len, Quỳnh Lam hơi che miệng cười duyên:

-Biết cái gì không?

Bảo Vy thừa biết, lại cái gì của JK đưa cho chứ gì? Nhìn cái điệu là biết ngay...

-Nhấn cười à?

Quỳnh Lam chun môi:

-Có đã tốt!

Nhưng lại lấy lại vẻ mặt tươi cười, từ trong túi áo cầm ra một chiếc thẻ có cái ảnh xinh xinh:

-Nhìn đây! Còn có giá trị hơn cả nhấn cười đấy! Tén ten...

Chiếc thẻ sinh viên được chao đi chao lại trước mặt Bảo Vy làm mắt cô vòng vòng khó chịu, lại chẳng nhìn được gì, bực mình, với tay giật lấy, rồi bắt đầu cười lớn:

-Haha, cái này thật không xứng với cậu nha, bé như vậy mà đã có thẻ sinh viên rồi sao?

Quỳnh Lam đang tươi cười bỗng trợn tròn mắt, nhìn cô gái cao hơn mình chút xíu đang chê mình, thật là xấu hổ, hận không thể đào đất dưới vườn hoa mà yên nghỉ nằm xuống!

Aaaaa!!! Chết mất! Tại sao ai cũng nói như vậy hết chứ? Có phải là Quỳnh Lam muốn bé như vậy đâu?? Ông trời thật không công bằng mà!

Màu hoa hồng sáng rực bên hồ nước lấp lánh, cô gái nhỏ ngồi trên thảm cỏ, chân thả xuống nước nghịch nghịch, bàn tay xoa nhẹ khuôn mặt quen thuộc bên cạnh. Đối với cô, có phải cuộc sống này quá ưu đãi cho cô? Đường như cô có tất cả, về cả vật chất lẫn tinh thần. Chỉ cần sống cho ngày mai, quá khứ sạch sẽ, một chút lo nghĩ cũng không có. Cứ như nàng công chúa, không gặp phải mù phù thủy hay người mẹ kế nào, tất cả đều như được sắp đặt sẵn, con đường cô đi luôn có hoa hồng, và gai đã được tẩy sạch sẽ!

Mỉm cười nhẹ, người mang cho cô cả một bịch chocolate đen này là điều ngọt ngào nhất mà cuộc sống của cô đã ban tặng, được bảo vệ và được ai đó yêu thương là thứ tuyệt vời nhất...

-Nhật Minh, dù cậu không cưới tớ, nhưng tớ cũng không bao giờ cho phép cậu rời xa tớ đâu!

Nhật Minh cười cười, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé:

-Nếu tớ cưới một cô gái khác?

Quỳnh Lam cắn nhẹ vào môi Nhật Minh, không nói hai lời quyết định:

-Cô gái đó phải là tớ! Nếu không, tớ sẽ mách mẹ Phương!

Đột nhiên Nhật Minh nghiêm giọng:

-Quỳnh Lam, cậu sẽ cưới tớ chứ?

Nháy mắt một cái, bẹo chiếc má mìn mìn của Nhật Minh:

-Tớ có thể coi đây là một lời cầu hôn sao?

-Không!

-Nhưng mà tớ thích...

-Nó chính xác không phải lời cầu hôn đâu!

Nhìn ra cặp đôi đang ôm nhau bên bờ sông kia, Quỳnh Lam nói:

-Tớ với đôi kia, tớ sẽ lấy cậu nếu họ có thể cãi nhau ngay tối nay!

Nhật Minh cười cười nhìn về đằng xa, cô gái đang cầm chiếc túi xách đập mạnh vào người tên con trai, mắng ầm lên:

-Đồ dê xồm! Biến đi!

Quỳnh Lam mặt...ngẩn tũn, không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe được câu nói nhẹ nhàng phát ra từ miệng Nhật Minh:

-Quang, cậu cũng dê xồm sao?

Quỳnh Lam ngạc nhiên, dụi dụi mắt tới vài lần rồi nhìn sang bờ sông bên kia, thấy thằng nhóc lấm chuyện đang đá mạnh vào chiếc ghế gỗ bên cạnh, rồi ôm chân kêu đau.

Không phải chứ? Câu nói của Quỳnh Lam sao lại...

-Nhật Minh, ý gì?

-Cậu không lấy tớ, nhưng được làm vợ của tớ!

...

-Nhật Minh! Xuống ăn cơm!

Quỳnh Lam từ dưới chân cầu thang gọi vọng lên tầng hai...

-Nhóc, nói bé thôi, anh đang nói chuyện với Vy!

Quỳnh Lam bĩu môi:

-Vừa sáng hôm nay mới nói là không cần nhau xong, rồi giờ lại nói chuyện với nhau là sao?

-Nói ít thôi, à mà bố mẹ đi du lịch theo đoàn rồi, rảnh quá, anh đi chơi đây, nhóc ở nhà trông nhà nhá!

Anh Mạnh vừa nói vừa nháy mắt khoác tạm chiếc áo mỏng bước ra cửa xỏ giày, rồi chạy ra ngoài khoá cửa, không quên vọng lại:

-Ăn cơm rồi cứ ngủ đi nhá, anh có chìa khoá rồi, chắc sáng mai mới về cơ!

Quỳnh Lam đá đá cửa rồi đi vào nhà, miệng nói vọng ra:

-Khiếp! Nhớ nhau thế sao?

—

-Quỳnh Lam, lên đây một chút!

Nhật Minh từ trên tầng hai gọi, Cô nhóc liền chạy lên...

-Cậu không ăn cơm...

Chưa nói hết câu đã bị nụ hôn của Nhật Minh cướp mất, còn cảm thấy người bỗng nhiên nhẹ tênh...

-Aaaaa! Nhật Minh, chân tớ không đau! Cho tớ xuống!!

Nhật Minh không nói gì, chỉ cúi xuống hôn Quỳnh Lam rồi bước chân vào phòng...

Quỳnh Lam vô cùng hoảng sợ, đập loạn xạ:

-Này! Này! Thả tớ xuống!

Không thấy Nhật Minh nói gì, Quỳnh Lam khẽ xui vào tai Nhật Minh:

-Nhật Minh, tớ không muốn ăn cơm trước kêng!

Khẽ thơm vào vành tai Quỳnh Lam, giọng nói mờ ám:

-Nhóc này, mẹ nói là đồng ý cho chúng ta kết hôn vào tuần sau, vậy cậu nghĩ cả nhà đi du lịch làm gì?

Mặt Quỳnh Lam đỏ bừng:

-Này!! Nói trước là tớ không ăn cơm trước kẻo đâu!

-Lam, tớ không biết nấu cơm, cậu không biết nấu, vậy sao có thể ăn cơm được?

-Aaaa!!! Mẹ ơi!!! Cứu con!!

48. Chương 48: Ngoại Truyện

Haiz... Tiếng thở dài vang lên trong căn phòng đầy đồ. Dáng người nhỏ đá đá vào cái nôi gỗ đầy đồ chơi bên trong...

-Mẹ! Con chắc chắn đấy! Sẽ không có con trước lúc cưới!

Mẹ Phương cười cười, đẩy đẩy nhẹ vào tay Quỳnh Lam:

-Thôi đi, cô còn cứ vờ vịt! Không mong có cháu cho bà già này bế, chắc mẹ chết già mất...

Quỳnh Lam thở hắt, cứ tưởng bị kịch như vậy chỉ có ở trong phim thôi chứ? Tại sao nhỉ? Dù là bà nội hay bà ngoại, ai cũng muốn có cháu là sao? Không được, được khi lấy chồng rồi sinh con, cô muốn hưởng thụ cuộc sống! Dù gì cũng mới năm nhất, không thể vì có chồng con mà đánh mất tuổi trẻ được!

-Mẹ à, tạm thời con còn học, đợi con học xong, lấy bằng rồi kiếm việc làm, chuyện đó sẽ tính!

Mẹ Phương hơi bĩu môi, véo mạnh một cái vào tay Quỳnh Lam:

-Thôi đi cô ạ, chuyện của cô với Minh, tôi thừa biết rồi...

Quỳnh Lam xoa xoa chỗ vừa bị mẹ Phương véo, đỏ mặt cúi xuống:

-Mẹ, chuyện gì là chuyện gì.

Haha, biết ngay mà, con dâu tương lai của bà chắc chắn sẽ bị bà nói phải nghe lời thôi!

-Con ý! Chẳng bao giờ nghĩ tới mẹ già này đâu! Bây giờ không cưới thì cứ sinh ẹ một đứa cháu, rồi muốn làm gì thì làm, để cháu ẹ!

Quỳnh Lam mặt đỏ ửng, sao mẹ Phương có thể nói toẹt cái chuyện mà mẹ Ly lúc nào cũng cho là tế nhị ra nhỉ? Đá đá chân xuống gầm bàn để ra ám hiệu cho Nhật Minh giúp...

-Mẹ, con cũng không muốn có con trước khi cưới...

Quỳnh Lam thở phào nhẹ, Nhật Minh, cậu mà nói chắc chắn mẹ Phương sẽ nghe!

-Nhưng cưới luôn bây giờ rồi có con cũng không có vấn đề!

Quỳnh Lam trợn trừng mắt, nhìn chăm chăm vào Nhật Minh, chỉ nghe thấy mẹ Phương cười lớn rồi nói:

-Vậy đi, mẹ sẽ nói với bố mẹ con chọn ngày. Hai đứa cứ chuẩn bị đi là vừa!

Mẹ Phương nói xong, bước ra khỏi bàn ăn đi về phía phòng khách, vẻ mặt vô cùng hớn hờ.

Nhật Minh không nói gì, cười cười rồi nhào người sang bên bàn kia cẩn thận vào môi Quỳnh Lam:

-Nghĩ chơi mấy năm nữa sao? Cậu không định ở nhà mà chăm con tớ chắc?

Quỳnh Lam phồng mũi, tức giận hếch mặt:

-Còn lâu đi! Có con thì cậu đi mà nuôi!!

-Quỳnh Lam, tốt nhất nghe lời đi!

Quỳnh Lam vén mặt lên, lấy tay bịt lấy tai:

-Không nghe! Cậu nói thì tự đi mà nghe!

Nhật Minh ghé sát vào tai Quỳnh Lam, hơi thở nóng ẩm phả nhẹ nhẹ vào tai...

-Cậu, là muốn tớ dùng biện pháp mạnh sao?

Bĩu môi:

-Xời! Cậu thì có biện pháp gì chứ?

Nhật Minh nhếch nhẹ môi mỏng:

-Quỳnh Lam, cậu nên biết là tớ đã hơn mười tám tuổi, có thể làm được một số chuyện mà không bị sao hết!

Mặt Quỳnh Lam đỏ bừng...

-Nhật Minh! Ăn cơm đi!

Nhật Minh cắn nhẹ vào môi Quỳnh Lam, lại nhẹ giọng nói:

-Tớ không đói!

Một chút thôi, mở cửa sổ ra đi, tặng Quỳnh Lam chút không khí, như vậy thật ngọt ngào, khó chịu. Có khi thiếu oxy mà chết mất.

Đẩy mặt Nhật Minh xa ra, Quỳnh Lam chạy vù lên tầng, hét lớn:

-Đừng có theo tớ lên đây, tớ còn phải ngủ mai đi học sớm!

Khoá cửa lại, Quỳnh Lam ném người trên chiếc giường êm rồi thở hổn hển, thở mạnh...cứ như chưa từng được thở. Rồi còn nghe thêm một câu nói của Nhật Minh vọng lên:

-Suy nghĩ đi, tốt nhất là đừng để tới lúc vì bụng to quá mà không mặc được váy cưới!

Quỳnh Lam bịt tai hét âm ỉ:

-Nhật Minh! Đừng có làm phiền tớ!

Đáng ghét! Trong nhà đâu chỉ có Quỳnh Lam với Nhật Minh? Mặt cậu ta dày như vậy từ bao giờ?

Ừ! Thì cứ ọi người không cố để Quỳnh Lam và Nhật Minh ở nhà riêng với nhau, nhưng sự thật rõ ràng. Ai cũng đi du lịch. Đến lúc Quỳnh Lam xin đi thì lại bắt đi với Nhật Minh, không ai muốn đi nữa, rồi lại đến cái lúc Quỳnh Lam giận dỗi đòi đi thì ai cũng kêu hết vé. Thật là tức muốn chết đi cho xong!

Thật sự vô cùng sợ, Nhật Minh ấy. Phải nói thế nào nhỉ? Cậu ấy càng ngày càng dày mặt...

...

Đang ngồi vắt chân lên bàn, miệng ngậm kẹo mút, tai đeo headphone chăm chú vào màn hình thì bỗng như cửa phòng kêu tới cách một cái, cái khoá mà Quỳnh Lam vừa sáng mới gọi người tới thay lại được mở... Đáng ghét! Không phải Quỳnh Lam đã nói với ông sửa cửa là đừng đưa cho ai chìa khoá phòng của cô cơ mà? Chẳng lẽ ông ta không hiểu tiếng Pháp? Quỳnh Lam tức giận, định mở miệng ra mắng thì lại nghe được câu nói mờ ám:

-Quỳnh Lam, đi tắm đi!

Dáng người cao ráo dựa vào tường, tay đút túi quần, dần dần đi tới gần chỗ Quỳnh Lam đang ngồi...

Lấp bắp nói mãi mới hỏi được một câu:

-Này...đây là phòng tớ, đừng có làm bừa...đi ra ngoài đi!

Khuôn mặt Quỳnh Lam đỏ ửng, dằn dẩy chiếc ghế lùi lại đằng sau, kêu thành tiếng kim kít trên sàn nhà.

Nhật Minh nhếch môi cười, vô cùng đều giả, đi lại gần Quỳnh Lam, cánh tay giữ chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn, thì thâm vào tai Quỳnh Lam câu nói đúng tính chất 18+(ẶC@@ em chưa đủ tuổi thì phẢi=]]):

-Hay là, cậu muốn tớ tắm giúp?

Quỳnh Lam trợn lớn mắt, cảm nhận được cái hơi thở ấm ấm đang phả nhẹ nhàng vào tai mình mà rùng mình, khuôn mặt bỗng chốc trở nên nóng ran, đã đỏ lại càng đỏ:

-Cậu...cậu...định làm...

Không để Quỳnh Lam nói hết, Nhật Minh lại nhẹ nhàng nói chen lời:

-Quỳnh Lam, yên tâm đi, tớ có đủ thời gian cho cậu mà.

Không để Quỳnh Lam phản kháng, đôi môi mỏng vị bạc hà phủ xuống làn môi hồng hồng mấp máy như đang muốn nói cái gì...

...Ngọt!

Là cái gì Quỳnh Lam cảm nhận được. Mặc dù chẳng phải hôn Nhật Minh ít lần, nhưng sao những lần gần đây thật khác. Cảm giác được vị man mát, ngọt ngào...

Nhưng, khuôn mặt vẫn cứ nóng bừng, nhịp tim thì đập loạn, không theo một quy luật nào hết. Mặc dù muốn níu lại nụ hôn này nhưng thật sự, Quỳnh Lam không thể thở nổi nữa. Phải dừng lại ngay lập tức!

Lấy tay đẩy mạnh Nhật Minh ra, rồi chạy thật nhanh vào nhà tắm, khoá thật chặt cửa lại, rồi kiểm tra lại xem bên ngoài có thể phá cửa mà đi vào không xong với ngồi bệt xuống nền nhà mát lạnh.

Ôi trời ơi! Sao thế này? Tình cảnh này gọi là thế nào? Một ngày Quỳnh Lam còn không chịu nổi, lấy đâu ra một tháng? Mọi người thật không biết thương cô gì hết. Nếu cứ cái tình trạng này, không khéo Quỳnh Lam bị bệnh tim, đột tử mà chết mất!

Ngồi trong nhà tắm một lúc khá lâu, chẳng có gì chơi ngoài việc trợn tất cả các hợp chết xà phòng, dầu gội,...với nhau rồi thổi bong bóng thì Quỳnh Lam chẳng có gì chơi. Nghĩ cứ như vậy một tháng ngồi chết già trong đây chắc? Nhưng mà...nghĩ đi nghĩ lại thì cũng thật lạ. Làm sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy, Quỳnh Lam cảm thấy Nhật Minh thay đổi vô cùng nhiều...

Dù vẫn cái vẻ mặt lạnh đó, nhưng dạo này, chúng trở nên dịu giả hơn trước. Mà đầu óc còn vô cùng đen tối. Lúc nào trong giọng nói cũng mang độ nguy hiểm không tính nổi mức độ...

-Quỳnh Lam! Cho cậu ba giây!

Từ ngoài, giọng nói lạnh tràn vào nhà tắm, Quỳnh Lam có thể nhìn thấy màu áo của Nhật Minh mờ mờ sau lớp kính dày. Cậu ấy đang tựa lưng vào cửa.

-Tớ đang tắm! Còn lâu mới xong! Thế nên cậu có thể xuống ăn cơm trước.

Quỳnh Lam ở trong nói vọng ra. Môi hơi cong lên. Hứ! Tưởng cô dễ bị lừa sao? Mơ đề!

-Một!

Đếm!

-Này! Tốt nhất đừng có giở cái chiêu đó ra mà dọa tớ! Còn lâu tớ mới ra. Quỳnh Lam này không sợ cậu đâu!

-Hai!

-Nhật Minh, tốt nhất là cậu nên dừng lại đi.

Quỳnh Lam bên trong nhà tắm không rời ánh mắt ra khỏi màu áo đen mờ sau tấm kính...rồi nó dần biến mất...

Trong nhà tắm, Quỳnh Lam há mắt, há miệng há to rồi lè lưỡi về phía cửa:

-Cậu tưởng tớ sợ sao? Tưởng tớ dễ bị lừa sao? Haha! Cuối cùng cậu cũng phải là người bỏ cuộc!

Vừa dứt câu, cửa nhà tắm bỗng nhiên bật ra, hiện lên khuôn mặt nguy hiểm, ánh mắt khó đoán nhìn thẳng vào người đang ngồi trên nắp toilet, khoé miệng cong lên, đáng điệu vô cùng nguy hiểm...!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-cau-ban-than>